

श्रीमदमुनि बुद्धिसागरजी कृत.

भजन पद संग्रह.

भाग बीजो.

प्रसिद्ध कर्ता,
अध्यात्मज्ञान प्रसारक मंडल.

श्रीमद्बुद्धिसागरजी ग्रन्थमाला, ग्रन्थांक २.

योगनिष्ठ मुनिराज श्री बुद्धिसागरजी कृत भजनपदसंग्रह भाग बीजो.

गाम रीदरोलवाळा,
शेठ. रीखवदास काळीदासनी सहायताथी,
छपावी प्रसिद्ध करनार.

अध्यात्मज्ञानप्रसारक मंडळ.

वीर संवत २४३५.

सन्ने १९०८.

सत्यविजय प्रिन्टींग प्रेस, पांचकूवा नवादरवाजा-
अमदावाद.

किंमत रु. ०-८-०.

॥ भजनपद द्वितीय भाग संग्रह ॥

॥ उद्देश भूमिका. ॥

काव्यમાં अद्भूत शक्ति रहेली છે, આનંદનું સ્થાન કાવ્ય છે, સર્વ કાવ્યમાં શ્રેષ્ઠ કાવ્ય આત્મજ્ઞાનનું છે. આત્મજ્ઞાનથી આત્માની ઉન્નતિ થાય છે, જ્ઞાન ધ્યાન વૈરાગ્ય નીતિ વિગેરે સદ્ગુણોથી જગત્ની ઉન્નતિ ભૂતકાળમાં થઈ હતી વર્તમાનમાં થાય છે અને ભવિષ્યમાં થશે, આત્માની અનંતશક્તિયોને સ્વીલવવા માટે આત્મજ્ઞાનનો અર્પૂર્વ મહિમા છે, ઉચ્ચ વિષયોનાં કાવ્યો આત્માઓને ઉચ્ચ કરે છે. આત્માનું ઉચ્ચ જીવન આત્માનંદથી થાય છે. આત્માનંદની ખુમારી આત્મપ્રભુની ઉપાસનાથી થાય છે. કોઈ કોઈ સમયમાં આત્મામાંથી કોઈ કોઈ વિષયની સ્ફુરણા પ્રગટી નીકળે છે. ભિન્ન ભિન્ન વિષયોની ભિન્ન ભિન્ન સ્ફુરણાઓ દ્રવ્ય ક્ષેત્ર કાલ ભાવથી કાવ્ય છંદમાં ઉત્પન્ન થએલી તેનો સંગ્રહ આ ભજન સંગ્રહ દ્વિતીય ભાગમાં કરવામાં આવ્યો છે, સ્વાભાવિક સ્ફુરણાઓનું જે ઉત્થાન થાય છે, તેમાં અર્પૂર્વ આનંદશક્તિ રહેલી છે કે તે સ્ફુરણામય ભજનોને વાંચતાં ગાતાં શ્રવણ કરતાં ભવ્યજીવોને વિદ્યુત્તની પેટે ચમત્કારી અસર થાય છે, તેનો અનુભવીઓને અનુભવ થાય છે, જેટલા પ્રમાણમાં આત્મજ્ઞાન ધ્યાનના ઉચ્ચાશયથી હૃદય સ્વેડાયતું હોય છે, તેટલા પ્રમાણમાં હૃદયમાંથી ઉચ્ચાશયની આત્મજ્ઞાન ધ્યાન વૈરાગ્ય નીતિ વિગેરે ગાયનદ્વારા સ્ફુરણાઓ વહાર પ્રકાશે છે, અમારુ ચાતુર્માસ સંવત્ ૧૯૬૩ ની સાલનું સાળંદમાં હતું. ત્યાંથી વિહાર કરી ગોધાવીમાં માસ કલ્પ કર્યો હતો તે સમયે, છંદ વિગેરેમાં કેટલાક આગ્રહ ૬૦ પાનામાં લખેલા ઉદ્ધારો નીકળ્યા હતા, ત્યાર બાદ ગોધાવીથી વિહાર કરી કારતક વદી ૭ ના રોજ અમદાવાદ આવવાનું થયું હતું તે પ્રસંગે ૬૦ થી ૧૫૦ સુધીના ભજન પદ જોડાયાં હતાં, ત્યારબાદ અમદાવાદથી પોશવદી ૧૨ ના રોજ વિહાર કરી શાહીવાગમાં શેઠ લલ્લુભાઈ રાયજીના બંગલામાં કેટલાંક પદો, ગાયનો વિગેરે

રચ્યાં હતાં ત્યાંથી અડાળજ, ઉંવારસદ, રાંધવજા થઈ માળસા ગામમાં અવાયું હતું ત્યાં ૧૫૦ થી તે ૩૦૦ ત્રણસે પાના મુધીનાં પદો જે જે સમયે સ્ફુરણા આવી તે તે પ્રસંગે જોડાયાં હતાં, ચૈતન્ય શક્તિ પ્રકાશ નામનો ગ્રંથ શ્રી તારંગાજીમાં રચાયો હતો તેને અત્ર દાખલ કર્યો નથી. બાકીનાં પદો, વરસોડા, લોદરા, રીદ-રોલ; ચેરાલુ, કલોલ, ઝંજા, મોંચળી વિગેરે ટેકાણે ઉનાળાની રુતુમાં વિહારમાં શાંત સમયે જોડાયાં હતાં. જે જે વિષયની સ્ફુરણાઓ નીકળી છે તેને વાંચી મનન કરી ભવ્ય જીવો ઉચ્ચ પદને પ્રાપ્ત કરો, સદ્ગુણ ગ્રાહક દૃષ્ટિથી જે ભવ્યજીવ વાંચશે સાંભળશે તેનું સારુ થશે. કેટલાક ગંભીર આત્મજ્ઞાનના તથા યોગના પદોમાં સમજણ ન પડે તો અપેક્ષા ન સમજાય તો જ્ઞાનિ સદ્ગુરુને પુછી નિર્ણય કરવો, જિનાજ્ઞા વિરુદ્ધ લેવાયું હોય તે સંબંધી મિથ્યા દુષ્કૃત દડંદું, સદ્ગુણદૃષ્ટિથી ભવ્યજીવો આત્માનંદ મેળવો.

ગામ રીદરોલવાળા મુશ્રાવક શા. રીંચવદાસ કાલીદાસભાઈ ભજન સંગ્રહ વીજો ભાગ છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્યો છે. રીંચવદાસભાઈ જૈનધર્મના પૂર્ણરાગી અને ઉત્સાહી છે, જૈનધર્મનાં દરેક કૃત્યમાં તન મન ધનથી ભાગ લે છે. રીદરોલ કે જે પોતાનું ગામ છે ત્યાં તીર્થ-કર ભગવાનની તિથિ ૧૯૬૨ ના જેઠ શુદી વીજે થઈ હતી. ત્યારે આગેવાની ત્યાં ભાગ લેઈ આઠ હજારના આશરે રૂપૈયા સ્વચ્છતા હતા, સાધુ સાધ્વીની ભક્તિમાં યથાશક્તિ શુભ ઉદ્યમ કરે છે, જ્ઞાનના ઉદ્યોતમાં અને કેળવણીના ફેલાવામાં આવી રીતે ધન સ્વચ્છ છે. માટે તે ભાઈને ધન્યવાદ પૂર્વક ધર્મલાભાશી દડં હું. વ્હી આ સાથે આ ભજન સંગ્રહના પ્રુફશીટ મુદ્રારવામાં સહાય કરવામાં મુશ્રાવક ભાઈશ્રી મણીલાલ નથુભાઈ દોશી વીણે ઇ ઘણી મદદ કરી છે. માટે તેમને સ્નેહ ધર્મલાભાશિષ આપવામાં આવે છે. ૐ શાંતિ: શાંતિ: શાંતિ:

આ પુસ્તક વેચવાથી જે કાંમત ઉપજશે તે સઘળી રકમ જ્ઞાન સ્વાતાના વીજા પુસ્તકો છાપવામાં વપરાશે.

भजनपदसंग्रह भाग बीजानी

अनुक्रमणिका.

विषयतुं नाम.	पत्रम्	आत्माने स्वस्वरूपोपदेश	३४
नवपदस्तुतिः	१-१०	संसारनी असारता	३५
उपदेशछंद	११-१७	स्वार्थ स्वरूप	३६
सुख दुःखमां समभाव	१७-१९	परमार्थ स्वरूप	३७
वचनामृत	१९	ब्रह्मचर्य	३८
नीति वचनामृत	२०-२१	सत्यमहिमा	३९
विनयामृत	२२	दान महिमा	४०
गुरुविनय	२२	कपटस्वरूप	४१
मित्रलक्षण	२३	उपकार महिमा	४२
आत्माने स्वरूप रमणतानी		प्रभातियुं	४३
प्रेरणा	२४	प्रभातियुं बीजुं	४३
व्यवहार धर्मनी महत्ता	२५	योगमहिमा	४४
व्यवहार धर्म महत्ता	२५	आत्माने सत्य शिक्षा	४५
ब्रह्मस्वरूपोपदेश	२६	आत्म ध्यान महिमा	४६
आत्माने जाग्रति भावनां		आत्माने हित शिक्षा	४७
उपदेश	२७	ज्ञान स्तुतिः	४८
दयामां सर्व धर्मावतार	२८	उज्ज्वलध्यान	४९
धर्म प्रभाव	२९	श्रीमहावीर प्रभु स्तुति	४९
भक्ति माहात्म्य	३०	श्रीवर्धमान जिनस्तुति	५१
आत्म प्रभुनी स्तुतिः	३१	सद्गुरु स्तुति	५१
निद्रा त्याग	३२	आत्माने अलखदेशोपदेश	५२
शुद्ध चेतवणी उपदेश	३३	जीवने चेतवानो उपदेश	५३
हार नहि	३४	समाधि	५३

आत्मानुभव स्वरूप	५५	प्रभुरटन उपदेश	८१
सम्प प्रेरणा	५६	सत्य महिमा	८२
मुनि सद्गुरुस्तुति	५७	सत्य जाग्रति प्रेरणा	८३
श्रीवीरस्तुति	५८	दिव्याशिक्षा	८३
नवतत्व स्वरूप	५९	स्वार्थ महिमा	८४
आत्म अनुभव रटना	६०	वीति वेळा पाछी नहि	
असल फकीरीनी खुमारी	६१	आवे	८५
राम राम रटना	६१	शब्द सृष्टि विद्वत्ता	८५
कृष्णस्तवन	६३	चेतचेतन	८६
आत्म विज्ञप्ति	६३	समयनो उपयोग	८७
नेमनाथभक्ति	६४	बाह्य ममतानो त्याग	८७
आवश्यक स्मृति	६५	सत्य धर्म	८८
श्रावक हित शिक्षा	६७	गुरुभक्त स्थिति	८८
अनुभवद्वा सप्तति	६७	वीरस्तवन	८९
ब्रह्मचर्य महिमा	७६	अथ श्री सिद्धाचल दुहा	८९
दया महिमा	७७	आत्म स्तुति	९८
अलख देशगान	७८	कालिकाल महिमा अने	
मायाथी दुर रहेवानो		कृत्योपदेश	१००
उपदेश	७८	वचनामृत दुहा	१०३
चेतनने उपदेश	७९	जैन बोडींग विवेचन	१०५
जीवने जागवानो		अलखदेशमां हंसने	
उपदेश	७९	प्रेरणा	१०५
पामर जीवनी स्थिति	८०	इरिया वहियाना भेद	१०६
जाग जिवडा जाग		हुंने मारुं	१०७
जिवडा पद	८१	पतिवृत्ता स्त्री	१०७
चेतिले ग्रंथ चेतिले	८१	सुधारा	१०८

भक्ति	११०	श्रीसद्गुरु कृपा महिमा	१४४
गुरुपद स्तुति	१११	देवसेवा	१४६
आत्मोन्नतिना उपायो	११३	आत्माने उपदेश	१४६
नीति पद	११४	हित वचनामृतम्	१४७
कर्तव्य बोध	११५	मूर्ख संगति दुखरूप छे	१४९
सर्वनुं भलं इच्छुं	११६	धर्मफल महिमा	१५१
दुर्जन लक्षण	११७	प्रभुस्तुतिः	१५२
सज्जन लक्षण	११८	अंतरप्रदेश ध्वनि गान	१५३
विद्यार्थी शिक्षण	११९	प्रभुप्रेम खुमारीना उद्-	
शिष्य लक्षण	११९	गार	१५५
संयत सद्गुरुलक्षण	१२०	सामान्य हितबोध	१५६
सुखनुं स्थान	१२१	देहस्थ आत्मानी परमा-	
मति श्रुत ज्ञान ए मनहर	१२२	त्मावस्थानुं भान	१५७
परम कृपा वचन	१२३	समय शिक्षाणा उद्गार	१५७
मुनि गुरु स्तुति	१२३	वखतना विचित्र रंग	१५८
गुरुप्रभाव	१२८	क्लेश विटंबना	१५८
वचनामृत पहेलुं	१३३	मल्लिजिन स्तुतिः	१५९
वचनामृत बीजुं	१३४	संप महिमा	१६०
बालकोने हित शिक्षा	१३५	चिदानन्दोद्गार	१६१
सुधारा	१३७	स्वार्थ महिमा	१६२
श्रीसंखेश्वर मराठी शाखी	१३९	असार दुनिया सज्जाय	१६३
आत्मज्ञान	१३९	घडीमां नवनवारंग	१६३
श्रीपार्श्वस्तवन	१४०	माया पाशनी सज्जाय	१६४
श्रीपार्श्वस्तुति	१४२	अन्तर्वृत्ति स्वाध्याय	१६५
श्रीवीर प्रभु स्तुति	१४३	कपट महिमा	१६५
श्रीसद्गुरु स्तुतिः	१४४	दुःखकर संसार स्वरूप	

૭

સજ્જાય	૧૬૬	નિન્દા	૧૮૯
જગત્ જીવોના વિચારની		જ્ઞાન મહિમા	૧૯૦
વિચિત્રતા	૧૬૭	કર્મસ્વરૂપ	૧૯૨
જગત્ની અસ્થિરતા	૧૬૭	શિષ્ય સ્વરૂપ	૧૯૪
જરાતો વિચાર	૧૬૮	દારુ વિષે	૧૯૫
સન્ત	૧૬૯	ચોરી	૧૯૬
વચનની ટેક પાઠ્યા વિષે	૧૬૯	ઉદ્યમ મહિમા	૧૯૮
શરીરમાં આત્મા દેવ		ધ્યાન	૨૦૦
સમાન છે	૧૭૦	ગંભીરગુણ	૨૦૧
પુણ્યને પાપનો ફેર	૧૭૧	યોગ સ્વરૂપ	૨૦૨
ધર્મ અને પાપનો ફેર	૧૭૧	આત્મ જાગૃતિ	૨૦૩
જીવોપદેશ	૧૭૨	ધ્યાનોદ્ગાર	૨૦૪
સમય હિતોપદેશ	૧૭૩	સત્સંગ	૨૦૫
ચિત્તમાં ચેત	૧૭૩	ધિકારવા યોગ્ય	૨૦૫
કામ વિષય સ્વરૂપ	૧૭૪	ધન્યવાદ આપવા યોગ્ય	૨૦૭
વિવેક	૧૭૫	મોહ સ્વરૂપ	૨૦૮
લઘુતા ગુણ મહિમા	૧૭૬	સમાધિ સ્વરૂપ	૨૧૦
લઘુતા વિષે	૧૭૬	સાધુ	૨૧૦
વિનય મહત્તા	૧૭૭	શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રેમમાં સર્વની	
ક્ષમા મહત્તા	૧૭૯	એકયતા	૨૧૧
લોભ સ્વરૂપ	૧૮૦	ગુરુ સ્તુતિ:	૨૧૩
ગુરુ ભક્તિ મહિમા	૧૮૨	શુદ્ધ સ્વરૂપ વિચાર	૨૧૩
ક્રોધ સ્વરૂપ	૧૮૪	અનન્ત શક્તિથી સ્વીલવું	૨૧૪
સન્તસમાગમ મહિમા	૧૮૫	આનન્દઘન	૨૧૫
શોક વિષે	૧૮૭	ભાવના સમાન સંસ્કાર	
આઠદોષ	૧૮૭	ફલ	૨૧૬
		ધ્યાન જીવન	૨૧૭

ભક્તિમેવા	૨૧૭	ગુરુસ્તવનમ્	૨૪૦
વિષય ત્યાગ	૨૧૮	સારી શિક્ષા	૨૪૧
દુનિયાદારી	૨૧૯	ઉપાધિ	૨૪૧
બ્રહ્મરસ	૨૨૦	સ્વરૂપોદગાર	૨૪૨
સદ્ગુણ દૃષ્ટિભાવના	૨૨૧	આત્માના દયાના ઉદગાર	૨૪૩
વિચારીને સર્વ કરવું	૨૨૩	સૂતી વચ્ચે આત્મોદગાર	
ધર્મની સજ્જાય	૨૨૫	આવશ્યક	૨૪૩
પરમપ્રભુ ગાન	૨૨૫	બેદુણ બેદ આપ્યો	૨૪૪
ચિદ્ધન ગાન	૨૨૬	આત્મદેશોન્નતિના આવે	
શ્રીયશોવિજયજી સ્તુતિ	૨૨૬	શોદગાર	૨૪૫
અન્તરમાં સુખ	૨૨૭	સહુનું સારુ ઇચ્છો	૨૪૭
આત્મોપયોગ	૨૨૮	કેમ ઉંઘેછે	૨૪૮
ચેતવણી	૨૨૮	પર પંચાત	૨૪૮
અમૂલ્ય શિક્ષા	૨૨૯	તહારુ કોઈ નથી	૨૪૯
ધ્યાન પ્રેરણા	૨૩૦	ઇષ્ટદેવનું આવાહન	૨૫૦
આત્મા ધ્યેય	૨૩૧	પૈસા	૨૫૧
પરાસ્થિતિ પ્રેરણા	૨૩૨	ગપ્પાં	૨૫૧
ચેતન દર્શન	૨૩૩	ચિદાનન્દ	૨૫૨
ગુરુ શરણ	૨૩૩	રાજાનું લક્ષણ	૨૫૩
અનન્ત જ્ઞાન મંડાર		શાશ્વત ચેતન	૨૫૬
આત્મા	૨૩૪	ઈશ્વર સ્તુતિ:	૨૫૭
અન્તર સુખ	૨૩૬	કીર્તિ	૨૫૮
રાજયોગ	૨૩૬	કાયા અને ચેતનચર્ચા	૨૫૯
યોગ રહસ્ય	૨૩૮	વિષય	૨૬૧
જાહેર ચેતવણી	૨૩૯	આનન્દ લેહર	૨૬૨
પ્રભાત ભાવના	૨૩૯	વીર જિન દર્શન સ્તવન	૨૬૨

૧

અવધૂતગાન	૨૬૪	સદાચાર	૨૯૩
સામાયક સ્વાધ્યાય	૨૬૪	કરોડ લાલ્લોપતિ	૨૯૪
શ્રી વીર પ્રભુ સ્તવનમ્	૨૬૬	દષ્ટિરાગ	૨૯૪
સુધારો	૨૬૭	ગાડરીયો પ્રવાહ	૨૯૫
મનુષ્ય કાર્ય	૨૬૮	ઐકાર સ્તુતિ:	૨૯૬
નૃપતિ કાર્ય	૨૬૯	દુનિયા બગીચો	૩૦૧
અકલ	૨૭૦	મન માનેલું મોટું	૩૦૨
નીતિ	૨૭૧	આત્મસત્તા ગાન	૩૦૪
દિમ્પત	૨૭૨	નવધાક્રિયા ભક્તિ સ્વા-	
અભિમાન લાજતો નથી	૨૭૩	ધ્યાય	૩૦૫
કામ અને બ્રહ્મચર્યનો		ચેતન સ્વાધ્યાય	૩૧૪
સંવાદ	૨૭૪	સહજાનન્દ સ્વાધ્યાય	૩૧૫
આત્મજ્યોતિ:	૨૮૭	પરમબોધ સ્વાધ્યાય	૩૧૫
સંકટમાં સમતા	૨૮૭	આત્મરૂદ્ધિ સ્વાધ્યાય	૩૧૬
દેહમાં દીવો	૨૮૮	જીવજાગૃતિ સ્વાધ્યાય	૩૧૭
સર્વનું સારુ થાઓ	૨૮૯	મોહત્યાગ સ્વાધ્યાય	૩૧૭
મોહ ઁંઘ	૨૮૯	અમદાવાદ જૈનશ્વેતાંબર	
ચેત જીવ	૨૯૦	કોન્ફરન્સ ગાયન	૩૧૭
પ્રભુ સ્વરૂપ	૨૯૧	પંચમી પરભાવ પરિહાર	
ઉપાધિમાં દુઃખ	૨૯૧	ક્રિયા	૩૨૦
ફલહલ જ્યોતિ:	૨૯૨	ભાવનગરની જૈનશ્વેતાંબર	
		કોનફરન્સ ગાયન	૩૨૧

૧૦

ભવ્યજીવોણ આ અશુદ્ધ વાક્યોને નીચે પ્રમાણે
શુદ્ધ કરેલાં છે તેમ પુસ્તકમાં સુધારવા પ્રયત્ન
કરવો, પુસ્તકમાં વાંચીને અવશ્ય શુદ્ધિકરવી,

॥ શ્રી ભજનપદસંગ્રહ દ્વિતીયભાગની શુદ્ધિ પત્રિકા ॥

પત્ર	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૧	૧૯	સમભાવ	સમભાવે
૨૮	૧	સાધલે	સાધીલે
૩૧	૧૩	સાધો	સાધો
૩૩	૧	વકત્રી	કત્રી
૩૨	૧૯	આત્મા	આતમા
૩૩	૭	દૂકર	દુષ્કર
૩૬	૨૦	દેહી	દેહો
૩૬	૨૧	વ્યાપિયા	વ્યાપિયો
૪૧	૨૦	હારો	તારો
૪૭	૧૬	કર્બી બુહોત	કબુ હોત
૪૮	૧	ઝલક	ઝલકે
૫૬	૧૯	થતાં	થાતાં
૫૮	૧૬	યુગપ્રધાનો	યુગપ્રધાનો
૬૨	૧૭	સમજ્યાવિણ મૂલ્યા	અણસમજ્યાથી
૬૪	૧૪	સ્વડાં	દુઃસ્વડાં
૬૪	૧૬	જ્ઞાન	જ્ઞાન
૬૫	૧૮	રહે	રહ્યો
૭૧	૧૩	મલશે	મલશે
૯૦	૧	શ્વાસમહિ	શ્વાસમાંદિ

११

९०	१८	पुंडरीकने	पुंडरीक
९०	२२	रागद्वेष तो दूर	रागद्वेष दूरे
९५	१४	आत्म	जीव
९६	२३	जे सिद्धाचल वंदता	ते सिद्धाचल वंदतां
१००	१३	पचिशी	बत्रीशी
१०१	१९	प्रया	प्रेया
१०२	११	बाहिरंग	बहिरंग
१०७	२१	प्रमदा पतिव्रता धर्मो,	प्रमदा पतिव्रताना धर्मो
११०	१७	घट	घट
११३	११	वात वात	वात वातमां
१२८	१२	अपमानजे	अपमानजो
१२९	१५	व्रतने	व्रतने
१४४	९	सद्भाव	सद्भाव
१४६	१	देव	देव
१४९	९	मनि	मानी
१५०	२३	विरा	वित्त
१५४	२२	आत्म	जीव
१५९	१४	वारी	वारो
१६०	९	अगतमां	जगत्मां
१६१	१२	चावा	ध्यावा
१६१	१९	सररिका	सरीखा
१६३	७	जवि	जीव
१७७	३	धारवा	धारवाने
१७८	१७	दोर छे	दोर छे जग
१८७	८	दूर	

१२

२०२	१३	गंभर	गंभीर
२०३	११	नामे	नासे
२०५	३	तव	तत्त्व
२१०	२०	निराभिमानी	निरभिमानी
२२५	११	वाजाथी	वाजीथी
२३०	२२	व्यापो	व्याप्यो
२३२	२४	समजायजी	समजायेरे
२४४	१६	भेद आपो	भेद आप्यो
२५८	२३	जाशोरे	जोशोरे
२५९	१३	तारो	तारी
२६०	१७	वास क्यो	वास क्यो
२९१	४	प्रमुखरूप	प्रभु स्वरूप
२९७	२३	प्रणव मंत्र ॐकार दि-	प्रणव मंत्र ॐकार
		लमां ध्यातां	दिलमां ध्यावतां
२९७	२४	प्रणवमन्त्रे	प्रणव मन्त्रे
३०३	२०	कुतकाथी	कुतकोथी
३०९	१२	स्वरथी	स्वरथी
३१२	६	एकीले	एकीलो
३१७	१८	शक्ति	व्यक्ति

વચનામૃત.

નકામો સમય ગાઝવાથી પાછઝથી પશ્ચાતાપપાત્ર બનવું પડે છે. સમયની કિંમત નથી. સમયની અમૂલ્યતા સમજ્યા વિના જીવ ચેતી શકતો નથી. ફોગટ ગપ્પાં મારવાથી મહત્તા પ્રાપ્ત થતી નથી. ધર્મકાર્યમાંજ સ્વજીવનની સાફલ્યતા ઉત્તમ પુરુષો સમજે છે. કો-ઈની આજીજી નહિ કરતાં પ્રમાણીકપણાથી આત્મોન્નતિ કરવામાં પ્રયત્નશીલ થવું. વક્તાના હૃદયનો મર્મ જાણ્યાથી સુજ્ઞપણું પ્રાપ્ત થાય છે. વક્તાનું હૃદય અવગાહવામાં પરીક્ષકની હુંશિયારી છે. વક્તા અને શ્રોતાનાં હૃદય ભિન્ન હોય તો મર્મસ્વાદ ચસાતો નથી. શ્રોતાનાં હૃદય પ્રકાશવામાં વક્તાની હુંશિયારી છે. સર્વ જ્ઞાનમાં અ-નુભવજ્ઞાન ઉત્તમ છે. જ્ઞાનિનું હૃદય ભવ્ય જીવોને ઉત્તમ પ્રકાશ આપે છે. સ્વયંભુરમણસમુદ્રનું અવગાહન થાય પણ જ્ઞાનિના હૃદ-યનું અવગાહન થવું દુર્લભ છે. મનુષ્ય ક્ષણે ક્ષણે નવું શીખે છે. પો-તાની ઉત્તમતા અન્યને દેખાડવા કરતાં પોતાના આત્માને દેખા-ડવી તેમાંજ કાર્યદક્ષતા છે. વક્તાના વચનપર શ્રદ્ધા થયાવિના ભક્તિભાવ ઉત્પન્ન થતો નથી. યોગ્યતા વિણ સદ્ગુણની પ્રાપ્તિ થતી નથી વિચાર, ઉચ્ચાર અને આચાર એ ત્રણ વસ્તુ એકસ્થાને હોય તો પૂર્ણ ભાગ્યનું ચિન્હ જાણવું. નીતિધર્મનું સ્વરૂપ વીતરાગપ્રમુદ્ધે યથાર્થ કહ્યું છે. વિનયભક્તિ વિના આત્મશક્તિ સ્વીલતી નથી. હે ગૌતમ, સમય માત્રપણ મા પ્રમાદ કર, આ વાક્યની ઉત્તમતા પુનઃ પુનઃ વિચારવા યોગ્ય છે.

ધર્મોન્નતિમાં પ્રભાવના ઉત્તમ અંગ છે. આધ્યાત્મિક જ્ઞાન વાઙ્મુ જીવન સત્યસુખ આપે છે. કાવિ અને ધ્યાની ચિત્તની એકાગ્રતાથી કાર્યસિદ્ધિ કરે છે. શ્રી વીર પ્રમુદ્ધ આત્મશક્તિનું અદ્ભૂત સ્વરૂપ

૨

ઉપદેશ્યું છે, પણ સમજ્યાવિના અન્તરમાં અન્ધારું છે. આત્મસ્વરૂપ-
 રમણતામાં ચિત્તવૃત્તિ વિશ્રાંત થતાં સહજાનન્દની ખુમારી પ્રગટે છે.
 ઉપાદેયબુદ્ધિ અને ઉપાદેયનું આચરણ મહા દુર્લભ છે. હેય, જ્ઞેય અને
 ઉપાદેયનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજવાથી સત્યવિવેક પ્રકટે છે. શબ્દ,
 જ્ઞાન અને વસ્તુ એ ત્રણ પ્રકારના પદાર્થ છે, જ્ઞાનરૂપ અગ્નિ સર્વ
 કર્મ બાળીને ભસ્મ કરે છે. સ્વરેખર સત્યમુખ અન્તરમાં છે.

ૐ શાન્તિ: શાન્તિ: શાન્તિ:

भजन पद संग्रह,

भाग २ जो.

॥ ॐ नमः नवपदस्तुतिः ॥

॥ १ अरिहंतपदस्तुति ॥

धन्य धन्य दीवस ने धन्य घडी छे आज्ञे-ए राग.

(१)

अरिहंत नमो भगवंत सदा सुखकारी,
 तीर्थकर नामोदयथी जग जयकारी,
 त्रिज्ञान सहित तीर्थकर गर्भे आवे,
 इन्द्रादिक सुरगिरि गर्भोत्सव विरचावे. ॥ १ ॥
 प्रभु जन्मे तयारे सर्वे इन्द्रो आवे,
 प्रभु ग्रही करतलमां सुरगिरिपर लेइ जावे,
 जन्मोत्सव करीने प्रभुने गृह पधरावे,
 नंदीश्वर दर्शन करी कृतारथ थावे. ॥ २ ॥
 भोगावली कर्मो क्षीण थातां जयकारी,
 दीक्षोत्सवपूर्वक संयम छे हितकारी,
 स्थिर ध्यान धरीने घातिक कर्म खपावे,
 केवलज्ञाने जिन समवसरण सुहावे. ॥ ३ ॥
 भवि आगळ धर्म कथीने तीर्थज थापे,
 रत्नत्रयी लक्ष्मी औदयिक वाणीं आपे,
 नवतत्त्वोने षड्द्रव्योने जिन भाखे,
 जिनवचनामृतनो स्वाद भवि जीव चाखे. ॥ ४ ॥

४

श्रुतज्ञाने धर्मतुं स्थापन जिनजी करता,
 सिद्धोने जणावी उपकारी पद वरता,
 ते माटे अर्हन् वन्दन पहेलुं भाखुं,
 जो जो नवकारे काल अनादि दाखुं. ॥ ५ ॥
 प्रभु क्षुधा पिपासा योगे अन्नने पाणी,
 लेवे निरवद्य कहे जिनवरनी वाणी,
 जव आयुष्य अवधि प्रभुनी पुरी थावे,
 प्रभु एक समयमां सिद्ध स्थानमां जावे. ॥ ६ ॥
 जगलोचन जिनवर महा उपकारी देवा,
 कर भावे चेतन तीर्थकरनी सेवा,
 अरिहंत अनंत थया थासे ने थावे,
 लळी लळी प्रणमुं तीर्थकर साचा भावे. ॥ ७ ॥

(२)

२ सिद्धपद स्तुतिः ॥

छणय छंद.

सिद्ध भजो भगवंत, प्रभु शिव सुखना भोगी,
 निर्मल क्षायिक भाव, थकी निश्चयथी योगी,
 धरी अचल अवगाह, मुक्तिना स्थान सुहाया,
 सर्व कर्मथी मुक्त, सिद्ध शिव नगरी राया,
 अज अमर परम जिनराजने, वन्दतां दुःख जाय छे.
 स्वामी सेवकभाव नहि ज्यां, शर्म अनंतुं थाय छे ॥ १ ॥
 वन्दो पूजो सिद्ध बुद्धने निशदिन ध्यावो,
 सिद्ध बुद्ध परमात्म विभुने निशदीन गावो,
 सिद्ध सनातन परम महोदय शिवमां वसीया,

૬

શાયિક નવ લબ્ધિના, ભોગી શિવસુખ રસીયા,
સિદ્ધ બુદ્ધના ધ્યાનથી તો, આતમ તેવો થાય છે,
શ્વાસોશ્વાસે સમરવાથી, જન્મ જરા મય જાય છે ॥ ૨ ॥

૩ આચાર્યપદ સ્તુતિ:

છપ્પયછંદ.

પાલે પશ્ચાચાર પલાવે સૂરિવર સાચા,
જ્ઞાની ધ્યાની કથન કરે છે જિનની વાચા,
વીર જિનેશ્વર તીર્થ ચલાવે ભાવ દયાથી,
શાસનના સુલતાન સૂરિવર વીર ગયાથી.
ગચ્છ સૂરીશ્વર સેવીએ આચારજ સુખદાય છે;
દ્રવ્ય ક્ષેત્રને કાલ ભાવે, સૂરિવરા પરચાય છે. ?
સૂરિ વિના નહિ ગચ્છ, શાસ્ત્રમાં પરગટ ભાણ્યું,
વસે ગચ્છમાં સુમુનિ સૂત્રકૃતાંગે દાણ્યું,
રત્નત્રયિની પ્રાપ્તિ ગચ્છે વાસ કર્યાથી,
આરાધક ભવિ હોય સૂરિની આળ ધર્યાથી,
સદ્ગુનાયક સેવીએ ભવિ કન્ય ધન્ય તે મુનિવરા,
સૂત્રાર્થ દાતા જૈનગચ્છે—પતિ પ્રકટ સુખ જયકરા. ૨
સંપ્રતિ શાસન નાયક સૂરિવર વન્દન કીજે,
વ્યવહારે વર્તિને નિશ્ચય સત્ય ગ્રહીજે,
સૂરિવરોનું માન કર્યાથી શાસન વૃદ્ધિ,
વૃત્ત ધારક સૂરિવર સેવ્યાથી શાશ્વત સિદ્ધિ,
જૈન ધર્મોદ્ધારમાં શૂર સૂરિવરા સુલતાન છે,
ચતુર્વિધ સુસદ્ધ પ્રણેતા સૂરિવરા ભગવાન છે. ૩

६

४ उपाध्यायस्तुतिः

॥ छप्पय छंद ॥

उपाध्याय गुणस्वाण ज्ञानना दरिया भाख्या,
 भणे भणावे सूत्र सत्य जे करता व्याख्या,
 षड् द्रव्यादिक जाण सदा संयमने पाळे,
 शिष्यादिक परिवार धर्मना पन्थे बाळे,
 उपाध्याय भगवाननुं बहु, मान करो जय जयकरा,
 गच्छमां युवराजसमा ते, भव्य वृन्द अति सुखकरा. ?
 जैन धर्ममां धीर वीर संयमने साधे,
 पञ्चाचार धुरीण तत्त्वने जे आराधे,
 भव्य चतुर्विधसंघ सर्वने शिक्षा आपे,
 समजावीने बालसाधुने संयम थापे,
 उपाध्याय पदने नमो भवि वन्दन वार हजार छे,
 संप्रति वाचक मुनिने नमतां सेवतां भव पार छे २

५ साधुपदस्तुतिः

धन्य धन्य दीवस ने धन्य घडी छे आज-ए राग.

संयम खप करता मुनिवर वन्दो भावे,
 संयत सेवाथी निर्मल संयम पावे,
 सरसवने मेरु अन्तर श्रावक साधु,
 मङ्गलकारी मुनिवर पदने आराधुं, ?
 धन्य धन्य दीवस ने धन्य घडी ते लेखो,
 जब मुनिवरदर्शन पुण्योदयथी पेखो,

૭

સંયત સદ્ગુરુજી પશ્ચ મહાવ્રત ધારી,
 કશ્ચન કામિની ત્યાગ કરે અનગારી, ૨
 જાણે તે ભવ મુક્તિ પળ જિનવર દીક્ષા,
 વ્યવહારે વર્ત્યા વિણ નાહિ આતમશિક્ષા,
 ઘરબાર તર્જીને મુનિવર સંયમ સાથે
 સંયમ સેવાથી આતમ અનુભવ વાધે. ૩
 સદ્ગુરુ મુનિવર છે વન્દનના અધિકારી
 નહિ ગુરુ ગૃહસ્થી સંયમના ગુણ ધારી,
 મહાતીર્થ મુનિવર જંગમ જે આરાધે
 તે શ્રાવક સાચો રત્નત્રયીને સાધે. ૪

૬ દર્શનપદસ્તુતિ:

રાગ ઉપરનો.

નમો દર્શન ચેતન સ્પર્શન શિવ મુખકારી
 દર્શનથી સમ્યગ્ જ્ઞાન લહો જયકારી,
 વ્યવહાર અને નિશ્ચયથી દર્શન કહીએ.
 બેની પ્રાપ્તિથી શાશ્વત મુખડાં લહીએ. ?
 દર્શનથી ભવની નિયમા સૂત્રે ભાસ્વી,
 સહુ આગમ ગ્રંથો દર્શનના છે સાસ્વી,
 નમો દર્શન પદ ભક્તિથી દર્શન પાવો,
 દર્શન ભક્તિથી દર્શન મોહ હઠાવો ૨

૭ જ્ઞાન પદસ્તુતિ:

રાગ ઉપરનો.

પ્રણમો પ્રણમો નાણસ્સ સદા ઉપકારી,

८

मति श्रुत अवाधि मनःपर्यव केवल भारी,
 स्वपरप्रकाशक ज्ञाने शासन चाले,
 ज्ञाने भवि प्राणी जीवदयाने पाले, १
 णमो बंधीलीवीए आद्ये भगवद् भाख्युं,
 ज्ञानीए ज्ञानतणुं फल घटमां चाख्युं,
 भवि ज्ञान न निन्दो ज्ञानि निन्दा वारो,
 गुरुगमथी ज्ञान ग्रहीने चेतन तारो. २
 महिमा छे अपरंपार ज्ञाननो साचो,
 निशदिन भवि प्राणी ज्ञानाभ्यासे राचो,
 जिनवाणी श्रुत आधार हाल छे जाणो,
 श्रुत ज्ञान ग्रहीने शाश्वतपद मन आणो. ३
 जाणो नव तत्त्वादिक जिनवरनी वाणी
 समजी सम्यग् भवजलधि तरशो प्राणो,
 नमो ज्ञान सदा दिनमाणि जेवुं उपकारी,
 प्रणमुं भावे हुं ज्ञान सदा जयकारी. ४

८ चारित्र पदस्तुति:

चल चेतन जिनमन्दिर जइए-ए राग ॥

चरण करण धारी मुनिवन्दु मोक्षे संचरवा
 रंक जनो पण चरण ग्रहे छे मुक्तिवधु वरवा
 जीनजी महा भाग्य, धन्य ते वीतराग,
 त्रिज्ञानी पण दीक्षा लेवे भवजलधि तरवा. चरण० ॥ १ ॥
 धन्य ते चारित्र, होय भव्य पवित्र,
 इन्द्रादिक पण मुनिने वंदे कर्म कटक हरवा. चरण० ॥ २ ॥

९.

महिमा मोटो सार, चरणतणो अवधार
 द्रव्यवेष वण केवलीने नहि वंदननो अधिकार. चरण०॥३॥
 सर्व सुखकारी, धन्य अनगारी
 बुद्धिसागर मुनिने वंदो, नहि कोनी परवा. चरण० ॥ ४ ॥

९ तपःपदस्तुतिः

राग आशाउरी.

तपपद शिव सुखकार भवियां तपपद शिव सुखकार.	
लब्धि अष्टाविश तपथी प्रगटे,	
पहेलुं मङ्गल सार—	भवियां० १
ते भव मुक्ति जाणे जिनवर	
तो पण तप तपनार—	भवियां० २
कर्म निकाचित पण क्षय करतुं,	
तपथी सहु तरनार—	भवियां० ३
तप तपीया मुनिरत्न संवत्सर	
धन्य तेनो अवतार—	भवियां० ४
अद्भुत ज्ञाननो महिमा मोटो	
कहेतां नावे पार—	भवियां० ५
बुद्धिसागर तप तपीया मुनि	
वंदु वार हजार—	भवियां० ६

नवपद गीत.

राग बनजारो.

नमुं नव पद जग जयकारी, अद्भुत महिमा छे भारी.

१०

नवपद ऋद्धि घट दाखी, ज्यां सूत्रसिद्धान्तो साखी लेजो उरमांहि उतारी	नमुं. १
मयणासुंदरी श्रीपाल, पाम्या छे मंगलमाल, आम्बील तपने दील धारी	नमुं. २
निश्चयव्यवहारे दाख्यां, गुणगुणीविभागे भाख्यां, चउ निक्षेपा अवतारी	नमुं. ३
अन्तरनी शक्ति आपे, परमातम पदमां थापे, नव पदनी छे बलीहारी	नमुं. ४
पदपिंडस्थदिक भेदे, नव पद ध्याने सुख वेदे, सहु कर्म कलंक विडारी,	नमुं. ५
नव पदनुं ध्यान धरीजे, आतमनी लक्ष्मी वरीजे, पामो भव जलधि पारी	नमुं. ६
नव पदनो साचो यंत्र, नव पदनो ए महा मंत्र ए नव पद मंगलकारी	नमुं. ७
स्मरो नवपद श्वासोश्वासे, सिद्धि ऋद्धि-घटवासे बुद्धिसागर अवधारी	नमुं. ८

 मनहरछंद.

मन माने तेवुं खाचो पीवो भाइ दुनीआमां,
जेवी जेवी क्रिया तेवो कर्मनो तो बन्ध छे,
मन मकलाइ अरे फुलण फजेती करी,
अन्तरना ज्ञानविन देखता तो अन्ध छे.
चेतननो बोध रोध करे घन घातीयांनो,
चेतनप्रकाशथकी सुगति पमाय छे.
धीनिधि कहेछे एम सत्य वात जाणवाथी,
अलख अलख मुख योगियो तो गाय छे. ॥ १ ॥

૧૧

મ્હારુ અને ત્હારુ એમ ભેદ પાડી ભૂલ કરે
 ચેતનના બોધવિણ જીવડા કૂટાય છે,
 ચાર ગતિમાંહિ ભમી ભમીને તો દુઃખ લહ્યાં,
 અન્તરની ભૂલથકી ભવમાં ભમાય છે.
 ચેતનના બોધવિણ ચેતન તો જડ જેવો,
 ચેતનના બોધવિણ ચેતન ચૂકાય છે.
 ધીનિધિ કહેછે એમ ચેતજે ચતુરજન,
 ઘડી સવાલાવનીતો જોતામાંહિ જાય છે. ॥ ૨ ॥

મનહરછંદ.

કરીને વિચાર ભાઈ દુનીઆમાં દેખી લેજે,
 ગાડી વાડી લાડી સહુ માયાની જંજાલ છે,
 ધનપતિ નરપતિ સુરપતિ સુખ સહુ
 અજ્ઞાનથી માની લેઈ મોહ્યા જીવ બાલ છે.
 શોધ કર બોધ કર ચિત્તમાં ચતુર જન
 પ્રમદાના પાશમાંહિ શાને જકડાય છે.
 જાગ જાગ જીવ જરા જ્ઞાનથી વિચારી જોને
 નિત્ય એક ચેતન છે સત્ય સમજાય છે. ॥ ૧ ॥
 જરૂર જરૂર જીવ જોને જરા અન્તરમાં
 અન્તરના જ્ઞાનથકી દોષ સહુ જાય છે.
 શાતાશતાવેદનીને સમભાવ વેદી લેજે
 અન્તરના જ્ઞાનથકી સમભાવ થાય છે.
 શ્વાસ ને ઉછ્વાસમાંહિ જીવન વહે છે જીવ
 લોક કહે મોટો તને ન્હાનો થઈ જાય છે.
 ધીનિધિ કહે છે એમ ચેતન તું ચેતી લેજે
 જિનવાણી ગુણવાણી શરણ સદાય છે. ॥ ૨ ॥

૧૨

જીવને ઉપદેશ.

મનહરછંદ:-

અરે જીવ જરા ચિત્તમાંહિ તો વિચારી જોને
 જનન મરણ દુઃખ શાને તેહ થાય છે.
 કર્મ છે કારણ તેનું કર્મનો વિનાશ કર
 કર્મનાં દલિક રાગદ્વેષથી આય છે.
 રાગ અને દ્વેષભાવ કર્મના વિનાશ થકી
 નાશ દ્રવ્યકર્મતણો પલકમાં થાય છે.
 જીવતાં મરણ જેનું જીવતા તે જગમાંહિ,
 જાગ જાગ દીલમાંહિ ચતુર ચૂકાય છે. ૧
 અન્તરના જ્ઞાન માટે ગુરુનું શરણ કર,
 ગુરુગમસેવનાથી સત્ય તો જણાય છે.
 જ્ઞાની ધ્યાની મુનિ ગુરુ શરણ શરણ કર
 ચેતન સ્વરૂપ મુનિકરુણાથી પાય છે.
 જડમાં જગત્ સહુ જકડાણું જાણી લેડ,
 મુખની તો આશ એક ચેતનમાં ધારજે.
 ધીનિધિ કહે છે એમ શિવસુખ પામવાને,
 રાગ અને દ્વેષ દોય ચિત્તમાંથી વારજે. ૨

મનહરછંદ.

ચેતન ચતુર ચેત આયુ વહી જાય અરે,
 માયાથી મસ્તાન થઈ શાને ભટકાય છે.
 બાલને યુવાનવય ચાલી જાય ચેત ચિત્ત,
 વાહની ઉન્નતિ સ્થિર રહી ન રહાય છે.
 સંયોગથી મળ્યો સહુ કુટુંબ કબીલો દેશ,
 મ્હારુ મ્હારુ માની મૂઢ મન મકલાય છે.

૧૩

જડના સંબંધ થકી ન્યારો છે ચેતન તુંહિ,
 અજ અવિનાશી એકરૂપ તું કહાય છે. ॥ ૧ ॥
 નિરજ્ઞન નિરાકાર નિર્મલ પરમ બ્રહ્મ,
 સિદ્ધ બુદ્ધ હંસ તુંહિ આનન્દનું સ્થાન છે.
 યોગ લેશ્યા મન વાળી દેહ થકી ન્યારો તુંહિ,
 દેહવ્યાપિ ચેતનનું જ્ઞાન તે પ્રમાણ છે.
 અસંખ્યપ્રદેશઘન જ્ઞાનમય ચેતન છે,
 તુંહિ તુંહિ રટનામાં આનન્દ અપાર છે.
 અકલ પ્રભુનું રૂપ જ્ઞાનથી કળાય અહો,
 ધીનિધિ પરમ બ્રહ્મ નિત્ય નિરાકાર છે. ॥ ૨ ॥

—•—

મનહરછંદ.

જાણવાનું વહુ એક આદેય ચેતનરૂપ,
 જીવમાં અનન્તગુણ જ્ઞાનથી સમાય છે;
 જિનવાળી ગુણવાળી વિવેકથી દીલઆળી,
 શુદ્ધ એક ચેતનને યોગિયો હિ ધ્યાય છે;
 સત્તાથી સમાનસિદ્ધ ચેતનને ધ્યાઈએજ,
 વ્યક્તિરૂપ થાવે ગુણ સત્તાના તો ધ્યાનથી;
 શુદ્ધધ્યાનઉપયોગે શુદ્ધ તો ચેતન થાય,
 સ્થિરચિત્ત ધ્યાન કર ગુરુગમ જ્ઞાનથી. ॥ ૧ ॥
 લટપટ ટપટપટ ઝટપટ તજી જીવ,
 શુદ્ધ બુદ્ધ રૂપ ત્હારું સ્થિરચિત્ત ધ્યાવજે;
 ફરી ફરી નહિ મલે સમય સુજાણ અરે,
 સત્તાએ રહેલી શુદ્ધ બુદ્ધતાને પાવજે;
 અશુદ્ધ ચેતન તુંહિ ચાર ગતિ રૂપ છેજ,

१५

चेतननी शुद्धतार्था भेद भाव जाय छे;
 सिद्धांतनो सार सत्य समज चेतन एज,
 धीनिधि चेतन प्रभु कोइ जन पाय छे. ॥ २ ॥

मनहरछंद.

जननी समान सहु ललनाने मानी लेजे,
 परधन पत्थर समान चित्त धारजे;
 पोताना चेतन सम सहु जीव गणी लेइ,
 मन वच कायाथकी कोइने न मारजे;
 वंदन निन्दक पर चित्तनी समानताज,
 अशुभ विचार थकी चेतनने वारजे;
 खेली निजरूपमांहि शूरवीर थइ जीव,
 भवोदधिथकी झट पोताने तुं तारजे. ॥ १ ॥

लप छप गप छप तजीने चेतन हवे,
 स्थिर योग थकी एक आतमने ध्यावजे;
 परमां प्रवेश थकी चित्तहुं चंचल थाय,
 माटे हितशिख हवे ध्यानमांहि लावजे;
 भूली सहु दुनीयानुं भान एक ध्यान थकी,
 साध्यमांहि सुरतानी लीनता लगाडजे;
 धीनिधि कहे छे शूरवीर थइ जीव हवे,
 विजय विजय वाद्य वेगथी बगाडजे. ॥ २ ॥

मनहरछंद.

दिनमणि ज्ञानमणि स्पर्शमणि जगधणी,
 दुःखहर सुखकर आनंद निधान छे;
 अलख खलक मांहि साच अन्यकाच सहु,
 चैतनानुभव सत्य अमृतनुं पान छे;

૧૫

અન્તરના જ્ઞાનથકી જાણ્યા અહો જ્ઞેય સહુ,
 અન્તરના ધ્યાનમાંહિ યોગિયો મસ્તાન છે;
 સત્ય જિનવાળી જાણી ધીનિધિ તું ચેતી લેજે,
 ચેતન વિનાનું અન્ય જાણજે તોફાન છે. ॥ ૧ ॥
 જ્ઞાન અને ક્રિયા થકી મોક્ષનો તો પન્થવહે,
 જરૂર સમયવેળે દીલમાં વિચારજે;
 જિનવાળી સત્યજાણી સદ્દેહના કર ભવી,
 રત્નત્રયી ગ્રહી જીવ પોતાને તું તારજે;
 અષ્ટસિદ્ધિ નવનિધિ રૂદ્ધિનો ભંડાર તુંહિ,
 અનંત અનંત જ્ઞેય જ્ઞાનથી જણાય છે;
 ધીનિધિ ચેતન ઇટ ચિત્તમાંહિ ચેતી લેજે,
 અનંત અનંત સુખ તુજમાં સમાય છે. ॥ ૨ ॥

મનહરહંદ.

પામીને મનુષ્યભવ પાપ કર્યાં લાખો ગમે,
 તેની યાદી કરી જીવ પશ્ચાતાપ કીજીએ;
 હવેથી ન પાપ થાય એવું તો વર્તન રાખ,
 નિજમાં રમણતાથી શિવસુખ લીજીએ;
 મૂલ્યો ત્યાંથી ફેર ગણ હવેથી ન મુલ થાય,
 સ્મૃતિ એવી સ્વાતાં પીતાં ચાલતાં તું રાખજે;
 વિચારીને વેળે બોલ વિવેકથી સત્ય તોલ,
 ધ્યાનામૃતસ્વાદ મવિ પ્રેમધરી ચાખજે. ॥ ૧ ॥
 ચેત અરે જીવ જરા ચિત્તમાં વિચારી જોને,
 જડમાં રમણતાથી જડ જેવો થાય છે;
 મોતિચારો હંસ ચરે વિષ્ણુથી ન પ્રેમ ધરે,
 અરે હંસ જીવ કેમ વિષ્ણુમાં મુંઝાય છે.

૧૬

જાતિ જીવ ત્હારી તેવી રીતિ તો અન્તર રાઘ,
 ચેતન સ્વરૂપમાંહિ ચેતના સમાવજે;
 ધીનિધિ ચેતનરૂપ પડ નહીં ભવકૂપ,
 પરમ સ્વરૂપમાંહિ ચેતના રમાવજે. ॥ ૨ ॥

મનહરછંદ.

જડ અને જીવ દોય પરિણમ્યાં પિંડમાંહિ,
 ભેદજ્ઞાનદ્વષ્ટિયકી ભિન્ન ભિન્ન ધારજે.
 પય જલ મિલ્યાં હંસ ચંચુથકી ભિન્ન કરે,
 વિવેકયી જીવહંસ કર્મને વિદારજે.
 કર્મનો સંયોગ તેનો અતિ જે વિયોગ થાય,
 સત્ય મોક્ષ દીલમાંહિ ચેતન વિચારજે.
 ચેતનનું રૂપ જપે કર્મ તો અનંત સ્વપે,
 દર્શનની શુદ્ધતાથી સ્વરૂપ નિહારજે. ॥ ૧ ॥
 દુનીયાના પ્રેમભાવ વિષના ભરેલા સહુ,
 જાણી જીવ શુદ્ધ પ્રેમ અન્તરમાં ધારીએ.
 આધિ વ્યાધિ ઉપાધિથી ભરેલ ભવાબ્ધિ આતો,
 ચરણના યાનથકી ચેતનને તારીએ.
 પોતે તો પોતાને કહું ચેત ઝટપટ અરે,
 વીતી વેળા ફરી કદી લેશ નહિ આય છે.
 ધીનિધિ ચેતન હવે વાર ન લગાડ કાંઈ,
 સ્વરા તો વપોરે ચૌટામાંહિ શું લુંટાય છે. ॥ ૨ ॥

મનહરછંદ.

દુર્લભ મનુષ્ય ભવ લહી જીવ ચેત અરે,
 સુગુરુસંગતિયકી વિવેક પમાય છે;
 મળીને મળતર માઈ વિનયને ધારવો,

૧૭

વિનયથી વિદ્યાતાતિ જગમાં સોહાય છે.
 મલીવાતે સ્વાર્થિના સંગથી ભરમાવું નહિ,
 દેવગુરુ માતપિતા પ્રેમે પાય લાગવું;
 લપ છપ ગપ છપ વાત સહુ તજી શિષ્ય,
 વિદ્યાની વૃદ્ધિને માટે વ્હેલા નીશ જાગવું. ?

દોહરા.

જન્મીને જગમાં કરો, ધર્મ કર્મનાં કાજ;
 કૂલ્લદીપક પુત્રો થતાં, રહેતિ કૂલ્લની લાજ. ॥ ૧ ॥
 નવરા કાલ ન ગાળિયે, ઉદયમ સુખનું મૂલ;
 હિતાશિક્ષા મનમાં ધરી, પુનઃ પુનઃ નહિ ભૂલ. ॥ ૨ ॥

સુખ દુઃખમાં સમભાવ સ્થિતિ.

મનહરછંદ.

શાતા ને અશાતા દોય વેદનીના બંધ છેજ,
 વંધમાંહિ અન્ધ વને મોહિની સંવંધ છે.
 ધનની મોટાઈ હતો મોહ મૂલ જાણ અહો,
 જિનવાણી જાણ્યાવિના દેવતાતો અન્ધ છે.
 સુખ દુઃખ સમભાવે જ્યારે તો વેદાય છેજ,
 ત્યારે સત્ય સુંખનું તો ભાન દીલ થાય છે.
 ધીનિધિ ચેતન પ્રભુ સેવના પમાય જ્યારે,
 ત્યારે જન્મ જરા ભય આધિ વ્યાધિ જાય છે. ?
 હેય જ્ઞેય ઉપાદેય જ્ઞાન થકી અરે જીવ,
 નવ તત્ત્વ વિચારીને ચરણને પાલજે.
 પંચાચાર ધરી શુદ્ધ વ્યવહાર નિશ્ચયત;
 આવશ્યક ક્રિયા થકી દોષો સહુ ટાલજે.

૧૮

ધ્યેય ધ્યાન ધ્યાતા એકતાનમાંહિ ચેતન છે,
 પ્રમેય અનંત જ્ઞાન પ્રમાણથી પેશજે.
 ભિન્નાભિન્ન પ્રમેયથી પ્રમાણ જાણીને જીવ,
 ધીનિધિ સ્વરૂપ સત્ય ધ્યાનમાંહિ દેશજે. ૨

મનહરછંદ.

સંસારમાં સુખ નહિ ધનકે મોટાઈ માંહિ,
 સંસારમાં સુખ નહિ ભોજનથી ધારજે;
 સંસારમાં સુખ નહિ બાલયુવા વયવિષે,
 સંસારમાં સુખ નહિ પુત્રથી વિચારજે;
 ગયાં દુઃખ આવે દુઃખ ભોગવાતાં દીન દુઃખ,
 ચારગતિમાંહિ દુઃખતતિતો અપાર છે;
 સંસારની જ્ઞાલમાંહિ સુખની આશાએ જીવ,
 ફસ્યો દુઃખ લહે સુખ નહીં તલભાર છે. ॥ ૧ ॥
 સંસારમાં સુખ નહિ ગાડી વાડી લાડી થકી,
 સંસાર અસારમાંહિ સુખ ન જરાય છે;
 પ્રાંતિથી ભૂલેલ જ્ઞાંજ્ઞવાના જલ મૃગ પેટે,
 સુખની આશાએ જીવ જ્યાં ત્યાં યુવ ધાય છે;
 જડમાં ન સુખ અરે કહું જીવ સત્ય સ્વરે,
 ચેતનમાં સુખ સત્ય ચિત્તમાંહિ ધારજે;
 સત્ય સુખમણિધામ નહિ જેનું રૂપ નામ,
 ધીનિધિ ચેતન સુખ સત્ય તું વિચારજે. ॥ ૨ ॥

મનહરછંદ.

ઉપશમ ક્ષય ઉપશમ અને ઔદાયિક,
 ક્ષાયિકને પરિણામી પંચ એ વિચારજો;

१९

उपशम दोयभेद चरणने समाकित,
 अष्टादश भेद क्षयोपशमना धारजो;
 ज्ञान चार त्रण छे अज्ञान त्रण दर्शनने,
 दानादिक लब्धि पंच तेमांहि मेलावजो;
 समाकित चारित्रने संयमासंयम एम,
 भेद क्षयोपशमना चित्तमां रमावजो. ॥ १ ॥
 चार चार गतिने कषाय तीन लिंग वली,
 षड लेश्या अज्ञान मिथ्यात्वेने निवारजो;
 असिद्धता असंयम एक विश भेद गणो,
 औदायिक भावनाए दिलमांहि धारजो;
 रत्नत्रयी दानादिक पंच अने समाकित,
 नवभेद क्षायिकना तेरमे पमाय छे;
 जीवत्वेने भव्यत्व अभव्यत्व ए त्रण भेद,
 परिणामि भावनाए स्वभावे सुहाय छे. ॥ २ ॥

दोहरा.

पंचभावना भेद ए त्रेपन थया रसाल;
 छठो संनिपात छेज कहेता दीन दयाळ. ॥ १ ॥
 उपादेयने हेय छे ज्ञेयभाव छे पंच;
 आत्म स्वभावे लीनता रहे न आश्रव रंच. ॥ २ ॥
 मनन स्मरण विवेचना करतां सत्य विवेक;
 बुद्धिसागर आत्ममां शोधो धरीने टेक. ॥ ३ ॥

वचनान्मृत.

मनहरछंद.

धैरीमो विश्वास तज-सरल सुजन भज,

૨૦

ગુરુજન હિતશિખ જૂઠ નહિ જાણજે;
 ધનનો કુવ્યય કદી કરજે ન પ્રાણ પડે,
 પરનારી વેશ્યાસંગ દીલમાં ન આણજે;
 કુપન્થ કુગ્રન્થ ત્યજી વીરનાં વચન ભજી,
 સમકિત સદ્ગુણ દિલમાં ઠસાવજે;
 જિનવાણી સત્ય જાણી આદરજે હિતઆણી,
 સત્યસાર પામી જીવ શિવપુર જાવજે. || ૧ ||
 ગુરુ ગમ જ્ઞાનાવિના ભળ્યામાં તો ભૂલ થાય,
 ગુરુગમ જ્ઞાનાવિના નિર્ણય ન થાય છે;
 ગુરુગમ જ્ઞાનાવિના પડયા છે ભળેલ જીવ,
 ગુરુગમ જ્ઞાન થકી શંકા સહુ જાય છે;
 ગુરુગમ જ્ઞાનાવિના પન્થની ન સુજ પડે,
 ગુરુગમ જ્ઞાનાવિના ગમાર ગણાય છે;
 ગુરુગમ જ્ઞાનાવિના પન્થ મહી પ્રગટે છે,
 ધીનીધિ કહે છે ગુરુગમ સુખદાય છે. || ૨ ||

નીતિવચનામૃત.

|| મનહરછંદ. ||

સુજન સદ્ગુણ કર ગુણ સહુ ચિત્ત ધર,
 મૂઢજન સદ્ગ તજો સુગુરુની સેવના;
 વ્યસનિનો સદ્ગ ત્યજ વિત્તસમ વેષ સજ,
 સત્ય વાત સમજીને અસત્ય ઉવેશના;
 બોલે તેવો બોલ પાઠ કોઈને ન દેજે આઠ,
 કાજિયા કુસમ્પ ત્યજી સમ્પને વધારજે;
 ઈર્ષ્યા અભિમાન ક્રોધ વેર શ્વેર વારી સહુ,

२१

कोण हुं ने कोण मारु तत्त्व ए विचारजे. ॥ १ ॥

बाल ख्याल तजी भाइ धर्मनी गणी सगाइ,

वीराजिन टेकनेक हृदयमां राखजे;

चोरी जारी चुगलीने निन्दा दोष परिहरी,

सत्यटेक धारी कदी जूटुं नहि भाखजे;

विनय विवेक धरी वृद्धजन अनुसरी,

नीति रीति दुनीआमां टेकथी जमावजे;

वीर जिन वचननी सत्यता धरीने दील,

धीनिधि चेतन प्रभु उंघथी जगावजे. ॥ २ ॥

मनहरछंद.

चेत जीव चित्तमांहि संसार असारमांहि,

म्हारु त्हारु वारी सहु धर्माचित्त धारजे;

विषयने विषसम गणी भाइ ज्ञानथकी,

महा दुःखदायी काम चित्तथकी वारजे;

जैन धर्म धारवाने भवदुःख वारवाने,

ज्ञानि मुनि सङ्ग करी तत्त्वने विचारजे;

महा पुण्य योगे मळयो मनुष्यनो भव अरे,

वारंवार जीव कहु पोताने तुं तारजे. ॥ १ ॥

प्रीतिमांहि भीति जाणी राख नीति धर्मनी तुं,

संयोग छे जेनो तेनो वियोग विचारजे;

अलख अरूपी तुंहि अन्तरमां जाणी लेइ,

मोह शत्रु सेनाने तुं ज्ञान खड्गे मारजे;

समय विचार सहु समजीने चेतन तुं,

उपादेय एक त्हारु रूप अवधारजे;

धीनिधि चतुर चित्त समजीले सानमांहि,

पामीने मनुष्यभव हवे नहि हारजे. ॥ २ ॥

૨૨

॥ વિનયામૃત ॥

મનહરછંદ.

વિનયથી માન જાય વિનયથી સુખ થાય,
 વિનયથી વિદ્યા સહુ ભણવાથી આવે છે;
 વિનયથી ઘેર જાય વિનયથી ફેર જાય,
 વિનય સુશિષ્ય મનમાંહિ બહુ ભાવે છે;
 મન્ત્રમાંહિ નવકાર સ્વર્ગમાંહિ હંસ સાર,
 સહુ ગુણમાંહિ તેમ વિનય વિખ્યાત છે;
 વિનયથી યશ થાવે સહુલોક ગુણ ગાવે,
 વિનય વિહીન જન રાસમનો ભ્રાત છે. ॥ ૧ ॥
 વિનય વિવેક તાત વિનયથી ઉચ્ચજાત,
 વિનયથી નાત જાતમાંહિ સુખ પાવે છે;
 વિનયથી ક્રોધ જાય મનનું ઇચ્છિત થાય,
 વિનયથી શિવપુર ક્ષટ જન જાવે છે;
 આવલનાં ફૂલ જેવો વિનય વિનાનો જન,
 મોરપૂઠ જેવો જન વિનય વિનાનો છે;
 ધીનિધિ કહે છે સહુગુણ આવવાનું દ્વાર,
 વિનય વિનય એક ગુણતો મજાનો છે. ॥ ૨ ॥

ગુરુ વિનય.

મનહરછંદ.

ગુરુનો વિનય સુખકારી દુઃસ્વહારી અહો,
 ગુરુનો વિનય ગુણ ઘણા દીલ લાવે છે;
 ગુરુના વિનયવિના શિવપુર દૂર વહુ,
 ગુરુના વિનય થકી દોષ સહુ જાવે છે;

૨૩

ગુરુના હુકમને તો માન બહુ આપવાથી,
 ગુરુ આળ પ્રતિપાલ સુશિષ્ય ગણાય છે;
 ગુરુના વિનય વિના શિષ્ય છે સૂકર સમ,
 કાંઘા કાન કૂતરીની અવસ્થા પમાય છે. ॥ ૧ ॥
 શાળો કે સરદાર હોય નૃપતિકે રંક હોય,
 ગુરુના વિનય વિના ગમાર ગણાય છે;
 ગુરુના વિનય થકી સહુ જ્ઞાન સાંપડે છે,
 ગુરુના વિનય વિના દુઃખ વહુ પાય છે;
 ગુરુનો વિનય શિવપુર પન્થ પ્રકટ છે,
 સદ્ગુરુ પ્રેમભાવ વિનય શૃંગાર છે;
 ધીનીધિ કહે છે દીલ વિનયને ધારવાથી,
 વિમલ સફલ જગજન અવતાર છે. ॥ ૨ ॥

મિત્રલક્ષણ.

મનહરછંદ.

સંકટમાં સ્થાય કરે સ્વાર્થ નહિ દીલ ધરે,
 દોષ સહુ ઢાંકે અને મુખે ગુણ ગાય છે;
 મિત્રનો ઉદય દેખી દીલમાં આનન્દ ધરે,
 હિત શિખ આપવાથી કયુ ન રીસાય છે;
 સમય સુજાણ હોય મિત્રના ન દોષ જોય,
 ગુહ્યવાત મિત્રની તે કયાંય ન પ્રકાશતો;
 દીર્ઘદષ્ટિ ગુણવન્ત નીતિમાન લજ્જાવન્ત,
 મિત્ર મહા અવતાર સુમિત્ર પ્રભાસતો. ॥ ૧ ॥
 સમાચિત્ત કુલવય ધર્મ જાતિ નીતિ વિત્ત,
 મિત્રની મિત્રાઈ જગમાંહિ સુખદાયી છે;

૨૪

ધર્મની મિત્રાઈ ગુણદાયી સર્વ મિત્રતામાં,
 અભયકુમાર આદ્ર પેટે વચ્ચળાઈ છે;
 મૂર્ખની મિત્રાઈ કોઈ કાઠમાં ન કર માઈ,
 મૂર્ખની મિત્રાઈ દીલ દુઃસ્વતતિ ક્યારી છે;
 ઘરડાની લાકડીને આંધળાની આંખ જેવો,
 ધીનિધિ સુધર્મી મિત્ર પુણ્યયોગે ચારી છે. ॥ ૨ ॥

આત્માને સ્વરૂપ રમણતાની પ્રેરણા.

છપ્પયછંદ.

ચેતન ચતુર સુજાણ ચિત્તમાં ચેતી લેજે,
 બ્રહ્માનુભવ રંગે સજ્ઞે નિશદિન રહેજે;
 પર નિજમાં સમભાવ ચેતના ધ્યાને વાળો,
 ચિન્મય ચેતન રટન કરીને જીવન ગાળો;
 અનુભવયોગે પામીએ તે ચિદાનન્દ શાશ્વત સ્વરો,
 બુદ્ધિસાગર ધ્યાનયાને ભવસાગરને ઝટ તરો. ॥ ૧ ॥
 અસ્વખંડ સ્થિર ઉપયોગ આત્મમાં પ્રકટે જ્યારે,
 જ્ઞાનકે જ્યોતિ શુદ્ધ બ્રહ્મની ઘટમાં ત્યારે;
 પહે ન પરમાં ચેન ઘેન વિષયાદિક નાસે,
 ફરતાં હરતાં ધ્યાન યોગથી સ્થિરતા માસે;
 શબ્દ વિષયથી દૂર છે તે ચેતનતા સમજો સ્વરી,
 બુદ્ધિસાગર સત્ય જ્યોતિ ચેતનની દિલમાં ધરી. ॥૨॥

વ્યવહાર ધર્મની મહત્તા.

છપ્પયછંદ.

મૂકીને વ્યવહાર ધર્મને કેડક ભૂલ્યા,

૨૫

શુષ્કજ્ઞાનથી કેઇક ભવ જંજાળે ઢૂલ્યા;
 પરમ્પરાગમ ત્યજીને ભવદરિયે કૈ ઢૂલ્યા,
 શાબ્દિક તાર્કિક પण्डितमाने કેઇક ફૂલ્યા;
 રહી માયાના પાશમાં જીવ સોઽહં મુખથી ઉચ્ચરે,
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાન વિણ તે મવસાગરને ક્યું તરે. ॥ ૧ ॥
 કહેણિ સમ રહેણી નહિ જેની તે નહીં મોટા,
 બોલી વળગાં પૂંકે તેના નહીં છે તોટા;
 જ્ઞાન લહી વિરતિને વીરલા સજ્જન પામે,
 ઇન્દ્રાદિક જ્ઞાની વિરતિને શીર્ષજ નામે;
 ધન્ય ધન્ય જગમાં અહોતે બોલે તેને પાઠતા,
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાનથી તે પાપ પઢ્ઢુ પચાલતા. ॥ ૨ ॥

વ્યવહારધર્મમહત્તા.

છપ્પયછંદ.

ધરિ ધર્મ વ્યવહાર ટેકથી કેઇક તરિયા,
 ધરિ ધર્મ વ્યવહાર મુક્તિને કેઇક વરિયા;
 ધરિ ધર્મ વ્યવહાર થયા કેઇ ગુણના દરિયા,
 ધરિ ધર્મ વ્યવહાર સિદ્ધમાં કેઇક ઠરિયા;
 જલ વિના જેમ વૃક્ષ દેખો ઊંચું ત્વરિત સૂકાય છે,
 વ્યવહાર ધર્મ જલાભાવે તીર્થ વૃક્ષ છેદાય છે. ॥ ૧ ॥
 મૂલ્લવિના નહિ વૃક્ષ વૃક્ષ વિણ ક્યાંથી ઢાઢાં;
 જલવિના નહીં ભરિયાં જાણો નદ ને નાઢાં,
 માત વિના નહિ પુત્ર પુત્ર વિણ કોનો વાપા;
 વદન વિના નહીં વેણ હોય શું વચન વિલાપા,
 કારણ વિના ન કાર્ય છે, જગ સમજ સમજ ભવિ સાનમાં;
 વ્યવહાર ધર્મ વિના નહિ છે ભાવ ધર્મ સુતાનમાં. ॥ ૨ ॥

२६

धरि धर्म व्यवहार जगत्मां जय वर्तावे,
 धरि धर्म व्यवहार जगत्मां कीर्ति पावे;
 धरि धर्म व्यवहार स्वर्गने शिवमां जावे;
 धरि धर्म व्यवहार तत्त्वने बहु फेलावे,
 व्यवहार धर्म लह्या विना मयुर पृष्ठवत् मानवी,
 बुद्धिसागर ज्ञानथी भवि हितशिक्षा दिल जाणवी. ॥३॥

ब्रह्मस्वरूपोपदेश.

झूलणा.

ध्यान कर ब्रह्मनुं ध्यान कर ब्रह्मनुं,
 ब्रह्म चेतन प्रभु तुं कहायो;
 शुद्ध उपयोगथी शक्ति व्यक्ति जगे,
 शुद्ध रूपे प्रभु तुं मुहायो. ध्यान. ॥ १ ॥
 कर्मनी वर्गणा खेरवे ध्यानथी,
 ध्यानथी सत्य संतोष आवे;
 ध्यानथी अनुभवे जागती ज्योत त्यां,
 आतमा मुक्तिनुं शर्म पावे. ध्यान. ॥ २ ॥
 ब्रह्म ते आतमा आतमा ब्रह्म छे,
 वीर वचनो यथा सत्य सेवे;
 वचन सापेक्षथी ब्रह्मने जाणतां,
 दान निजनुं सदा नीज देवे. ध्यान. ॥ ३ ॥
 सप्त नयथी कह्यो भाव साचो लह्यो
 वचन एकान्तनी वात जूठी;
 वचन निरपेक्षथी भाव मिथ्या लहे,
 ब्रह्मनी वात निरपेक्ष बूठी. ध्यान. ॥ ४ ॥

૨૭

બ્રહ્મ નિરોપેક્ષ સંગ્રહ નયે માનતાં,
 બ્રહ્મમાં ભ્રાન્તિથી ભૂલ થાવે;
 વચન સાપેક્ષ સંગ્રહ નયે માનતાં,
 વ્યક્તિની ભિન્નતા સત્ય પાવે. ધ્યાન. ॥ ૬ ॥
 સૂક્ષ્મ જ્ઞાનિ પ્રભુ ગુરુગમે ધારિને,
 સમજજો સત્ત નયથી પ્રમાતા;
 તત્ત્વવાદે ગ્રહે આતમા બ્રહ્મને,
 બુદ્ધિસાગર મુનિ બ્રહ્મ માતા. ધ્યાન. ॥ ૬ ॥

આત્માને જાગૃતિભાવનો ઉપદેશ.

જૂલણા.

જાગરે આતમા જાગરે આતમા, મોહની ડંઘમાં ચોર લૂંટે;
 વિત્ત દારા અને વિષયની વાસના, પાશથી શત્રુઓ યુદ્ધ કૂટે. જાગ. ૧
 કૃત્તિ વાહિર્વહે કર્મ આટે ગ્રહે, આતમા ભ્રાન્તિથી માન ભૂલ્યો;
 ક્રોધને માનથી લોભ મોયાયકી, લક્ષ ચોરાશિમાં યુદ્ધ જૂલ્યો. જાગ. ૨
 પામી માનવપણું પુણ્ય ઉત્કર્ષથી, મુક્તિ સાધન અરે તેં વિસાર્યું;
 યુદ્ધ અપકૃત્યથી પાપ ગાડું ભર્યું, જાવવું નરકમાં કેમ ધાર્યું. જાગ. ૩
 શ્વાસ ઉચ્છવાસથી જીવ આયુ ઘટે, સ્વપ્ન નહિ કાલની કેમ થાશે;
 કાલનું કૃત્ય તે આ ક્ષણે ક્ષીણ, ધર્મથી આ ભવાબ્ધિ તરાશે. જાગ. ૪
 કોટિ ધન આવશે નહિ કદી સાથમાં, પાપ ને પુણ્ય સાથેજ આવે;
 દાન કરજે સદા ધર્મ વાટે મુદા, દાનથી આતમા મોક્ષ પાવે. જાગ. ૫
 સ્મરણ કર દેવનું શરણ જે દીનનું, સાધુના દર્શને પુણ્ય થાવે;
 સાધુ દર્શનથી સાધુ વન્દનથી, કોટિભવનાં કર્યાં પાપ જાવે. જાગ. ૬
 સાધુના સંન્યાસી આતમા જાગતો, તીર્થ જંગમ મુનિ ભવ્ય સેવો;
 તીર્થ જંગમ મુનિ કલ્પવેલી અહો, પુષ્કરાવર્તના મેઘ જેવો. જાગ. ૭

૨૮

સાધ લે સિદ્ધિને ધર્મવ્યવહારથિં, ભક્તિ ઉત્સાહથી યત્ન બારો;
 ધર્મ કરણી કરી ફોક થાવેનહીં, ધર્મથી આવશે દુઃખઆરો. જાગ. ૮
 ઉંઘ ત્યાગી અહો દેહ દેવલ વિષે, શુદ્ધ ચેતન પ્રભુને જગાડો;
 બુદ્ધિસાગર સદા ભાવના મોગરી, સ્મરણનો ઘન્ટ હેતે વગાડો. જાગ. ૯

દયામાં સર્વધર્માવતાર.

શૂળનાછન્દ.

દીલમાં રહેમ આળી અંરે માનવી, દુઃસ્વિયા પ્રાણિયોને ઉગારો;
 ધર્મ મોટો દયા રાખવી જીવની, પ્રાણિને પ્રાણ જાતાં ન મારો. દીલ. ૧
 ધર્મનું મૂલ પ્રાણી દયા મોટકી, મૂલના વિણ નહીં હોય ઢાઢાં;
 રહેમ દાષ્ટિ વિના હોય નહિ ધર્મકો, સ્વર્ગના બારણે વન્ધ તાઢાં. દીલ. ૨
 વારિ અગ્નિથકી પ્રગટતો નહીં કદી, રેત પીલે નહીં તેલ આશા;
 રહેમ દાષ્ટિ વિના ધર્મ નહિ માનવી, ચાસણી વીન વ્યાંથી પતાસા. દીલ. ૩
 આપણો આતમા અન્યનો તેહવો, સર્વને મૃત્યુનું દુઃખ મોટું;
 પ્રાણિને મારતાં પાપ લાગે ઘણું, રહેમ દાષ્ટિ વિના કૃત્ય સ્વોટું. દીલ. ૪
 પાપના પોટલે પેટ પાપી ભરે, સ્વદ્ધ વંદૂકથી જીવ મારી;
 પાપથી પાતકી દુઃખ પામે ઘણું, જાય અન્તે મનુજ જન્મ હારી. દીલ. ૫
 યત્ર હિંસા તિહાં ધર્મ નહિ લેશ છે, દુઃસ્વિયા પ્રાણિયોને ઉગારો;
 પ્રેમથી માનવી દીલ લાવી દયા, ધર્મ સાચો દયાથી વિચારો. દીલ. ૬
 પશુ અને પક્ષિઓ છાણના જીવડાં, તેહ માનવ થશે કોઈ કાલે;
 નીચ પળ પ્રાણિયા ઉચ્ચ અવતાર લે, શાસ્ત્રની દાષ્ટિથી કોઈ ખાલે. દીલ. ૬
 ધર્મ નહિ કો દયા સારિલો જગતમાં, દીલમાં માનવી લે વિચારી;
 વીર ભગવાનની સાંભળીને દયા, ધર્મ તે જાણજો સત્ય ધારી. દીલ. ૭
 સર્વનો આતમા એક સરસો ગણી, આત્મવત્ રાખજો સર્વ દાષ્ટિ;
 બુદ્ધિસાગર અહો માનવી દેવ છે, જેહ કરતો દયા મેઘદાષ્ટિ. દીલ. ૯

૨૯

ધર્મપ્રભાવ.

झलणाछन्दः

ધર્મ કર આતમા ધર્મ કર આતમા, ધર્મથી હોય સંસાર પારો;
 ધર્મ કરતાં કદી ધાડ આવી પડે, પૂર્વના કર્મથી તે વિચારો. ધર્મ ૧
 ધર્મથી દેવતા ધર્મથી માનવી, ધર્મથી નરપતિ શ્રેષ્ઠ થાવે;
 ધર્મથી ઇષ્ટ સંયોગ આવી મળે, ધર્મથી દુઃખદૌર્ભાગ્ય જાવે. ધર્મ ૨
 અગ્નિ પળ જલ હુવે સર્પ માલા હુવે, ધર્મથી કીર્તિ જગમાં ગવાતી;
 ધર્મથી સિદ્ધિને પામતો માનવી, ધર્મથી રૂદ્ધિયો સહુ પમાતી. ધર્મ ૩
 ધર્મના તેજથી મેઘ વર્ષા કરે, ધર્મના તેજથી વાય વાયું;
 ધર્મના તેજથી રાત્રિ દીવસ થતા, ધર્મના તેજથી દીર્ઘ આયુ. ધર્મ ૪
 માનવી ડંઘતો ધર્મપણ જાગતો, ધર્મનું બાંધિયે સત્ય ભાતું;
 ચોર ચોરે નહીં અગ્નિ બાળે નહીં, સમજ જો ધર્મનું સત્ય શાતું. ધર્મ ૫
 ધર્મથી પરભવે ઉચ્ચ અવતાર લે, ધર્મથી પાપ સર્વે પ્રણાશે;
 ધર્મથી લબ્ધિયો જીવને સંપન્ને, ધર્મથી સર્વ બુદ્ધિ પ્રકાશે. ધર્મ ૬
 પગ પગે રૂદ્ધિયો પ્રગટતી ધર્મથી, ધર્મથી દુનીઆ હાથ જોડે;
 ધર્મ હીરો તજી મૂઠ માનવ અરે, પાપના પથરે શીર ફોડે. ધર્મ ૭
 સત્ય આનન્દને મોજ છે ધર્મથી, પૂર્વભવનાં કર્યાં આજ પાવે;
 હાલના ધર્મને ભોગવે પરભવે, પામતો ફલ યથા વીજ વાવે. ધર્મ ૮
 આમ વાવલ અને લીંબડો આંબલી, માનવી જે રૂચે તેહિ વાવો;
 વાવિયે જેહવું પામિયે તેહવું, નાસ્તિ તેમાં જરા કોઈ દાવો. ધર્મ ૯
 ધર્મનાં વીજ વાવો સદા પ્રેમથી, ચાલજો ધર્મથી મુક્તિવાટે;
 બુદ્ધિસાગર અરે ચેતજે આતમા, માલ છે મુક્તિનો શીર સાટે. ધર્મ ૧૦

ભક્તિમાહાત્મ્ય.

झलणाछन्दः.

ભક્તિકર ભક્તિકર ભક્તિકર દેવની, સારમાં સાર જિન નામ સાચું;

૩૦

દેવના ગાનથી દીલ નિર્મલ બને, દેવની ભક્તિ વિણ સર્વ કાચું. ભક્તિ. ૧
 લુણ વિણ ભોજને રસ જરા નહિ પડે, ભક્તિ વિણ સેવના સર્વ લુચ્વી;
 દેવની ભક્તિથી સત્યમુખ સમ્પજે, ભક્તિવિણ પ્રાણિયા થાય દુઃખી.
 ભક્તિ. ॥ ૨ ॥

શ્વાસ ઉશ્વાસમાં સ્મરણ કર દેવનું, ધ્યેયરૂપે સદાજિનધારી;
 પ્રેમની ભક્તિમાં આંતરૂ નહિ કશું, દેવની સ્થાપના મૂર્તિ પ્યારી. ભક્તિ. ૩
 ભક્તિનાં અંગ સર્વે ગ્રહી ભાવથી, સેવિયે તે સદા સુખકારી;
 ભક્તિવિણ પાર નહિ હોય સંસારનો, ભક્તિથી ટેવ ટલશે નઠારી. ભક્તિ. ૪
 ભક્તિ આધીન વિશુ આતમા ભવતરે, ભક્તિથી સ્વર્ગ સિદ્ધિ સુહાવે;
 દેવની ભક્તિ પળ જીવના સન્મુખી, ભક્તિ કર્તા સદા સિદ્ધ થાવે.
 ભક્તિ. ॥ ૫ ॥

દેવની ભક્તિથી શક્તિ શુભ જાગતી, ચિત્ત લય ભક્તિથી ભવ્ય ખાળો;
 ભક્તિમાં મિષ્ટતા સંપજે સ્હેજમાં, ભક્તિના માર્ગમાં આયુ ગાળો.
 ભક્તિ. ॥ ૬ ॥

ભક્તિમાં ચિત્તવૃત્તિ તળો રોધ છે, ભક્તિથી જ્ઞાનની જ્યોતિ જાગે;
 ભક્તિથી આન્તરૂ નહીં પ્રમુનું કદી, ભક્તિથી ભક્તની ભ્રાન્તિ ભાગે.
 ભક્તિ. ॥ ૭ ॥

ભક્તિના તોરમાં જોર છે કંઈ નવું, ભક્તિનો યોગ કલિકાલ મોટો;
 ભગતિયા તેલ જેવી લહો ભક્તિને, ભક્તિનો યોગ નહિ ભાઈ છોટો.
 ભક્તિ. ॥ ૮ ॥

ભક્તિ સાકારની સાધિણ સત્યથી, ભક્તિ સાકારમાં ચિત્તલાગે;
 પગથિયું મુક્તિનું ભક્તિ છે આદ્યમાં, ચિત્ત ચેતન પ્રમુ ભક્તિ જાગે.
 ભક્તિ. ॥ ૯ ॥

ભક્તિ ભલતી રહે યોગના રક્ષમાં, ભક્તિ પળ યોગ છે યોગ ભક્તિ;
 બેડ બેઠાં રહે નામ જૂદાં લહે, ભક્તિના યોગથી સત્ય શક્તિ. ભક્તિ. ૧૦

૩૧

ભક્તિ ગજા સમી તીર્થ સાચું ગણું, ભક્તિના યોગમાં મૂલ નાવે;
ભક્તિથી શુન્ય વૃત્તિ વહે વાહ્યમાં, ભક્તિથી સત્ય આનન્દ થાવે.

ભક્તિ. ॥ ૧૧ ॥

ભક્તિની ધૂનમાં દેવ છે આતમા, ભક્તિ રસથી રસિક કહાવે;
ભક્તિના પગથિયે પાદ મૂકયા થકી, જન્મ મૃત્યુ તળાં દુઃખ જાવે.

ભક્તિ. ॥ ૧૨ ॥

ભક્તિથી સહુમળે મોહ માયા ગળે, ભક્તિના મોજને મૂલ્ય ભાગે;
ભક્તિ અમૃત તળું પાન કીધા થકી, પ્રાણિ રંગાય નહિ અન્ય રાગે.

ભક્તિ. ॥ ૧૩ ॥

ભક્તિની ઔષધી રોગ સહુ ટાલતી, ભક્તિના ભાવથી નિત્ય રાચું;
ભક્તિ ભગવન્તની ભેદ સહુ ભાગતી, દેવ ભક્તિ સહીત જ્ઞાન સાચું.

ભક્તિ. ॥ ૧૪ ॥

શુદ્ધ ભાવેરમી ભક્તિ સાચી લેહ, આત્મની ભક્તિના કેડ મોગી;
બુદ્ધિસાગર નિરાકારની ભક્તિને, જ્ઞાનથી સાધતા કેડ યોગી.

ભક્તિ. ॥ ૧૫ ॥

આત્મપ્રભુની સ્તુતિ:

ઙ્ગલણાલંકર:

સર્વ શક્તિ ધણી યોગ ચિંતામણિ, યોગના પગથિયે પાદ મૂકો;
અટ્ટ છે પગથિયાં યોગનાં આતમા, પામી અવસર કદિ તે ન ચૂકો.

સર્વ. ॥ ૧ ॥

યમ અને નિયમ આસન તળા ભેદ વહુ, ચિત્ત ઉત્સાહથી ભવ્ય સાધો;
પ્રાણને સાધિયે પૂરકાર્દે થકી, પાંચમા ભેદથી સ્વૂં વાધો. સર્વ. ૨
ધારણા ધારિયે ધ્યાનમાં લીનતા, એમ અભ્યાસથી શક્તિ પ્રકટે;

३२

आठमा पगथिये पाद मूक्या थकी, चित्तना दोषनो भार विघटे.
सर्व. ॥ ३ ॥

सत्य आनंदथी पूर्णता पामतां, कार्य सिद्धे मटे सह उदासी;
हेतु पंचे मळे कार्यनी सिद्धता, जैन्नस्याद्वाद तच्चे विलासी. सर्व. ४
सर्व सत्ता गुणो व्यक्ति भावे हुवे, कर्मोपाधि तदा दूर जावे;
हंस निर्मल हुवे खेल खेले नवा, समयमां सिद्धि स्थाने मुहावे. सर्व. ५
रत्ननी मंजुषा ताळुं दीधुं खरूं, कुंचिथी उघडतुं तेह ताळुं;
ताळु उदघाटतां रत्न पामे यथा, आत्मरुद्धि तथा दील भाळुं. सर्व. ६
मृत्तिका निर्मली कुंभनो हेतु छे, मृत्तिका कुम्भनुं रूप पावे;
दण्ड सामग्रिथी कीजिए कुंभने, मृत्तिका व्यक्तीता रूप थावे. सर्व. ७
तेम सत्तापणे रुद्धियो सर्व छे, आत्ममां मृत्तिका पेट जाणो;
साधने साधिए व्यक्तीता आत्मनी, उद्यमे कार्य सिद्धि प्रमाणो. सर्व. ८
आत्म भावे रही रीजिए गहगही, पारका दोष देखो न प्राणी;
पारका दोषने देखतो ज्यां लगी, त्यां लगी नहि हुवे तेह नाणी. सर्व. ९
दोष दृष्टि टळे मोह माया गळे, साधने साधतो मुक्ति सारी;
बुद्धिसागर लहे शुद्धता बुद्धता, जन्मने मृत्युनां दुःखवारी. सर्व. १०

निद्रा त्याग.

झुलणाछन्दः

उंघ नहि आतमा उंघ नहि आतमा, उंघतां काल वीत्यो अनादि;
उंघतां आतमा दुःख पाम्यो बहु, भूलियो शुद्ध चैतन्य यादी. उंघ. १
उंघथी आळसु सत्य जोयुं नहीं, उंघथी कार्य करवुं विसायुं;
उंघमां शत्रु छे आपणो आत्मा, सत्य जीवन अहो जाय हारुं. उंघ. २
खड्ग चौधार निद्रा बडी वैरिणी, उंघमां कर्म बंधाय जाणो;
उंघथी ज्ञानने ध्यान भूले सह, उंघथी दुःखडां दील आपणो. उंघ. ३

૩૩

સર્વનો ઘાત વકર્ત્રી અહો ંઘ છે, ંઘમાં ટેકની ભૂલ થાવે;
 ંઘને ટાલતાં ંઘને ચાલતાં, ભાન ચેતનતણું દીલ આવે. ંઘ. ૪
 દ્રવ્યને ભાવ ભેદે અહો ંઘ છે, જગત્માં ભાવથી ંઘ મોટી;
 રાગને દ્વેષથી રમણતાં બાહ્યમાં, ભાવ નિદ્રા અહો કેમ છોટી. ંઘ. ૫
 ભાવથી ંઘતા મોહના જોરથી, અટકતા પ્રાણિયા દુઃખ પાવે;
 વિવિધ કાયા ગ્રહી ઘોર સંસારમાં, ઘટકતાં પારે કેમ આવે. ંઘ. ૬
 ત્યાગ દૂકર અહો ત્યાગ દુષ્કર અહો, ભાવ નિદ્રા તણો ભવ્ય માલો;
 ચાલતાં ચાલતાં ંઘતાં પ્રાણિયા, ભાવ નિદ્રા તણો એહ ચાલો. ંઘ. ૭
 ંઘની લહેરમાં ફેર છે મોટકું, ંઘમાં દુઃખનો પાર નાવે;
 જાગરે આતમા પામિ સમ્યક્ત્વને, મોર વેળા અહો બોધિ ભાવે. ંઘ. ૮
 ંઘની ઘેનમાં ઘોર રાત્રી અહો, ંઘ મિથ્યા મહા દુઃખદાયી;
 જાગરે આતમા પામી સમ્યક્ત્વને—મક્તિ ઉત્સાહને ચિત્ત લાયી. ંઘ. ૯
 ંઘને ત્યાગરે ંઘને ત્યાગરે—ચિત્તમાં ચેતના શુદ્ધ ધારી,
 બુદ્ધિસાગર સદામુક્તિના પંથમાં—જાગરે ચાલજે શીખ સારી. ંઘ. ૧૦

શુદ્ધ ચેતવણી ઉપદેશ.

શૂળનાછંદ.

ચેતરે માનવી ચેતરે માનવી, ચિત્ત ચકડોલમાં કેમ શૂલે;
 મોહના ફંદમાં ફોક ફસિયો અરે, તત્ત્વ વિદ્યા લહી કેમ શૂલે. ચેતરે. ૧
 મોહના તોરમાં ભાન શૂલ્યો અરે, કામને ક્રોધથી જન્મ હાર્યો;
 જ્ઞાન વૈરાગ્યને શુદ્ધ ચારિત્રથી, આતમા શુદ્ધ રૂપે ન ધાર્યો. ચેતરે. ૨
 વિષયના વૃક્ષને વાવતો પ્રેમથી, પ્રાપ્ત થાશે ફલો તો નઠારાં;
 તત્ત્વ બુદ્ધિ ધરી મોહ માયા હરી, વાવજે ધર્મનાં વૃક્ષ સારાં. ચેતરે. ૩
 પાણિમાં માછલું જેમ તરસું રહે, તેમ અજ્ઞાનથી ચિત્ત ધારો;
 જ્ઞાનના પાણિમાં આતમા માછલું, પ્રેમથી આતમા ભવ્ય તારો. ચેતરે. ૪
 ચેતરે આતમા સારમાં સાર છે, શુદ્ધરૂપે પ્રભુ તું પ્રકાશી;

૩૪

વાઘ્ય વ્યવહારમાં ઁંઘજે યોગથી, ધ્યાનમાં જાગજેરે વિલાસી. ચેતરે. ૫
રાત્રિમાં દિવસને દીવસમાં રાત્રિ છે, સમજતા જ્ઞાનથી જ્ઞાન યોગી;
બુદ્ધિસાગર સદા ચેતજે જ્ઞાનથી, યોગિ પળ તું સદા છે અયોગી. ચેતરે. ૬

હાર નહિ.

ઝુલનાછંદ.

હાર નહિ આતમા હાર નહિ આતમા, પુંપ્ય યોગે મનુષ્યજન્મ ધાર્યો;
વિષયની વાસના પાસના બંધથી, હાથ હીરો ચઢ્યો ફોક હાર્યો. હાર. ૧
મારું મારું કરી નાચિયો ભવ વિષે, મારું મારું કરી ફોક ફુલે;
જન્મ ત્યાં મૃત્યુ છે ચેતજે આતમા, સદગુરુ સંગથી નેત્ર ખુલે. હાર. ૨
કાઠની પાંચ છે જગત્માં કારમી, ઝડપી લે જીવને એક ફાલે;
કેડ ચાલ્યા અને ચાલશે પ્રાણિયા. મૂઠ શું મોહમાં દીન ગાલે. હાર. ૩
લક્ષ્મીના લોભમાં થોભ છે નહિ જરા, જ્ઞાનથી દેશતાં સર્વ સ્વોડું;
સ્વપ્નની સુશલડી મૂંઝા ભાગે નહિ, સત્ય છે જ્ઞાનિનું વાક્ય મોડું. હાર. ૪
માણિ અને રત્નની સ્વાળ પામી અરે, શીદને પથરાને ઉપાડે;
પુણ્ય યોગે લહી ભવ્ય તેજંતુરી, રમતમાં મૂઢરે શું ઉડાડે. હાર. ૫
રત્ન ચિન્તામાણિ હાથમાં આવીયું, ફેંકિદે ધૂળમાં હીન ભાગી;
પામિ રસસિદ્ધિને પાપનાં યોગથી, ત્યાગિ દે માનવી મોહ રાગી. હાર. ૬
ચેત ચેતન જરા જ્ઞાનથી જાગિને, સાધિ લે સત્ય તું કૃત્ય સારું;
બુદ્ધિસાગર સદા ચેતજે ચિત્તમાં, શુદ્ધ ચૈતન્યનું રૂપ તારું. હાર. ૭

આત્માને સ્વસ્વરૂપોપદેશ.

ઝુલનાછંદ.

અલ્પજ્ઞાના પન્થમાં ચાલજે આતમા, નાત ને જાત સર્વે વિસારી;
જ્ઞાનના યોગથી તત્ત્વને પામિને, શુદ્ધ ચારિત્રતા દીલ ધારા. અલ્પજ્ઞ. ૧

३५

दुग्धमां जल मळयुं हंस जूदुं करे, तादृशी दृष्टिने धार प्यारा;
 तत्त्वदृष्टि धरी तत्त्वने पारखो, योगविद्या लही सत्य धारा.अलख. २
 दृष्टि स्याद्वादनी वाद सहु टाळती, खाळती कर्मनो वेग ज्ञाने;
 शुद्ध उपयोगथी अनुभवे आतमा, सत्य आनन्दने तत्त्वभाने.अलख. ३
 ज्ञेयने ध्येय आदेय छे आतमा, ज्ञानथी ज्ञेयवस्तु प्रकाशी;
 ज्ञेय ने ज्ञानरूपे सदा जे रहे, वस्तुधर्म सदां छे विलासी.अलख. ४
 सेविए आतमा सेविए आतमा, देह देवळ रहीने प्रकाशे;
 तारिये आतमा तारिए आतमा, जागतां कर्मनो फन्द नासे.अलख. ५
 बन्ध सद्भावथी मुक्ति छे जीवनी, बन्ध नहि त्यां लहो केम मुक्ति;
 मुक्तिनी युक्तिमां मुंझता मानवी, मोह अज्ञानथी करी कुयुक्ति.अलख. ६
 अलखनो देश निर्भय सदा शोभतो, अलखना देशमां सत्य शान्ति;
 अलखना देशमां सत्य आनन्द छे, अलखना ज्ञानथी जाय भ्रान्ति.

अलख. ७

वीर वचनोथकी जाणिए अलखने, सात नयथी खरो अर्थ धारी;
 त्यागि एकान्तने अर्थने धारिये, पामिए सत्यथी मुक्ति नारी.अलख. ८
 अलखना खेलमां भेल नहि कर्मनो, खेलिए अलखनो खेल रागी;
 बुद्धिसागर सदा अलखनी धूनमां, सत्यचैतन्यनी ज्योति जागी.

अलख. ॥ ९ ॥

संसारनी असारता.

झूलणाछन्दः

सर्व संसारना भाव छे कारमा, सार तेमां नथी सत्य भाखुं;
 रूप जूदां धरे प्यार त्यां शुं करे, समजजे आतमा सत्य दाखुं. सर्व. १
 क्षणिक आनन्दमां मोहथी मुंझीने, भव्य मानवपणुं केम हारे;
 आजने काल करतां थकां मानवी, काल आयुः हरे को विचारे. सर्व. २

૩૬

બાહ્ય આનન્દનો રક્ષ છે અભિનયો, નષ્ટ તેતો થશે ચિત્ત ધારો;
 આધિને વ્યાધિથી મુક્ત કર આતમા, સમજિને સત્યને કેમ હારો. સર્વ. ૩
 લક્ષ ચોરાશિમાં વિવિધ દેહો ધર્યાં, મોહ અજ્ઞાનથી પાર નાવ્યો;
 આતમા સત્ય જાણ્યો લહી જ્ઞાનને, દીલમાં તે સદા રૂઝ ભાવ્યો. સર્વ. ૪
 જૂઠ સંસારમાં સાર છે નહિ કશું, તત્ત્વદષ્ટિથી લે વિચારી;
 વર્ણને વેષ લિજ્જાદિકે ધર્મ નહિ, આનંતમાં ભૂલતાં છે રુવારી. સર્વ. ૫
 સદ્ગુરુ સદ્ગથી સમજરે ધર્મને, ધર્મથી પાપ સઘડાં પ્રણાશે;
 સાધનનંતિ સ્થિતિ પામતો આતમા, ધર્મથી શુદ્ધ રૂપ પ્રકાશે. સર્વ. ૬
 વિક્તના ફન્દમાં દુઃખના કન્દ છે, સત્ય વૈરાગ્યથી તે વિચારો;
 સત્ય આનન્દમાં રમણતા રાખવી, જાપ અજપાથકી જીવ તારો. સર્વ. ૭
 ફોક ઝગડા કરી ધર્મના ફન્દમાં, કેમ આયુઃ અરે ભવ્ય ગાળો;
 તત્ત્વ નહિ અન્યથા કોઈ કાલે થતું, સત્યસારાંશથી ધર્મ પાવો. સર્વ. ૮
 વીર વચનો સદા સર્વ સાપેક્ષ છે, સમાજિજ્ઞ જ્ઞાનને દીલ ધારી;
 બુદ્ધિસાગર સદા મુક્તિના પન્થમાં, વીરવચનો મહા ઉપકારી. સર્વ. ૯

સ્વાર્થસ્વરૂપ.

જલનાછન્દ.

સ્વાર્થના ફન્દમાં સર્વ દુનિયા ફસી, તત્ત્વની વાત દીલમાં ન ધારી;
 રેલતા નાચતા બોલતા દોડતા, પામતા પ્રાણિયા દુઃખ ભારી. સ્વાર્થ. ૧
 સ્વાર્થના છંદમાં સત્ય સ્વપ્ને નહીં, સ્વાર્થના જલધિમાં મીન પ્યાસી;
 સ્વાર્થની છાંયડી કેરડા જેહવી, સ્વાર્થની જગત્માં ઔર ફાંસી. સ્વાર્થ. ૨
 સ્વાર્થથી સત્ય છાનું રહે છે સદા, સ્વાર્થથી દુઃખનો પાર નાવે;
 સ્વાર્થના પાશમાં પ્રાણિયા જે પડ્યા, વિવિધ દેહી ગ્રહી દુઃખ પાવે.
 સ્વાર્થ. ૩

જગત્માં વ્યાપિયા સ્વાર્થ છે મહાબલી, સર્વ જગજંતુને તે નચાવે;

૨૭

સ્વાર્થની ભ્રાન્તિમાં વ્રહ્મની મૂલ છે, સ્વાર્થથી મોટકાં પાપ થાવે.

સ્વાર્થ. ॥ ૪ ॥

સ્વાર્થમાં સદ્ગુણો કોઈ વિરલા વચ્ચા, સ્વાર્થથી પાપની વાત થાવે;
સ્વાર્થથી ધર્મની ચક્ષુષ અન્ધ છે, સ્વાર્થથી પાપનું અન્ન થાવે. સ્વાર્થ. ૫

દોષનું મૂલ છે સ્વાર્થ અવની વિષે, સ્વાર્થથી માનવી સત્ય હારે;

માત પુત્રો હણે વાપ પુત્રી હણે, સ્વાર્થના દોષથી જીવ મારે. સ્વાર્થ. ૬

જગતના સ્વાર્થમાં ન્યાય છે નહિ કશો, જગતના સ્વાર્થમાં દુઃખ મોટું;

મોહ અજ્ઞાનથી સ્વાર્થની આશમાં, વોલતા પ્રાણિયા વેળા સ્વોટું. સ્વાર્થ. ૭

સ્વાર્થની ધૂનમાં દેવ ભાસે નહીં, સ્વાર્થની ધૂનમાં મંજૂન મૂલે;

સ્વાર્થના ત્યાગથી સત્ય તો સાંપડે, સત્ય આનન્દતા દીલ રૂલે.

સ્વાર્થ. ॥ ૮ ॥

સદ્ગતિ ગુરુતણી સર્વ મુખમૂલ છે, સ્વાર્થના પાશને તેહિ કાપે;

બુદ્ધિસાગર સદા સ્વાર્થને ત્યાગિણ, ધ્યાન કીજે મુદા વ્રહ્મ જાપે.

સ્વાર્થ. ॥ ૯ ॥

પરમાર્થ સ્વરૂપ.

મૂલનાહ્નંદ:

વાત પરમાર્થની સત્ય છે જગતમાં, વાત પરમાર્થની દીલ ધારો;

સત્ય પરમાર્થમાં પ્રકટ પરમાત્મા, સત્ય પરમાર્થથી દુઃખ આરો. વાત. ૧

સત્ય પરમાર્થમાં ધર્મ સદ્ગુણ સમ્પન્ને, સત્ય પરમાર્થથી પાપ જાવે;

દેવની કોટિ પળ હસ્ત જોડી રહે, અપ્સરાવૃન્દ બહુ ગુણ ગાવે. વાત. ૨

સત્ય પરમાર્થથી સત્ય ઉપકાર છે, સત્ય પરમાર્થથી મુક્તિ પામે;

આત્મથી ભિન્ન નહિ સત્ય પરમાર્થ છે, દેવતાવૃન્દ પળ શીર્ષ નામે. વાત. ૩

સત્ય પરમાર્થમાં દુઃખ આવી પડે, ડગો નહિ તેહથી ધૈર્ય હારી;

જય સદા સત્ય પરમાર્થનો જગતમાં, સ્વાર્થ ત્યાગી કરો તત્ર યારી. વાત. ૪

૩૮

ધર્મનું મૂલ છે સત્ય પરમાર્થમાં, સત્ય પરમાર્થનું મૂલ સાચું;
 સત્ય પરમાર્થની આગળે જાણિય, પ્રાણ દારા અને રાજ્ય કાચું. વાત. ૫
 પ્રાણિયોની દયા સત્ય પરમાર્થમાં, સત્ય પરમાર્થમાં સત્ય બુદ્ધિ;
 સત્ય પરમાર્થથી આત્માં દેવ છે, સત્ય પરમાર્થથી આત્મશુદ્ધિ. વાત. ૬
 વૈરને જ્ઞેર ઇર્ષ્યા ટલે સહજમાં, મુક્તિનું વારણું ત્વરિત ચૂલે;
 પ્રેમ સહુ જીવપર સત્ય પરમાર્થથી, સત્ય પરમાર્થથી પાપ ભૂલે. વાત. ૭
 કલ્પચિન્તામણિ સૂર્યને ચન્દ્રથી, સત્ય પરમાર્થનું કામ મોટું;
 સત્ય પરમાર્થની સાધના દુર્લભા, ભવ્ય નહિ જાણિયે દીલ છોટું. વાત. ૮
 શૂર સજ્જન જનો સત્ય પરમાર્થના, કાર્યમાં શીરને દૂર મૂકે;
 પ્રાણ પળ જો પડે ધૈર્ય હારે નહીં, સત્ય ધારી કદી તે ન ચૂકે. વાત. ૯
 સત્ય પરમાર્થમાં ધર્મનો સ્વાર્થ છે, સત્ય પરમાર્થની ટેક સાચી;
 બુદ્ધિસાગર સદા સત્ય પરમાર્થમાં, ભવ્ય પ્રાણી રહો નિત્ય રાચી. વાત ૧૦

બ્રહ્મચર્ય.

ઘૂલણાછન્દ.

સત્યની ટેકથી ધારજો શિયલને, શિયલના મન્ત્રથી સર્વ સિદ્ધિ;
 શિયલ ધાર્યા થકી દેવ પાળી ભરે, શિયલના મન્ત્રથી સર્વ રુદ્ધિ.

સત્ય. ॥ ૧ ॥

શિયલથી માનવી કાર્ય ધાર્યા કરે, શિયલના તેજથી ભૂત નાસે;
 શિયલના તેજથી પ્રાપ્તિ છે બ્રહ્મની, શિયલના તેજથી સત્ય ભાસે.

સત્ય. ॥ ૨ ॥

મન વચઃ કાયથી શિયલને ધારતાં, દેવની કોટિ પળ શીર્ષ નામે;
 શિયલ સન્નાહથી શસ્ત્ર વાગે નહીં, શિયલના તેજથી દુઃખ વામે.

સત્ય. ॥ ૩ ॥

३९.

डाकिणी शाकिणी भूत सहु नासतां, शियलना तेजथी भव्य जाणो;
मन्त्रनी सिद्धियो शियलना तेजथी, शीलथी होय नहि भय कशानो.

सत्य. ॥ ४ ॥

वचननी सिद्धि पण शियलना तेजथी, शियलना तेजथी सत्य शान्ति;
शियलनुं तेज छे सूर्यथी मोटकुं, शियलना तेजथी देहकान्ति. सत्य. ५
शियलनी सिद्धिमां सर्व सुखडां वसे, सर्व वृतमां सदा शील मोटुं;
शियलने जलधिनी उपमा शास्त्रमां, वेण जाणीश नहि भव्य छोटुं.

सर्व. ॥ ६ ॥

शियलना तेजथी योगनी सिद्धियो, शियलना तेजथी होय मुक्ति;
द्रव्यने भावथी शियलने धारवुं, सर्व सिद्धान्तनी एह युक्ति. सर्व. ७
पामिए बल घणुं शियलना तेजथी, शियलना तेजथी दीर्घ आयु;
शियलना तेजथी सर्व रोगो टळे, वीर तीर्थकरे एम गायुं. सर्व. ८
द्रौपदी कुन्ती ने मदनरेखा सती, शियलना तेजथी शान्ति पाम्यां;
सर्व सङ्कट टळे च्हाय तेतो मळे, शियलना तेजथी दुःख वाम्यां. ९
ब्रह्मचर्ये सदा भव्य राची रहो, शियलने टेकथी दील धारो;
बुद्धिसागर सदा शियलना तेजथी, पामिए दुःखनो भव्य आरो.

सर्व. ॥ १० ॥

सत्यमहिमा.

झूलणाळन्दः

सत्य वाणी वदो सत्य वाणी वदो, सत्यवादी सदा भव्य मोटा;
जूठ वचने अरे सत्यने हारिए, जाणजो जूठथी दुःख गोटा. सत्य. १
सत्य बोली भवी कीर्ति कमला लहो, सत्यमां सर्व धर्मो समाया;
सत्य छे दिनमणि सारिखुं चळकतुं, सत्यथी शोभती जाण काया.

सत्य. ॥ २ ॥

૪૦

સત્યમાં ધર્મનું મૂળ છે જાણજો, ધર્મના મ્હેલનો સત્ય પાયો;
 સત્યને બોલતાં ધર્મને તોલિયે, સત્ય મહિમા જગત્માં ગવાયો. સત્ય. ૩
 સત્યથી અન્ય કો ધર્મ ભાસે નહીં, સત્યથી ધર્મનો પન્થ ચાલે;
 સત્યથી દેવ દાનવ કરે ચાકરી, સત્યથી મુક્તિના મ્હેલ મ્હાલે. સત્ય. ૪
 નામને સ્થાપના દ્રવ્યને ભાવથી, ભેદ ચારે લહો સત્ય સાચું;
 સર્વ ઉપદેશનું મૂળ છે સત્યમાં, સત્યની પ્રાપ્તિ વિળ સર્વ કાચું. સત્ય. ૫
 રુદ્ધિને સિદ્ધિ સહુ સત્યના હાથમાં, જગત્માં માનવી કીર્તિ પામે;
 વચનની સિદ્ધિ પળ સત્યની પાંચડી, ભવ્ય જીવો ટરે એક ઠામે. સત્ય. ૬
 સત્ય બોલ્યા થકી કર્મની નષ્ટતા, સત્ય બોલ્યા થકી વ્રત્ત પ્રાપ્તિ;
 આધિને વ્યાધિ ઉપાધિયો નાસતી, સત્યના વેળથી જ્ઞાન વ્યાપ્તિ. સત્ય. ૭
 રામ હરિચન્દ્રની સત્ય વાણી થકી, જગત્માં પૂજ્યતા તેહિ પામ્યા;
 સત્ય વાણી વદે ટેકથી તેહને, ઇન્દ્ર ચન્દ્રાદિકે શીર્ષ નામ્યા. સત્ય. ૮
 સત્ય બોલો સદા સત્ય બોલો સદા, સત્યમાં વિજય છે માન સાચું;
 સત્યની ટેકથી જન્મની સફલતા, જૂઠનું વેળ છે સર્વ કાચું. સત્ય. ૯
 સત્યમાં વિજય છે સત્યમાં વિજય છે, સત્યથી સર્વ દુઃખો પ્રણાશે;
 બુદ્ધિસાગર સદા સત્ય બોલ્યા થકી, રુદ્ધિને સિદ્ધિયો સર્વ પામે. સત્ય. ૧૦

દાનમહિમા.

મૂળનાછન્દ.

દાનને દેડે દાનને દેડે, દાન દીધા થકી પુણ્ય વૃદ્ધિ;
 દાનથી સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ છે સહજમાં, દાનથી હોય સર્વત્ર સિદ્ધિ. દાન. ૧
 થાય વશમાં સહુ વૈરિયો દાનથી, સ્વર્ગ પાતાલમાં કીર્તિ ગાજે;
 દાનથી દેવતા સેવતા ચરણને, દાનથી મુક્તિનાં શર્મ છાજે. દાન. ૨
 દાન દીધાં થકી સર્વ દોષો ટલે, દાનથી ધર્મનું બીજ વાવે;
 સાધુને પ્રેમથી દાન દીધા થકી, પ્રાણિયા મુક્તિમાં શિઘ્ર જાવે. દાન. ૩

૪૧

દાન છે પંચેંધાં સૂત્રમાં ખાલિયું, અભયસત્પાત્રથી સ્વર્ગ સિદ્ધિ;
 શાલિભદ્રે લહી ક્ષીરના દાનથી, વસન ભોજન અને દિવ્ય શુદ્ધિ. દાન. ૪
 દાનથી માનિનાં માનતો જાય છે, દાનથી શત્રુઓ મિત્ર થાવે;
 દુઃખ અગ્નિ પ્રશમ દાનના મેઘથી, દાનથી લક્ષ્મીની લીલ પાવે. દાન. ૫
 અમર તે જગત્માં સત્ય દાતા છે, દાન સંવત્સરી વીર આપે;
 સર્વ તીર્થેશ પળ દાનને આપતા, દાનથી દુઃખ દૌર્ભાગ્ય કાપે. દાન. ૬
 દાનથી દુઃખીનાં દુઃખ દૂરે ટલે, દાનથી કર્ણ જગમાં ગવાયો;
 દાનથી પામિએ માન અવની વિષે, મેઘરથ દાનથી શાન્તિ પાયો. દાન. ૭
 દાન દીધા થકી તીર્થકૃત્ થાઈએ, દાનને દેઈએ ભવ્ય હાથે;
 બુદ્ધિસાગર સદા દાન દેતાં થકાં, હસ્તથી ધર્મતો હોય સાથે. દાન. ૮

કપટ સ્વરૂપ.

શૂલનાચ્છન્દઃ

કપટના ફન્દથી ચપટ છે સત્યરે, દીલમાં ધારજે ભવ્ય પ્રાણી;
 કપટમાં કાલ વિકરાલ વાસો કરે, કપટથી કાર્યમાં શૂલધાણી. કપટ. ૧
 કપટથી મલ્હિજિન વેદ સ્ત્રી વાંધિયો, કપટથી માનવીવદન કાઢું;
 કપટથી સ્વોદતાં તો પડે પાપિયો, કપટથી મુક્તિના દ્વાર તાઢું. કપટ. ૨
 કપટથી કેડ પેંડ્યા નરકમાં રડવેંડ્યા, કપટમાં કર્મ બંધાય ભારે;
 કપટવિષટ્સની છાંયમાં દુઃખ છે, કપટથી માનવી જન્મ હારે. કપટ. ૩
 પાપ ત્યાં કપટ છે કપટ તે કર્મ છે, કર્મથી જીવ ડંચો ન આવે;
 કપટની સ્વાઈમાં પ્રાણિયા જે પેંડ્યા, દુર્ગતિ દુઃખને તેહ પાવે. કપટ. ૪
 કપટ દાવાગ્રિમાં જીવડા જે પેંડ્યા, જીવવાનો નથી એક આરો;
 કપટ કિમ્પાકના વૃક્ષને છેદિને, આતમાને અહો ભવ્ય હારો. કપટ. ૫
 કપટ કજિયાતણું મૂલ છે જગત્માં, કપટથી દેશનો ધ્વંશ થાવે;
 કપટથી રાજ્યલક્ષ્મી તળો નાશ છે, નરકમાં જીવડા દુઃખ પાવે. કપટ. ૬

૪૨

આતમા તારજો આતમા તારજો, કપટની કાપિને સર્વ ફાંસી;
 કપટ ફાંસી પડ્યા ધર્મ જે સાધતા, દેશતાં આવતી દીલ હાંસી. કપટ. ૭
 વિજયસિંહે રૈચું કપટ બહુ કારમું, તેહથી હિન્દુઓ સર્વ હાર્યા;
 કપટ કરનાર તે દુઃખ પામ્યા બહુ, સર્વ અન્તે ગયા તેહ માર્યા. કપટ. ૮
 કપટથી કોઈ કાલે મરું નહીં અરે, કપટ છે પાપમાં પાપ મોટું;
 કપટ આવેશમાં કાર્ય અવઢું હુવે, કપટથી કર્મ નહિ થાય છોટું. કપટ. ૯
 કપટને ત્યાગવું વચન મન કાયથી, કપટના ત્યાગથી સદ્ય મુક્તિ;
 બુદ્ધિસાગર સદા સરલતા રાખિએ, તેહથી પામિએ સત્ય યુક્તિ. કપટ. ૧૦

ઉપકારમહિમા.

શ્રીલગ્નાલ્હન્દ.

કાર્ય ઉપકારનાં કીજિએ માનવી, લક્ષ્મીથી લીજિએ સત્ય લ્હાવો;
 જ્ઞાનિને સ્હાયથી સત્ય ઉપદેશથી, સત્ય આનન્દને ભવ્ય પાવો. કાર્ય. ૧
 ધર્મ ઉપદેશથી સત્ય ઉપકાર છે. જીવને દુઃખમાંથી વચાવો;
 જીવનની સફલતા સત્યઉપકારમાં, કાર્ય પરમાર્થનાં દીલ ધ્યાવો.
 કાર્ય. ॥ ૨ ॥

ભવ્ય ઉપકારિના દીલમાં છે દયા, દીલ ઉપકારિનું સ્વચ્છ રહેવે;
 ધન્ય છે જગત્માં જન્મ ઉપકારિનો, સ્વર્ગને સિદ્ધિપણ તેહ લેવે. કાર્ય. ૩
 બાહ્યમાં ક્યાં રમો મોહવનમાં ભમો, કાર્ય ઉપકારનાં દીલ ધારો;
 જગત્માં માન પામો અહોપ્રાણિયા, સત્ય ઉપકારથી જીવ તારો. કાર્ય. ૪
 પૂજ્ય તીર્થેશ્વરા દેશના દેજને, પ્રાણિના સ્તોકને શિષ્ટ તારે;
 પરમ ઉપકારમાં કર્મનો નાશ છે, જન્મની સફલતા સત્ય સારે. કાર્ય. ૫
 રાચશો સ્વપર ઉપકારમાં માનવી, પરમ ઉપકારથી કાર્ય સિદ્ધિ;
 બુદ્ધિસાગર સદા સત્ય ઉપકારથી, પામિએ સત્ય ચૈતન્ય રુદ્ધિ. કાર્ય. ૬

४३

प्रभातियुं

झुलणाछन्द.

चेत चेतन प्रभु रटन कर आपनुं, अलख निर्भय विभु तुं सुहायो;
 कर्म कर्त्ता कैहो कर्म भोक्ता कैहो, लक्ष चोराशिमां खुब जायो. चेत. १
 उंघ नहि आतमा पामि मानवपणुं, ज्ञान वैराग्यथी ध्यान धर तुं;
 राम रहेमान तुं शिव धाता हरि, आप बंधाय अब आप तर तुं. चेत. २
 आत्मज्ञाने विभु व्यक्तिथी नहि कदा, शुद्धरूपे प्रभु तुंहि समायो;
 भक्ति भगवन्तनी चित्तमां जागतां, ज्योति झगमग भइ स्थान पायों.
 चेत. ॥ ३ ॥

शक्ति सिद्धि सकल जागती ध्यानथी, ध्यानथी कर्म सघळां विडारे;
 शुद्ध निर्मल बनी मुक्तिसुख भोगवे, ज्ञानवैराग्यथी मोह मारे.
 चेत. ॥ ४ ॥

जाग अब आतमा शूर थइ साहिबा, मोह माया थकी रही उदासी;
 बुद्धिसागर हवे टेक धारी प्रभु, अलखनी धुनमां सिद्धवासी. चेत. ५

प्रभातियुं.

झुलणाछन्द.

जाग अब आतमा जाग अब आतमा, दील नवकारनुं स्मरण कीजे;
 कोण हुं साथकी आवियो क्यां थकी, कृत्य शुं आतमा केम छीजे.
 जाग. ॥ १ ॥

हेय आदेयने ज्ञेय शुं जग विषे, आज लगी आत्महित शुं विचार्युं;
 चेत चेतन प्रभु उंघ नहि आलमु, मोह मायाथकी जीवन हार्युं.
 जाग. ॥ २ ॥

श्वास उश्वासमां आयुरे जाय छे, वीतियुं जीवन नहि फेर आवे;
 राज राणा गया देव दानव गया, अमर नहि कोइ जगमां रहावे.
 जाग. ॥ ३ ॥

૩૩

ધર્મ ક્ષટ કીજિણ સાથ તે આવશે, દેશ મનમાં સદા તે વિચારી;
બુદ્ધિસાગર સદા જ્ઞાનથી જાગજે, ત્યાગ વૈરાગ્યથી ધ્યાન ધારી.

જાગ: ॥ ૪ ॥

યોગમહિમા.

ફલણાહ્નં:

યોગ વિદ્યાતણું ધામ ચેતન પ્રભુ, શક્તિ સિદ્ધો સમી રહિ પ્રકાશી;
યોગવિન્ માનવી ચિત્તમાં ધ્યાનથી, પિંડ બ્રહ્માણ્ડ ભાવો વિલાસી.
યોગ. ॥ ૧ ॥

ભૂતમય વૃત્તિથી પ્રાન્તિમાં ભૂલતાં, વૃત્તિથી પરપ્રભુ ન પ્રકાશ્યા;
વૃત્તિથી પરપ્રભુ પામે નહિ વૈશ્વરિ, શુકલ ધ્યાને પરાભાવ વાસ્યા.
યોગ. ॥ ૨ ॥

દીપ જ્યોતિઃ પરે જ્યોત જ્યાં જાગતી, સહજ ઉપયોગમાં લીન વૃત્તિ;
શ્વાસ ઉશ્વાસની મન્દતા સ્થીરતા, વાહ્યમાં જાણિણ શૂન્યવૃત્તિ. યોગ. ૩
ચક્ર ષડ્ ભેદવાં વાયુનાં પિંડમાં, ગગન ગઢ ચાલવું વંકનાલે;
જ્યોતિ ફલહલ જગે શોક ચિન્તા ભગે, હંસલો શાન્તિસુખમાંહિ
મ્હાલે. યોગ. ॥ ૪ ॥

ત્વરિત શિવત્વની પ્રાપ્તિ છે સહજમાં, ગ્રન્થી ભેદી લહે મુક્તિ સાચી;
જીવતાં મુક્તિનાં સુખ જે પામતા, સિદ્ધિ તે પામતો સત્ય રાચી. યોગ. ૫
સત્ય ઉત્તમ અહો યોગવિદ્યા ગ્રહો, યોગના ભોગમાં ભવ્ય રાચો;
ચિત્તલય ચેતના શુદ્ધતા જ્યાં હુવે, યોગ મહિમા લહો પિંડ સાચો.
યોગ. ॥ ૬ ॥

પિંડ બ્રહ્માણ્ડની એક્યતા આત્મમાં, શુદ્ધ ઉપયોગથી જેહ જાગે;
અષ્ટ સિદ્ધિ સદા હસ્ત જોડી રહે, ચિત્ત રંગાય નહિ વાહ્યરાગે. યોગ. ૭

४५

लब्धि सिद्धि तणुं स्थान तुं आतमा, जाग चेतन प्रभु शुद्ध भावै;
 उंघ नहि आतमा अलखना पन्थमां, अनुक्रमे योग सिद्धि सुहावे.
 योग. ॥ ८ ॥

अलखनी धूनमां भासता दिनमणि, भक्ति उत्साहथी यत्न धारो;
 बुद्धिसागर सदा ज्योतमां जागजे, शुद्ध चेतन प्रभु चित्त प्यारो.
 योग. ॥ ९ ॥

आत्माने सत्यशिक्षा.

झुलणाछन्द.

सत्यशिक्षा सदा आतमा मानजे, नित्य आनन्दना भोग पाटे;
 ज्ञानि सङ्गे रहो ज्ञान साचुं लहो, चालजे मोक्षनी सत्य वाटे. सत्य. १
 मूर्ख सङ्गत तजो देव अर्हन् भजो, शरणुं गुरुनुं करो भव्य प्राणी;
 देह ममता तजो मोक्ष साधन सजो, सत्य, सिद्धान्तनो सार ताणी.
 सत्य. ॥ २ ॥

मोह माया हरो ध्यान उत्तम धरो, जाप अजपा जपो तत्त्वरागी;
 वास एकान्त ध्याने सदा राचिए, शुद्ध रूपे सदा चित्त जागी.
 सत्य. ॥ ३ ॥

कटुकता लीबनी भोगनी तेहवी, दुःखदायी तजोने विकारो,
 भोग प्रारब्धना वेदिए बाह्यथी, भिन्न अन्तरथकी दील धारो. सत्य. ४
 भोग रोगो करी लेखवो मन विषे, मोहना हेतुने दूर वारो;
 श्वास उश्वासमां आयु जावे अरे, त्वरित चेतन अरे भव्य तारो.
 सत्य. ॥ ५ ॥

जाय परभावमां श्वास उश्वासरे, भव्य भूले अरे शुं विचारी;
 पामि मानवपणुं चेतजे चित्तमां, भूलतां दुःख पामीश भारी. सत्य. ६

૪૬

જ્ઞાન શ્રદ્ધા ગ્રહી ભક્તિ શક્તિ લહી, યત્ન કરજે પ્રભુ પ્રેમ ધારી;
બુદ્ધિસાગર હવે ચેતજે ચિત્તમાં, વિષયવૃણ્ણા તણા વેગ વારી. સત્ય. ૭

આત્મધ્યાનમહિમા.

ઝૂલણાછન્દ:

અલખ નિર્ભય પ્રભુ દેહમાં વ્યાપિયો, જ્ઞાન વ્યાપક વિભુ તું સુહાયો;
જ્ઞાનની જ્યોતમાં જ્ઞેય ભાસે સકલ, અકલ અક્ષર અરૂપી કહાયો.

અલખ. ॥ ૧ ॥

જ્ઞેય ભાસક સ્વતઃ ચિદ્વ્યનાનન્દ તું, બાન ભૂલી વસ્યો તું શરીરે;
લાખ ચોરાશિમાં જન્મ મૃત્યુ કર્મી, કર્મથી ચડગતિમાં ફરીરે.

અલખ. ॥ ૨ ॥

કર્મ કર્તા અને કર્મ ભોક્તા પ્રભુ, કર્મ હર્તા પ્રભુ તું કહાવે;
આપ ભાવે રમે કર્મ કોટી સ્વપે, કર્મના નાશથી સિદ્ધ થાવે. અલખ. ૩

કર્મને સંચતો કર્મને છંડતો, અન્ય ભાવે અને સ્વસ્વભાવે;
કર્મની વર્ણના આવતી જાવતી, દોષપરિણામથી તે સુહાવે. અલખ. ૪

દોષ પરિણામ તે ભિન્ન કાલે કહ્યા, વચન તીર્થેશનાં સત્ય જાણ્યાં;
ચારગતિ જાવવા છેદવા તું પ્રભુ, વચન સાપેક્ષ મનમાંહિ આણ્યાં.

અલખ. ॥ ૫ ॥

વન્ધ પરિણામથી ધર્મ ઉપયોગથી, સકલ સિદ્ધાન્તનો સાર ખાણ્યો;
વ્યક્તિથી વ્યાપિયો દેહમાંહિ પ્રભુ, વ્યાપ્ય વ્યાપક નયે સત્યદાણ્યો.

અલખ. ॥ ૬ ॥

સિંહ તું સાહિવા કર્મપિંજર પંડ્યો, જોડ લે ચિત્તમાંહિ વિમાસી;
કર્મનો ભાર શો આપ ભાવે રમે, કર્મ છેદી હુવે સિદ્ધવાસી. અલખ. ૭

ચુંથતો શું પ્રભુ કર્મનાં ચુંથણાં, વિષય મિષ્ટાન્નને વિત્ત રાચી;

સર્વ પુદ્ગલતણું કારમું રૂપ એ, ખૂંડ પેટે રહ્યો કેમ માચી. અલખ. ૮

૪૭

જિનતું સાહિવા દીન પરભાવથી, જાગતાં સર્વ શક્તિ પ્રકાશે;
 બુદ્ધિસાગર પ્રભુ આતમારાપ તું, ધ્યાનથી ધ્યેય રૂપે પ્રભાસે. અલખ. ૯

આત્માને હિતશિક્ષા.

इन्द्रविजय छन्दः

ચેતન ચિત્ત વિચાર અહો સહુ
 જીવન વ્યર્થ સદાય વહે છે;
 આતમ તત્ત્વ લહે સફલો ભવ
 વીર જિનેશ્વર સત્ય કહે છે.
 આદરે જીવ સાદરથી દીલ
 ધર્મ સદા સુખ શાશ્વતકારી
 ધીનિધિ આતમ માન અરે શિશ્વ
 વીર જિનેશ્વર તત્ત્વ વિચારી ॥ ૧ ॥
 માન અને અપમાન સમા ગણ
 મિત્ર તથા અરિભાવ સમાના
 આતમ તે પરમાતમ સાહોંવ
 ધ્યાન થકી કવી બુહોત ન છાના
 અન્તર ધર્મ ધર્યાં વિન નિષ્ફલ
 કષ્ટ ક્રિયા સૌ ચિત્ત સુજાણો
 શ્વાસ ઉઘાસ વિષે મુનિ નાળથી
 મુક્તિ લહે મનમાં શ્મ આણો ॥ ૨ ॥
 ધ્યાન ધરો મલી માત સદા ઘટ
 વાહ્ય ઉપાધિ સદા દુર વારી
 વિશ્વ વિષે સુખકારક ધ્યાનજ
 ચેતન તત્ત્વ વિચારજ ધારી

४८

ज्योति तदा हृदय झलके भवी
 कर्म कलंक बधा हरनारी
 धीनिधि चेतन सेवनथी यति
 धर्म लही सुख शाश्वत भारी

ज्ञानस्तुति.

भुजंगी छंद.

सदा ज्ञानने वन्दिए भव्यभावे मनुष्यो लही ज्ञानने मुक्ति पावे,
 विना ज्ञान भव्यो गणो अन्ध जेवा, सदा ज्ञाननी कीजिए भव्य सेवा १
 जिनेन्द्र प्रभु ज्ञानने मुख्य भाखे, लही ज्ञानने तीर्थने सुरि राखे
 सदा सुर्यवत् जेह तत्त्व प्रकाशी, भवी प्राणियो ज्ञानना नित्य प्यासी २
 उपादेयने हेयने ज्ञेय भावा सदा ज्ञानमां भासता ते स्वभावा
 जुओ श्वास प्रश्वासमां भव्य नाणी करे कर्मनी नष्टता सत्य जाणी ३
 सदा ज्ञाननी ज्योतमां सर्व भासे सहु ज्ञाननी ज्योतिथी कर्म नासे
 विना ज्ञान भव्यो न होवे विवेकी; विना ज्ञानथी धर्मना को न टेकी ४
 नमो ज्ञानने सत्यनुं जे प्रकाशी, कहो ज्ञानने उपमा गङ्ग काशी;
 दिले शोभतुं ज्ञान उद्योतकारी, श्रुत ज्ञानने वन्दना नित्य म्हारी. ५
 जुओ सूत्रमां ज्ञान छे तीर्थ साचुं, श्रुत ज्ञानना तीर्थमां नित्य राचुं;
 भणावो गणावो भणो भव्य भावे, श्रुत ज्ञानथी दोषना वृन्द जावे. ६
 ग्रहो ज्ञान साचुं विनेय प्रकाशी, जगत्मां घणुं दीपतुं जे विलासी;
 नमुंछुं मुदा ज्ञानने पाय लागी, अहो बुद्धिथी चेतना शुद्ध जागी. ७

उज्ज्वल ध्यान.

दोहरा.

एकरूप हुं द्रव्यथी, एकरूप हुं सत्त्व;
 हुं तुं शम्या विकल्प सहु, शुद्ध बुद्ध सुखतत्त्व. १

४९.

शुद्ध तत्त्व उपयोगथी, प्रगटे सत्यानन्द;
 अनुभवता ज्ञानी अहो, समजे शुं मतिमन्द. २
 उपादान निमित्त दोय, भेदे धर्म कथाय;
 जिनवरनी वाणी ग्रहे, भेद भाव सह जाय. ३

श्री महावीर प्रभुस्तुति:

चोपाइछन्द.

वीर जिनेश्वर लागुं पाय, शरण शरण तुं छे सुखदाय;
 अडवडियांनो तुं आधार, तार तार सेवकने तार. ॥ १ ॥
 जगमां साचो तुं छे देव, सुखकर साची तहारी सेव;
 हुं छुं पापीनो शिरदार, थाशे केवा मुज अवतार. ॥ २ ॥
 भणी भणीने भूल्यो भान, निशादिन परभावे गुलतान;
 उतारुं नहीं अन्तर्ज्ञान, ए सौ जाणो छो भगवान्. ॥ ३ ॥
 मननी चंचलता नहि मटी, लेश न परनी ममता घटी;
 मन मर्कटना अवला फेर, वर्ते छे अन्तर अन्धेर. ॥ ४ ॥
 अमृत्य जीवन चाल्युं जाय, पण पस्तावो लेश न थाय;
 मोहे मुंझ्यो पामर जीव, पर स्वभावे रमे सदीव. ॥ ५ ॥
 केवल ज्ञानि जाणो सह, जाणंताने शुं बहु कहु;
 मनहुं मुंझे मायाझाल, अन्तरनो आवे नहि ख्याल. ॥ ६ ॥
 अहो गति शी मारी थशे, मळियुं जीवन चाल्युं जशे;
 हार्यो हाथे जीवन सर्व, फोगट फुली कीधा गर्व. ॥ ७ ॥
 खरे दीवस मारे अन्धार, शीरीते पामिश भवपार;
 खरो एक तहारो आधार, करजे पापीनो उद्धार. ॥ ८ ॥
 समजीने नहि करु प्रयत्न, ग्रह्यां न ज्ञानादिकै त्रितन;
 ठाठ माठमां हार्यो सार, जिनजी तहारो छे आधार. ॥ ९ ॥

शिक्षा अन्तर्मा नहि वशी, विषयेच्छा मनथी नहि स्वशी;
 अभिमाननो प्रगटे तोर, व्यापुं मोह नृपतिनुं जोर. ॥ १० ॥
 सिंह समो पण थयो शियाल, खुंच्यो माया खटपट झाल;
 कर्मविपाकी आवी पडे, मुंझीने मोही लडथडे. ॥ ११ ॥
 धीर वीरता हार्यो सहू, समतामृतनो लेश न लहुं;
 बूढे कांटे आवुं झाल, जिनजी राखो सेवकलाज. ॥ १२ ॥
 ठरवानुं तुजविण नहि ठाण, वीरनामनुं साचुं व्हाण;
 वीरनामथी सहेजे तरू, वीरनामथी फेर न फरू. ॥ १३ ॥
 तव खोळामां बालक शीर्ष, तारो जिनवरजी जगदीश;
 तारो पूरो पापी बाल, करूणाथी करजे संभाल. ॥ १४ ॥
 अनेक त्वारा नामे तर्या, क्षेमे मुक्ति ललना वर्या;
 कनक अग्निथी निर्मल थाय, तुज नामे मुज आतमराय. ॥ १५ ॥
 प्रभुने मळतां नासे भेद, ध्याने हळशुं थशुं अभेद;
 प्रभु स्वरूपे एकाकार, ध्याता ध्येय स्वरूपे धार. ॥ १६ ॥
 वीर स्वरूपे श्वासोश्वास, जावे तो छे कर्म विनाश;
 ध्याने चेतन वर्ते खास, निजमां निजनो पामे वास. ॥ १७ ॥
 जिनने भजतां सुख निर्वाण, वीरभक्तिथी छे कल्याण;
 वीर प्रभु वाणी विश्वास, वीर प्रभुनो हुं हुं दास. ॥ १८ ॥
 अजरिज वीर प्रभुनो दास, भेद न दास प्रभुमां खास;
 अनन्तभवनां नासे पाप, वीर प्रभुनो जपतां जाप. ॥ १९ ॥
 वीरभक्तिमां जीवन जशे, जन्म सफलता त्यारे थशे;
 जिनवर रटना श्वासोश्वास, राग दोषना तोडे पास. ॥ २० ॥
 होजो वन्दन वारंवार, भूलुं नहि तारो उपकार;
 बुद्धिसागर बालक तार, सेवकनो करशो उद्धार. ॥ २१ ॥

५१

श्री वर्धमान जिनस्तुतिः

मालिनीछन्दः

भवजल निधि पोतः, वीर विश्वेश देवा,
 सुगति सुखद नेता, सारता देव सेवा;
 समय समय नाणी, आण त्हारी प्रमाणी,
 सरस वचन जाणी, आदरे भव्य वाणी. ॥ १ ॥

स्तवन नमन कीजे, तत्त्वतुं सार लीजे,
 प्रभु वचन लहीने, भव्य प्राणी तरीजे;
 यतिपति नतदेवा, दीलमां नित्य गावुं,
 समय सरस पापी, मुक्तिमां शिघ्र जावुं. ॥ २ ॥

शरण शरण म्हारे, नाथ तुं छे दयाळु,
 चरण कमल सेवा, नाथ देजो कृपाळु;
 स्तवन नमन कीजे, कर्मनां दुःख कापे,
 नव गुण गण भावे, ध्येयतुं रूप मापे. ॥ ३ ॥

गत मलिन विरागी, वन्दुछुं पाय लागी,
 तुज विण नहि राचुं, बाल त्हारोज रागी;
 जनन मरण फेरा, भागशे वीर नामे,
 धीनिधि मुनि नमे छे, प्रेमथी अष्ट यामे.

सद्गुरु स्तुति.

मालिनी छन्द.

सरस सुखद सेवा, सेव्यनी तो कहावे,
 गुरु वचन लहीने, मोक्षमां भव्य जावे;
 शरण शरण साचुं, शिष्यतुं दुःख कापे,

૧૨

અજ અમર સાચું, મોક્ષનું સ્થાન આપે. ॥ ૧ ॥

ગહન સમય વાળી, બોધ તેનો પ્રકાશે,
ગુરુગમ્ર વિણ કાચું, જ્ઞાન ચિત્તે ન ભાસે;
ચરણકમલ સેવા, પૂર્વપુણ્યે લહીજે,
ગુરુવદન નિહાળી, સત્ય શાન્તિ ગ્રહીજે. ॥ ૨ ॥

જિવન સફલ થાવે, સદ્ગુરુ પ્રેમ ભાવે,
ગુરુ નયનકૃપાથી, દુઃખ દૌર્ભાગ્ય જાવે;
પ્રતિદિન ગુરુ વન્દું, ધર્મનું દાન દાતા,
સરસ વચન બોધે, સર્વ વસ્તુ પ્રમાતા. ॥ ૩ ॥

સુગુણ ગણ સ્વજાનો, સદ્ગુરુ પ્રાણદાતા,
સુરતતિ પતિ વન્દે, સત્ય છે ભવ્ય ભ્રાતા;
જનક શરણ ત્હારુ, આશરો એક મ્હારે,
ધીનિધિ મુનિ નમે છે, તું તરે શિષ્ય તારે. ॥ ૪ ॥

આત્માને અલસદેશોપદેશ.

લલિત.

અલસ દેશમાં હંસ ચાલવું, અલસ દેશમાં હંસ મ્હાલવું,
અલસ દેશની ધૂન ધારવી, અશુભ જીવની ટેવ વારવી. ॥ ૧ ॥
સ્વલકમાં સ્વરે બ્રહ્મ સત્ય છે, અલસના વિના અન્ય કાચ છે,
અલસ ધૂનમાં લક્ષ્ય છે સ્વરુ, અલસ દેશને પ્રેમથી વરુ. ॥ ૨ ॥
અલસ રજ્જમાં રાગ છે સ્વરો, અલસ ગજ્જમાં સ્નાનને કરો;
અલસ યાનથી અબ્ધિને તરો, અલસ ધૂનથી કર્મને હરો. ॥ ૩ ॥
અલસ દેશમાં ક્લેશ ના કદા, અલસ દેશને પામિણ યદા,
અલસ જ્યોતથી સર્વ ભાસતું, અલસ જ્યોતથી કર્મ નાસતું. ॥ ૪ ॥
અલસ સત્ય છે પિંડ જાગતો, અલસ ધૂનમાં ભવ્ય રાગતો,

૫૩

અલસ આત્મના ધ્યાનમાં રહું, અલસ શાન્તિને પ્રેમથી લહું. ॥૫॥
 અલસ જ્યોતમાં જાગવું સદા, અલસ જ્યોતમાં દુઃખ ના કદા,
 અલસ દેશની ધૂનમાં રહે, અલસ તત્ત્વને યોગિયો લહે ॥ ૬ ॥

જીવને ચેતવાનો ઉપદેશ.

મુઝડા કયા જોવે દર્પણમાં—૧ રાગ.

જીવડા ચેતીલે ચટપટમાં, ઘુંચ્યો શું સ્વટપટમાં. જીવડા.
 સગપણ કાચાં છે દુનીઆનાં, માયાના તરકટમાં;
 કાચ કુંભ સમ કાયા કાચી, મોહ વને જીવ અટમાં. જીવડા. ૧
 તન ધન યોવન જુટું જગમાં, સમજ સમજ તું ઘટમાં;
 કાલ કોલીઓ ત્હારો કરશે, ઝડપીલે ઝટપટમાં. જીવડા. ૨
 લક્ષ્મી લલનાની લાલચથી, લાગ્યો શું લટપટમાં;
 અળાધાર્યો ડઠીશ અંતે તું, કાલ પકડશે ચટમાં. જીવડા. ૩
 શાબ્દિક તાર્કિક પण्डित બનીને, ભૂલ્યો શું ઘટપટમાં;
 આત્મજ્ઞાન વિણ સત્ય ન લહિયું, પડિયો મવ અરહટમાં. જીવડા. ૪
 અપ્પા સો પરમપ્પા સમજી, અવર કશું દીલ રટમાં;
 બુદ્ધિસાગર અન્તર ધ્યાને, મુક્તિ લહે જીવ ઝટમાં. જીવડા. ૫

સમાધિ.

સવૈયા પકર્તીસા.

આત્મસમાધિ જગમાં મોટી, તારે મવોદધિની પાર,
 ચિન્મય ચેતન આપસ્વભાવે, શાશ્વતસુખ વેદે નિર્ધાર;
 સદગુરુ જ્ઞાની મુનિ અવલંબી, આત્મ સમાધિ પામો સાર,
 સ્થિરોપયોગે ચેતન ધ્યાવો, અનન્ત સુખ પામો નરનાર. ॥ ૧ ॥
 બાહ્ય વસ્તુમાં ઇષ્ટાનિષ્ટે, મુંડ્યો આત્મ ભૂલી ભાન,

५४

राग दोषथी कर्मग्रहीने, भ्रमण करे भवमां नादान;
 रत्नत्रयीनी प्राप्ति विण आ, जाणो फोगट मनु अवतार,
 स्थिरोपयोगे चेतन ध्यावो, अनंत सुख पामो नरनार. ॥ २ ॥
 दर्शन नाण अने वळी चरणे, पामो साचो मोक्ष सुषन्ध,
 तत्त्वार्थमांहि साचुं भाख्युं, साख पूरे छे बहुला ग्रन्थ;
 रत्नत्रयी मळतां छे मुक्ति-एक एकथी कदी न धार,
 स्थिरोपयोगे चेतन ध्यावो, अनन्त सुख पामो नरनार. ॥ ३ ॥
 पिण्डस्थादिक चार भेदथो, ध्यावो चेतन सुख भरपुर,
 अप्पा सो परमप्पा परगट, चेतनथी मुक्ति नहीं दूर;
 तिरोभाव चेतन गुण सत्ता, आविर्भावे कृत्य विचार,
 स्थिरोपयोगे चेतन ध्यावो, अनन्त सुख पामो नरनार. ॥ ४ ॥
 अशुद्ध भावे पुद्गल कर्त्ता, हर्ता शुद्ध स्वभावे भव्य,
 अन्तरना उपयोगे रहेवुं, भाव धर्मनुं ए कर्तव्य;
 शुद्ध स्वभावे शक्ति प्रगटे, कर्म मर्मनो नासे भार,
 स्थिरोपयोगे चेतन ध्यावो, अनन्तसुख पामो नरनार. ॥ ५ ॥
 भासे ज्ञेयस्वरूपे सुख पण, ज्ञाने ज्ञाता चेतनराय;
 उपशम क्षयोपशम ने क्षायिक, सत्यधर्म चेतन कहेवाय;
 सुखनी धारा जग जयकारा, प्रगटे चेतनमां जयकार,
 स्थिरोपयोगे चेतन ध्यावो, अनन्त सुख पामो नरनार. ॥ ६ ॥
 धर्म ध्यानना पाया चारे, भावो भक्तिथी सुखकार;
 चार भावना मैत्री आदिक, ध्यातां नासे मिथ्याभार,
 स्थित्युत्पत्ति व्ययनो योगी, अशुद्ध परिणतिने हरनार;
 स्थिरोपयोगे चेतन ध्यावो, अनन्त सुख पामो नरनार. ॥ ७ ॥
 स्मरजो श्वासोश्वासे चेतन, केवलनाणी सुखनी खाण;
 तप जप संयम चेतन हेते, करशो पामी जिनवर आण,

५५

बुद्धिसागर सद्गुरु सङ्गति, करजो धरीने सद्व्यवहार;
स्थिरोपयोगे चेतन ध्यावो, अनन्त सुख पावो नरनार. ॥ ८ ॥

आत्मानुभव स्वरूप.

सवैया एकतीसा.

अनुभवना प्यासि तुं हंसा, अलखस्वरूपी छे निर्धार,
सोहं सोऽहं चिन्मय चेतन, ब्रह्म स्वरूपी ज्ञानाधार;
जकडाणो शुं माया झाले, भूलीने पोतानुं भान,
स्वयं प्रकाशी परप्रकाशी, चेतन धर पोतानुं ध्यान. ॥ १ ॥
आंखे सारुं खोटुं देखे, आंख मिंचाये ते सहु फोक,
हुं ने मारुं सहु छे मिथ्या, ममता करता फोगट लोक;
म्हारुं त्हारुं भूली हंसा, करतुं शाश्वत गुणनो प्यार,
निर्भय देशी सिद्ध समोवड अनंत गुणनो छे दातार. ॥ २ ॥
इष्टानिष्टपण सहु मिथ्या, पुद्गलमां भासे नहि सार,
स्थिरोपयोगे वीर्य शक्तिनी, प्राप्ति चेतनमां छे धार;
शक्ति अनंति चेतन प्रकटे, करतां पिंडस्थादिक ध्यान,
नमुं नमुं हुं चेतनराया, शुद्ध बुद्ध त्राता भगवान्. ॥ ३ ॥
अकल कला जगजीवन त्हारी, महिमा त्हारो अपरंपार,
श्वासोश्वासे अजपाजापे, अनुभव ज्योति प्रकटे सार;
अहो धन्य तुं आतमराया, निराकार वर्ते साकार,
बुद्धिसागर अवसर पावी, आतम तुं पोताने तार. ॥ ४ ॥

॥ सम्प प्रेरणा ॥

सवैया एकतीसा.

जागो झटपट जैनबन्धुओ, द्वेष क्लेशने त्यजशो खार;
वैर झेरने दूर करीने, एकमेकथी कीजे प्यार;

૫૬

મત મતાન્તર ઘણા ત્યાગી, ધર્મજનોની કાંજે વ્હાર,
 જૈન બાન્ધવો હઠીમઠીને, સમ્પીને ચાલો સંસાર. ॥ ૧ ॥
 સમ્યગ્ જ્ઞાન વિના ગોટાલો, વાત વાતમાં પડિયા બેદ;
 સદ્ગુ ચતુર્વિધ સમ્પ ન વર્તે, તે દેવતાં પ્રગટે સ્વેદ,
 સમ્પ કરીને સ્વેદ નીવારો, સફલ કરો માનવ અવતાર;
 જૈન બાન્ધવો હઠીમઠીને, સમ્પીને ચાલો સંસાર. ॥ ૨ ॥
 ત્રિશલાનન્દન વીર જિનેશ્વર, વિરહે જિનશાસન છેદાય;
 ધાર્મિક કેલવણી નહિ મળતાં, મિથ્યાત્વી જૈનો થઈ જાય,
 જાગો વીરના ભક્તો જૈનો, કરશો જિનશાસન ઉદ્ધાર;
 જૈન બાન્ધવો હઠી મઠીને, સમ્પીને ચાલો સંસાર. ॥ ૩ ॥
 ધર્મ ધુરંધર પૂર્વાચાર્યો, થઈ ગયા શાસન સુલતાન,
 કમર કસીને જૈન પતાકા, વર્તાવી પામીને જ્ઞાન,
 જૈન ધર્મની વૃદ્ધિ કીધી, હેમચન્દ્ર જેવા જયકાર,
 જૈન બાન્ધવો હઠી મઠીને, સમ્પીને ચાલો સંસાર. ॥ ૪ ॥
 તન મન ધનથી જ્ઞાન મળાવો, સદ્ગુ ચતુર્વિધ કરશો સ્થાય,
 જૂનાં પુસ્તક ફેર લેવાવો, જૈનાભ્યુદય સરલ ઉપાય;
 સ્થાય કરીને શ્રમણ મળાવો, ઉપદેશે કરવા તૈયાર,
 જૈન બાન્ધવો હઠીમઠીને, સમ્પીને ચાલો સંસાર. ॥ ૫ ॥
 પण्डित થતાં મુનિવર મण्डल, જૈનોન્નતિનાં કરશે કામ,
 વ્યાખ્યાનોને કથી રચીને, પૂર્વ સૂરિવર રાખે નામ;
 તે માટે મુનિમण्डल સ્થાયે, ધન સ્વર્ચો શ્રાવક નરનાર,
 જૈન બાન્ધવો હઠીમઠીને, સમ્પીને ચાલો સંસાર. ॥ ૬ ॥
 જાગો ભવ્યો આલસ ત્યાગી, શિક્ષા સારી ગુણશો કાન,
 ધર્મપ્રેમને દીલમાં ધારી, ત્યાગ કરોને મિથ્યા માન;
 જ્ઞાપાનીજ્ઞની પેટે જૈનો, જાગો શ્રાવકને અણગાર,

૫૭

જૈન બાન્ધવો હઠીમઠીને, સમ્પીને ચાલો સંસાર. ॥ ૭ ॥
 મિથ્યાવાદો દૂર કરીને, ધાર્મિક સારાં કીજે કાજ,
 ધર્મ ફેલાવો કરશો જૈનો, તેથી રહેશે જાતિ.લાજ;
 બુદ્ધિસાગર જૈનોદયનાં, કાર્યો કરવાં થઈ હુંશિયાર,
 જૈન બાન્ધવો હઠીમઠીને, સમ્પીને ચાલો સંસાર. ॥ ૮ ॥

મુનિ સદ્ગુરુ સ્તુતિ.

સવૈયા પક્તીસા.

નમો નમો મુનિવર સુખરાજા, વૈરાગી ત્યાગી શુરવીર,
 પશ્ચ વ્રતોને પ્રેમે પાળે, ધર્મ ધ્યાનમાં વર્તે ધીર;
 દેશો દેશ વિહાર કરીને, ઉપદેશે છે નર ને નાર,
 નમો નમો મુનિવર સુખરાજા, વન્દન હોજો વારંવાર. ॥ ૧ ॥
 સદ્ગુ ચતુર્વિધમાં જે મ્હોટા, જિનશાસનમાં જે સુલતાન,
 જૈનોન્નતિમાં જીવન ગાળે, ધર્મસ્થાનનું દેતા દાન;
 સાચું જંગમ તીર્થ મુનીશ્વર, ભવોદધિ તારે નરનાર,
 નમો નમો મુનિવર સુખરાજા, વન્દન હોજો વારંવાર. ॥ ૨ ॥
 શ્રાવકને મુનિવરનું અન્તર, છિછરને સાગર ઉપમાન,
 પરમ પ્રભુમાં મુનિવર ભાણ્યા, કરતા પિંડસ્થાદિક ધ્યાન;
 ત્રિજ્ઞાની પળ વીર જિનેશ્વર, દીક્ષા લેવે મુનિની સાર,
 નમો નમો મુનિવર સુખરાજા, વન્દન હોજો વારંવાર. ॥ ૩ ॥
 મુનિવર વૈયાઘ્રેયે રાચો, કરશો મુનિવરનું બહુ માન,
 મુનિ વિના નહીં સદ્ગુ કહાવે, આવશ્યકમાં મુનિ ભગવાન,
 સુરિ વાચક પળ મુનિવર વેષે, સદ્ગુ ચતુર્વિધના આધાર,
 નમો નમો મુનિવર સુખરાજા, વન્દન હોજો વારંવાર. ॥ ૪ ॥
 વ્રત ઉચ્ચરવાં મુનિની પાસે, આગમમાં ભાણ્યું છે સ્પષ્ટ,

५८

समकित उच्चरवुं मुनि पासे, नहि माने ते भूले भ्रष्ट;
 द्रव्य क्षेत्र ने कालज भावे, मुनि मण्डल वर्ते जयकार,
 नमो नमो मुनिवर सुखराजा, वन्दन होजो वारंवार. ॥ ५ ॥
 सप्त क्षेत्रमां मुनिवर श्रमणी, आढ्यां छे समजो ते वात,
 तुच्छ बुद्धि ने वैर घेरथी, करवो नहि मुनिपदनो घात;
 मुनिमण्डलना अभ्युदयथी, थाशे जिनशासनउद्धार,
 नमो नमो मुनिवर सुखराजा, वन्दन होजो वारंवार. ॥ ६ ॥
 समकितदाता मुनिवर गुरुजी, जगमां तारो बहु उपकार,
 विजयपताका जिनशासननी, मुनिवरथी मानो निर्धार;
 वीरनी पाटे मुनिवर धेपे, सूरिवर वेसे छे जयकार,
 नमो नमो मुनिवर सुखराजा, वन्दन होजो वारंवार. ॥ ७ ॥
 चरण करण सेवनमां शूरा, ज्ञान ध्यानमां काढे काल,
 कनक कामिनी त्याग करीने, त्यागी जूठी मायाझाल;
 हरिभद्र श्रीहेमचन्द्रने, वाचक यशोविजयजी सार,
 नमो नमो मुनिवर सुखराजा, वन्दन होजो वारंवार. ॥ ८ ॥
 युगप्रधानो मुनिवर वेपे, शासन शोभाना करनार,
 पुण्यवन्तने मुनिवर दर्शन, अमृतसम लागे सुखकार;
 बुद्धिसागर पञ्चमकाले, मुनिवर गुरुनो छे आधार,
 नमो नमो मुनिवर सुखराजा, वन्दन होजो वारंवार. ॥ ९ ॥

श्री वीरस्तुति:

सवैया एकतीसा.

जय जय वीरजिनेश्वर तारक, सत्य सेव्य त्हारो आधार;
 नवतत्त्वादिकना उपदेशे, कीधो छे तें बहु उपकार,
 क्षायिकभावे निर्मल दर्शन, ज्ञाने शोभो श्री जिनराय;

૫૬

પરમ મહોદય જિનવર વન્દુ, બે કર જોડી લાગું પાય. ॥ ૧ ॥
 નય સસ ને ચાર પ્રમાણે, ષડ્ દ્રવ્યો ભાણ્યાં નિર્ધાર;
 સસ મઙ્ગીમાં રચના કીધી, અનેકાન્તમતની સુખકાર,
 દેશોદેશ વિહાર કરીને, સમજાવ્યા તેં સત્યોપાય;
 પરમ મહોદય જિનવર વન્દુ, બે કર જોડી લાગું પાય. ॥ ૨ ॥
 દર્શન જ્ઞાન ચરિત્રે મુક્તિ, વિસ્તારે સમજાવ્યું તેહ;
 શ્રાવક સાધુ ધર્મ બતાવ્યા, સમજાવ્યા છે પશ્ચે દેહ,
 ઔદાયિક આદિ પશ્ચભાવને, કથિયા મુશ્વથી તેં જિનરાય;
 પરમ મહોદય જિનવર વન્દુ, બે કર જોડી લાગું પાય. ॥ ૩ ॥
 દયા ધર્મના ધોરી સ્વામી, તીર્થંકરં ભવ તારણહાર;
 સદ્ગ્ધ ચતુર્વિધ મહા તીર્થને, સ્થાપી કીધો છે ઉપકાર,
 દ્રવ્ય ક્ષેત્રને કાલ ભાવથી, તત્ત્વ કથ્યાં છે તેં જિનરાય,
 પરમ મહોદય જિનવર વન્દુ, બે કર જોડી લાગું પાય. ॥ ૪ ॥
 બહુ ઉપકારી શિવ સુખકારી, ગુણ ત્રહારા છે અપરંપાર;
 તવગુણ ધ્યાતાં ધ્યેય સ્વરૂપે, ધ્યાતા થાવે છે નિર્ધાર,
 બુદ્ધિસાગર કરુણા કરશો, શરણ શરણ તું છે સુખદાય;
 પરમ મહોદય જિનવર વન્દુ, બે કર જોડી લાગું પાય. ॥ ૫ ॥

નવતત્ત્વસ્વરૂપ.

સવૈયા એકતીસા.

જડ ચેતન આસ્રવ ને સંવર, નિર્જર બન્ધ અને છે મોક્ષ,
 સસ તત્ત્વ એ ચિત્ત વિચારી, સમજીને પ્રત્યક્ષ પરોક્ષ;
 અજીવ આસ્રવ બન્ધ ત્રણ એ, હેય વિજાતિ હૃદયે ધાર,
 સમજી ચેતન સમ્યગ્ જ્ઞાને, ભવજલધિ તરશો નરનાર. ॥ ૧ ॥
 જીવ સંવર નિર્જર ને મુક્તિ, ઉપાદેય તત્ત્વો છે ચાર,

૬૭

સમ્બર નિર્જર મોક્ષ તત્ત્વનો, સાચો છે ચેતન આધાર;
 જ્ઞેય સદા છે તત્ત્વો સાચાં, ચડ નિર્લેપે છે' અવતાર,
 સમજી ચેતન સમ્યગ્ જ્ઞાને, ભવજલધિ તરશો નરનાર. ॥ ૨ ॥
 જડ ચેતન વે તત્ત્વો કહિણ, વે તત્ત્વોમાં સર્વ સમાય,
 વિવેક દૃષ્ટિ પ્રકટન અર્થે, સમ તત્ત્વ પળ છે સુખદાય;
 સાત નયોથી સત્તતત્ત્વનો, સમજો ગુરુગમથી વિસ્તાર,
 સમજી ચેતન સમ્યગ્ જ્ઞાને, ભવજલધિ તરશો નરનાર. ॥ ૩ ॥
 આશ્રવના વે ભેદો પાડે, પુણ્ય પાપ વે તત્ત્વો થાય,
 નવતત્ત્વો સિદ્ધાન્તે ગાયાં, જ્ઞાનીને સર્વે સમજાય;
 સાપેક્ષે તત્ત્વોની વ્હેંચણ, કરશે આગમનો મળનાર,
 સમજી ચેતન સમ્યગ્ જ્ઞાને, ભવજલધિ તરશો નરનાર. ॥ ૪ ॥
 નવ તત્ત્વોના ભેદ ઘણા છે, જિન આગમમાં ભાસ્વ્યા સાર,
 ષટ્દ્રવ્યોમાં તત્ત્વ સમાતાં, ભાસ્વે શ્રી ગૌતમ ગણધાર;
 બુદ્ધિસાગર તત્ત્વોનું નવ, વર્ણન કરતાં નાવે પાર,
 સમજી ચેતન સમ્યગ્ જ્ઞાને, ભવજલધિ તરશો નરનાર. ॥ ૫ ॥

રાગ કાન્હરો.

પદ.

આતમ અનુભવ રટના લાગી, મુરતા અન્તરમાં સ્થિર જાગી
 આતમ. ॥ ૧ ॥
 ચિદ્ધન ચેતન મનમાં ધ્યાવો, સોઝહંસોઝહં પદથી ગાવો
 આતમ. ॥ ૨ ॥
 જલપટ્ટુજવત્ અન્તરન્યારો, સ્થિર ઉપયોગ હોય ઉજિયારો.
 આતમ. ॥ ૩ ॥
 સમતાસરોવર હંસા સ્વેલે, સંવરથી આસ્રવ હડસેલે.
 આતમ. ॥ ૪ ॥

६१

अनुभवामृत क्षण क्षण पीवो, शुद्धस्वरूपे निशदिन जीवो.

आतम. ॥ ५ ॥

क्षायिकभावे निजपद मळवुं, बुद्धिसागर निजपद मळवुं.

आतम. ॥ ६ ॥

अंसल फकीरीनी खुमारी.

गजल.

फकीरी त्यां न दीलगीरी, फकीरी अर्पती सिरि;
 फकीरी दुःख हरनारी, फकीरी सुख करनारी. फकीरी. १
 फीकरनी फाकीओ भरवी, फकीरी दीलमां धरवी;
 फोगट नहि फंदमां फूलुं, भणीने भाव नहि भूलुं. फकीरी. २
 जगत्मां जागवुं ज्योतिः, खर्ह शोवुं जीवनमोति;
 अमारे शोधवुं साचुं, हमारे छोडवुं काचुं. फकीरी. ३
 हमारे चालवुं देशे, हमारे आत्मना वेषे;
 हमारे सर्वनुं सहेवुं, भलामां नित्य चित्त देवुं. फकीरी. ४
 अलखना प्रेममां तरवुं, अलखना प्रेममां फरवुं;
 बुद्ध्याब्धि प्रेमना प्यारा, फकीरी वेष छे न्यारा. फकीरी. ५

ओधवजी संदेशो कहेशो दयामने-पराग

रामपद.

राम राम रटना लागी छे ज्ञानथी,
 पिंडे परगट बसियो आतमराम जो रामराम. ॥ १ ॥
 निजगुण रमतो राम कहायो आतमा;
 जीव चेतन आतम सहु एनां नामजो. रामराम.

૬૨

ઉપશમ ક્ષયોપશમને ક્ષાયિક ભાવથી;
 રંગાયા જીવો તે માટે રામ જો,
 સમતા સીતા સતીના સ્વામી રામજી;
 નામી પણ નિશ્ચયથી જે નિર્નામ જો. રામરામ. ॥૨॥
 અભિમાન રાવણને મારી લાવીયા,
 સમતા સીતા સતીને જે નિજ ઘેરજો;
 અનંત સુખડાં પામ્યા તે શ્રી રામજી,
 ભોગવતા તે મુક્તિ સુખની લ્હેર જો. રામરામ. ॥ ૩ ॥
 પિંડ સૃષ્ટિ કર્તા હર્તા શ્રી રામજી;
 નહિ બ્રહ્માંડતણા કર્તા કહેવાય જો,
 પિંડે વસીને અપિંડ આતમ ઓઢ્યો;
 સત્યરામ આતમ પિંડે પરચાય જો. રામરામ. ॥ ૪ ॥
 પિંડ તજીને કેડક રામો સિદ્ધિયા;
 કેડક રામો સિદ્ધ થશે નિર્ધારજો,
 રામરામ રટનાથી આતમ રામ થૈ;
 પામે ભવસાગરનો જલ્દી પાર જો. રામરામ ॥ ૫ ॥
 સમજ્યાવિણ ભૂલંયા રામનામથી માનવી;
 શબ્દભેદથી કરતા તાળંતાળ જો,
 રામનામ લક્ષ્યાર્થે રામ જગાવીને;
 પામો અનુભવ રહે સુખની સ્વાણ જો. રામરામ. ॥૬॥
 “અપ્પા સો પરમપ્પા” પિંડે રામ છે;
 અનેકાન્ત દર્શનથી તેનું ધ્યાનજો,
 બુદ્ધિસાગર રામરામ રટના થકી;
 શુદ્ધ બુદ્ધ ચેતનજી શ્રી ભગવાનજો. રામરામ. ॥૭॥

६३

कृष्णस्तवन.

ओधवजी संदेशो कहेजो श्यामने—ए राग.

औदयिक जलधिमां शुं उंघो कृष्णजी,
 रत्नत्रयी लक्ष्मीना स्वामी धीर जो,
 अनन्त निजगुण सृष्टिपालक विष्णुजी,
 गिर्वाणी धारक गिर्धारी वीर जो, औदयिक. ॥ १ ॥
 समकित चक्र सुदर्शन हृदये धारता,
 मोहारि जागो अलबेला नाथजो,
 जागतां दुष्टो सहु दूरे भागशे,
 कोइ न शत्रु भरशे तुजथी बाथजो. औदयिक. ॥ २ ॥
 प्राणपति परकर्ता भोक्ता तुं थयो,
 परस्वभावे रमतां श्रीभगवानजो,
 आप स्वभावे रमतां सुखड़ां सहु लहे,
 जाग जाग चेतनजी लावी भानजो. औदयिक ॥ ३ ॥
 परकर्ता परभोक्ता स्वामी नहि हुवे,
 आप स्वभावे रमतां आतमरामजो,
 निजगुण कर्ता परगुण हर्ता ध्यानथी,
 कृष्ण विष्णु ए छे सहु आतम नामजो. औदयिक ॥ ४ ॥
 अनेकान्त दर्शनथी चेतन कृष्ण छे,
 शुद्ध चेतना गोपी विनवे बहालजो.
 बुद्धिसागर सप्त नयोथी आतमा,
 ध्यावो गावो प्रगटे मङ्गल माल जो. औदयिक ॥ ५ ॥

॥ आत्मविज्ञप्ति ॥

॥ वहेचशुं भक्तिनां भाइ नाणां ए राग. ॥

आतमा अरजी आ उरमां स्वीकारो, ध्याने पोताने तो तारोरे.
 आतमा.

६४

पुद्गलनां चुंथणां चुंथ्यां अज्ञानथी, आव्यो न चुंथतां ते आरो;
भ्रान्तिथी भूली न जोयुं स्वरूप में, आशरो एक छे तमारोरे.

आतमा. ॥ १ ॥

हरिहर देवता ब्रह्मा ने शक्ति, केइक तीर्थ विचारो,
तुजमाहि सर्वे समायां छे तीर्थो, वीनति आ दीलमाहि धारोरे.

आतमा. ॥ २ ॥

देवनो देव अने राणानो राय तुं, प्रभु तुं प्राणथीरे प्यारो,
श्रद्धा कहे मुज स्वामिजी ब्हाला, झालोने हाथ तपे मारोरे.

आतमा. ॥ ३ ॥

अन्तरमां शोष तुं साचा साहिवने, दुःखनो आवशेरे आरो,
बुद्धिसागर चेत चेतन चतुर तुं, अन्तरमां होय उजियारोरे.

आतमा. ॥ ४ ॥

नेमनाथभक्ति.

वहेंचशुं भक्तिनां भाइ नाणां—ए राग.

नेमजी अरजी आ उरमां स्वीकारो, मने साचो छे आशरो
तमारोरे. नेमजी.

अन्तरमां ताप ने बाहिर ताप छे, ज्यां त्यां छे दुःखनो तपारो
स्वप्नामां दुःखनां वरसे छे वादळां, मोटा आ दुःखथी
उगारोरे. नेमजी ॥ १ ॥

पाछळ दुःख ने आगळ दुःखडां, दुःखी लागे छे जन्मारो
तरछोडो नहि मने दीनदयाळु, हस्त ग्रही हवे तारोरे. नेमजी २
भक्ति के भाव नहि अन्तरमां ज्ञान नहि, मुखथी करुंछुं लवारो.
दोषनी पोठ आ बाळ तमारो, तार्या तो वीण नथी आरोरे.

नेमजी ॥ ३ ॥

६५

साह्य करोने प्रभु शरणुं तमारु, तारोने सांभळी पोकारो,
 बुद्धिसागर व्हारे आवोने वापजी, करजो सेवकनो उद्धारोरे.
 नेमजी ॥ ४ ॥

आवश्यकस्मृतिः

अहं अहं समरतां, लहिए भवनो पार;
 सत्यदेव अरिहन्त छे, तेनो मुज आधार. ॥ १ ॥
 सूतां खातां बेसतां, चालंतां अरिहन्त;
 जे भवि प्राणी समरशे, थाशे शर्म अनन्त. ॥ २ ॥
 अरिहन्त महामन्त्र छे, स्मरजो नर ने नार;
 मङ्गल मोटुं जाणिए, होवे जग जयकार. ॥ ३ ॥
 मनुष्य भव पामी भवी, दो करवानां काम;
 देनेका टुकडा भला, जपना आतमराम. ॥ ४ ॥
 बुद्धिसागर ज्ञानथी, वे वातो दिल धार;
 दयार्थ हृदये धरि, जपवो श्री नवकार. ॥ ५ ॥
 बुद्धिसागर वात दोय, समजी घटमां धार;
 दया धर्मनी सेवना, करवो परउपकार. ॥ ६ ॥
 मुसाफर जीव जगतमां, दान धर्म कर भाइ;
 आंख मिचाए कल्पना, जूठी एह सगाइ. ॥ ७ ॥
 आतम ते परमातमा, घट घट रहे समाइ;
 बुद्धिसागर प्रेमथी, कुंचि गुरुए बताइ. ॥ ८ ॥
 करवानुं बहु काम छे, पामी मनु अवतार;
 मोहे मुंझी शुं मरे, चेती आतम तार. ॥ ९ ॥
 ज्ञान विण जीव अंध छे, सान विना ते ढोर;

६६

दान विना ते टुंठ छे, विण उपकारे घोर. ॥ १० ॥
 देव गुरु नहि सेवीआ, कीधो नहि उपकार;
 जिनवर जाप कर्यो नहि, फोगट तस अवतार. ॥११॥
 भक्त सन्त संतापिया, दीधां दीनने दुःख;
 सत्य धर्म समज्यो नहि, लजवी जननीकूख. ॥१२॥
 गुरुनिन्दा बहु पातकी, गुरुनिन्दा बहु पाप;
 गुरुनिन्दक मुख देखतां, अशुभ दिन सन्ताप. ॥१३॥
 दया धर्म जगमां वडो, दया धर्म सुखकार;
 दया नहि त्यां धर्म नहि, समजो नर ने नार. ॥१४॥
 बुद्धिसागर तत्त्वने, समजी घटमां धार;
 आतम सरखा जीव सहु, समजी कोइ न मार. ॥१५॥
 हिंसा जूट चोरी अने, व्यभिचार महा दोष;
 दया क्षमा उपकार शिल, सत्य धर्म सन्तोष. ॥१६॥
 जो तुं समजे धर्मने, यथाशक्तिथी आप;
 बुद्धिसागर प्रेमथी, खरा भक्तनी छाप. ॥ १७ ॥
 गुरुकृपाथी पामिण, सत्य शान्ति आराम;
 गुरुकृपा विण बापडा, लहे न आतमराम. ॥ १८ ॥
 गुरुनी आज्ञा लोपिने, चाले निजमति छन्द;
 ज्यां त्यां भटकी दुःख ले, जाण्या विण मतिमन्द. ॥१९॥
 बोले ते पाले नहीं, करे प्रतिज्ञा भङ्ग;
 रौरव दुःखो नरकमां, पामे जीव कुरङ्ग. ॥ २० ॥
 चित्त स्थिर जेनुं नहीं, करहो उंधां काम;
 लोक हसे दुःखो लहे, मूर्ख दुःखनुं ठाम. ॥ २१ ॥
 मनमां आवे ते करे, पञ्च कहे ते फोक;
 अवला प्राणी बापडा, लहे न सुखडां लोक. ॥२२॥

६७

सद्गुरु शिक्षा लोपिने, मूर्ख शिष्य पस्ताय;
कोह्या काननी कुतरी, पेठे ठाम न पाय. ॥ २३ ॥

श्रावकहितशिक्षा-

व्हाला वीर जिनेश्वर-ए राग.

श्रावक हितशिक्षा तुं हृदये सारी धारजे रे,
हिंसा चोरी चुगली निंदा दोषो वारजे रे;
साची श्रद्धा जिननी राखी, आत्म अनुभव,
अमृत चाखी, पोताने तुं भवजलधिथी तारजे रे. श्रावक. १
श्रावकनां व्रत उच्चरी टेके, करजे कृत्यो धर्म विवेके;
कर्माष्टक क्रोधादिक शत्रु विडारजे रे. श्रावक. २
जिन शासनने बहु अजवाली, द्वेष केश इत्यादिक टाळी;
चित्तवृत्तिने आत्मस्वरूपे ठारजे रे. श्रावक. ३
सद्गुरुशरणं ग्रहीने सारुं, त्यज तुं लागे जेह नठारुं;
बुद्धिसागर सद्गुरु शिक्षा धारजे रे. श्रावक. ४

अनुभवद्रासप्रति:

छपायाछन्द.

परम महोदय श्री परमेश, वन्दु भावे श्री जिनेश;
भजन स्मरण कीर्तन तव सेव, शाश्वत अनुभव अमृतमेव,
अन्तर तव सरखो मुंज देश, परम महोदय श्री परमेश. ॥१॥
सत्ताथी जोतां नहि भेद, सिद्धसमो वर्ते छे वेद
स्वरूप भूली हायों रत्न, कयों न किंचित् चेतन यत्न;
परस्वभावे पामुं खेद, सत्ताथी जोतां नहि भेद. ॥ २ ॥

६८

अन्तर त्हारी शक्ति घणी, जाग जाग चेतन दिनमणि;
 रत्नत्रयीनो भोक्ता सार, त्हारा गुणनो नावे पार;
 चिदानन्द सोहे जगधणी, अन्तर त्हारी शक्ति घणी. ॥ ३ ॥
 शरीर पिण्डे वसियो साच, कर्म ग्रहार्थी भवनां काज;
 परमां शक्ति त्हारी मळे, तेथी तं पुद्गलमां भळे;
 तुजविण पुद्गल जाणुं काच, शरीर पिण्डे वसियो साच.॥४॥
 त्हारी शक्ति अपरंपार, अधुना कर्माच्छादित धार,
 चेतन ध्याने प्रगटे सर्व, अहंभावनो नासे गर्व;
 स्याद्वाद सत्ता सुखकार, त्हारी शक्ति अपरंपार. ॥ ५ ॥
 अज्ञाने जडमां सुख दुःख, मानी वेठी मोठी भूख;
 सुख दुःखना हेतु नहि सत्य, जडमां जाणो भव्य असत्य,
 रागद्वेष ने भ्रान्ति सुख, अज्ञाने जडमां सुख दुःख. ॥ ६ ॥
 मन फेरे सुख दुःखनो फेर, नहि समज्याथी ए अन्धेर,
 मनथी आतम न्यारो भव्य, आत्मिक धर्मे तुज कर्तव्य;
 आत्मस्वभाव रमतां ल्हेर, मन फेरे सुख दुःखनो फेर. ॥ ७ ॥
 सुख दुःख बाह्यविषयमां थाय, तबतक मोहतणो महिमाय;
 सुख दुःख हेतु विषयो कहा, वीरे ते मनमां सद्व्या,
 पण पुद्गल संगे कहेवाय, सुख दुःख बाह्य विषयमां थाय.॥८॥
 बाह्य विषयमां सुखनी आश, तबतक तं पुद्गलना दास;
 बाहिर्मुखनी भ्रान्ति टळे, त्यारे शाश्वत सुखडां मळे,
 मोहमदिरानी दुर्वास, बाह्यविषयमां सुखनी आश. ॥ ९ ॥
 सुख दुःख बाह्यविषयमां शून्य, एवी घटमां लागे धून,
 अन्तर्यामी तब परखाय, बाह्यविषयमां समता थाय;
 चेतन ज्ञाने कांई न न्यून, सुख दुःख बाह्य विषयमां शून्य.१०
 बहिरा आगळ जेवुं गान, विषधरने अमृतनुं पान,

६९.

अंधा आगळ दर्पण फोक, समजे नहि त्हुं मोही लोक;
 मोहीने प्रगटे नहि ज्ञान, बाहिरा आगळ जेवुं गान. ॥ ११ ॥
 दृष्टिरागी मोही मूढ, समजे नहि अन्तरनुं गूढ;
 सद्गुरुवाणी सुणे न कान, तेने प्रगटे नहि निजे भान,
 अशुभ व्यवहारे छे रूढ, दृष्टिरागी मोही मूढ. ॥ १२ ॥
 जिनवाणीनो मनमां वास, श्रद्धा साची समजे खास;
 वर्ते निश्चयने व्यवहार, सद्गुरु आणा ग्रहीने सार,
 उत्तम तेनो छे संन्यास, जिनवाणीनो मनमां वास. ॥ १३ ॥
 भिन्न भिन्न जड चेतन ग्रहे, उपादेय चेतन सद्देह;
 भिन्न भिन्न लक्षणथी बोध, गुणनो अन्तर करतो शोध,
 औदयिकथी न्यारो मन रहे, भिन्न भिन्न जड चेतन ग्रहे. ॥ १४ ॥
 रागद्वेष छे बाहिर योग, ए नहि साचो भव्यो जोग;
 क्षायिक भावे केवल योग, सत्य योगने जाणो लोक,
 सुख दुःख बाह्य विषयमां रोग, रागद्वेष छे बाहिर योग. ॥ १५ ॥
 रागद्वेषादिक दुःख मूळ, अज्ञाने वर्ते ए भूल;
 अनंत भवनां कीधां पाप, चतुर्गति पाम्या संताप,
 अज्ञाने मोटुं ए शुळ, रागद्वेषादिक दुःखमूळ. ॥ १६ ॥
 राग दोषने त्यागे त्याग, धरजो चेतन तत्त्वे राग,
 चेतन वस्तु साची खरी, ते में हृदये भावे धरी;
 भाखे छे जिनवर वीतराग, राग दोषने त्यागे त्याग. ॥ १७ ॥
 समजो षड्द्रव्योनुं ज्ञान, तेथी जाशे ममता मान;
 अन्तरनुं अजवाळुं ओर, मिथ्यातम व्यापे नहि घोर,
 आत्मानुभव अमृतपान, समजो षड्द्रव्योनुं ज्ञान. ॥ १८ ॥
 चेतन भावे चेतन रहे, शुद्ध चेतना चेतन लहे;
 अन्तर दृष्टि स्थिरोपयोग, आत्म भोगवतो सुख भोग;

સમભાવે દુઃખડાં સહુ સહે, ચેતન ભાવે ચેતન રહે. ॥ ૧૯ ॥

જાતિ ભાતિ તું નહિ વેદ, દીન કલ્પી કયું કરતો સ્વેદ:

બાહિરભાવે તું નહિ ચેત, શાને ફોગટ થાય ફજેત,

ધરજે અન્તરમાં નિવેદ, જાતિ ભાતિ તું નહિ વેદ. ॥ ૨૦ ॥

યશ અપયશથી ચેતન ભિન્ન, તેમાં થાવે છે કયું લીન,

સારો સ્વોટો દુનિયા ગાય, તેથી ત્હારું કાંઈ ન જાય;

ધન સત્તાથી ફોગટ દીન, યશ અપયશથી ચેતન ભિન્ન. ॥૨૧॥

મન વૈરીને મન છે મિત્ર, મનની વાજી છે વિચિત્ર,

મન પારો સદ્ધ્યાને મરે, પરમ વ્રહ્મ ત્યારે તું સ્વરે;

મન જીત્યાથી સત્ય પવિત્ર, મન વૈરીને મન છે મિત્ર. ॥૨૨॥

મન જીત્યાથી ઝગડો જાય, ચરણ કરણનો એ મહિમાય,

હઠવે હઠવે મન જીતાય, સર્વોત્તમ ઉચ્ચમ ઉપાય;

વીર જિનેશ્વર વાળી ગાય, મન જીત્યાથી ઝગડો જાય ॥૨૩॥

બાહ્યસંયમથી મન જીતાય, જિનવરની એવી આજ્ઞાય,

અનેકાન્ત મારગ સુખકાર, ભેદ ભાવ ત્યાં નહીં લગાર;

અન્તરસંયમ પળ પ્રગટાય, બાહ્યસંયમથી મન જીતાય ॥૨૪॥

અન્તર સંયમ દોષો હરે, ભવસાગરને પ્રાણી તરે,

અન્તર સંયમમાં ઉપયોગ, યોગી સાથે તેથી યોગ;

ભાવ લક્ષ્મીને સહેજે વરે, અન્તર સંયમ દોષો હરે. ॥ ૨૫ ॥

બાહ્યાન્તર સંયમથી મુક્તિ, અનેકાન્તની એવી શુક્તિ;

કર્માષ્ટકનો હોવે નાશ, મુક્તિપુરીમાં સહેજે વાસ;

અન્તરગુણ ભોગોની મુક્તિ, બાહ્યાન્તરસંયમથી મુક્તિ. ॥૨૬॥

બાહિર્હેતુ બાહિર્યોગ, અન્તર હેતુ છે ઉપયોગ;

બહિર સંયમ સાધ્યોપાય, ઉપાદાન અન્તર પરચાય,

ચિદાનન્દનો વર્તે ભોગ, બાહિર્હેતુ બાહિર્યોગ. ॥ ૨૭ ॥

७१

चेतनना उपयोगे धर्म, बाहिर भावे बांधे कर्म;
 बाहिर्हेतु संयम वेश, व्यवहारे छे मुनिनो वेष,
 बाहिर संयमथी छे शर्म, चेतनना उपयोगे धर्म. ॥ २८ ॥
 चेतनव्यक्ति माटे सहु, जाणंताने शुं बहु कहु,
 शुद्ध भावमां चेतन वसे, तेथी कर्मावरणो खसे;
 शुद्ध विचारे संयम ग्रहु, चेतन व्यक्ति माटे सहु. ॥ २९ ॥
 साची चेतननी छे भक्ति, भक्तिथी प्रगटे छे शक्ति;
 साचो साहिब सेवो भाइ, चेतन भावे सत्य सगाइ,
 प्रकटे परमात्मनी व्यक्ति, साची चेतननी छे भक्ति. ॥ ३० ॥
 भक्ति महिमा अपरंपार, चेतन भक्ति सहुमां सार;
 भक्तिथी थाशो भगवान, भक्ति सर्व गुणोनी खाण,
 तार तार आत्मने तार, भक्ति महिमा अपरंपार. ॥ ३१ ॥
 भक्तिमां मळशे जो जीव, भक्तिथी थाशे ते शीव;
 चेतन भक्तिमां जो प्रेम, हरतां फरतां वर्ते क्षेम;
 आत्मानुभव लहे सदीव, भक्तिमां भळशे जो जीव. ॥ ३२ ॥
 पर आलम्बन जिनवर देव, साची केवल ज्ञानी सेव,
 जिन पूजनथी पूजक थाय, जिन ध्याने तेवो थइ जाय;
 मिथ्या मतनी त्यागो टेव, पर आलम्बन जिनवर देव. ॥ ३३ ॥
 बाहिर विषये हर्ष न शोक, फोगट माने मोही लोक,
 समभावे करवुं सहु काम, लेवुं श्री जिनवरनुं नाम;
 समजे वीरला सज्जन लोक, बाहिर्विषये हर्ष न शोक. ॥ ३४ ॥
 पुष्टालम्बन गुरुने भजी, गुणगण माला अन्तर सजी,
 ध्यावो साचो आत्मराम, अनेक नामो पण नहि नाम;
 पुढल ममता ज्ञाने त्यजी, पुष्टालम्बन गुरुने भजी. ॥ ३५ ॥
 आत्मप्रभु भजवामां भाव, भवजलधिमां साचुं नाव,

૭૨

આત્મસ્વભાવે રમવું સાચ, તે વિણ બાકી સમજો કાચ;
 શ્વાસોશ્વાસે બનો વનાવ, આત્મપ્રભુ ભજવામાં ભાવ. ॥ ૩૬ ॥
 પ્રભુ ભજન સાપેક્ષા ઘણી, વ્યવહારે શ્રી વીરે ભળી,
 સાપેક્ષે સાચું છે સહુ, શ્રુત જ્ઞાને મનમાં સદહું;
 સત્ય સેવ્ય ચેતન દિનમણિ, પ્રભુ ભજને સાપેક્ષા ઘણી. ॥૩૭॥
 જિનવરની વાળી ગંભીર, સમજે હરિભદ્રાદિક વીર,
 યશોવિજયજી વાચકરાય, શ્રુત વાળી સમજ્યા સુખદાય;
 આનન્દ ઘનજી સમજે ધીર, જિનવરની વાળી ગંભીર. ॥૩૮॥
 નિશ્ચયને શોભે વ્યવહાર, જિનવરની વાળી જયકાર;
 સદ્ગુરુ ગમથી જો સમજાયે, તો દો ભેદે સમાકિત થાય,
 કેવલજ્ઞાનિવાળી સાર, નિશ્ચયને શોભે વ્યવહાર. ॥ ૩૯ ॥
 ધરો ધ્યાન સૂત્રાનુસાર, સફલ થશે માનવ અવતાર;
 અશુદ્ધ પર્યાયોનો નાશ, આમિક પર્યાયે સુખવાસ,
 શુદ્ધ સ્વભાવે મુક્તિ ધાર, ધરો ધ્યાન સૂત્રાનુસાર. ॥ ૪૦ ॥
 યથા યથા ધ્યાને લયલીન, તથા તથા ચેતનતા પીન;
 જ્ઞાન ધ્યાન શક્તિ અનુસાર, ચેતનને સમજો સુખકાર,
 ચેતન જૈન અને છે જિન, યથા યથા ધ્યાને લયલીન. ॥૪૧॥
 અચિન્ત્ય ચેતનનું છે રૂપ, ચેતન સેવક ચેતન ભૂપ,
 ચેતન ધ્યાતા ચેતન ધ્યેય, ચેતન જ્ઞાની ચેતન જ્ઞેય.
 ચેતન બોલે ચેતન વૂપ, અચિન્ત્ય ચેતનનું છે રૂપ ॥ ૪૨ ॥
 કર્તા હર્તા ચેતન સ્વરે, ચતુર્ગતિ ચેતન અવતરે,
 પશ્ચમ ગતિ ચેતન સશ્ચરે, પરમાત્મપદ ચેતન ઘરે.
 કર્મ કરે કર્માષ્ટક હરે, કર્તા હર્તા ચેતન સ્વરે. ॥ ૪૩ ॥
 સાપેક્ષા સહુ સમજાય, ત્યારે ચેતન જ્ઞાની થાય,
 નિરપેક્ષા મિથ્યા જ્ઞેર, અન્તરમાં વર્તે અન્ધેર,
 સમાકિત અન્તરમાં પ્રગટાય, સાપેક્ષા સહુ સમજાય. ॥ ૪૪ ॥

૭૩

ઉપાધિને અઢગી કરી, સમતા સ્થિરતા દીલમાં ધરી,
 સત્તા ધ્યાવો ચેતનતણી, પ્રગટે વ્યક્તિ ચેતનમણિ;
 માન માન શિક્ષા છે સ્વરી, ઉપાધિને અઢગી કરી. ॥ ૪૫ ॥
 સેવો સુખકર ચેતનરામ, તેથી સરશે સઘઢાં કામ,
 રામ રામ ચેતન છે સાચ, તે વિણ જાણો સઘઢું કાચ,
 ઠરશો તેથી નિર્ભય ઠામ, સેવો સુખકર ચેતનરામ. ॥ ૪૬ ॥
 તુજ સેવનથી સેવ્યું સર્વ, તુજ સેવનથી નાસે ગર્વ,
 તુજમાં સર્વ સમાયું અહો, ચેતનભાવે ચેતન રહો;
 તુજ રમણતા રુઢું પર્વ, તુજ સેવનથી સેવ્યું સર્વ. ॥ ૪૭ ॥
 તુજ દર્શનથી આનંતિ જાય, તુજ દર્શનથી શાન્તિ થાય,
 તવ દર્શનથી સત્યાનન્દ, તવ દર્શનથી વિઘટે પન્દ;
 ચેતન દર્શન સન્તો ગાય, તવ દર્શનથી આનંતિ જાય. ॥ ૪૮ ॥
 તવ દર્શનથી શાશ્વત સુખ, તવ દર્શનથી જાવે દુઃખ,
 તવ દર્શનથી જગ જયકાર, તવ દર્શનથી સ્થિરતા સાર;
 તવ દર્શનથી ભાગે ભૂખ, તવ દર્શનથી શાશ્વત સુખ. ॥ ૪૯ ॥
 સત્ય સત્ય દર્શન તવ સાર, તવ દર્શનથી નાસે માર,
 તવ દર્શનને યોગી ચહે, તવ દર્શનને વીરલા લહે;
 તવ દર્શનનો સહુને પ્યાર, સત્ય સત્ય દર્શન તવ સાર. ॥ ૫૦ ॥
 શ્વાસોશ્વાસે ચેતન ધ્યાન, હરતાં ફરતાં ચેતન ભાન,
 રટના હૃદયે લાગે સ્વરી, જન્મ મરણ તવ નાવે ફરી;
 અન્તર અનુભવ ભાસે જ્ઞાન, શ્વાસોશ્વાસે ચેતન ધ્યાન. ॥ ૫૧ ॥
 પ્રવૃત્તિમાં પડે ન ચેન, આતમ અનુભવ પ્રગટે ઘેન,
 દ્વેષ ક્લેશ ઇર્ષ્યાદિક ટલે, ચેતનતા ચેતનમાં મલે;
 દીવસ સરસ્વી ભાસે રેન, પ્રવૃત્તિમાં પડે ન ચેન. ॥ ૫૨ ॥
 અનુભવી ચેતનમાં રમે, ચેતન સ્મરણ મનન મન ગમે,

७४

रत्नत्रयीमां रमतो राम, साधे क्षायिकभावे धाम;
 परस्वभावे ते नहि भमे, अनुभवी चेतनमां रमे. ॥ ५३ ॥
 विकथामांहि पडे न व्हाल, मोहभावनी नासे चाल;
 अनुभव अमृत होवे पान, शोभे अन्तरमां सुलतान;
 नासे दुःखदायक महाकाल, विकथामांहि पडे न व्हाल. ॥ ५४ ॥
 झळहळती जागे घट ज्योत, होवे अन्तरमांहि उद्योत,
 परस्वभावे रमवुं झेर, आत्मस्वभावे अमृतलहेर;
 कयां दिनमणिने कयां खद्योत, झळहळती जागे घट ज्योत. ५५
 झरमर झरमर वरसे धार, उपशम भावादिक सुखसार,
 भवदावानल होवे शान्त, नासे मिथ्यात्वादिक भ्रान्त;
 धन्य धन्य होवे अवतार, झरमर झरमर वरसे धार. ॥ ५६ ॥
 भाव वीर्यथी होवे वीर, भाव धैर्यथी होवे धीर,
 प्रगटे आतम अनुभव नाद, चेतन करतो अमृत स्वाद;
 उतरे भवसागरनी तीर, भाव वीर्यथी होवे वीर. ॥ ५७ ॥
 रमवुं आतम भावे भव्य, तत्त्व थकी ए छे कर्तव्य,
 अनन्त शक्तिनुं तुं धाम, असंख्य प्रदेशी चेतनराम;
 परस्वभावो परिहर्तव्य, रमवुं आतमभावे भव्य. ॥ ५८ ॥
 आत्मस्वभावे रमवुं श्रेष्ठ, परस्वभावे रमवुं बेठ,
 आत्मस्वभावे रमतां इश, भाखे छे जिनवर जगदीश;
 केम चाहे छे पुद्गल ऐंठ, आत्मस्वभावे रमवुं श्रेष्ठ. ॥ ५९ ॥
 चेतन ज्ञाने प्रगटे धर्म, चेतन ध्याने नासे कर्म,
 चेतन इश्वर ध्याने थाय, अनन्त भवनां आस्रव जाय,
 घटमां शाश्वत प्रगटे शर्म, चेतन ध्याने प्रगटे धर्म. ॥ ६० ॥
 चेतननुं चिन्तन सुखकार, चेतन नामे जयजयकार,
 चेतन सेवो सुख भरपूर, वाजे जेथी मङ्गल तूर;
 मङ्गलमाला भावे धार, चेतननुं चिन्तन सुखकार. ॥ ६१ ॥

૭૬

મડ્ગલમાં મડ્ગલ છે એહ, રત્નત્રયીનું ચેતન ગેહ,
 ચેતન પૂજે ને પૂજાય, અદ્ભૂત આતમનો મહિમાય;
 શોધો ચેતન વસિયો દેહ, મડ્ગલમાં મડ્ગલ છે એહ. ॥૬૨॥
 ચેતન જાળ્યાવિણ સહુ ધૂલ, અમૂર્ત ચેતનનું નહિ મૂલ,
 અનાદ્યનન્તિ સ્થિતિ ધેરે, ચેતન ભવસાગરને તરે;
 ચતુર ચેતન સત્ય અમૂલ્ય, ચેતન જાળ્યાવિણ સહુ ધૂલ. ॥૬૩॥
 સહજ સ્વરૂપી ચેતનરામ, ક્ષાયિકભાવે ઠરતો ઠામ;
 પુરુષોત્તમ જે પુરુષ પુરાણ, પદ્મવ્યોનો સમ્યગ્ જાણ,
 અસંખ્યપ્રદેશી રુદું ગામ, સહજ સ્વરૂપી ચેતન રામ. ॥૬૪॥
 હેય જ્ઞેય છે સહુ બાહ્યાર્થ, સુખકર અન્તર ગુણનો સાર્થ;
 ચેતન સેવાથી સુખ મળે, મોહમાયાદિક દોષો ટળે;
 ચેતન આદરવો પરમાર્થ, હેય જ્ઞેય છે સહુ બાહ્યાર્થ. ॥૬૫॥
 જાગ જાગે અવ ચેતન જાગ, કર તું શાશ્વત સુખનો રાગ;
 ધાર ધાર ચેતન અવ ટેક, કર તું શાશ્વત જ્ઞાન વિવેક,
 સદુપયોગે ધર વૈરાગ્ય, જાગ જાગ અવ ચેતન જાગ. ॥૬૬॥
 આતમ ધર્મે નિશદિન રાચ, ચેતનના ધર્મને યાચ;
 સદુપયોગે નિર્મલહંસ, ચેતન ધર્મો સત્ય પ્રશસ્ય,
 અનુભવ યોગે હર્ષે માચ, આતમ ધર્મે નિશદિન રાચ. ॥૬૭॥
 અષ્ટ સિદ્ધિ રૂદ્ધિ મળ્ડાર, યાચક ચેતન છે દાતાર;
 પરમાતમ પોતે તું સ્વાસ, ધર તું નિજ શક્તિ વિશ્વાસ,
 પામે ભવજલધિનો પાર, અષ્ટ સિદ્ધિરૂદ્ધિ મળ્ડાર. ॥૬૮॥
 વલ્લજે ચેતન શિવપુર વાટ, ચરણ કરણનું રચજે હાટ;
 અન્તર ગુણના ઘડજે ઘાટ, ધોજે કર્મ મેલનો કાટ,
 બેસીશ નહિ કુમતિની સ્વાટ, વલ્લજે ચેતન શિવપુર વાટ. ॥૬૯॥
 ચાલ ચાલ ચેતન શિવ પન્થ, વાંચી સૂત્રો ને સદ્ગ્રન્થ;

७६

विषय विकारो सर्वे टळे, तात्त्विकमुख चेतननुं मळे,
 सुमतिपाति आतम छे कंथ, चाल चाल चेतन शिवपन्थ. ॥७०॥
 अनित्यपर्यायार्थिक सार, द्रव्यार्थिकथी नित्याधार;
 शुभाशुभ पुद्गलथी भिन्न, वर्ते दीन सत्ताथी जिन,
 मळियुं टाणुं हवे न हार, अनित्य पर्यायार्थिक सार. ॥ ७१ ॥
 पुनः पुनः मनमन्दिर ध्याउ, आतमध्याने शिवपुर पाउ;
 ध्याने सिद्ध्या सघळा जीव, पास्या सिद्ध सनातन शिव,
 हरतां फरतां तवगुण गाउ, पुनः पुनः मनमन्दिर ध्याउ. ॥७२॥
 हुं तुंनो सह नासे भेद, परस्वभावि नासे खेद;
 शाश्वत सिद्धि ध्याने धरे, जय जय मङ्गलमाला वरे,
 कर्माष्टकनो होवे छेद, हुं तुंनो सह नासे भेद. ॥ ७३ ॥
 द्वासप्तति एम प्रेमे गाइ, सावरमतीना कांटे आइ;
 प्रेमाभाइ हेमाभाइ वास, वेश बंगलो शोभे खास,
 दिन एक ध्याने चेतन ध्याइ, द्वासप्तति एम प्रेम गाइ. ॥७४॥
 चित्तनी स्थिरतां सुखने हेत, अनुभव बहोतेरी संकेत;
 संवत ओगणिसं चोसठ साल, कार्तिक वदी सातम सुविशाल;
 देह बंगलो चेतन चेत, चितनी स्थिरता सुखनो हेत. ॥ ७५ ॥
 चेतननुं साचुं छे ज्ञान, मान मान शिक्षा दील मान;
 अनुभव मङ्गलवाजे तूर, शाश्वत लक्ष्मी पामे शूर,
 बुद्धिसागर सिद्धि स्थान, चेतननुं साचुं छे ज्ञान. ॥ ७६ ॥

ब्रह्मचर्यमहिमा.

मनहरछन्द.

शीयलथी सुख थाय शीयलथी दुःख जाय,
 शीयलथी देह दृढ, सुमन सुहाय छे;

૭૭

મન્ત્રતન્ત્ર ફલે સહુ, શીયલના તેજયકી.
 શીયલથી માન સહુ, દુનીઆમાં થાય છે,
 શીયલને ધારવાથી, સ્મરદોષ મારવાથી;
 ભવજલનિધિ ક્ષેમ, સહજ તરાય છે.
 દેવવૃન્દ ગુણગાય, શરીર નિરોગી થાય;
 બ્રહ્મવ્રત ધારવાથી, મુયશ પમાય છે. ॥ ૧ ॥
 વિઘ્નવૃન્દ નાશ થાય ભૂત ખેત વશ થાય;
 શીયલ મુગુણ ગૃહ, મઙ્ગલનું દ્વાર છે,
 જેવું બોલે તેવું થાય, સહુ દોષ દૂર જાય.
 શીયલ ધારકજન ધન્ય અવતાર છે;
 શીયલ મુગન્ધિ બેશ, શીયલથી શુભ વેષ,
 શીયલને સાગરની ઉપમા પ્રમાણ છે.
 નરનારી ધરો સહુ શીયલ સન્નાહ અંગ;
 ધીનિધિ શીયલ સત્ય જીવનનો પ્રાણ છે. ॥ ૨ ॥

દયામહિમા.

મનહરછન્દ.

દયા દુઃખ હરનારી, દયા મુખ કરનારી,
 દયા ગુણગૃહ બેશ, દયાથકી ધર્મ છે;
 દયાવિના તપ યમ ધ્યાન સહુ ફોક અહો,
 દયાથકી દેવગતિ સિદ્ધિસૌધશર્મ છે;
 દયાવિના વ્રત કોઈ સફલ ન થાય મન્ય,
 દયા કલ્પવૃક્ષ અને શેષ વ્રત વાડ છે.
 દયા કામકુંભ અને દયા સ્પર્શમણિ સત્ય;
 દયાવિના મુક્તિ મ્હેલ બંધ તો કમાડ છે. ॥ ૧ ॥

७८

सहु तीर्थ शिरदार दया तीर्थ दिल धार;
 दयाविना डहापणना दरियामां भूळ छे,
 सुरगति मनुगति दया कल्पवृक्ष पुष्प.
 शिवफल पामवामां दया सानुकूल छे;
 दयामय दील थाय भवभय रोग जाय,
 दयाधर्म पाळवाथी शिव सुख हस्त छे.
 शाता अने शिव सुख दयानो प्रभाव जाण;
 धीनिधि मुनिनुं मन दयामांहि मस्त छे. ॥ २ ॥

अलखदेशगान.

अलख हमारा देश खरा हे, अलख हमारा नामा हे;
 सिद्धस्थान हे सत्य हमारा, आश्रय आतमरामा हे. अलख. १
 अलख फकीरी अलख वेषमां, सदाचित्त मस्ताना हे;
 अलख धूनथी हम रंगाया, ज्ञाने हम गुल्ताना हे. अलख. २
 अलख दशामां दर्द गया सहु, आना नहि अब जाना हे;
 नामरूपसे न्यारा हम है, सत्य अलख फरमाना हे. अलख. ३
 नरनारीके नहीं नपुंसक, चिदानन्द सुख प्यारा हे;
 रत्नत्रयीमां हम हे राता, पुद्गल हमसे न्यारा हे. अलख. ४
 ज्ञान ज्ञेय ने ज्ञाता हम हे, चेतनता सुखकारी हे;
 बुद्धिसागर सोऽहंसोऽहं, ध्याने स्थिरता धारी हे. अलख. ५

मायाथी दूर रहेवानो उपदेश.

रांग थाल.

मायामां शीदने मुंझेरे, जीवलडा जो तुं;
 मोहे सत्य न बुजेरे, जीवलडा जो तुं,
 जूठी माया जगनी, आवे न साथे भाइ;

૭૯

શીદને રહ્યો મુંઝાડરે. જીવલડા. ॥ ૧ ॥
 મન માને મકલાયો, પળ સ્પર્શમાણ નહિ પાયો;
 લાલ્લ ચોરાશી જાયોરે. જીવલડા. ॥ ૨ ॥
 મનમાં લાગ્યું પ્યારું, તેવું તૈં દીલ ધાર્યું;
 પળ જીવન જાવે હાર્યોરે. જીવલડા. ॥ ૩ ॥
 પ્રભુભજનને ભૂલ્યો, માયાના દરિયે ડુલ્યો;
 ફુલળજી ફોગટ ફુલ્યોરે. જીવલડા. ॥ ૪ ॥
 ધારીને જોજે ધીરા, અન્તરના મ્હારા વીરા;
 બુદ્ધિસાગર શૂરારે. જીવલડા. ॥ ૫ ॥

ચેતનને ઉપદેશ.

રાગ થાલ:

ચેતનજી ચેતો પ્યારા રે, જંગમના જોગી,
 અલ્લખરૂપ આધારા રે, જંગમના જોગી;
 અવધૂત સ્વરૂપે રમવું, દુનીઆમાં જ્યાં ત્યાં ભમવું,
 આહું અવલું સ્વમવું રે. જંગમ. ૧
 ઔદયિક ભાવો વારી, અન્તરમાં સુરતા ધારી;
 કરવી શિવ તૈયારી રે. જંગમ. ૨
 જ્ઞાનિની સંગે રહેવું, સમભાવે સર્વે સહેવું;
 કોઈને કાંઈ ન કહેવું રે. જંગમ. ૩
 ચેતનની બલિહારી, તેની છે સાચી યારી;
 બુદ્ધિસાગર ધારી રે. જંગમ. ૪

જીવને જાગવાનો ઉપદેશ:

થાલ રાગ.

જીવલડા જોને જાગી રે, વેળા બહુ વીતી,

८०

तव पूठे तृष्णा लागी रे, वेळा बहु बीती;	
करवानुं काम कीजे, नरभवनों लाहो लीजे,	
पळ पळ आयु छीजे रे.	वेळा. १
फुल्यो शुं ठाठ ठाली, जाशे तुं हाथ खाली;	
चेतन रूद्धि नहि भाळी रे.	वेळा. २
जोयुं सर्वे जाशे, पाछळथी पस्ताशे;	
लक्ष्मी बीजा खाशे रे.	वेळा. ३
बुद्धिसागर चेतो, काळ झपाटा देतो;	
मारग जल्दी वहेतो रे.	वेळा. ४

पामर जीवनी स्थिति.

सिद्ध जगत शिर शोभता. ए राग.	
पामर प्राणी न पारखे, रूडो आतमराम;	
पाप कर्म नित्य आचरे, खर्चे धर्मे न दाम.	पामर. १
माया ममतामां माचियो, वनितापर बहु व्हाल;	
पुत्रादिकनी छे काळजी, चेतन धर्मे न ख्याल.	पामर. २
देव गुरु नहीं पारख्या, जिननो पाम्यो न धर्म;	
राग द्वेषमां माचीने, बांध्यां बहुलां रे कर्म.	पामर. ३
नहि वैराग्यनी वासना, विषयेच्छामां छे चित्त;	
सत् संगत रूडी नहि करे, थाय ते शाने पवित्र.	पामर. ४
चोथा चण्डाल उपमा, निन्दाकारक जाण;	
साधु निन्दार्थी पामतो, नरकगति दुःखखाण.	पामर. ५
बेइया व्यसननी संगतें, पाप कर्मां केइ लाख;	
चेती लेने रे प्राणिया, थाशे देहनी राख.	पामर. ६
झटपट चेती ले मानवी, वळजे शिवपुर वाट;	
बुद्धिसागर बोधथी, मांडो धर्मनुं हाट.	पामर. ७

८१

भजन करले भजन करले.-ए राग.

चेती ले झट चेती ले जीव, धार जिनवर धर्म रे;
 मायामां मस्तान थातां, लेहे न शाश्वत शर्म रे. चेती. ॥ १ ॥
 अस्तिनास्ति धर्म चेतन, मेदामेद विचार रे;
 अनेकान्त छे आत्मनुरूप, समजी आत्म तार रे. चेती. ॥ २ ॥
 शुद्धरूपी साहिवो छे, अनन्तगुण आधार रे;
 शुद्ध ध्याने ध्याववाथी, आवे भवनो पार रे. चेती. ॥ ३ ॥
 आनन्दालय आत्मा तुं, जाग झटपट जाग रे;
 बुद्धिसागर आत्मध्याने, धरजे दीलमां राग रे. चेती. ॥ ४ ॥

भजन करले भजन करले.-ए राग:

जाग जीवडा जाग जीवडा, जाणी लेजे धर्म रे;
 भ्रान्तिथी जंझाळ राची, शीदने बांधे कर्म रे. जाग. ॥ १ ॥
 भाइ भगिनी पुत्र दारा, जूठो सहू परिवार रे;
 जुटां सगपण दुनिआनां, साच चेतन धार रे. जाग. ॥ २ ॥
 स्वारथिया संसारमांहि, मोहे बनीने अन्ध रे;
 कर्म बांधे अभिनवां तुं, पररमणता बन्ध रे. जाग. ॥ ३ ॥
 अनन्तशक्ति साहिबा तुं, चेत चेतनराम रे;
 शुद्धभावे सुख अनंतुं, भोगवे गुण धाम रे. जाग. ॥ ४ ॥
 ज्ञान दर्शन चरण भोक्ता, चेतन शुद्ध स्वरूप रे;
 बुद्धिसागर आत्मध्याने, विघटे भवभय धूपरे. जाग. ॥ ५ ॥

प्रभुरटन उपदेश.

भजन करले भजन करले - ए राग.

रटन कर मन रटन कर मन, रटन कर अरिहन्तर;

११

८२

प्रभु रटनथी पाप नासे, होवत कर्मनो अन्तरे. रटन. ॥ १ ॥
 मायानी जंझाळमांहि, होय न सुख लगाररे;
 राग दोषे जीवन जातां, आवे न भवनो पाररे. रटन. ॥ २ ॥
 धन सत्ताना तोरमांहि, फुल्यो दिनने रातरे;
 आयु अवधि पुरी थातां, दुर्गति भटकातरे. रटन. ॥ ३ ॥
 चक्रवर्ति वासुदेवो, नृपति महा झुझाररे;
 मरी गया ते मानवीओ, जोतां केइ जनाररे. रटन. ॥ ४ ॥
 जोतां जोतां चालवुं जीव, मूकी तन धन सर्वरे;
 मायामां मस्तान थइ अरे, करे शुं फोगट गर्वरे. रटन. ॥ ५ ॥
 उपाधि संसारनी अहो, दावानल सम देखरे;
 चित्त चंचलता करे घणी, प्रकट प्राणी पेखरे. रटन. ॥ ६ ॥
 प्रभुभजनमां चित्त राखी, दूर करो जंझाळरे;
 श्वासोश्वासे प्रभुभजनथी, होवे मंगलमालरे. रटन. ॥ ७ ॥
 आत्म सो परमात्मा छे, साचो साहिव देवरे;
 ज्ञान दर्शन चरण स्वामी, साची मुखकर सेवरे. रटन. ॥ ८ ॥
 आत्मध्याने लीन थइने, तच्चाश्रुत रस चाखरे;
 बुद्धिसागर ज्ञान योगे, चेतन रीत ने राखरे. रटन. ॥ ९ ॥

सत्य विद्यामहिमा.

भजन करले भजन करले—ए. राग.

साच विद्या साच विद्या, चेतननी सुखकाररे;
 आत्मविद्या दुःख हरती, ब्रह्म सुख करनाररे. साच. ॥ १ ॥
 बाह्यविद्याभ्यासथी भाइ, चित्त होय न शान्तरे;
 जगतनी जंझाळमांहि, मनहुं होवे भ्रान्तरे. साच. ॥ २ ॥
 आदेय वस्तु ज्ञान ग्रहीने, त्वरित आत्म ताररे;
 शुद्ध संवर प्राप्त करतां, आवे भवनो पाररे. साच. ॥ ३ ॥

८३

द्रव्यने वली भाव भेदे, आश्रवनो परिहाररे;
 एक चेतन शुद्धरूपे, चेतना सुखकाररे. साच. ॥ ४ ॥
 लक्ष्य लक्षण आतमानुं, धरजे प्रेमे ध्यानरे;
 द्रव्य गुण पर्याय जाणी, शुद्ध पामो स्थानरे. साच. ॥ ५ ॥
 शुद्ध चेतन ध्यावतां भाइ, सत्य सुख निर्धाररे;
 बुद्धिसागर ज्ञान योगे, सफल मनु अवताररे. साच. ॥ ६ ॥

सत्य जागृति प्रेरणा.

भजन करले भजन करले—एराग.

जागरे जीव जागरे जीव, आयुष्य चाल्युं जायरे;
 अज्ञभावे उंचवाथी, चेतन धन तुंटायरे. जागरे. ॥ १ ॥
 अनन्त लक्ष्मी आत्मनी छे, धर तेनो उपयोगरे;
 बाह्य लक्ष्मी दुःखदायी, विषयो विषना रोगरे. जागरे. ॥ २ ॥
 अनन्त गुणनुं धाम आतम, तुं नहि बाह्य पदार्थ रे;
 अरूपी शाश्वत शुद्ध रूपी, चेतन तुं परमार्थ रे. जागरे. ॥ ३ ॥
 पञ्चधा जे ज्ञान भाख्युं, ते पण तुजमां समायरे;
 बुद्धिसागर आत्मध्याने, जोतां सर्व जणाय रे. जागरे. ॥ ४ ॥

दिव्यशिक्षा.

भजन करले भजन करले—एराग.

समज दीलमां समज दीलमां, धर्म कर्म एक साचरे;
 आत्महीरो मूकीने भाइ, ग्रहो न पुद्रल काचरे. समज. ॥ १ ॥
 सत्य धन निज आत्मनुं छे, अवर म झंखो आलरे;
 चेतन विण सहू मोहवाजी, जुठी आल पंपालरे. समज. ॥ २ ॥
 देह काचा कुंभ जेवी, यौवन पीपळ पानरे;
 अथिर आयु जाणीने जीव, लावजे दील भानरे. समज. ॥ ३ ॥
 त्हाकं त्हारी पास जाणी, माया ममता वाररे;

८४

फरी फरीने नहि मळे जीव, मानवनो अवताररे. समज.॥४॥
 धर्म करतां धाड आवे, तोपण धर्म न छोडरे;
 बुद्धिसागर धर्म मित्र सम, कोई न जगमां जोडरे. समज. ५

स्वार्थमहिमा.

मजन करले: भजन करले—एराग.

जूठां सगण दुनियामां, स्वारथना सहु दासरे;
 अथिर आ संसारमांहि, करवो शुं विश्वासरे. जूठां. ॥ १ ॥
 माया ममता मोहना बहु, वायु सघळे वायरे;
 दुःखी थाता प्राणियो अरे, भवमांहि भटकायरे. जूठां. ॥ २ ॥
 जाणंता पण भूलिया वळी, देखंता पण अन्धरे;
 सप्त के वळी अष्ट कर्मनो, समये बांधे बन्धरे. जूठां. ॥ ३ ॥
 व्हालां वैरी वैरी व्हालां, मित्र दुश्मन थायरे;
 सहोदर पण शत्रु थावे, मोहतणो महिमायरे. जूठां. ॥ ४ ॥
 क्रोधतापे-पीडिया जीव, पामे बहु सन्तापरे;
 हिंसा चोरी जूठथी वळी, बांधे बहुलां पापरे. जूठां. ॥ ५ ॥
 श्वासोश्वासे दुःख वादळ, वर्षे दुःखना मेघरे;
 स्वप्नमां पण दुःखवादळ, वरसतुं बहु वेगरे. जूठां. ॥ ६ ॥
 शेठ शाणा रङ्ग राजा, महाजनने सुलतानरे;
 दुःख दावानल लहे सहु, लहे न अमृत पानरे. जूठां. ॥ ७ ॥
 हाजीहा सहु स्वार्थनी छे, स्वार्थ मारामाररे;
 स्वारथमां सपडायला जीव, पामे नहि भवपाररे. जूठां. ॥ ८ ॥
 मायाना बांधेल प्राणी, भूली भमे संसाररे;
 बुद्धिसागर चलत पन्थे, गुरु तणो आधाररे. जूठां. ॥ ९ ॥

८१

वीती वेळा पाली नहि आवे.

भजन करले भजन करले—ए राग.

वीती वेळा आवशे नहि, जीवळडा झट चेतरे,
 उंघे उंघण आळसु शुं, काळ झपाटो देतरे. वीती. ॥ १ ॥
 रात्री जावे दीवस जावे, व्यतीत वर्षी थायरे;
 जाणे मोटो थाय न्हानो, चित्ती नहि चेतायरे. वीती. ॥ २ ॥
 जेवां गगने वादळां छे, तेवां तन धन रूपरे;
 जाणी चित्तीमां जागतां जीव, होत न भवभय धूपरे. वीती. ॥ ३ ॥
 बाप चाले मात चाले, वृद्ध युवा ने बाळ रे;
 जन्म्या तेने मरण माथे, कबु न मृके काळरे. वीती. ॥ ४ ॥
 काल करवुं आज कीजे, कीजे न धर्म वार रे;
 प्रभु भजील्यो भावथी भाइ, होवे सफल अवताररे. वीती. ॥ ५ ॥
 खूंची खटपटमां अरे तें, कीधो न धर्म लगाररे;
 हजी समय छे धर्म माटे, चेतन मनमां धाररे. वीती. ॥ ६ ॥
 समज चेतन सानमां अव, जीवन धर्म गालरे;
 बुद्धिसागर धर्मथी जग, होवे मंगल मालरे. वीती. ॥ ७ ॥

शब्दसृष्टि विदित्ता.

भजन करल भजन करले—ए राग.

शब्द सृष्टि बहु बनी जग, भाषानो नहीं पाररे;
 चेतन हीरो चूकीने भाइ, आयु न एले हाररे. शब्द. ॥ १ ॥
 बाह्य विद्या वासनाथी, होवत तत्त्वे भूलरे;
 मायानी जंझालथी सहु, होवत अन्ते धूलरे. शब्द. ॥ २ ॥
 अतुर चेतन चेतीले चित्त, अनेकान्त मत धाररे;
 उपादेयज आतमा एक, जाणीने नहीं हाररे. शब्द. ॥ ३ ॥
 शुद्ध चेतन रूप त्हारु, अंसख्यप्रदेशी भूपरे;
 भूली बाल्हम भान त्हारु, शुं पडे भवकूपरे. शब्द. ॥ ४ ॥

८६

जगतनी जंझालनो जीव, कदी न आवे पाररे;
 ज्ञानरूप एक आतमा छे, त्वारित तेने ताररे. शब्द. ॥ ५ ॥
 भणतरमांहि भूल थावे, भूले आतम भानरे;
 उपाधिने दूर त्यागी, जीवलडा कर ज्ञानरे. शब्द. ॥ ६ ॥
 बाहिर अध्यासो ल्यजीने, चेतनमां चित्त वालरे;
 स्थिरोपयोगे आत्मध्याने, होवे मंगल मालरे. शब्द. ॥ ७ ॥
 ज्ञेय ने वली ज्ञानरूपे, चेतनसुख भरपूररे;
 बुद्धिसागर आतमध्याने, वाजे मङ्गल तूररे. शब्द. ॥ ८ ॥

चेत चेतन.

भजन करले भजन करले—ए राग.

चेत चेतन चेत चेतन, आयु चाल्युं जायरे;
 भूलीने भगवान् प्राणी, मोहे शुं मकलायरे. चेत. ॥ १ ॥
 लक्ष्मी सत्ता कुल मदथी, फुले फोगट भव्यरे;
 स्वप्न सरखा भाव जगना, जाणो परिहर्तव्यरे. चेत. ॥ २ ॥
 श्वासोश्वासे जाय आयु, हजी जरा तो चेतरे;
 ज्ञानदर्शन रूद्धि त्हारी, धारिले शिव हेतरे. चेत. ॥ ३ ॥
 जाति के नहि ज्ञाति त्हारी, देही पण नहि देहरे;
 अनन्तशक्ति साहिबा तुं, अनन्त गुणगण गेहरे. चेत. ॥ ४ ॥
 नर नारी के नहि नपुंसक, शरीरव्यापी तत्त्वरे;
 असंख्यप्रदेशी आतमा तुं, अरूपि शाश्वत सत्त्वरे. चेत. ॥ ५ ॥
 सत्य तुं छे सत्य तुं छे, आनन्दनो आधाररे;
 जड स्वभावे नहि कदा तुं, जागी आतम ताररे. चेत. ॥ ६ ॥
 शूरो थइने मुक्तिवाटे, चेतन चटपट चालरे;
 बुद्धिसागर चलत पन्थे, तजजे मायाझालरे. चेत. ॥ ७ ॥

८७

समयनो उपयोग.

भजन करले भजन करले-ए राग.

समय पामी समय पामी, चेतन चित्तमां जागरे;
 शुद्धभावे रूद्धि तहारी, कर तुं तेनो रागरे. समय. ॥ १ ॥
 बाह्यवृत्ति त्यागीने झट, चंचल योग निवाररे;
 असंख्यप्रदेशी तीर्थ त्हां, करजे शिघ्रोद्धाररे. समय. ॥ २ ॥
 नित्यानित्य स्वभावथी तुं, अनेकान्त मत रूपरे;
 निश्चयथी तुं शुद्ध चेतन, शाश्वत ज्ञान स्वरूपरे. समय. ॥ ३ ॥
 ध्यान ध्याता ध्येय रूपे, चेतन सुखकर एकरे;
 हेयोपादेय ज्ञेय ज्ञाने, करजे सत्य विवेकरे. समय. ॥ ४ ॥
 बाहिर अन्तर परमरूपे, आत्म तुं निर्धाररे;
 बुद्धिसागर आत्मध्याने, होवे भवनो पाररे. समय. ॥ ५ ॥

बाह्यममतानो त्याग.

भजन करले भजन करले-ए राग.

चेत झटपट चेत झटपट, जीवलडा झट चेतरे;
 भान भुले शुं अरे जीवें, काल झपाटां देतरे. चेत. ॥ १ ॥
 जेनी हाके धरणी धूजे, तेवा चालया जायरे;
 अमर नहि कोइ दुनियामां, मोहे शुं मकलायरे. चेत. ॥ २ ॥
 पुण्य योगे पाप्मियो तें, मानवभव सुखकाररे;
 हस्त चढियो हीरो आत्म, हारिश नहि निर्धाररे. चेत. ॥ ३ ॥
 चूकिश नहिरे चतुर चेतन, अन्तर करजे शोधरे;
 बुद्धिसागर आत्मध्याने, प्रगटे अनुभवबोधरे. चेत. ॥ ४ ॥

૬૯

સત્યધર્મ:

મજન કરલે મજન કરલે-૯ રાગ.

સાચ જગમાં સાચ જગમાં, ધર્મ જિનવર સાચરે;
 ઉપશમાદિ ધર્મહેતુ, તે વિણ આશ્રવ કાચરે. સાચ. ॥ ૧ ॥
 ધર્મ સત્યજ આત્મનો છે, ચિદાનન્દ ભરપૂરે;
 જ્ઞાનદર્શન ચરણયોગે, સાથે શિવપદ શૂરે. સાચ. ॥ ૨ ॥
 ચેતન જડની ભિન્નતાથી, પ્રગટે સમ્યગ્ જ્ઞાનરે;
 સાધ્યતત્ત્વે રમણતાથી, આવે નિજપદ ભાનરે. સાચ. ॥ ૩ ॥
 વીર્યસ્ફુરણા ફોરવીને, સાથે શિવપદ યોગરે;
 નિજ રમણતા યોગથી ત્યાં, ભોગવે સુખ ભોગરે. સાચ. ॥ ૪ ॥
 સાધ્યની સાપેક્ષતા, અનેકાન્ત નયવાદરે;
 જાણી આત્મ અનુભવીને, ચાલે શિવસુખસ્વાદરે. સાચ. ૫
 અનુભવી અનુભવ્યું એ, ચેતનપદ સુખકારરે;
 બુદ્ધિસાગર આત્મધ્યાને, દોવે જયજયકારરે. સાચ. ॥ ૬ ॥

ગુરુમક્તસ્થિતિ:

મજન કરલે મજન કરલે-૯ રાગ.

સદ્ગુરુના ચરણસેવક, તત્ત્વવેત્તા થાય રે;
 આત્મસુખની વાનગીથી, અન્તરમાં હરગ્વાયરે. સદ્ગુરુ. ॥ ૧ ॥
 શાતાશાતા વેદનીથી, શાશ્વત સુખ છે ભિન્નરે;
 સ્થિરોપયોગે મક્ત ભાવે, અનુભવે સુખલીનરે. સદ્ગુરુ. ॥ ૨ ॥
 જ્ઞાનગ્જ્ઞ સ્નાન કરીને, દૂરકર ભવતાપરે;
 અસંખ્યપ્રદેશી તીર્થ પોતે, પૂજક પણ છે આપરે. સદ્ગુરુ. ॥ ૩ ॥
 સ્વામી સેવક સેવ્ય ચેતન, શુદ્ધરૂપાધારરે;
 બુદ્ધિસાગર આત્મા એક, સારમાં જગ સારરે. સદ્ગુરુ. ॥ ૪ ॥

८९

वीरस्तवन.

मान मायाना करनारारे-ए राग.

प्रभु वीर जिनेश्वर प्यारारे,
 मुज प्राणतणालो आधारार;
 सिद्ध सनातन निर्मलज्योति, शाश्वत सुख निर्धारार;
 क्षायिकभावे गुणवर्या सहु, जिनवर जगजयकारारे. प्रभु. ॥१॥
 सुखकर दुःखहर चरम जिनेश्वर,
 वसियालो दिलमांहि म्हारार;
 बुद्धिसागर विभु वीरना नामथी,
 होवे सफल अवतारारे. प्रभु. ॥२॥

अथ श्री सिद्धाचल दुहा.

रत्नत्रयी धारक प्रभु, ऋषभदेव अरिहंत;
 नामित सुरासुर इंदचंद, भव भंजन भगवंत. ॥ १ ॥
 जयजय आदि जिणंद श्री, केवल कमलानाथ;
 सिद्धाचल गिरिमंडणो, सेवक करो सनाथ. ॥ २ ॥
 पूर्व नवाणु वार ज्यां, आव्या ऋषभ जिणंद;
 ते सिद्धाचल बंदीए, कापे भवभयकंद. ॥ ३ ॥
 प्रायः ए गिरि शाश्वतो, महिमा अपरंपार;
 सम्यग् दृष्टि जीवने, निमित्त कारण धार. ॥ ४ ॥
 चार हत्यारा पातकी, ते पण ए गीरि जाय;
 भावे जिनवर भेटतां, मुक्तिवधुमुख पाय. ॥ ५ ॥
 द्रव्यभाव दु भेदथी, सेवो तिरथ एह;
 उपादान निमित्त योग, समर्थार्थी शिवगेह. ॥ ६ ॥
 कर्मरोगने टालवा, उत्तम छे आधार;

१२

९०

श्री सिद्धाचल समरीए, श्वासमहिं सोवार. ॥ ७ ॥
 अजरामर पद पामवा, लही मनुष्य अवतार;
 श्री सिद्धाचल समरीए, श्वासमांहि सोवार. ॥ ८ ॥
 एसम तीरथ को नहि, भवजल तारणहार;
 श्री सिद्धाचल समरीए, श्वासमांहि सोवार. ॥ ९ ॥
 दर्शन स्पर्शन योगथी, निर्मल पद निरधार;
 श्री सिद्धाचल समरीए श्वासमांहि सोवार. ॥ १० ॥
 प्रेमभक्ति बहु मानथी, हठ कदाग्रह त्याग;
 श्री सिद्धाचल समरीए जो होवे महाभाग्य. ॥ ११ ॥
 तीर्थनायक ए गिरी, अवर न जगमां कोय;
 सेवे शाश्वत संपदा, अजरामर पद होय. ॥ १२ ॥
 भवजंतुने तारवा, यानपात्र सम जाण;
 ते शत्रुञ्जय वंदिए, पामी जिनवर आण. ॥ १३ ॥
 अकलंक शक्ति अनेक ए, विश्वानंद कथाय;
 श्री शत्रुञ्जय प्रणमीए, भवभय पातिक जाय. ॥ १४ ॥
 मेरु महीधर नामथी, समरो चित्त सदाय;
 परमात्मपद पामवा, उत्तम एह उपाय. ॥ १५ ॥
 पुंडरीकने गणधर जीहां, पाम्या शाश्वत सिद्ध;
 श्री पुंडरगिरि प्रणमीए, प्रगटे आत्म रिद्ध. ॥ १६ ॥
 वीतराग पद पामवा, करीए भावे सेव;
 परित मंडण नामथी, टळे अनादि कुटेव. ॥ १७ ॥
 राग द्वेष तो दूर टळे, करतां गिरि गुण गान;
 कर्म छंडण जगजयो, ध्यातां शाश्वत स्थान. ॥ १८ ॥
 सुरकंत गिरिध्यानथी, सकळ फळे मन आश;
 श्री शत्रुंजय वंदीए, प्रगटे धर्मप्रकाश. ॥ १९ ॥

९१

इंद्र चंद्र गुण गावता, ए गिरितणा विशाल;
 आनंदकंद सुनामथी, स्मरीए समय त्रिकाल. ॥ २० ॥
 पशुपंखी पण भावथी, पाम्या शुभगति ठाम;
 ते सिद्धाचल बंदीए, जेनुं निर्मल नाम. ॥ २१ ॥
 प्रगटे शुद्ध स्वभावता, भविजनने तत्काल;
 ते सिद्धाचल बंदीए, पूर्णानंद दयाल. ॥ २२ ॥
 सुरतरु सुरमणि कामगौ, तेथी अधिक प्रभाव;
 ते सिद्धाचल बंदीए, भवजलमां जेम नाव. ॥ २३ ॥
 योगिश्वर दर्शन करी, हुवा समाधि लीन;
 ते सिद्धाचल बंदीए, मन सुखमां गमगान. ॥ २४ ॥
 दर्शन स्पर्शन योगथी, लब्धी घणी प्रगटाय;
 ते सिद्धाचल बंदीए, पुरव पुण्यपसाय. ॥ २५ ॥
 शत्रुञ्जयी नदी न्हाईने, निर्मल कीजे गात्र;
 श्री तीर्थेश्वर पूजीए, कर्म न रहे तल मात्र. ॥ २६ ॥
 वैरी व्याधि विरोध सह, दर्शनथी उपशान्त;
 श्री तीर्थेश्वर पूजीए, होवे भवभय अंत. ॥ २७ ॥
 सिद्धशिला ज्यां शोभती, मुनिवर अनशन क्षेत्र;
 ते तीर्थेश्वर बंदीए, लहीए निर्मल नेत्र. ॥ २८ ॥
 संयम धारी साधुथी, ए तीरथ स्पर्शाय;
 ते तीर्थेश्वर बंदीए, निर्मल मनहुं थाय. ॥ २९ ॥
 कुमति कौशिक जे जना, आवे नहीं जस पास;
 भविजन देखी तेहने, पामे मन उल्लास. ॥ ३० ॥
 भगिनी भोक्ता नृपति, चंद्रशेखर राजान;
 ते तीर्थेश्वर सेवतो, पाम्यो अविचल ठाण. ॥ ३१ ॥
 उत्तम जन ज्यां संचरे, नामे जे वीतराग;

૫૨

તે તીર્થેશ્વર વંદીએ, આવે નહિ જ્યાં કાગ. ॥ ૩૨ ॥
 ધર્મકંદ એ નામથી, જગમાંહિ વિખ્યાત;
 તે તીર્થેશ્વર વંદીએ, રૂડા જસ અવદાત. ॥ ૩૩ ॥
 અનંત ગિરિગુણ ગાવતાં, ગુણગણ ઘટ પ્રગટાય;
 તેહ યશોધર વંદીએ, રૂડો અવસર પાય. ॥ ૩૪ ॥
 મુક્તિરાજ શાશ્વત ગિરિ, વર્તે કાલ અનાદિ;
 વિનય વિવેકે વંદતાં, ટલશે સર્વ ઉપાધિ. ॥ ૩૫ ॥
 વિજયભદ્ર નામે ભલો, સાર્થક નામ મુહાય;
 તે સિદ્ધાચલ વંદીએ, મહિમા નિત્ય મુહાય. ॥ ૩૬ ॥
 ગાતાં મુખદ્ર ગિરીશને, ગિરીશ પદ ઘટ આય;
 તેહ સિદ્ધાચલ વંદીએ, મનુષ્યજન્મ ભવિ પાય. ॥ ૩૭ ॥
 મલ્લરહિત જસ ધ્યાનથી, પ્રાણી પોતે થાય;
 અમલ ગિરિગુણ ગાવતાં, ઉપાદાન પદ પાય. ॥ ૩૮ ॥
 જયંત ગિરિ જયને કરે, સેવંતાં નિશદીન;
 ભવિજન મન મુખકર સદા, આત્મસ્વભાવે પીન. ॥ ૩૯ ॥
 કંચન ગિરિને નિહાળીએ, લહી ગુરુગમથી જ્ઞાન;
 વંદો સેવો ભાવથી, આવે નિજપદ ભાન. ॥ ૪૦ ॥
 ભાવે ભક્તિ ભરે કરી, ચિત્ત એક સ્થિર ઠામ;
 સિદ્ધ ક્ષેત્ર સંભાળીને, ભાવે કરું પ્રગામ. ॥ ૪૧ ॥
 આતમ પરમાતમ લહી, કર્મનાશને કાજ;
 મહાગિરિને વંદીએ, ભવાંભોધિમાં જ્ઞાજ. ॥ ૪૨ ॥
 અમરકંદને ઓલસે, આતમ અમર લહાય;
 ભાવે ભવિયણ ઘેટીએ, જન્મ જન્મ દુઃખ જાય. ॥ ૪૩ ॥
 ઘેર ઝેર વિકથા ત્યજી, શમભાવે ભવિ જેહ;
 શ્રી સિદ્ધાચલ વંદશે, તે થાશે શિવગેહ. ॥ ૪૪ ॥

५३

त्यजी प्रभुता वाहनी, आदीश्वर जिनआण;
 धारी गिरि ए वंदीए, वंदन होय प्रमाण. ॥ ४५ ॥
 माया तृष्णा परिहरी, शरण ग्रही जिन आण;
 श्री सिद्धाचल वंदीए, प्राप्ति पद निर्वाण. ॥ ४६ ॥
 तन मन धन ममता त्यजी, भज समता घटमांय;
 भोव गिरिने वंदतां, लहीए नहि दुःख क्यांय. ॥ ४७ ॥
 पुण्यराशि शुभ भावथी, मणि कंचन गिरिराय;
 शुद्ध भावथी सेवीए, अनेकांत मत पाय. ॥ ४८ ॥
 तारक वारक चउगति, अचल महोदय नाम;
 ते सिद्धाचल वंदीए, ठरीए निजपद ठाम. ॥ ४९ ॥
 जग जयवंतु तीर्थ ए, सहु तीर्थ शिरदार;
 भव्यो भाळे भावथी, पामे भवजल पार. ॥ ५० ॥
 शांत स्वभावे निर्मला, मुनिवर ए गिरि पाय;
 अलख अमरपद पाभीया, शुद्ध परिणति ध्याय. ॥ ५१ ॥
 प्रदेश शत्रुंजयतणा, नयनानंद करंत;
 विश्वपूज्य गिरि वंदीए, लहीए भवजल अंत. ॥ ५२ ॥
 राम भरत ज्यां आविया, महिमा गुणी अपार;
 गिरिसेवन गिरूआ थइ, लद्या सद्गति निरधार. ॥ ५३ ॥
 पांडव प्रमुखा ए गिरि, आव्या मन उल्लास;
 भावे गिरिवर सेवतां, मुक्तिपुरीमां वास. ॥ ५४ ॥
 सर्वज्ञ पद साधीयुं, संब द्रद्युम्नकुमार;
 ते सिद्धाचल वंदीए, नाशे कर्मविकार. ॥ ५५ ॥
 संप्रति काले आवीया, त्रेविशे जिनराय;
 तेवीश विषय शमाववा, भजीए गिरिवर राय. ॥ ५६ ॥
 जिनाज्ञा जिनतत्त्वनी, करणी कहे निष्काम;

९४

भव्यो एवा सेवीने, पामे अविचल धाम. ॥ ५७ ॥
 दढ शक्ति एह नामथी, भजता भवियण कोय;
 तेह सिद्धाचल वंदीए, समकित निर्मल होय. ॥ ५८ ॥
 अचल ज्योतिना नामथी, सेवो शुद्ध सदाय;
 तेह सिद्धाचल वंदीए, भवभय भ्रांति जाय. ॥ ५९ ॥
 सार्थक सहेजानंद ए, नामे गिरिवर होय;
 सेवो ध्यावो भविजना. भवपातिकतति खोय ॥ ६० ॥
 काल अनादि भटकियो, तोय न आव्यो अंत;
 शत्रुंजय रुषभ प्रभु, तार तार भगवंत. ॥ ६१ ॥
 एकेंद्रिय बेरेंद्रिमां, दर्शन कबहु न थाय;
 तेरेंद्रि चौरेंद्रिमां, नजरे नहीं जणाय. ॥ ६२ ॥
 प्रबल पुण्योदय थी, लही मानव भवसार;
 श्री आदीश्वर भेटीया, तार तार मुज तौरै. ॥ ६३ ॥
 शिवशंकर गिरि देखीने, पामो मन आनंद;
 शुद्ध स्वरूपानंदता, जस ध्याने उल्लसंत. ॥ ६४ ॥
 जग तारे एह हेतुथी, जगतारण कहेवाय;
 ते सिद्धाचल वंदीए, निर्मल आत्म सुहाय ॥ ६५ ॥
 गुणानंत प्रगटे मुदा, जस ध्याने निजमांय;
 गुणकंद गिरिवर तणी, सेवा शितल छांय. ॥ ६६ ॥
 आर्त ध्याननी नष्टता, गिरिवर ध्याने थाय;
 राँद्रध्यानी पण सिद्धता, शत्रुंजय महिमाय. ॥ ६७ ॥
 पुंडरीक गणधरमुखा, आव्या विमल गिरिंद;
 ते विमलाचल वंदीए, प्रणमतसज्जनवृन्द. ॥ ६८ ॥
 सेवे शिव मुख संपदा, ध्यावे ध्येय पमाय;
 नमुं नमुं हुं तीर्थने, मुक्तानंद कथाय. ॥ ६९ ॥

९५

निरुपाधिपद एहथी, पापे कहे जिणंद;
 मतिमंत महिमा स्तवे, शुं जाणे मतिमंद. ॥ ७० ॥
 अनेकार्थ पदार्थ तो, सात नये ग्रहवाय;
 व्यवहारे निमित्तता, निश्चयथी निजमांय. ॥ ७१ ॥
 परस्पर सापेक्षथी, वर्ते नयो सदाय;
 नयोथकी शब्दार्थने, कहेता श्री जिनराय. ॥ ७२ ॥
 अनेकांत श्रद्धा ग्रही, विमलेश्वर गिरिराय;
 बंदो भावे भविजना, कर्म मर्म दूर जाय. ॥ ७३ ॥
 निश्चल आत्मस्वरूपनी, सिद्धि जेथी थाय;
 ते सिद्धाचल बंदीए, संवर गुण प्रगटाय. ॥ ७४ ॥
 द्रव्य भावथी बंदतां, आत्म समाधि पाय;
 द्रव्यभाव समज्या विना, गिरिगुण नहि गवाय. ॥ ७५ ॥
 गिरिवर प्रति पगलुं भरे, ज्ञानपणे जे कोइ;
 निर्मल आत्म करे तदा, पापपंक सब धोइ. ॥ ७६ ॥
 ब्रह्मांतरथी शुद्ध थइ, राखे स्थिरोपयोग;
 गिरि चढतां समता वरे, पापे निजगुण भोग. ॥ ७७ ॥
 आलोयण ले पापनुं, सुणी गुरुमुख उपदेश;
 सिद्धाचल गिरि सेवीने, पापे अविवल देश. ॥ ७८ ॥
 आलोचे नहि पापने, मूके न माया ज्ञाळ;
 सिद्धाचल तस शुं करे, जो परपरिणति चाल. ॥ ७९ ॥
 कर्मा कर्म आलोचना, श्रद्धाथी करनार;
 पापे ते परमार्थने, जिन आज्ञा शिर धार. ॥ ८० ॥
 क्रोध न करीए कोइ शुं, धरी मनमां विश्वास;
 श्री सिद्धाचल बंदीए, त्यागी पुद्गल आश. ॥ ८१ ॥
 विषयोन्मादि चित्तने, वश करवाने हेत;

९६

तप जप यम पूजा कही, मुक्ति वधू संकेत. ॥ ८२ ॥
 यात्रा नवाणुं जे करे, समजी तत्त्वस्वरूप;
 आश्रव मार्गोच्छेदतां, लहे न भवभय धूप. ॥ ८३ ॥
 विधिपूर्वक पूजन करे, नासे कर्म कलंक;
 सहेजानंदे विचरतां, को राजा कोण रंक. ॥ ८४ ॥
 अजरामर पद झट लहे, करता निर्मल सेव;
 क्षायिक भावे चेतना, चिदानंद गुणमेव. ॥ ८५ ॥
 आज सफल दिन माहरो, सफल मनुष्य अवतार;
 श्री सिद्धाचल देखतां, आनंद हर्ष अपार. ॥ ८६ ॥
 अमृत फलने आपवा, कल्पवृक्ष सम एह;
 बंदो पूजो भविजना, थावे निर्मल देह. ॥ ८७ ॥
 कामधेनु सम ए गिरि, बंछित फल दातार;
 बंदो पूजो भविजना, अक्षय पद करनार. ॥ ८८ ॥
 कामकुंभ सम एह गिरि, पंचम गतिने देत;
 बंदो पूजो भविजना, श्री शत्रुंजय क्षेत्र. ॥ ८९ ॥
 फरी फरीने नहीं मळे, मानव भवनो देह;
 बंदो पूजो भविजना, सिद्धाचल गिरि एह. ॥ ९० ॥
 मनुष्य जन्म पापी भवि, भेटे नहि गिरि एह;
 मानुं मात उदर विषे, रहीयो प्राणी तेह. ॥ ९१ ॥
 शशी सूर्यवत् एह गिरि, करतुं भावोद्योत;
 बंदो पूजो भविजना, प्रगटे निर्मल ज्योत. ॥ ९२ ॥
 गुरुता मेरु तणी परे, तेनी ज.मां थाय;
 जे सिद्धाचल बंदता, निर्मल श्रद्धा थाय. ॥ ९३ ॥
 ए सम जग कोनो नहि, जोतां महा उपकार;
 ते सिद्धाचल बंदीए होवे जय जयकार. ॥ ९४ ॥

९७

मोहमायागिरि भेदवा, पाविसम तस अवदात;
 ते सिद्धाचल वंदीए, करीए निर्मल यात्र. ॥ ९५ ॥
 वर्णन वाणीथी कर्युं, कदीय न पूरुं थाय;
 ते सिद्धाचल वंदीए, महिमानंत कथाय. ॥ ९६ ॥
 अधुना पंचमकाळमां, वर्त तस महिमाय;
 ते सिद्धाचल वंदीए, भव भव भावट जाय. ॥ ९७ ॥
 भावे यात्रा जे करे, पामे मुक्ति तेह;
 ते सिद्धाचल वंदीए, कर्म रहे नहि रेह. ॥ ९८ ॥
 भवजलधितट पामवा, उत्तम एहज झाझ;
 ते सिद्धाचल वंदीए, सिद्धे सघळां काज. ॥ ९९ ॥
 विमलेश्वर सेवन थकी, उपजे सिद्धि उदार;
 ते सिद्धाचल वंदीए, पंचमगति सुखकार. ॥ १०० ॥
 श्री चिद्धाचल स्पर्शना, करीने चरम जिनेश;
 योजनगामिनी वाणीथी, दीधो छे उपदेश. ॥ १०१ ॥
 कार्तिक शुद्ध पूर्णिमा, दिन करशे जे यात्र;
 अल्पकाळमां ते भवि, थाशे सद्गतिपात्र. ॥ १०२ ॥
 तीर्थेश्वर दर्शन थकी, निर्मल दृष्टि होय;
 ते सिद्धाचल वंदीए, अवर नहीं जग कोय. ॥ १०३ ॥
 अंतर शुद्धि बाह्यथी, निमित्त कारण भाळ;
 अंतर तच्च विवर्णना, करशे समजु ख्याल. ॥ १०४ ॥
 द्रव्य दुभेदे भावथी, सम्यग् ग्रही अवबोध;
 ते सिद्धाचल वंदीए, करी चंचलता रोध. ॥ १०५ ॥
 मतिमंदनी वर्णना, तेतो बाळक चाल;
 बुद्धिसागर बंदतां, पामे मंगल माल. ॥ १०६ ॥
 संवत ओगणीश उपरे, बासठनी शुभ शाल;

१३

९८

कार्तिक शुक्ल पूर्णिमा, स्तवना पूर्ण रसाळ. ॥ १०७ ॥
 करी चोमामुं शांतिथी, विजापुरमां खास;
 सिद्धाचल गिरि वंदना, करतां तच्च प्रकाश. ॥ १०८ ॥

आत्मस्तुति.

अंतर्दृष्टि साध्यता, साधक शुद्ध कथाय;
 अंतर्मुखोपयोगता, साधन सत्य सधाय. ॥ १ ॥
 उपशम भावे साधना, क्षयोपशमवा जोय;
 क्षायिक भावे साधना, सत्य चरण अवलोय. ॥ २ ॥
 गुणस्थानक आरोहवा, समजो सत्य उपाय;
 अंतर्दृष्टि आत्ममां, सत्य चरण सुखदाय. ॥ ३ ॥
 क्षयोपशम ज्ञाने सदा, ध्यावो अंतर्देव;
 सेवा अंतर्देवनी, आपे शिवसुखमेव. ॥ ४ ॥
 मन चंचलता वारीने, ध्यावो अंतर्धर्म;
 शुद्ध स्वरूपाकारमां, रहेतां नासे कर्म. ॥ ५ ॥
 अंतर्मुख वृत्ति कही, ध्यावो चिन्मय राय;
 अडग स्थिरोपयोगथी, आनंदाब्धि मुहाय. ॥ ६ ॥
 सत्य शांतता त्यां जगे, अचल स्वभावी जेह;
 शिवसुखानुभव लहे, वर्ते जोपग देह. ॥ ७ ॥
 नैगमनय दृष्टि करी, शुद्ध कर एवंभूत;
 एवंभूत दृष्टि करी, विशुद्ध नैगम युक्त. ॥ ८ ॥
 संग्रहनय दृष्टि करी, समभिष्टता शुद्ध;
 समभिरूढ दृष्टि करी, शुद्ध रूजुनय बुद्ध. ॥ ९ ॥
 रूजुसूत्र दृष्टि करी, शब्दनये आरोह;
 शब्दनये आरोहीने, आश्रवनो कर रोह. ॥ १० ॥

९९

शब्दनये दृष्टि करी, विशुद्ध कर व्यवहार;
 व्यवहारे शुद्धि करी, समरूढता धार. ॥ ११ ॥
 समाभिरूढ प्राप्ति करी, एवंभूतता पाय;
 शुद्ध पर्याये आत्मनी, सिद्ध बुद्धता थाय. ॥ १२ ॥
 अशुद्ध पर्याये करी, आत्माऽशुद्ध कहाय;
 रागी द्वेषी आतमा, काल अनादि न्याय. ॥ १३ ॥
 वर्ते युं भवचक्रमां, भूली निजपद भान;
 सद्गुरु संगे सहजमां, प्रगट्युं शुद्ध्यु ज्ञान. ॥ १४ ॥
 भेद ज्ञाननी दृष्टिथी, कीधो निजपर भेद;
 निजपर्याय विशुद्धिमां, कदा न वर्ते खेद. ॥ १५ ॥
 निजपद अभय विलोकतां, नाथो भय तो दूर;
 आत्मिक अनुभव जागतां, वर्ते आनंदपूर. ॥ १६ ॥
 क्षायिक नवलब्धि जगे, करतां निजपद ध्यान;
 कैर्यु अनंता ज्ञानीए, पाम्या निर्मल स्थान. ॥ १७ ॥
 सार्थकता छे ज्ञाननी, ध्यान सदा सुखकार;
 सत्य सत्य जिनवाणीनुं, सार सारमां सार. ॥ १८ ॥
 आत्मिक ज्ञान विना कदी, ध्यान कहो क्युं थाय;
 ध्यान विना मुक्ति नही, कथन करे जिनराय. ॥ १९ ॥
 जाण्यो आत्म एक तो, जाण्या भाव अनेक;
 सद्ग्रंथे भाख्युं इत्युं, धरजो आत्म टेक. ॥ २० ॥
 भूले सहु संसार तो, खुले अंतर्धर्म;
 उत्कट ध्यानदशा थकी, होवे शाश्वत शर्म. ॥ २१ ॥
 सोऽहं सोऽहं समरतां, सोऽहंमय हो जाय;
 परम महोदय पद ग्रही, परम ब्रह्मता पाय. ॥ २२ ॥
 निजोपयोगे धर्म छे, सत्य कथे सौ ग्रंथ;
 कष्ट क्रिया करतां कदी, लहो न मुक्तिपथ. ॥ २३ ॥

૧૦૦

વર્તે નિજપદ શૂન્યતા, ચાલે છે વ્યવહાર;
 કોટિ પ્રયત્ને પામરો, પામે નહિ મવપાર. ॥ ૨૪ ॥
 ધામ ધૂમમાં ધર્મને, માને મૂઢ સદીવ;
 ધર્મ મર્મ સમજ્યા વિના, ક્લેશ લહે છે જીવ. ॥ ૨૫ ॥
 મુંડ મુંડાવે શું થયું, થયું ન મનહું મુંડ;
 મલીન મન વર્તે તદા, જાણો જેવું મુંડ. ॥ ૨૬ ॥
 કેશ લોચથી શું થયું, કર્યો ન અંતર્લોચ;
 બાહ્ય શૌચથી શું થયું, ગ્રહ્યો ન અંતર્શૌચ. ॥ ૨૭ ॥
 વસ્ત્ર ત્યાગથી શું થયું, નગ્ન ફરે છે ઘોર;
 અંતર્મૂર્છા ત્યાગતો, ત્યાગ ઔરકો ઔર. ॥ ૨૮ ॥
 પ્રતિદેહમાં દેવ છે, તિરોભાવથી જાણ;
 આવિર્ભાવ જગાવવા, કર તું તેનું ધ્યાન. ॥ ૨૯ ॥
 અનુભવ પચ્ચિશી રચી, ઇંદ્રોડા દિન એક;
 વિચરી દ્વિવિધ ભાવથી, સમજી સત્ય વિવેક. ॥ ૩૦ ॥
 સંવત ઓગણીશ વાસઠે, કૃષ્ણપક્ષ વૈશાખ;
 સાતમ દીન શુભ ભાવથી, કરતાં ગુણગણ રાશ. ॥ ૩૧ ॥
 પાર્શ્વનાથ સંસ્થેશ્વરા, કરજો શાસન સ્થાય;
 બુદ્ધિસાગર પ્રેમથી, જ્ઞાને આતમ ગાય. ॥ ૩૨ ॥

કલિકાલમાહિમા અને કૃત્યોપદેશ.

સ્ત્રિચિરાંત્.

આજકાલની કેલવણીમાં, કુશ્રદ્ધાની મેલવણી,
 પરદેશી લોકોના ચાલા, નાસ્તિક બુદ્ધિ મેલવણી;
 ધર્મ ધુરંધર ધર્મ ગુરુના, વચનોની જ્યાં ફેરવણી,
 સ્વચ્છંદ મતથી છોકરવાદી, ઉદ્ધત્તાઈ ફેલવણી. ॥ ૧ ॥

१०१

मनमां आवे तेवुं माने, उत्तुंगखलता दील घणी;
 पापपुंजमां खुंच्या पामर, सद्गुरु शिर्षे को न धणी,
 मनमां म्हाले मूरख प्राणी, उद्भट वेषे बणी ठणो;
 समजण देतां नाक चढावे, छंछेडयां जिम होय फणी. ॥ २ ॥
 गाडी वाडीमां मस्ताना, पाप कर्ममां चित्त धरे;
 हरतां फरतां बोले जूटुं, पैसा माटे धर्म करे,
 पापकर्म व्यापारो वाधिया, पाखंडी पूजाय अरे;
 नवीन मत जुनाने निन्दे, भवभयथी विरला तो डरे. ॥ ३ ॥
 कालिकालमां कौतुक कोटि, जोतां जोतां नजर पडे;
 धर्मी थोडा पापी पुष्कळ, वात वातमां बहु लडे,
 राजन साजन महाजन मोटा, वाळे गोटा व्यवहारे;
 बकवादी कै बहु बके छे, अन्यजनोने किम तारे. ॥ ४ ॥
 पाखंडी जागे छे पुष्कळ, समजावीने जुठ अरे;
 साधुजननी निन्दा करता, भवभ्रमणामां बहु फरे,
 सद्गुरु साधु आण न माने, पाखंडीना दास बने;
 पाखंडीनी पूजा देखी, दूर करे साचा हकने. ॥ ५ ॥
 असल रीतमां कोइक रहेवे, भोळा तो भरमाय खरे;
 नित्यनेपनो त्याग करीने, भूंडां कामो केइ करे,
 स्वारथना प्रया केइ कपटी, नीचा कृत्ये पेट भरे;
 पापी धंधा प्रगट्या पापे, धर्मवृत्तिने अल्प वरे. ॥ ६ ॥
 श्रद्धा भक्ति दिन दिन घटती, भावी टाळ्युं नहि टळे,
 मिथ्या मत वादे घेर्या जन, दुर्गतिमां जइ मळे;
 न्यायी धर्मी नृपति वीरला, स्वारथमां तो घणा शळे,
 नामो मोटा दर्शन खोटां, जन एवा तो बहु मळे. ॥ ७ ॥
 आजकालनी केळवणीमां, धार्मिक श्रद्धा भेळवणी,

१८२

नव तत्त्वादिक श्रद्धा ज्ञाने, कुश्रद्धानी फेरवणी;
 सद्गुरु संगत करतां सहेजे, समकित श्रद्धा होय घणी,
 ते माटे श्रद्धालु लोको, आदरजो गुरु स्पर्शमणि. ॥ ८ ॥
 असद्गुरुनी संगत थातां, सुश्रद्धाथी नहीं फरो,
 सर्वोत्तम सद्गुरु छे नौका, पामी प्राणी सहेज तरो;
 जल्दी खटपट लटपट त्यागी, चेतन हीरो हाथ धरो,
 ज्ञान क्रिया बेथी छे मुक्ति, जिन वाक्यामृत पान करो. ॥ ९ ॥
 कलिकालमां भक्ति मोटी, देव गुरुनी साचवजो,
 षड् द्रव्योतुं ज्ञान करीने, मुक्तिपुरी सन्मुख थजो;
 कलिकालनां कौतुक देखी, धर्म क्रियाने नहीं त्यजो,
 जगमां सर्वोत्तम जिन दर्शन, अन्तरंग बाहिरंग मजो. ॥ १० ॥
 परोपकारे मनहुं धरवुं, जूठ वेण नहि उच्चरवां,
 धर्म करतां धाड पडे तो, पाछां पगलां नहि भरवां;
 धनवंता पापि जन देखी, पाप कर्म नहि आचरवुं,
 पापे जय धर्मे क्षय रभसा, वेण कदा नहि उच्चरवुं. ॥ ११ ॥
 वात वातमां लडी न पडवुं, कपट कळाने परिहरवी,
 धर्मी जनने सहाय करीने, सद्भक्ति दीलमां वरवी;
 परनी निन्दा कदी न करवी, वृद्ध वाक्यने अनुसरवुं,
 मोटा जनतुं मानज करवुं, विना प्रयोजन नहि फरवुं. ॥ १२ ॥
 शत्रु मित्रमां समान दृष्टि, धर्म कार्यमां यत्न करो,
 ज्ञान ध्यानमां दिवस गाळो, मुक्तिपुरीनो मार्ग खरो;
 आतम ते परमातम साचो, अनन्त शक्ति प्रगट करो,
 बुद्धिसागर अवसर पामी, सिद्ध सनातन सत्य वरो. ॥ १३ ॥

૧૦૩

વચનામૃત ડુહા.

- અર્હ અર્હ સમરતાં, લહીએ ભવનો પાર;
 સત્ય દેવ અરિહંત છે, તેનો મુજ આધાર. ॥ ૧ ॥
 સૂતાં શ્વાતાં વેસતાં, ચાલંતાં અરિહંત;
 જે ભાવિ પ્રાણી સમરશે, થાશે શર્મ અનન્ત. ॥ ૨ ॥
 અરિહન્ત મહામન્ત્ર છે, સમજો નર ને નાર;
 મજ્જલ મોટું જાણિએ, હોવે જય જયકાર. ॥ ૩ ॥
 મનુષ્યભવ પામી ભવી, વે કરવાનાં કામ;
 દેવાનો ટુકડો ભલો, જપવું આતમરામ. ॥ ૪ ॥
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાનથી, વે વાતો દિલ ધાર;
 દયા ધર્મ હૃદયે ધરિ, જપવો શ્રી નવકાર. ॥ ૫ ॥
 બુદ્ધિસાગર વાત દોય, સમજી ઘટમાં ધાર;
 દયા ધર્મની સેવના, કરવો પર ઉપકાર. ॥ ૬ ॥
 મુસાફર તુંહિ જગતમાં, દાન ધર્મ કર ભાઈ;
 આંશ મિત્રાણ કલ્પના, જૂઠી બાહ્ય સગાઈ. ॥ ૭ ॥
 આતમ તે પરમાતમા, ઘટ ઘટ રેહ્યો સમાઈ;
 બુદ્ધિસાગર પ્રેમથી કુંચી ગુરુએ બતાઈ. ॥ ૮ ॥
 કરવાનું બહુ કામ છે, પામી મનુ અવતાર;
 મોહે મુંઝી શું મરે, ચેતી આતમ તાર. ॥ ૯ ॥
 જ્ઞાન વિણ જીવ અન્થ છે, સાન વિના તે ઘોર;
 દાન વિના તે ટુંટ છે, વિણ ઉપકારે ઘોર. ॥ ૧૦ ॥
 દેવ ગુરુ નહિ સેવીઆ; કર્યો નહિ ઉપકાર;
 જિનવર જાપ કર્યો નહિ, ફોગટ તસ અવતાર. ॥ ૧૧ ॥
 ભક્ત સન્ત સન્તાપિયા, દીધાં દીનને દુઃખ;
 દાન ધર્મ સમજ્યો નહિ, લજવી જનનીકૂલ. ॥ ૧૨ ॥

૧૦૪

ગુરુ નિન્દા બહુ પાતકી, ગુરુ નિન્દા બહુ પાપ;
 ગુરુ નિન્દક મુખ દેશ્વતાં, અશુભ દિન સન્તાપ. ॥ ૧૧ ॥
 દયા ધર્મ જગમાં વડો, દયા ધર્મ મુશ્કાર;
 દયા નહિ ત્યાં ધર્મ નહિ, સમજો નર ને નાર. ॥ ૧૪ ॥
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાનથી, તત્ત્વ હૃદયમાં ધાર;
 આતમ સરસ્વા જીવ સહુ, સમજી કોઈ ન માર. ॥ ૧૫ ॥
 હિંસા જૂઠ ચોરી અને, વ્યભિચાર મહાદોષ;
 દયા ક્ષમા ઉપકાર ધર, સત્ય ધર્મ સન્તોષ. ॥ ૧૬ ॥
 જો તું સમજે ધર્મને, યથા શક્તિથી આપ;
 બુદ્ધિસાગર પ્રેમથી, સ્વરા ભક્તની છાપ. ॥ ૧૭ ॥
 ગુરુકૃપાર્થી પામિએ, મુશ્કશાન્તિ આરામ;
 ગુરુકૃપા વિણ બાપડા, લહે ન આતમરામ. ॥ ૧૮ ॥
 ગુરુની આજ્ઞા લોપિને, ચાલે નિજમતિ છન્દ;
 જ્યાં ત્યાં ભટકી દુઃખ લે, જાણ્યાવિણ મતિમન્દ. ॥ ૧૯ ॥
 બોલે તે પાલે નહીં, કરે પ્રતિજ્ઞા ભઙ્ગ;
 રૌરવ દુઃખો નરકમાં, પામે જીવ કુરઙ્ગ. ॥ ૨૦ ॥
 ચિત્ત સ્થિર જેનું નહીં, કરતો ઉંઘાં કામ;
 લોક હસે દુઃખો લહે, મૂર્ખ દુઃખનું ઠામ. ॥ ૨૧ ॥
 મનમાં આવે તે કરે, પશ્ચ કહે તે ફોક;
 અવળા પ્રાણી બાપડા, લહે ન મુશ્કડાં લોક. ॥ ૨૨ ॥
 સદ્ગુરુ શિક્ષા લોપિને, મૂર્ખ શિષ્ય પસ્તાય;
 કોઢ્યા કાનની કૂતરી, પેટે ઠામ ન પાય. ॥ ૨૩ ॥
 પરમપ્રભુની પ્રાપ્તિમાં, સદ્ભક્તિ હિતકાર;
 જ્ઞાન ધ્યાન સદ્વર્તના, અનન્ત મુશ્ક કરનાર. ॥ ૨૪ ॥
 જિન વચનામૃત પાનથી, નાસે ભવ સન્તાપ;
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાનથી, કર જિનવરનો જાપ. ॥ ૨૫ ॥

૧૦૫

જૈનબોર્ડીંગવિવેચન.

મરાઠી સાચી.

શ્રી સંઘેશ્વર પાર્શ્વ જિનેશ્વર, જગ જય મજ્જલકારી,
 જૈન બાલક વિદ્યોત્તિમાં, સ્હાય કરો સુખકારી;
 જૈન બોર્ડીંગની ઉત્તિ સહુ ચાહો, વિગ્રવૃન્દ દૂર જાઓ. જૈન. ૧
 અન્ન વસ્ત્ર ને વિદ્યાદાને, શ્રાવકનું શુભ સ્વાતું;
 વિદ્યાર્થીને સ્હાય કરીને, વાંધો પરમવખાતું. જૈન. ॥ ૨ ॥
 વ્યવહારિક ધાર્મિક કેલવણી, દિન પ્રતિદિન અપાતી;
 બોર્ડીંગ બાલક કેલવવામાં, ચીવટ રૂઝ રચાતી. જૈન. ॥ ૩ ॥
 નિરાધારને આશ્રય આપે, સગપણ શ્રાવક સાચું;
 જૈન બાલકની ભક્તિ મોટી, તે વિણ સર્વે કાચું. જૈન. ॥ ૪ ॥
 વીર જિનેશ્વર પુત્રો સર્વે, સધન નિર્ધન નિરસો;
 સમાન ધર્મિ વન્ધુ દેખી, હેતે મનમાં હરસો. જૈન. ॥ ૫ ॥
 લક્ષ્મીનો લ્હાવો લેવાને, મલિયું ઉત્તમ ટાળું;
 નાળું મળે પળ ટાળું મળે નહિ, શુભ છે પાત્ર મજાનું. જૈન. ॥ ૬ ॥
 જન્મીને જૈનોના હિતમાં, સર્વો ન લક્ષ્મી સારી;
 પત્થરથી પળ તેહ નકામો, જનની ભારે મારી. જૈન. ॥ ૭ ॥
 ભેદભાવ સહુ દૂર કરીને, પોતાના સુત જાણી;
 સાદ્ય કરો સાધર્મી વન્ધુ, ઉલટ મનમાં આળી. જૈન. ॥ ૮ ॥
 શ્રાવક ક્ષેત્ર સુપાત્ર સદા છે, સાદ્ય કરો નરનારી;
 બુદ્ધિસાગર બોર્ડીંગસ્કુલની, શુભોત્તિ સુખકારી. જૈન. ॥ ૯ ॥

અલસ દેશમાં હંસને પ્રેરણા.

પદ.

હંસા ચલોરે અલસ નિજ દેશમાંજી,
 જ્યાં છે જ્ઞાનહલ જ્યોતિ અપાર; હંસા ટેક,

૧૪

१०६

हंसा विनारे वादळ चमके वीजळीजी,
 नहीं ज्यां अवरतणो आधार. हंसा. ॥ १ ॥
 हंसा विनारे आंख जिहां देखवुंजी,
 नहि जिहां निद्रा आवे लगार;
 हंसा पाम्या पळी नहीं ज्यां पामवुंजी,
 एतो निश्चयपद निरधार. हंसा. ॥ २ ॥
 हंसा गगनगढे जइ म्हालवुंजी,
 दिशा पश्चिम खोली द्वार;
 हंसा अजपाजापे जिहां पहोंचवुंजी,
 निराकार ने जे साकार. हंसा. ॥ ३ ॥
 चरे चारो मोतीडांनो हंसलोजी,
 देखे तेहीज हंस विचार;
 हंसा बुद्धिसागर पद ध्यावतांजी,
 तारो नावे फेरी अवतार. हंसा. ॥ ४ ॥

इरियावहियाना भेद.

कवित.

पांचसो त्रेसठ जीवतणा भेद, शास्त्र थकी लहीजे,
 अभिहिया आदि दश पद लइने, दश गुणातो कीजे;
 तेहने राग अने बली द्वेषे, द्विगुणातो करीए,
 मन वचन अने कायाए, त्रिगुणा चित्त धरीए.
 करवुं करावुं अनुमोदवुं, भूत भविष्य वर्तमान,
 अरिहंतआदि छपदगुणतां, पुरा थया शुभखाण;

१०७

शुद्ध भावे करी शुद्ध लेश्याए, इरिया बहिया लोवे,
बुद्धिसागर अइमत्ता इव, केवल ज्ञानी होवे. ॥ १ ॥

हुंने मारुं.

पद राग धोळ.

हुं ने मारु मानी प्राणी, चार गतिमां भट्कयोरे;
अज्ञाने अथडाणो ज्यां त्यां, अवळी मतिथी अट्कयोरे. ॥ १ ॥
छायामिषे काळ भमे छे, क्षणमां पकडी जाशेरे;
कुंडुम्ब कवीलो साथ न आवे, आव्या तेवुं जवाशे रे. ॥ २ ॥
जरुर जंझाले जकडातां, दुःखना दरिया मोटारे;
गुरुगमथी समजीने प्राणी, वाळीश नहि तुं गोटारे. ॥ ३ ॥
जन्म्या तेने जरुर मरवुं, फुलीने शुं फरवुं रे;
काळझपटमां सहु झपटाशे, काम न करवुं वरवुं रे. ॥ ४ ॥
पाणीना परपोटा जेवी, काया रोगभरेली रे;
मारी माने मूरख जीवडा, विण शी जाशे घेहेलीरे. ॥ ५ ॥
जूठी काया जूठी जाया, जूठी जगनी मायारे;
पुद्रल बाजी कशु न छाजी, मोहे शुं मकलायारे. ॥ ६ ॥
वीर जिनवर केवलनाणी, साची वाणी जाणीरे;
बुद्धिसागर अन्तरमांहि, आणा जिननी आणीरे. ॥ ७ ॥

पतिव्रतास्त्री.

ओधवजी संदेशो कहेजो श्यामने ए राग.

प्रमदा पतिव्रता धर्मो साचवे, पतिं पहेलां उठे गणती नवकारजो,
पंजेले नहि पतिने समता आदरे, बच्चाने हितशिक्षा देवे प्यारजो;
प्रमदा ॥ १ ॥

१७८

नवरी बेठी निन्दा लवरी नहि करे, कदी न करती प्राणपतिपर
क्रोधजो:

छेल छबीली बणी ठणीने नहि फरे, साहेलीने देवे रुडो बोधजो.
प्रमदा. ॥ २ ॥

देशी वस्त्रो देशी वेषे पहेरती, विधवालग्ने कदी न करती ब्हालजो
सुधाराना बाबुथी रहे वेगळी, कदी न देती क्रोध करीने गालजो
प्रमदा. ॥ ३ ॥

दान दया आभूषण कंठे धारती, शरीर लज्जा राखे तेवां वस्त्रजो
नीति रीति राखे कुलवट नेकथी, वेण न बोले जेवां तीखां शस्त्रजो;
प्रमदा. ॥ ४ ॥

विचारिने वदती बाणी मीठडी, शीयलना शृंगारे शोभे देहजो
देव गुरुनी भक्ति करती प्रेमथी, सहुनी साथे वर्ते निर्मल नेहजो
प्रमदा. ॥ ५ ॥

सद्गुणमालाथी शोभे छे सुन्दरी, धर्माचारो पाळे निशदीन प्रेमजो
बुद्धिसागर शोभे सतीयो श्रावीका, जैन धर्मने पाळी पामे क्षेमजो
प्रमदा. ॥ ६ ॥

सुधारा.

ओध्रवजी सन्देशो कहेशो श्यामने-ए राग.

सुधारो जो करवा इच्छो मानवी,
सुधारामां समजी देशो चित्तजो;
शास्त्राधारे सुधारा तो सत्य छे,
आत्मोन्नतिने पामे मानव नित्यजो. सुधारा. ॥ १ ॥
निर्दोषी औषधने खावां टेकथी,

૨૦૯

નિત્યનિયમથી કરવાં ધાર્મિક કૃત્યજો;
 બ્રહ્મચર્ય સંરક્ષા કરવી હેતથી,
 ત્યાગી જૂઠું વદવી વાણી સત્યજો. સુધારા. ॥ ૨ ॥
 વિનયે માતપિતાને પાચે લાગવું,
 વિનયે ગુરુને વન્દન કરવું પ્રેમજો;
 જૈનધર્મમાં શ્રદ્ધા ધરવી નેમથી,
 સ્વદેશવસ્ત્રો સ્વદેશવેષે ક્ષેમજો. સુધારા. ॥ ૩ ॥
 ધર્મશ્રષ્ઠ કરનારા હેતુ ત્યાગીએ,
 જિનવાણીનો કદી ન કરવો લોપજો;
 માતપિતા ને સુગુરુ સાથુ સન્તપર,
 કદી ન કરવો પ્રાણ જતાં પળ કોપજો. સુધારા. ॥ ૪ ॥
 વ્યસન અને વેશ્યાનો સંગ ન કીર્તીએ,
 ધાર્મિક તત્ત્વો વાંચો સુગુરુ પાસજો;
 ભાષાની કેલવણીથી નહિ ફુલીએ,
 ધર્મશ્રષ્ઠ કુધારા તજવા ધાસજો. સુધારા. ॥ ૫ ॥
 કુત્સિતધારા જેવા સુધારા ઘણા,
 એવા સુધારાનો કરવો નાશજો;
 દેશ્વદેશી સુધારાના વેગમાં,
 પડતા પ્રાણી કુધારાના પાશજો. સુધારા. ॥ ૬ ॥
 ચેતનને સુધાર્યાથી સુધર્યા સ્વરા,
 કરવી ધર્મિજનને પ્રેમે સ્થાયજો;
 સદ્વર્તનથી સુધરો જાણી ધર્મને,
 સર્વ નકામાં કરવાં નહિ દુઃસ્વદાય જો. સુધારા. ॥ ૭ ॥
 નાસ્તિકતા ત્યાગીને આસ્તિકતા ભજો,
 કદી ન મૂકો જૈનધર્મને ધીરજો;

૧૬૦

બુદ્ધિસાગર સાપેક્ષે સહુ સુધરે,
 ચેતનજ્ઞાને વ્હાલો સજ્જન વીરજો. મુધારા. ॥ ૮ ॥

ભક્તિ.

રુચિરાહ્લન્દ.

શ્રી સંઘેશ્વર પાર્શ્વજિનેશ્વર, તવ મહિમા જગમાં भारी,
 વિદ્ય વિદારણ મંગલ કારણ, જય જય જગમાં ઉપકારી;
 ધ્યાન કરીને પ્રેમે ત્હારું, ભક્તિ મહિમા ગાન કરું,
 વીર પ્રભુમાં ગૌતમ જેવી, ભક્તિથી ભવપાર તરું. ॥ ૧ ॥

જ્યાં નહિ ભક્તિ ત્યાં શું શ્રદ્ધા, ભક્તિથી છે ભાવ સ્વરો,
 ભક્તિ વિણ મોઢી છે સેવા, પ્રેમે ભક્તિ ચિત્ત ધરો;
 ભક્તિ વિણ સાધન શું સાધે, ભક્તિથી ક્ષણમાં સુધરો,
 ભક્તિથી નિર્મલ છે મનહું, ભક્તિ સહિત ભવપાર તરો ॥ ૨ ॥

સુરસ વિના તો લાહું શાનો, મીઠા વીણ ભોજન શાનું;
 શ્રદ્ધા વિણ ધર્મજ હોય શાનો, રાગ વિના ફોગટ ગાણું,
 જ્ઞાન વિના ગુરુ હોયજ શાનો; માન વિના જેવું સ્વાણું,
 ભક્તિ વિણ જીવન છે તેવું, સમજો નહિ સન્તો છાનું. ॥ ૩ ॥

ભક્તિ વિણ નિર્મલતા શાની, ભક્તિ વિણ ઘટ અન્ધારું,
 ભક્તિ વિણ ચેતન નહિ તરશે, ભક્તિથી જીવન સારું;
 સુદેવ ગુરુની ભક્તિ કરવી, ભક્તિ જીવન વહુ પ્યારું,
 ભક્તિ શક્તિ દેવી સાચી, ભાવે ભક્તિ દીલ ધારું. ॥ ૪ ॥

ભક્તિથી ભળતર છે સાચું, ભક્તિ વિણ ભળતર કાચું;
 ભક્તિ વિણ લૂચી આચરણા, ભક્તિના રસમાં રાચું;
 વીર પ્રભુની ભક્તિ સાચી, ભક્તિથી પાપો સહુ ગળે,

१११

भक्ति देवी महिमा भारे, बांछित सर्वे सहेज मळे. ॥ ५ ॥
 आवश्यकमां भक्तिमहिमा, जिनवाणी विस्तरेंथी कहे,
 वीरजिनेश्वर पूजामांहि, भक्ति भळतां शर्म लहे;
 भक्ति करतां भावज प्रगटे, भावे भव्यो कर्म दंहे,
 भक्ति छे शूरानी सज्जन, भक्तिने विरला को चहे. ॥ ६ ॥
 द्रव्य भाव दो भेदे भक्ति, भक्ति विरला भव्य करे,
 भक्ति शक्ति निर्मल चेतन, शाश्वत सिद्धि शर्म वरे;
 भक्तिथी जिनशासन देवो, स्थाय करे शाश्वतपन्थे,
 जिनवरभक्ति देवो करता, भाख्युं छे उत्तम ग्रन्थे. ॥ ७ ॥
 चिदानन्दनी लहेरो प्रगटे, भक्ति करतां भव्य खरे,
 बुद्धिसागर भक्तियोगे, भवपाथोधि भव्य तरे;
 ओगणिश चोसठनी साले, पोष शुक्र वारस सारी,
 जयजय मङ्गलकारक भक्ति, भक्ति त्हारी बलिहारी. ॥ ८ ॥

गुरुपद स्तुति.

ओध्रवजी संदेशो कहेजो श्यामने-ए राग.

सद्गुरु मुनिवर परम कृपाळु वंदीए,
 परोपकारी परम पूज्य गुणवंतजो;
 भावदयाना सागर ज्ञानी सेवतां,
 भावे दुःखदायि बहु भवनो अंतजो. सद्गुरु ॥ १ ॥
 पंच महाव्रत धारक वारक मोहने,
 भवजलधिथी तारक नायक नाथजो;
 सदुपदेशे शिष्यवर्ग झट तारता,
 शिवनगरीना प्रापक सारा साथजो. सद्गुरु. ॥ २ ॥

૧૧૨

જડ ચેતનનું સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ બતાવીને,
 ઉપાદેય આતમને ભાણ્યો સત્યજો;
 નય નિષ્કેષા નવતત્ત્વાદિક જાણતા,
 પ્રાણાંતે પળ વદે ન સૂત્ર અસત્યજો. સદ્ગુરુ. ॥ ૩ ॥

વ્યવહાર અને નિશ્ચયથી ચરણ સુસાધના,
 દુઃખકર કંચન કાન્તાનો પરિહારજો,
 રત્નત્રયી સાધનથી સાધે પ્રેમથી;
 સદ્ગુરુ આળા પાળે જગ જયકારજો. સદ્ગુરુ ॥ ૪ ॥

ગૃહાવાસને ત્યાગી સંયમ પાળતા,
 મળતાં એવા સદ્ગુરુનો સંયોગજો;
 રાગ દ્વેષ મિથ્યાદિક દોષો સહુ ટળે,
 શિષ્યો પામે શાશ્વત રુદ્ધિ ભોગજો. સદ્ગુરુ. ॥ ૫ ॥

અહો અહો સદ્ગુરુજી શરણ શરણ મને,
 ત્હારા ગુણગણ ગાતાં નાસે દોષજો;
 અન્તર રુદ્ધિ પામે પ્રાણી ધર્મથી,
 સદ્ગુરુચરણે રહેતાં ગુણગણ પોષજો. સદ્ગુરુ. ॥ ૬ ॥

ભાવધર્મના દાતા ત્રાતા તાત છો,
 તુજ સેવાથી નિર્મલ આતમ થાય જો;
 તવ આળાથી રત્નત્રયીની સાધના.
 તવ આળાથી જન્મ મરણ દુર જાય જો. સદ્ગુરુ. ॥ ૭ ॥

જૈન ધર્મોદ્ધારક પરમ પવિત્ર છો,
 દીનદયાળુ તવ સેવા સુખકારજો;
 બુદ્ધિસાગર સમય સુધારસ પાનથી,
 શિષ્યો પામે ભવજલાધિનો પારજો. સદ્ગુરુ. ॥ ૮ ॥

૧૧૩

આત્મોન્નતિના ઉપાયો.

પદ.

ઓઘવજી સન્દેશો કહેજો શ્યામને—પરાગ.

આત્મોન્નતિના હેતુ સજ્જન સાંભળો;

વિસંવાદ નહિ જેમાં કિશ્ચિત્ માત્રજો,

સદ્ગુરુ ઉપદેશે મન વાળો વ્હાલથી;

સજ્જન સંગતિ કરી વનો સુપાત્રજો. આત્મોન્નતિ. ૧

નાના મોટા જીવ વૃન્દને પાઠજો;

દયા ધર્મથી કરશો આત્મ કૃતાર્થજો,

સત્ય શીલ સન્તોષ ક્ષમાદિક ધર્મથી;

સાધો ભવ્યો પરમગતિ પરમાર્થજો. આત્મોન્નતિ. ૨

ચાઢી ઝુગલી ચોરી ઝટપટ વારીણ;

નિન્દા કદી ન કરવી પ્રાણી ભવ્યજો,

દોષીના પળ દોષો ટાલો પ્રેમથી;

સમતા માવે કરવું સદુ કર્તવ્યજો. આત્મોન્નતિ. ૩

રાखો સદુની સાથે મૈત્રી ભાવના;

કદી ન ભૂઠું ચિન્તો પરનું લેશજો,

ધર્મ દેખી હરખો મનમાં હેતથી;

કદી ન કરવો વાત વાત કલેશજો. આત્મોન્નતિ. ૪

નીતિ રીતિ રાखો સજ્જન નેમથી;

વદો વિચારી વાણી સુન્દર સત્યજો,

ધર્મ અર્થને કામ અને પરમાર્થમાં;

કદી ન વદવી વાણી લેશ અસત્યજો, આત્મોન્નતિ. ૫

પરધનને પથ્થરસમ ચિત્તે ધારવું;

પર લલનાને માતસમાના લેખજો,

૧૬

૧૧૪

સુખ દુઃખ પોતાના સમ અન્યને જાણીને;
 સર્વ જીવોને પોતાના સમ દેખજો. આત્મોન્નતિ. ૬
 સત્યોદ્ધારક ધર્મોદ્ધારક કાર્યમાં;
 ઉદ્યમ કરવો મનમાં ધરીને વ્હાલજો,
 ચેતનશક્તિ જાણી ચેતન સેવવો;
 સત્ય જૂઠનો કરશો મનમાં સ્વાલજો. આત્મોન્નતિ. ૭
 પ્રાણાંતે પળ પરની નિન્દા ત્યાગવી;
 ધર્મિજનને કરવી પ્રેમે સ્થાયજો,
 ક્રોધ માન માયા ને લોભ નીવારતાં;
 બુદ્ધિસાગર વર્તનથી સુખ થાયજો. આત્મોન્નતિ. ૮

નીતિપદ.

ઓઘવજી સન્દેશો કહેશો શ્યામને-૯ રાગ.

હઠીમઠીને ચાલો સહુની સાથમાં,
 વ્હાલાં સાથે કદી ન કરવું વેરજો;
 માતપિતાની શિક્ષા હૃદયે ધારવી,
 જીવોની સાથે કરવું નહિ ઝેરજો. હઠીમઠીને. ॥ ૧ ॥
 સંકટ પડતાં હિંમત હૃદયે ધારવી,
 કદી ન કરવો દુર્જન સાથે પ્યારજો;
 દેશ વેષથી વિરુદ્ધવર્તન ત્યાગવું,
 વાત ચિત્તમાં કદી ન કરવો સ્વારજો. હઠી. ॥ ૨ ॥
 સાધુજનની સેવા સાચી સાચવો,
 સત્તા ધનથી કરો નહીં અહંકારજો;
 પરોપકારે પ્રીતિ નિશદિન રાખવી,
 દયા ધર્મને સેવો શિવ સુખકારજો. હઠી. ॥ ૩ ॥

११५

सहनुं सारु चिंतववाथी श्रेय छे,
 सत् संगत करवानी राखो टेवजो;
 नवतत्त्वादिक जाणी आतम तारवो,
 देवगुरुनी करवी साची सेवजो. हळी. ॥ ४ ॥
 गप्पां मारी जीवन व्यर्थ न गाळवुं,
 कदी न करवो कारण पामी क्रोधजो;
 ज्यां त्यां गुण देखीने गुणने आदरो,
 देवो सर्व जीवोने उत्तम बोधजो. हळी. ॥ ५ ॥
 क्रोध कपट निन्दादिक दोषो टाळवा,
 हरतां फरतां आतममां उपयोगजो;
 बुद्धिसागर सद्वर्तन सेव्या थकी,
 प्रगटे अन्तर शाश्वत लक्ष्मी भोगजो. हळी. ॥ ६ ॥

कर्तव्यबोध.

पद.

ओधवजी सन्देशो कहेशो श्यामने—पराग.
 विनयमन्त्रथी वैरी वशमां थाय छे;
 विवेक दृष्ट्या सत्यासत्य जणायजो,
 विद्याधन मोटामां मोटुं जाणवुं;
 विचारीने कार्य करो सुखदायजो. विनय. ॥ १ ॥
 विषसरखा विषयोने जाणी त्यागवा;
 विषधर सरखी वेष्ट्या महा दुःखदायजो,
 वैरिनो विश्वास न करवो व्हालथी;
 व्यसनो सर्वे त्यजवां मन हित लायजो. विनय. ॥२॥
 वंठेलानी सोबत करवी नहि कदी;

૨૧૬

વાળો વદવી સાચી સુન્દર ભવ્યજો,
 વિરુદ્ધ વર્તન તજવું સત્ય વિચારીને;
 વર્તન સાચું મનુષ્ય જન્મ કર્તવ્યજો. વિનય. ॥ ૩ ॥
 વાત વિચારી વ્હાલી વ્હાલા વેળથી;
 વિજય વાદ્યને વગડાવો વડ વીરજો,
 વૈરાગી થઈ વલ્લજો શિવપુર વાટમાં;
 વસવું શિવપુર બુદ્ધિસાગર ધીરજો. વિનય. ॥ ૪ ॥

ૐ નમઃ

સર્વનું ભલું ઇચ્છવું.

ઓધ્રવજી સન્દેશો કહેશો શ્યામને-૯ રાગ.

સહુનું સારું ઇચ્છો સજ્જન માનવી,
 પરના ઉપકારે ઉત્તમ અવતારજો;
 પરનું સદુપદેશે સારું કીર્તીણ,
 સહુને શાંતિ સદા મળો નિર્ધારજો. સહુ. ॥ ૧ ॥
 સહુને સુખની આશા દીલમાં છે ઘણી,
 સુખ અર્પણથી સુખને પામો ભવ્યજો;
 દુઃખ દેવાની બુદ્ધિ કદીય ન ધારીણ,
 રાગાદિક દોષો છે પરિહર્તવ્યજો. સહુ. ॥ ૨ ॥
 ભલું કરે છે ઉત્તમજન સહુ જીવનું,
 તીર્થંકર ઉપદેશે થઈ કૃતકૃત્યજો;
 ત્રિયોગે દુઃખવવા નહિ પરજીવને,
 સાચું વદવું જાણી તત્ત્વો સત્યજો. સહુ. ॥ ૩ ॥
 પાપીની પળ સ્વેદી બુદ્ધિ ટાલવી,
 હિંસકપર પળ કરુણા કરવી નેમજો;

૧૧૭

સુતની વિષ્ણુ ધોવે માતા પ્રેમથી,
 બુદ્ધિ એવી વર્તેતો સુખ ક્ષેમજો. સહુ. ॥ ૪ ॥
 શત્રુપર પળ શત્રુ બુદ્ધિ ટાલવી,
 શાશ્વત શાન્તિ પામો જીવનાં વૃન્દજો;
 અનુભવો આતમ સમ સર્વે આતમા,
 ટાલો વિકારી માયાના મહાફન્દજો. સહુ. ॥ ૫ ॥
 મૂંડાનું પળ મૂંડું કદી ન ઇચ્છવું,
 વૈરિપર પળ કદી ન કરવું વૈરજો;
 સમભાવે વર્તીને આ સંસારમાં,
 સર્વ જીવો પર કરેલ ટાલો શ્રેરજો. સહુ. ॥ ૬ ॥
 વાદવિવાદો ટાલી વ્હાલા બન્ધુઓ,
 કરશો જન્મી આતમનું કલ્યાણજો;
 બુદ્ધિસાગર વર્તો શાન્તિ સર્વને,
 એવી બુદ્ધિ આપે શિવનું સ્થાનજો. સહુ. ॥ ૭ ॥

દુર્જનલક્ષણ.

મનહરછન્દ.

ગુણનો ન રાગ હોય અવગુણ દેખનાર;
 પયમાંહિ પુરા કાઢે દુર્જન ગણાય છે,
 સન્તને કુટિલ કહે કુટિલને સન્ત કહે;
 મૂકી સત્યપન્થ અને કુપન્થે તે જાય છે.
 સજ્જન મનુષ્ય દોષ દેખવામાં શૂર હોય;
 પારકાનું રૂઢું દેખી મનહું દુઃસ્વાય છે,
 ચાંદાં જેમ કાક દેખે પારકાના દોષ તેમ;
 દેખવાની બુદ્ધિ જેની અવળી સદાય છે. ॥ ૧ ॥

૧૧૮

આઠને ચઢાવવામાં દોષ ન જરાય ગણે;
 ચાડી અને ચુગલીમાં નિશદિન પ્યાર છે,
 નિન્દાથી માલિન મન માયાનું તો ગૃહ હોય;
 કૃતગ્ન વિશ્વાસઘાત કૃત્યમાં તૈયાર છે.
 વિનયથી વૈર હાંચ વિવેકથી ક્ષેર હોય;
 ઇર્ષ્યા જૂઠ લોભ અને કપટ ભંડાર છે,
 વિચાર ઉચ્ચાર અને આચારમાં વક્ર હોય;
 ધીનીધિ કહે છે એવા દુર્જન અપાર છે. ॥ ૨ ॥

સજ્જનલક્ષણ.

મનહરછન્દ.

સદ્ગુણ દેખનાર વિવેકથી પેશનાર;
 ગુણિજન દેખી જેનું ચિત્ત હરસ્વાય છે,
 વિચાર ઉચ્ચાર અને આચારમાં સત્ય હોય;
 પારકાનું બુદ્ધિ દેખી મનહું દુઃસ્વાય છે.
 પર ઉપકારમાંહિ રાગ હોય નિશદિન;
 દેવગુરુ સેવનમાં ચિત્ત હિ સદાય છે,
 દોષદાટ્ટિ નહિ લેશ મનમાં જરા ન કલેશ;
 સજ્જન સુગુણ નર જગ વચ્ચણાય છે. ॥ ૧ ॥

સારુ સહુ જીવનું સદા જે ઇચ્છે ચિત્તમાંહિ;
 પ્રાણાંતેઽપિ નિન્દા કરે નહિ મહા ભાગ્ય છે,
 દયાઘ્રુ દાતાર શીલવંત સત્ય કથનારે;
 હેય જ્ઞેય ઉપાદેય જાણવામાં રાગ છે.
 અદેસાઈ આઠ ચાડી ચુગલીથી દૂર હોય;
 અહો અપકારિપર જેનો ઉપકાર છે,

૧૧૯.

ચન્દન અને જલ જેવા ગુણ હોય સજ્જનમાં;
ધીનિધિ સજ્જન જગ ધન્ય અવતાર છે. ॥ ૨ ॥

વિદ્યાર્થી લક્ષણ.

મનહરછંદ.

વિનય વિવેક હોય સરલ સ્વભાવ હોય;
ભણવાની ચીવટમાં મનહું સદાય છે,
આલસને ચાલવામાં દોષ વૃન્દ ટાલવામાં;
નીતિ રીતભાત મનમાંહિ નિત્ય ચ્હાય છે.
પ્રભાતના પ્રહરમાં ઊઠીને અભ્યાસ કરે;
સ્થિર એક ચિત્તથકી ભણે સહુ પાઠને,
બ્રહ્મચર્ય ધારી વારી વિષયની પાપ વાત;
તજે સહુ મોજશોખ મારવાના ઠાઠને. ॥ ૧ ॥
શિક્ષકની હિતાશિખ હૃદયમાં ધારે સહુ;
વક્રધ્યાન પેટે ચિત્ત વિદ્યામાં સદાય છે,
વિચારીને બોલે બોલ કરે સાચ જુઠ તોલ;
દેશી વેષ ઔષધથી જીવન ગળાય છે.
માતપિતા નમન કરે છે દિન પ્રતિદિન;
બીડી આદિ વ્યસનનો જેને નિત્ય ત્યાગ છે,
મૃત્યુનો ન ભયગણે પાઠ પ્રેમથકી ભણે;
ધીનિધિ મુશિષ્ય જગમાંહિ મહા ભાગ્ય છે. ॥ ૨ ॥

શિષ્યલક્ષણ.

મનહરછંદ.

વિનય સદાય ધરે ગુરુ વૈયાવૃત્ય કરે,
ગુરુને વન્દન કરે બહુમાન પ્રેમથી;

૧૨૦

ગુરુ ઉઠે ઉભો થાય ગુરુ બેઠા બાદ બેસે,
 ગુરુનું શ્રદ્ધાન ધરે દીલમાંહિ નેમથી.
 સામું કદી બોલે નહિ ગુરુના વિનયવંત,
 ગુરુગુણ ગાઈ મનમાંહિ હરખાય છે;
 મહા ઉપકારી ગુરુ સદાય શરણ સત્ય,
 ગુરુ ગમ જ્ઞાન લહી શિષ્ય સુખ પાય છે. ?
 ગુરુ વચનાનુસાર પ્રવૃત્તિ કરે છે નિત્ય,
 ગુરુનાં દર્શન કરે ત્યારે હરખાય છે;
 ગુરુ ઉપદેશ લહી ચેતનને તારવાજ,
 સંયમ સુસાધવાને ચિત્ત બહુ ચ્હાય છે.
 ગુરુના સેવન થકી વિનેય સુશિષ્ય હોય,
 ગુરુ આળા પાલવાથી સુગતિ પમાય છે;
 તન મન ધન થકી ગુરુ બહુમાન કરે,
 ધીનિધિ સુશિષ્ય શિવ પુરમાંહિ જાય છે. ૨

સંયત સદ્ગુરુ લક્ષણ.

મનહરછંદ.

પશ્ચાત્રત ધારનાર દ્વેષ રાગ વારનાર,
 સુવિહિત પરમ્પર સંયમ સ્વીકાર છે;
 પશ્ચાચાર પાલનાર દોષ વૃન્દ ટાલનાર,
 જિનવાણી ઉપદેશે દોષ હરનાર છે.
 ચેતનનું જ્ઞાન કરે ચેતનનું ધ્યાન ધરે,
 ચિદાનન્દ ચેતનમાં સ્થિરતા મુહાય છે;
 આચાર વિચાર અને ઉચ્ચારમાં ઉત્તમજ,
 મુનિવર સદ્ગુરુ સન્ત તો ગણાય છે. ૧

૧૨૧

જંગમ તીરથ કામધેનુ કામકુંભ સમ;
 ગુરુવિણ જ્ઞાન નહિ સમયે કથાય છે,
 વ્યવહાર સંયમથકી ઉપાધિ અલગ જાય;
 વ્યવહાર સંયમથકી નિશ્ચય પમાય છે.
 વ્યવહાર સંયમધારિ સદ્ગુરુ સેવવાથી;
 ભવજલનિધિ દુઃસ્વદાયિ હિ તરાય છે,
 ચિદાનન્દ ગુણધામ રમતા ચેતનરામ;
 ધીનિધિ શરણ ગુરુ ભવમાં સદાય છે. ॥ ૨ ॥

ૐ નમઃ

સુખનું સ્થાન.

મનહર હંદ.

મહા દુઃસ્વદાયિ ભવ દાવાનલ જ્ઞાલમાંહિ,
 પડ્યા દુઃસ્વ પામ્યા અને પાછા કેઈ પામશે;
 ક્રોધ માન માયા લોભમાંહિ નથી સુખ લેશ,
 અન્તરમાં સુખ આશ થકી સુખ જ્ઞામશે.
 અથિર અચલ વાહ્ય વિષયમાં સુખ નહિ,
 નિત્ય સુખ અન્તરમાં અનુભવી જાણશે;
 દ્રવ્ય ગુણ પર્યાય સ્વરૂપ સમજી જીવ,
 અનન્ત અસ્ખંડ ચિદ્ધન ચિત્ત આણશે. ॥ ૧ ॥
 દેશી દેશી જુઓ ત્યારે દેશવાનું વાહ્ય નહિ,
 જાણી જાણી જાણો ભાઈ જાણવું અનન્ત છે;
 આદેય આદેય એક ચેતન આદેય છે,
 શોધીને શોધીને જુઓ ચેતન હિ સન્ત છે.

૧૬

१२२

जिनवरनिगदितसमय समय सत्य,
समकित सुधारसपान सुखकार छे;
अमूल्य समय सुख समाधिमां गाळ जीव,
धीनिधि विचार सार धन्य अवतार छे. ॥ २ ॥

ॐ नमः

मनहरछंद.

मति श्रुत ज्ञान दोय परोक्ष प्रमाण छेज,
मति ज्ञान व्यवहारमां प्रत्यक्ष गणाय छे;
श्रुत ज्ञान सुखकारी दुःखहारी दयावन्त,
उपकारी पञ्च ज्ञानमांहि श्रुत थाय छे.
साकार छे श्रुतज्ञान परोक्ष प्रमाणमांहि,
साकार ने निराकार मतिता कहाय छे;
साकारोपयोगे ध्यान प्रगटे केवल ज्ञान,
विशेषोपयोगरूप साकार भणाय छे. ॥ १ ॥
देशथी प्रत्यक्ष अवधिने मनः पर्यवज,
उपयोग भेद दोय अवधि सुहाय छे;
साकारोपयोग मनःपर्यव प्रकट छे,
रूपिना विषयमांहि ज्ञान बे ग्रहाय छे.
प्रत्यक्ष रूपिनुं ज्ञान अनुमान थकी अन्य,
अवधि असंख्य भेद सूत्रमां जणाय छे;
लोकालोकभासक प्रत्यक्ष एक केवल छे,
धीनिधि उपयोगथी पञ्चम पमाय छे. ॥ २ ॥

१२३

परमकृपावचन.

डुहा.

सत्य सदा जिनधर्म छे, सत्य सदा जिन देव;	
सत्य सदा मुनिवर गुरु, करवी प्रेमे सेव.	॥ १ ॥
तीर्थकर सर्वज्ञ छे, सत्य कहे छे तत्त्व,	
श्रद्धा साची राखवी, ज्ञान लहीं महासत्त्व.	॥ २ ॥
अनुमान आगमथकी, जिनवर वाणी सत्य;	
वीतराग सर्वज्ञ छे, वदे न वाक्य असत्य.	॥ ३ ॥
जिनवाणीने जाणतां, समकित निर्मल होय;	
सर्वांशे परिपूर्ण छे, जिनवाणी अवलोय.	॥ ४ ॥
जिनवाणीने जाणवा, गुरुगम लेजो भव्य;	
सार सार आदेय छे, तत्त्वथकी कर्तव्य.	॥ ५ ॥
जैनधर्म जगमां बडो, आत्मोन्नति करनार;	
दंसण नाण चरितथी, भवि शिवपद वरनार.	॥ ६ ॥
पुट्टल बाह्यपदार्थथी, चेतन भिन्न सदाय;	
निश्चयथी मन जाणतां, भवभयभ्रान्ति जाय.	॥ ७ ॥
असंख्येप्रदेशी आतमा, वर्ते देह प्रमाण;	
प्रतिशरीरे भिन्नभिन्न, अनन्त आतम जाण.	॥ ८ ॥
अप्पा परमप्पा कॅहो, सत्ताथी आ जीव;	
क्षायिक भावे व्यक्तितः, होवे जीवनो शीव.	॥ ९ ॥
सात नयोथी जाणीने, अन्तर चेतन देव;	
बुद्धिसागर ध्यानथी, साची करवी सेव.	॥ १० ॥

ॐ नमः

मुनि गुरु स्तुति:

ओधवजी संदेशो कहेजो, श्यामने—ए राग.

पिस्तालीश आगम पंचांगी देखतां,
पञ्चमहाव्रतधारि मुनि गुरु होय जो;

१२४

व्यवहारे मुनिवेष ग्रहार्थी सद्गुरु,
 पञ्चाचारे मुनिवर साचा जोय जो. पिस्तालीश. ॥ १ ॥
 दशवैकालिक आवश्यकमां भाखियुं,
 आचारांगे मुनि कद्या गुरुरायजो;
 सूत्र कृतांगे ठाणांगे बळी देखजो,
 पञ्चमहाव्रतधारक मुनि सुखदायजो. पिस्ता. ॥ २ ॥
 समवायांगे भगवतीसूत्रे भाखियुं,
 मुनिगुरुथी शासन चाले वेश जो;
 पञ्चम आरक पर्यंत वीरना शासने,
 संघ चतुर्विध वर्ते न धरो क्लेशजो. पिस्ता. ॥ ३ ॥
 ज्ञातार्थ कथांगे साधुनी कथा,
 वांची मनमां भवभय राखो भव्यजो;
 उपासकमां श्रावक रीति सांभळो,
 सद्गुरु मुनिवर मानो ए कर्तव्यजो. पिस्ता. ॥ ४ ॥
 उत्तराध्ययने साधु श्रावक आन्तरु,
 व्यवहारे भाखियुं छे कहुं ते सत्यजो;
 सर्षवने सुरगिरि सम अन्तर जाणीने,
 प्राणान्ते पण वदो न वेण असत्यजो. पिस्ता. ॥ ५ ॥
 पन्नवणा नंदीमां मुनिवर मोटका,
 निशीथ महानिशीथे मुनि गुरुरायजो;
 बृहत्कल्प व्यवहारे मुनि गुरु मानीए,
 उपदेशमालामां मुनि गुरु गुणदायजो. पिस्ता. ॥ ६ ॥
 धर्मदासगणि वचन विचारी वर्तीए,
 उपदेशमाला ग्रन्थे मुनि गुरु जोयजो;
 गच्छ कह्यो त्यां साचो सुविहित साधुनो,

૧૨૫

દીક્ષા ધારી મુનિવર ગુરુજી હોય જો. પિસ્તા. ॥ ૭ ॥
 તત્ત્વાર્થ શ્વેતામ્બર સમ્મત સૂત્ર છે,
 દિગમ્બર સમ્મત તે સૂત્ર પવિત્ર જો;
 દીક્ષાધારી મુનિ ગુરુ ત્યાં ભાલિયા,
 જો જો તીર્થકર ચોવીસ ચરિત્ર જો. પિસ્તા. ॥ ૮ ॥
 ત્રિજ્ઞાની તીર્થકર દીક્ષા લે સ્વરા,
 વ્યવહારે મુનિ ગુરુ મહી જયકારજો;
 વ્યવહારે વર્ત્યાવિણ તીર્થોચ્છેદ છે.
 ધન્ય ધન્ય મુનિવર ગુરુનો અવતાર જો. પિસ્તા. ॥ ૯ ॥
 યોગશાસ્ત્રમાં હેમચન્દ્રજી ભાલતા,
 પશ્ચ મહાવ્રતપાલક મુનિ ગુરુ સાચજો;
 હરિભદ્રાદિક મુનિ ગુરુને ભાલતા,
 મુનિ ગુરુ વિણ વાકી જાણો કાચ જો. પિસ્તા. ॥ ૧૦ ॥
 ભદ્ર વાહુ નિર્યુક્તિમાં મુનિવર ગુરુ,
 આનન્દધનનાં વચન વિચારો ભવ્ય જો;
 નમિનાથના સ્તવને પંચાંગી સ્વરી,
 મુનિ ગુરુ માન્યા સાચું કર્તવ્યજો. પિસ્તા. ॥ ૧૧ ॥
 વ્યવહાર અને નિશ્ચયથી સાધન સાધ્યતા,
 શ્રાવક સાધુ ક્રિયાદિક વ્યવહાર જો;
 નીતિની આચરણા પણ વ્યવહારમાં
 સર્વોત્તમ સાધન સાચું વ્યવહારજો. પિસ્તા. ॥ ૧૨ ॥
 જિન પ્રતિમા વન્દન પણ વ્યવહાર છે,
 વસ્તુ ત્યાગ પણ વ્યવહારે નિર્ધારજો;
 ભગવતીમાંહિ મુનિવર ગુરુ છે પશ્ચધા,
 ધન્ય ધન્ય મુનિવર ગુરુનો અવતારજો. પિસ્તા ॥ ૧૩ ॥

१२६

देवचन्द्रजी आगमसारे भाखता,
 सद्गुरु मुनिवर भाख्या छे सुखकारजो;
 धर्मधुरंधर यशोविजयजी वाचके,
 भाख्युं दीक्षाधारी गुरु मुनि सारजो. पिस्ता. ॥ १४ ॥
 दीक्षाव्रत धार्या विण चारित्री नहीं,
 व्यवहारे संयमविण नहि निग्रन्थजो;
 संघ चतुर्विध स्वामी सुरिवरने कहा,
 सूत्रोनी श्रद्धाथी शिवपुर पन्थजो. पिस्ता. ॥ १५ ॥
 सम्मतितर्के भाख्युं मुनिवर सद्गुरु,
 गन्धहस्तिमहाभाष्ये भाख्युं तेम जो;
 उच्चरवां व्रत मुनिनी पासे भाखियुं,
 मुनिगुरुनी पासे समकित नेमजो. पिस्ता. ॥ १६ ॥
 मुनिगुरु विण श्रावक होवे नहि कदी,
 कल्पसूत्रमां मुनिगुरु आचार जो;
 श्रमणीना आचारो पण शुभ दाखिया,
 सद्गुरु मुनिने मानी धरी व्यवहार जो. पिस्ता. ॥ १७ ॥
 द्रव्य क्षेत्रने काल भावथी सद्गुरु,
 मुनिवर वर्ते जंगमतीर्थ सदाय जो;
 सद्गुरु मुनिने मानी भव्यो चेतजो,
 परमपूज्य मुनिवरगुरुजी वखणाय जो. पिस्ता. ॥ १८ ॥
 सहस्रअवधानी मुनिसुन्दर भाखता,
 उपदेशरत्नाकरमां मुनिगुरु साच जो;
 अभयदेव सूरिवरजी वृत्तिमां कहे,
 मुनि गुरु उपदेशक साची वाच जो. पिस्ता. ॥ १९ ॥
 चारित्रापेक्षाए मुनिवर सद्गुरु,

१२७

समकितदाता मुनिगुरु जयकार जो;
 संघ चतुर्विधमांहि मुनिवर सद्गुरु,
 वन्दे एजे धन्य सफल अवतार जो पिस्ता. ॥ २० ॥
 संथारापोरिसीमां पण मुनिगुरु,
 समकितदायक धर्माचारज तेहजो;
 धर्माचारज श्राद्ध कह्या ते जाणीने,
 मुनि गुरुने आदरजो गुण गेहजो. पिस्ता. ॥ २१ ॥
 चउसरणपयत्तामां मुनिवर गुरु,
 वीसस्थानकमां मुनि गुरु सुखकारजो;
 स्थाप्या गणधर मुनि वेषे एकादश,
 समवसरणामां वीर प्रभुए सारजो. पिस्ता. ॥ २२ ॥
 धर्मसंग्रह ने धर्मरत्नमां धारजो,
 उत्तमभाख्या सद्गुरु मुनि आचारजो;
 संघाचारे भाख्या साधु सद्गुरु,
 मुनि गुरुवर संघपट्टकमां निर्धारजो. पिस्ता. ॥ २३ ॥
 उमास्वाति प्रशमरतिमां भाखता,
 दीक्षा धारक मुनि सद्गुरुजी सारजो;
 दिगम्बरो पण मुनि गुरुने मानता,
 मुनि सद्गुरुने मान्यार्थी भव पारजो. पिस्ता. ॥ २४ ॥
 युग प्रधानो मुनिना वेषे सहु कह्या,
 वेषे व्रतनुं पालन सहेजे थायजो;
 बुद्धिसागर सद्गुरु मुनिने सेवतां,
 प्रेमे प्राणी परम महोदय पायजो. पिस्ता. ॥ २५ ॥

१२८

ॐ नमः सद्गुरवे.

गुरुप्रभाव.

संघ चतुर्विध मोटा मुनिवर वंदीए,
मुनिवर वंदे कर्म मर्मनो नाश जो;
पुण्योदयथी मुनिवर दर्शन पामीए,
मुनिवरनी श्रद्धाथी शिवपुर वासजो.

संघ. ॥ १ ॥

श्री नवकारे पंचम परमोष्ठे कहा,
यथाशक्तिथी साधे संयम योगजो;
कनक कान्ता त्याग कर्याथी त्याग छे,
आतमध्याने साधे शिवपुर भोगजो.

संघ. ॥ २ ॥

कुमतिथी मुनिवरनी निन्दा केइ करे,
केइक करता मुनिवरनुं अपमान जे;
अज्ञो तेवा कर्म ग्रहे छे चीकणां,
मुनिनिन्दाथी भूले आतमभान जो.
केइक कहेता मुनिवर अधुना को नहीं,
कहेवुं एवुं निजमति कल्पनमात्रजो;
आत्माथी वतें छे मुनिवर मही घणा,
मुनिवर वन्दन करतां निर्मल गात्र जो.

संघ. ॥ ३ ॥

संघ. ॥ ४ ॥

द्रव्यादिकथी साधे संयम साधना,
शासन नायक धर्म प्ररूपक धीरजो;
सदुपदेशे भव्यजनोने बोधता,
वैरागी त्यागी मुनिवर गंभीर जो.

संघ. ॥ ५ ॥

मुनिवरना दर्शनथी निर्मल नेत्र छे,
मुनिवरदाने पवित्र होवे हाथजो;

૧૨૯.

મુનિવરના ઉપદેશે વીર વિશ્વાસ છે,
મહીતલમાંહિ મુનિવર સત્ય સનાથજો. સંઘ. ॥ ૬ ॥

પંચ વિષના ઉદયે પંચમ કાલમાં,
અસંયતિની પૂજાનું આશ્ચર્ય જો;
દીક્ષા વળ સંયતની પેટે પૂજના,
લઘુતા પામે સંયત સદ્ગુરુર્વ્યજો. સંઘ. ॥ ૭ ॥

કેડક શ્રદ્ધા મુનિપરથી ઉઠાડીને,
મનમાં આવે તેવું માને લોકજો;
પશ્ચિમની કેલવણી કુતર્કે ભર્યા,
નાસ્તિક થઈને માને સઘટ્ટું ફોકજો. સંઘ. ॥ ૮ ॥

મુનિવરની શ્રદ્ધાર્થી સત્યજ સંપજે,
મુનિવરની ભક્તિથી શાશ્વત શર્મજો,
મુનિવરની સંગતથી નાસ્તિકતા ટલે.
મુનિના વૈયાઘ્રત્યે નાસે કર્મજો. સંઘ. ॥ ૯ ॥

મુનિ કરે તે વ્રતને શ્રાવક શું કરે,
મુનિવર જંગમ તીરથ ગંગ સમાનજો;
મુનિની સેવા શિવના મેવા જાણીએ,
મુનિ ગુરુથી પામો શાશ્વત સ્થાનજો. સંઘ. ॥ ૧૦ ॥

મુનિનિન્દા કરવામાં મોટું પાપ છે,
કરો નહિ મુનિનિન્દા નરને નારજો;
દોષદ્રષ્ટિથી દોષજ ડ્યાં ત્યાં ભાસશે,
ગુણદ્રષ્ટિથી ગુણ ભાસે નિર્ધારજો. સંઘ. ॥ ૧૧ ॥

દોષે ભરીઓ જાણો આ સંસાર છે,
સર્વ ગુણી તો અરિહન્ત છે દેવજો;

૧૭

૧૩૦

કર્મ સંગથી જગમાં કો નિર્દોષ છે,
 સત્ય વિચારી કરશો મુનિવર સેવજો. સંઘ. ॥ ૧૨ ॥
 સન્ત મુનિવર જગમાં તરવા તીર્થ છે,
 સન્ત મુનિવર સેવ્યાર્થી સુખ થાયજો;
 મુનિવર ભક્તિ સાચી શક્તિ અર્પતી,
 મુનિવરના વહુમાને ધર્મ સહાયજો. સંઘ. ॥ ૧૩ ॥
 સર્વ ગુણોમાં શ્રાવકથી અધિકા મુનિ;
 અધિક ગુણિતું કરવું જગ વહુ માનજો;
 મુનિવર દેહી વન્દન કરતાં ભાવથી,
 સદ્ગુરુ મુનિવર શાસનના સુલતાનજો. સંઘ. ॥ ૧૪ ॥
 પાપોદયથી મુનિ અરુચિ સંપજે,
 પુણ્યોદયથી મુનિપર હોવે પ્રેમજો,
 તરતમયોગે મુનિવર સાધો સાધના,
 સદ્ગુરુમુનિની શ્રદ્ધાથી ગુણક્ષેમજો. સંઘ. ॥ ૧૫ ॥
 મુનિ વિના તો શ્રાવક હોવે નહિ કદી,
 મુનિ વિના વ્યવહાર સમકિત ભ્રંશજો;
 પ્રત્યક્ષ મુનિ વળ સમકિતી નહિ શ્રાવકો,
 વ્યવહારોત્થાપનથી શાસનધ્વંસજો. સંઘ. ॥ ૧૬ ॥
 મુનિની પાસે વ્રત ઉચ્ચરવાં ભાણ્યાં,
 મુનિની પાસે કરવું પ્રત્યાખ્યાનજો;
 મૂત્રોમાં ભાણ્યું છે સત્ય વિચારીને;
 મુનિ ગુરુતું કરવું વહુ સન્માનજો. સંઘ. ॥ ૧૭ ॥
 કોઈ કહે છે આજ કાલના સાધુઓ,
 પાલે નહિ સાધુના પંચાચારજો;
 જુઠા સર્વે બોલે તે અજ્ઞાનથી,

१३१

अज्ञानिनो भूंडो छे अवतारजो.	संघ. ॥ १८ ॥
आज काल पण मुनिवर बहु विद्वान् छे, यथाशक्तिथी पाले पंचाचारजो; जिनवाणीनो राग घणो छे दीलमां, संयमना साधनमां साचो प्यारजो.	संघ. ॥ १९ ॥
मुनि विना नहि श्रावक देखो सूत्रमां, पुष्टालंबन सद्गुरु मुनि निर्धारजो; गुरु विना नहि ज्ञान कदापि पामीए, मुनि गुरुनो साचो जग आधारजो.	संघ. ॥ २० ॥
जगमां मोटो मुनिवरनो उपकार छे, मुनिदर्शनथी कर्म कलंक कटायजो; प्रत्यक्ष उपकारी मुनिवरने वंदीए, जन्म जरानां दुःखडां दूरे जायजो.	संघ. ॥ २१ ॥
दुनियामां उपकारो सर्वे बहु कछा, सहुथी मोटो सदुपदेश उपकारजो; सदुपदेशे सत्यासत्य जणावता, धन्य धन्य मुनिवरनो जग अवतारजो.	संघ. ॥ २२ ॥
साधु वेपे एक समयमां सिद्धता, अष्टोत्तर शत मुनिवर गुणना पात्रजो; पन्नवणा ने भगवतीमांहि भाखियुं, करवी साची मुखकर संयम यात्रजो.	संघ. ॥ २३ ॥
ज्ञानी ध्यानी आत्मारथी मुनिवर्ग छे, मात पिता बंधुथी अधिका लेखजो; दर्शन दुर्लभ मुनिवरनां कलिकाळमां, जैन धर्मना नायक मुनिवर देखजो.	संघ. ॥ २४ ॥

૨૩૨

સર્વ કાલમાં મુનિવર ધર્મ દુરંધરા,
જૈન ધર્મ પળ મુનિ ગુરુના હાથજો;
સૂરિવાચક રત્નાદિક સંયત શ્રેષ્ઠ છે,
વન્દુ મુનિવર ત્રણ ભુવનના નાથજો. સંઘ. ॥ ૨૫ ॥

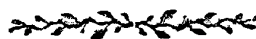
મુનિના ઉદયે જૈનધર્મની ઉન્નાતિ;
શ્રાવકથી મોટા છે મુનિ કૃપાળજો,
જીવદયા પ્રતિપાલક મુનિવર વંદ્ય છે;
જેણે ત્યાગી દુઃખદાયિ ઇંચાળજો. સંઘ. ॥ ૨૬ ॥

મુનિપર આઠ ચઢાવે તે મહા પાતકી;
મુનિનિન્દાકર્તા ચોથો ચંડાલજો,
શ્રાવક સેવક સ્વામી સાધુ જાણીએ;
સદુપદેશે છોડો બાઠક ચાલજો. સંઘ. ॥ ૨૭ ॥

ધર્મોદ્ધારક ધર્મગુરુને વન્દતાં;
માન ટલે ને લઘુતા ગુણ પ્રગટાયજો,
વિધિપૂર્વક મુનિવરને વન્દો ભાવથી;
જન્મ જરા આધિ વ્યાધિ દૂર જાયજો. સંઘ. ॥ ૨૮ ॥

વૈરાગી ત્યાગી સૌભાગી સદ્ગુણી;
મુનિવર દીઠે હોવે મંગલ માલજો,
મુનિદર્શનથી ધર્મલાભ ઇંટ સંપજે;
ભવ્ય જીવને મુનિવર દીઠે વ્હાલજો. સંઘ. ॥ ૨૯ ॥

ધન્ય દેશ કૂલ ગામ મુનિ અવતાર છે;
ધન્ય ધન્ય જ્યાં મુનિવર કરે વિહારજો,
બુદ્ધિસાગર સદ્ગુરુ મુનિવર વન્દતાં;
ઉતરે પ્રાણી ભવસાગરની પારજો. સંઘ. ॥ ૩૦ ॥

૧૨૩

વચનામૃત.

ભુજંગીછન્દ.

સદા સંપથી ચાલવું શીખ ધારી,
 તજોને કઠંગી કુટેવો નઠારી;
 વદોને વિચારી સદા બોલ સાચા,
 સદા શોભતી સત્યથી ભવ્ય વાચા. ॥ ૧ ॥
 લહો ના કદા કોઈની સાથ ક્રોધે,
 સદા વિશ્વ શોભો રુઢા દીલ બોધે;
 દયા દીલ લાવી જનોને સુધારો,
 મલી હિતશિક્ષા થકી લોક તારો. ॥ ૨ ॥
 સદા પારકી નારને માત દેખો,
 સદા પારકા વિક્તને ધૂલ લેખો;
 તજો દુર્મતિ દુઃખ દેનાર ભારી,
 સજો સન્માતિ શર્મ દેનાર સારી. ॥ ૩ ॥
 દયા દાન કૃત્યો મુદા દીલ ધારો,
 તજી દોષદાષ્ટિ લહો ધર્મ સારો;
 મલા ભાવથી સેવિયે સત્યદેવા,
 પ્રમુ ભક્તિ છે સત્ય આનંદમેવા. ॥ ૪ ॥
 વિચારી કરો કૃત્ય જે હોય સારાં,
 વિચારી તજો કૃત્ય જે છે નઠારાં;
 વિચારી સુધારી ધરો ધર્મધારા;
 સદા ધર્મથી સર્વ સારા થનારા. ॥ ૫ ॥
 સ્વધર્મ જનોને સદા સ્હાય આપો,
 અદેસ્વાઈથી કીજિએ ના બલાપો;

૧૩૪

સદા માનિ^૧ બાલની હિત વાણી,
 મલાનું મલું કીજિ^૨ સત્ય જાણી. ॥ ૬ ॥
 કદી ના વદો પારકા દોષ પ્રાણી,
 કદી ના વદો મર્મની વાત છાની;
 પિતા માતને પાય લાગો સવારે,
 વિનેયો મુદા હિતશિક્ષા વિચારે. ॥ ૭ ॥
 સદા આત્મની ઉન્નતિ દીલ ધારો;
 થતા રાગને દ્રેષને દૂર વારો;
 કહે ધીનિધિ ધર્મ છે દીલ પ્યારો,
 સ્વરા ધર્મથી આવશે દુઃખઆરો. ॥ ૮ ॥

વચનામૃત.

ભુજંગી છન્દઃ

અહો ભવ્ય લોકો કહું શીખ સારી,
 વહુ માનથી ધારજો દીલ પ્યારી;
 મજો સન્તને પાપના વૃન્દ ટાલે,
 મજો વ્રહ્મને ધ્યાનથી સર્વ કાલે. ॥ ૧ ॥
 તજો જ્ઞાનથી જૂઠના જે વિચારો,
 સજો જ્ઞાનથી શુદ્ધ આચાર સારો;
 સદા વીરના વાક્યમાં ચિત્ત ધારો,
 મુદા દીલમાં તત્ત્વ સારાં ઉતારો. ॥ ૨ ॥
 લઘુતા મજીને તજો માન યોગે,
 મૃદુતા સજીને મજો ધર્મ મોગે;
 અસત્સંગની દેવ ત્યાગો નઠારી,
 મજો સન્તને દુર્મતિને નિવારી. ॥ ૩ ॥

१६५

तजो ना कदी धर्मने टेक राखी,
 ग्रहोने व्रतो सद्गुरु सत्य साखी;
 भली राखिये मित्रता सर्व साथे,
 मुनिने सदा दीजिए दान हाथे. ॥ ४ ॥

दया धर्मने सेविये रह्ये राखी,
 प्रभुए मुखेथी दया सत्य भाखी;
 दयाथी महा पापना वृन्द नासे,
 दयाथी खरी शान्तता दील भासे. ॥ ५ ॥

दयाथी अहो देवता स्हाय ओपे,
 दयाथी सदा दीलमां मुख व्यापे;
 दयाथी सदा देवता हस्त जोडे,
 दया देवता मानिनां मान मोडे. ॥ ६ ॥

वदो सत्यवाणी सदा हित आणी,
 प्रभु सत्यवाणी महीमां प्रमाणी;
 सदा सत्यथी पामिये सत्य शान्ति,
 सदा सत्यथी टालिये दुःख भ्रान्ति. ॥ ७ ॥

सदा सत्यमां राखवुं टेक धारी,
 सदा सत्यमां वर्तवुं मोह वारी;
 भजो सत्यने दुःखने शोक वारे,
 भजो सत्यने जीवने शिघ्र तारे. ॥ ८ ॥

प्रभु भक्तिमां प्रेमथी नित्य राचो,
 प्रभु भक्तिमां प्रेमथी भव्य माचो;
 गुरु भक्तिमां शक्ति सर्वे समाती,
 गुरु भक्तिथी रुद्धि सर्वे पमाती. ॥ ९ ॥
 गुरु भक्तिमां प्रेम छे भव्य भारी,

१३६

गुरु भक्तिथी देव नासे नठारी;
 कहे धीनिधि सद्गुरु सुखकारी,
 करो सेवना प्रेमथी भव्य सारी.

॥ १० ॥

बालकोने हित शिक्षा.

॥ वचनामृत. ॥

भुजंगी छन्द.

पिता मातने बालको पाय लागो, प्रभाते प्रतिदीन व्हेलाज जागो;
 भणोने गणो तत्त्व विद्या वधारो, कुटेवो पडे तेहने दूर वारो. ॥१॥
 अदेखाइथी क्लेश कूडो निवारो, रडेने स्वे पुत्र तेतो नठारो;
 कदी गालु बोलो नहीं रे नठारी, सदा वाक्यने बोलीए सुखकारी.२
 कदी ना रीसावुं थतो क्रोध वारी,पिता मात शिक्षा थकी सुख भारी;
 सदा सत्य वाणी वदो धर्म धारी,बहु थाय छे चोरीथी तो खुवारी. ३
 महा पाप चोरी करे तेह पावे, लहे बन्ध मृत्यु निगोदे सिधावे;
 करे चोरीनुं काम तेतो नठारो, ठरे ना कदा एक ठामे बिचारो. ४
 दिले जाणजो चोरीनुं पाप मोडुं, करे चोरी तेनुं थसे भाइ खोडुं;
 भणो भावथी शिक्षको पास विद्या, तजो ज्ञानथी जेह लागे अविद्या.५
 सदा साधुने वंदीए प्रेम लावी, गुरु सत्य देशे मुविद्यानी चावी;
 गुरुना कँह्या कार्य ने भव्य कीजे, भलामां सदा अन्यना चित्त दीजे. ६
 गुरु ज्ञानथी मोह माया टले छे, गुरु ज्ञानथी मुक्ति स्हेजे मले छे;
 गुरु ज्ञानथी गर्व नावेज पासे, गुरु ज्ञानथी सत्य ज्यां त्यां प्रकाशे. ७
 सदा उन्नति धर्मथी तो थनारी, सदा धर्मथी दोष श्रेणी जनारी;
 दया धर्ममां बालको चित्त राखो,दया धर्मथी मुक्तिनां सुख चाखो.८

१३७

सहु साथमां प्रेमथी नित्य रहेवुं, भलुं वेण वाचा थकी भव्य कहेवुं;
 करो कार्य सारां नटारां तजीने, लहो सत्य शान्ति प्रभुने भजीने. ९
 धरी धैर्यने कीजीए धर्मसेवा, धरी भक्तिने पूजीए इष्टदेवा;
 कहे धीनिधि सन्नीति धर्म सारो, भला बालको बात ए तो विचारो. १०

सुधारा.

भुजंगी छन्द.

अहो भव्य लोको विचारो सुधारा,
 तजो दुःखदायी नटारा कुधारा;
 विदेशी दवाथी थयो भ्रष्टवेडो,
 मुता सर्पने जाणिने जेम छेडचो. ॥ १ ॥
 विदेशी दवाथी भलुं ना थनारुं,
 अवद्यौषधे धर्म सर्वे जनारुं;
 तजोने विदेशी तणा कूट चाला,
 विदेशी बन्यार्थी कदी ना रुपाला. ॥ २ ॥
 धरो वस्त्र देशी स्वदेशीय वेपे,
 स्वदेशी बन्यार्थी रहे वित्त देशे;
 बणी ने ठणी फोक फूलो न लोको,
 विना धर्मथी वागशे दुःखधोको. ॥ ३ ॥
 करीने कुतर्को अरे जन्म हारो,
 धरो धर्म वीरे कँहो सत्य सारो;
 कुसंगी कुढंगी तणां वेण काचां,
 जिनेन्द्रे कहां तत्त्व छे भव्य साचां. ॥ ४ ॥
 विदेशी जनोनी तजो टापटीपो,

१८

૧૩૮

રુપાને તર્જીને ગ્રહે કોણ છીપો;

સ્વધર્મિજનોને વડી સ્થાય આપો,

કુસંપો તળાં મૂલને શિઘ્ર કાપો.

॥ ૫ ॥

લડો ના કદી સાધુની સાથ દ્રેપે,

વહો ના કદા આયુ ને વૈરે કલેશે;

સુધારા મિષે ના કરોરે કુધારા,

તજે ધર્મને વેષ તે ના સુધારા.

॥ ૬ ॥

મહા વીરનાં વાક્ય સૂત્રાનુસારે,

દીલે સદ્દે આતમા તેજ તારે;

કલિકાલના દોષથી ધર્મભ્રષ્ટો,

લહે દુર્ગતિમાં વહુ દુઃખ કષ્ટો.

॥ ૭ ॥

કુવિદ્યા હવાથી સુવિદ્યા ટલે છે,

સુવિદ્યા થકી મોહ માયા ગલે છે;

સુશ્રદ્ધાથકી કર્મનો અન્ત આવે,

સુશ્રદ્ધાથકી વીરનાં વાક્ય ભાવે.

॥ ૮ ॥

કદી ના કરો ધર્મમાં બ્હેમ સ્વોટો,

જિનેન્દ્રે કહ્યો ધર્મ છે સત્ય મોટો;

સ્વરી ટેકથી ધર્મને દીલ ધારો,

અદેસ્વાઈ નિન્દા અને ઝેર વારો.

॥ ૯ ॥

મળો ભાવથી ધર્મગ્રન્થો વિચારી,

ગુરુજ્ઞાનથી સન્મતિ તો થનારી,

કહે ધીનિધિ સત્ય એ છે સુધારા,

વિવેકે વિચારો મહું ધારનારા.

॥ ૧૦ ॥

१३९

ॐ नमः

राग मराठी साखी.

श्री संखेश्वर पार्श्वजिनेश्वर, जिनशासन जयकारी,
 धरणेन्द्र पद्मावती देवी, स्हाय करो निर्धारी;
 जिनभक्तिमां प्रेम करो नरनारी, भक्ति दुःख हरनारी. जिन. १
 भक्तिथी जिनपद्मी मळे छे, भक्ति सुख करनारी;
 प्रभुभक्ति सहु कर्म हरे छे, कुमति कलंक निवारी. जिन. २
 अष्टापदपर रावण आव्यो, भक्ति करी बहु भारी;
 नाटकथी तीर्थकर पदने, पाम्यो जग उपकारी. जिन. ३
 भगवतीसूत्रे जिनवरभक्ति, भाखी छे गुणकारी;
 प्रेमावेशे भक्ति करे तस, जाउं हुं बलिहारी. जिन. ४
 भक्ति करतां केवल प्रगटे, भक्ति सदृण क्यारी;
 भक्तिरसमां सुख अनंतुं, भक्ति शिवपुरवारी. जिन. ५
 दोष निवारी सदृण धारी, माया फंद विसारी;
 जिनवर भक्तिमां जीव भळतां, शिवपुरनी तैयारी. जिन. ६
 पञ्चमकाळे भक्ति मोटी, भक्ति मनमां प्यारी;
 बुद्धिसागर भक्ति सारी, आनंद मंगलकारी. जिन. ७

ॐ नमः

आत्मज्ञान.

मनहरछन्द.

चेतनना ज्ञानविना चेतनना ध्यान विना,
 चेतनना भानविना चतुर चुकाय छे;
 चेतनना ज्ञानथकी निजनो प्रकाश थाय.

૧૪૦

ચેતનના જ્ઞાનથકી સંયમ સુહાય છે,
 ચેતનના જ્ઞાનથકી માયા મોહ દૂર જાય;
 ચેતનના જ્ઞાનથકી આનન્દ લહાય છે.
 ચેતનના જ્ઞાનથકી ટલે માન મલે સાન;
 ચેતનના જ્ઞાનવિના ભવમાં ભમાય છે. ?
 ચેતનના જ્ઞાનથકી સંયમ સફલ થાય;
 ચેતનના જ્ઞાનથકી પ્રતીતિ પમાય છે,
 ચેતનના જ્ઞાનથકી આનન્દ અપાર હોય.
 ચેતનના જ્ઞાનથકી ભ્રમણા ભૂલાય છે,
 ચેતનના જ્ઞાનથકી ઉપાધિ અલગ જાય;
 ચેતનના જ્ઞાનથકી જિન તો જણાય છે.
 ચેતનના જ્ઞાનથકી તપ જપ સફલતા;
 ધીનિધિ ચેતનજ્ઞાન ઉત્તમ ગણાય છે. ૨

શ્રી પાર્શ્વનાથસ્તવન.

સવૈયા એકતીસા.

પાર્શ્વ જિનેશ્વર મંગલકારી, વન્દન હોજો વારંવાર;
 તવ સેવન પૂજા ભક્તિથી, પામે પ્રાણી ભવનો પાર.
 અલખ નિરંજન નિર્ભયદેશી, મંગલમાલાના કરનાર;
 જિનપડિમા જિન સરસ્વી ભાસ્વી, ભક્તિથી આવે ભવપાર. ॥ ૧ ॥
 ભગવતી રાયપસેળી સૂત્રે, જિનપડિમા વન્દનના પાઠ;
 જિનપડિમા પૂજાર્થી સંવર, સમજી ઠાલી મૂકો ઠાઠ.
 સમવસરણમાં જિનવર જેવી, જિનપડિમા વર્તે જયકાર;
 વન્દન પૂજન ભક્તિ કરતાં પ્રાણી પામે ભવનો પાર. ॥ ૨ ॥
 ધનને માટે કાગલ નોટો, કાઢે છે જેવી સરકાર;

१४१

नोटोमां रुपैया साचा, जोशो आ जगनो व्यवहार.
 जिनपडिमा पण तेवी रीते, जिन सरखी भाखी सुखकार;
 वन्दन पूजन भक्ति करतां, प्राणी पामे भवनो पार. ॥ ३ ॥
 समवसरणमां जिनवर वन्दे, फळ पामे जे प्राणी सार;
 तेवुं फळ पडिमा वन्दनथी, समजो मनमां नर ने नार.
 कलिकालमां जिन पडिमानो, साचो मोटो छे आधार;
 वन्दन पूजन भक्ति करतां, प्राणी पामे भवनो पार. ॥ ४ ॥
 सर्पबुद्धिथी दोरी हणतां, पंचेन्द्रिय हत्यानुं पाप;
 मन परिणामे फल ए जाणो, एवी जिन वचनोनी छाप.
 द्रौपतीए जिनपडिमा पूजी, धन्य धन्य श्रावक अवतार;
 वन्दन पूजन भक्ति करतां, प्राणी पामे भवनो पार. ॥ ५ ॥
 सूत्रोना अक्षर छे जेवा, तेवी मूर्ति छे निर्धार;
 अक्षर पडिमा वे छे सरखां, स्थापन निक्षेपो जयकार.
 अरिहन्तना नामे मुक्ति, स्थापनथी पण तेवी धार;
 वन्दन पूजन भक्ति करतां, प्राणी पामे भवनो पार. ॥ ६ ॥
 आगमने युक्तिथी साचो, जिनपडिमा वन्दन आचार;
 शाश्वत जिनपडिमाना पाठो, सूत्रोमां वर्ते हितकार.
 जिनपडिमानुं स्थापन करवुं, उत्सव तेनो छे गुणकार;
 वन्दन पूजन भक्ति करतां, प्राणी पामे भवनो पार. ॥ ७ ॥
 जिनपडिमाथी जिननी यादी, जिननी यादी गुणनुं मूल;
 जिननी सेवा मीठा मेवा, भक्तिथी भागे छे भूल.
 बुद्धिसागर सापेक्षाथी समजी निश्चय ने व्यवहार;
 वन्दन पूजन भक्ति करतां, प्राणी पामे भवनो पार. ॥ ८ ॥

१४२

श्री पार्श्वनाथस्तुतिः

रुचिरा छंदः

पार्श्व जिनेश्वर वामानंदन, शरण सँत्य त्हां मन करूं,
 प्राणपति तुं भवभय भंजन, अवलंबन त्हां छे खरूं;
 तव नामे भय सघळां नासे, मंगलमाला थाय खरी,
 रुद्धि सिद्धि घटमां प्रगटे, बंदु प्रेमे भाव धरी. ॥ १ ॥

जग उपकारी शिवसुखकारी, वंदे पूजे धन्यघडी,
 दुःखना वारक तारक साचा, बंदन आव्यो एक हडी;
 अज अविनाशी शिवपुरवासी, शर्म बिलासी देव खरा,
 यति तति पतिनुं पूजन साचुं, ध्याने नासे जन्म जरा. ॥ २ ॥

सहाय करो सेवकने ब्हाला, तुज सेवाथी बाल तरे,
 हृदयकमळमां समरू स्वामी, बाळक ताहरो कर गरे;
 दयानिधि हे दया करीने, तारो सेवक टळवळतो,
 राग दोष दावानळ जोरे, चतुर्गतिमां हुं बळतो. ॥ ३ ॥

शरणागतवत्सल तूं साचो, तव भक्तिमां भाव भळे,
 तव भक्तिथी शक्ति प्रगटे, रागादि दोषो सहु टळे;
 बाळ बाळ हुं तारो ब्हाला, मीठी सेवा दील खरे,
 अनुभवरसमां रंगार्जने, सेवक सिद्धि सत्यवरे. ॥ ४ ॥

सिद्ध सनातन सत्य सुखंकर, पाये लागुं लळीलळी,
 तव दर्शनथी समकित श्रद्धा, सुखनी आशा सर्व फळी;
 तव गुण ध्यातां सुखडां प्रगटे, कुमति काळां कर्म टळे,
 बुद्धिसागर सेवन पूजन, करतां मुक्ति स्हेज मळे. ॥ ५ ॥

१४३

श्री वीरप्रभुस्तुतिः

भुजंगी छंद.

नमो वीर विश्वेश देवाधिदेवा;
 सदा ताहरी शीखमां शर्म मेवा,
 प्रभु पादपद्मे रहं भृंगरूपे;
 प्रभु रूपने हुं चहुं छुं उमंगे. ॥ १ ॥
 प्रभु तुंहि साचो मुदा पाय लागुं,
 मुदा ताहरा ध्यानमां नित्य जागुं,
 हॅण्या रागने द्वेष ज्ञानेज भारी,
 अहो शक्ति भारी स्वभावेज त्हारी. ॥ २ ॥
 जगज्जंतुने तारिया देशनाथी,
 गॅण्यो भेदना ते प्रभुरे कशाथी,
 अहो ताहरा ज्ञानमां सर्व भासे,
 अहो ताहरा ध्यानमां चित्त वासे. ॥ ३ ॥
 दिले वीरनी भक्ति लागीज साची,
 रहुं वीरनी भक्तिमां नित्य राची,
 प्रभु भक्तिथी शक्ति सर्वे पमाती,
 प्रभु भक्तिथी द्वेषनी जाय काती. ॥ ४ ॥
 प्रभु भक्तिथी दुःखना वृन्द जावे,
 प्रभु भक्तिथी सत्य आनंद थावे,
 प्रभु ज्ञानथी भक्तिमां भाव सारो,
 प्रभु ज्ञान भक्तिथकी दुःख आरो. ॥ ५ ॥
 जिने भाखियुं तत्त्व चैतन्य सारुं,
 सदा शुद्ध चैतन्य छे तेज मारुं,
 चिदानन्दरूपे प्रभु तुं सुहायो,

१४४

लही ताहरो बोध आनंद पायो. ॥ ६ ॥
 पिता मात ने भ्रात ने इष्ट देवा,
 करु ताहरी प्रेमथी नित्य सेवा,
 कहे धीनिधि ध्येय ध्याने मुहायो,
 प्रभु वीरथी वीर्य सन्भाव पायो. ॥ ७ ॥

श्री सद्गुरुस्तुतिः

भुजंगी छंद.

(गुरुने देखी वंदन करतां आ प्रमाणे स्तुति करवी.)

अहो सद्गुरु दुःखथी तें उगार्यो,
 भवांभोधिथी सद्गुरु तेंज तार्यो;
 नमुं हुं नमुं हुं नमुं हस्त जोडी,
 लघुता सजी माननी देव मोडी. ॥ १ ॥
 भवांभोधिथी सत्य छो तारनारा,
 महा दानना सत्य छो आपनारा;
 कृपानाथ कोटी गमे कष्ट वारी,
 लीधो नाथ तें दुःखथी तो उगारी. ॥ २ ॥
 सदा एक आधार छे तुंहि मारे,
 कृपानाथ तुं शिष्यनुं भव्य धारे;
 अहो सद्गुरु देव तुं उपकारी,
 नमुं नाथ देशो मुदा शीख सारी. ॥ ३ ॥

श्री सद्गुरुकृपामहिमा.

भुजंगी छन्दः

मुणो शिष्य सारा कहुं प्रेम लावी,
 धरो भव्य शिक्षा मुख वृन्द चावी;

૧૪૫

ગુરુજ્ઞાનને દીલમાંહી ઉતારો,
 ગુરુ જ્ઞાનથી આવશે દુઃખઆરો. ॥ ૧ ॥
 ગુરુભક્તિમાં પ્રેમથી ચિત્ત જોડો,
 વિવેકે બહુ દુર્ગુણોને ઝલેડો;
 ગુરુદર્શને દુઃખ સર્વે ટળે છે,
 ગુરુવંદને ભાગ્ય વેળા વળે છે. ॥ ૨ ॥
 ગુરુની દયાથી ટળે કષ્ટ કોડી,
 રહે અષ્ટસિદ્ધિ સદા હસ્ત જોડી;
 ગુરુની કૃપાથી મહી માન પામે,
 ગુરુની કૃપાથી ઠરે એક ઠામે. ॥ ૩ ॥
 વિનેયા વિચારી ગ્રહો સત્ય સાચું,
 ગ્રહો ના કદા દુઃખદાયીજ કાચું;
 ભલ્યામાં સદા રાખશો રહેમ દૃષ્ટિ,
 સદા જાગશે રહેમથી આત્મસૃષ્ટિ. ॥ ૪ ॥
 પ્રમાદે ન પાપો કરો ભવ્યં પ્યારા,
 પ્રમાદે ન સારા કદી તો થનારા;
 ગુરુપાદ સેવ્યા થકી જ્ઞાન થાશે,
 ગુરુજ્ઞાનથી રાગ ને દ્રેષ જાશે. ॥ ૫ ॥
 કુતર્કો તજીને ગુરુને ભજીને,
 લહો સિદ્ધનાં શર્મ શાન્તા સજીને;
 ગુરુવાક્યમાં શિષ્યને શર્મ સાચું,
 ગુરુની કૃપાવીળ છે સર્વ કાચું. ॥ ૬ ॥
 સજી સદ્ગુણોને રહો નિત્ય રાચી,
 કહી શીખ તે માનજો દીલ સાચી;
 અહો ધીનિધિ સદ્ગુરુ તારનારા,
 વિચારી વિનેયો ગ્રહો દીલ પ્યારા. ॥ ૭ ॥

१४६

देवसेवा.

भुजंगी छन्दः

बाने चित्तडुं निर्मळुं धर्मवाळुं,
टळे मोह वासीत जे चित्त काळुं;
ग्रहेथी मळे दीलमां शर्म मेवो,
अहो देव एवो सदा भव्य सेवो. ॥ १ ॥

सदा राग ने द्वेष विहीन देवा,
करो सिद्ध सर्वज्ञनी सत्य सेवा;
भजे जेहने सर्व नासे कुटेवो,
अहो देव एवो सदा भव्य सेवो. ॥ २ ॥

सदा ज्ञानथी सत्यनो जेह वादी,
कँह्यां तत्त्व साचां सदा जे अनादि
अहो वीर सर्वज्ञ छे देव तेवो,
अहो देव एवो सदा भव्य सेवो. ॥ ३ ॥

नहीं शस्त्र हस्ते नहीं संग रामा,
कहे धीनिधि वीत छे लोभ कामा;
अहो जेहमां केवलज्ञान दीवो,
अहो देव एवो सदा भव्य सेवो. ॥ ४ ॥

आत्माने उपदेश.

भुजंगी छन्द.

अरे आतमा चित्तमां जो विचारी,
धरी जन्मने दुर्मति शुं वधारी,
प्रभुए कह्यो धर्म चित्ते न धार्यो,
प्रमादी अरे काळ तें फोक हार्यो. ॥ १ ॥

૧૪૭

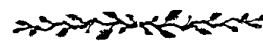
અહંભાવમાં મસ્ત જ્યાં ત્યાં ફરે છે,
કૂડાં કર્મને કેમ જાણી કરે છે,
અરે મોહના તોરમાં કેમ માચ્યો,
રૂપાળા રમારંગમાં શીદ રાચ્યો. ॥ ૨ ॥

અરે ઠાઠને માઠમાં સર્વે ધોયું,
વિચારી કદી રૂપ તારું ન જોયું,
ઘરે મોહની ધૂલથી મુખ ધોયું,
અરે જીવે તે પાણીને શું વલોયું. ॥ ૩ ॥

કદી સન્તને દાન દીધું ન હાથે,
ધરી ના કદી સદ્ગુણ માથે,
કયોં ધર્મ તે આવશે એક સાથે,
જિનેન્દ્રે કેહ્યું જ્ઞાનથી વીરનાથે. ॥ ૪ ॥

ઘેળ્યો ના ગેળ્યો ધર્મનાં તત્ત્વ સારાં,
ઘેળ્યો ને ગેળ્યો તત્ત્વ જે છે નઠારાં,
જિનેન્દ્રે કહેલું અરે તેં વિસાર્યું,
પસી મોહમાં આયુને ફોક હાર્યું. ॥ ૫ ॥

હવે ચેતી લે આત્મા ધર્મ જાણી,
ગુરુ બોધથી જાણી લે જિનવાણી,
કહે ધીનીધિ ધર્મથી શર્મ સ્વાણી,
તૃષાવંતને ઇષ્ટ છે જેમ પાણી. ॥ ૬ ॥

હિત વચનામૃતમ્.

મુજંગી છન્દ.

મહીમાં સદા અંધ છે મૂઢ પ્રાણી,
મહીમાં સદા પૂજ્ય છે સત્યવાણી;

१४८

महीमां सदा धैर्य धारीज मोटो,
विचार्या विना मानवी थाय छोटी. ॥ १ ॥

कुडा वाक्यमां क्लेश छे दुःखदायी,
भला कार्यमां शान्ति छे शर्मदायी;
अरे हास्यथी दुःख मोटुं थनारु,
महीमां सदा इष्ट छे वाक्य सारु. ॥ २ ॥

बुरी कामनाथी कयुं विष मोटुं,
असद्वाक्यथी कोण छे जाण खोटुं;
सदा मूर्खनी संगतें दुःखगोटा,
दयाना विनां आवशे जीव तोटा. ॥ ३ ॥

गुरुवाक्यना लोपथी दुःख भारी,
नथी सन्मतिना विना सत्य यारी;
अरे क्रोधथी अग्नि छे कोण भूंडी,
बुरी कोण तृष्णाथकी अन्य लूंडी. ॥ ४ ॥

नथी शर्म सैंतोष जेवुं विचारो,
विवेके ग्रहो देहथी ब्रह्म न्यारो;
सहु तीर्थनुं तीर्थ छे आतमा रे,
विवेकी मुदा आतमानेज तारे. ॥ ५ ॥

कळामां कळा धर्मनी एक साची,
कळामां कळा कर्मनी सर्व काची;
कथामां कथा धर्मनी दुःख टाळे,
जुठी मोहनी टेवने जेह टाळे. ॥ ६ ॥

सहु वित्तथी ज्ञाननुं वित्त साचुं,
कुडां वेंण बोले बुरु तास डाचुं;
करे साधना धर्मनी तेह साधुं,

१३९

अहो ढांगी लोके जगत् फोली खाधुं. ॥ ७ ॥

खरुं ज्ञान ने भक्ति ते विश्व डाह्यो;

धैर्यो धर्म ते विश्वमांहि कमायो;

खरो भक्त के शूर दाता गवायो;

खरो शिष्य ते ज्ञानिनो भेद पायो. ॥ ८ ॥

खरी सदगुरु सेवना दुर्लभा छे,

सहु ज्योतमां श्रेष्ठ ज्ञानप्रभा छे;

सदा उच्च ने पूज्य छे विश्वज्ञानी,

सदा नीच छे विश्वमां दुष्ट मनी. ॥ ९ ॥

सहु मानवी वश्य छे नम्रताथी;

सदा सुख छे विश्वमां शांतताथी.

कहे धीनिधि ज्ञानथी मुक्ति पाये;

जीवो तो ठरे ज्ञानथी एक ठामे. ॥ १० ॥

मूर्ख संगति दुःखरूप छे.

भुजंगी छन्दः

कदी ना करो संगति मूर्ख बूरी,

अहो संगति मूर्खनी दुःख छूरी;

सदा मूर्खनी संगमां दुःख लाया,

अहो मूर्खनी संगमां कोण डाह्या. ॥ १ ॥

वने वास सारो कह्यो सत्य ग्रन्थे,

लही शीख सारी चलो शुद्ध पन्थे;

खरी वातमां मूर्खतो दाट वाळे,

लडे वातमां लातथी मूर्ख गाळे. ॥ २ ॥

महा मूर्खनी वातमां सार काचो,

૧૫૦

નથી મૂર્ખની સંગમાં લાભ સાચાં;
 પડે સંકટે મૂર્ખની સંગવાળો,
 સદા મૂર્ખની સંગને દૂર ટાલો. ॥ ૩ ॥
 યથા સર્પનો સંગ છે દુઃખદાયી,
 તથા મૂર્ખના સંગમાં દુઃખ ભાઈ;
 અહો મૂર્ખનું મુખ છે ભાઈ કાઢું,
 મહું જાણવું મૂર્ખના મુખ તાઢું. ॥ ૪ ॥
 રહે મૂર્ખના સંગમાં દુઃખ કોટી,
 કરો ના કદી સંગતિ મૂર્ખ સ્વોટી;
 અહો મૂર્ખ લોકો મમાવ્યા મમે છે,
 મહાધૂતને મૂર્ખ લોકો નમે છે. ॥ ૫ ॥
 મલાનું બુરું સ્હેજમાં તે કરે છે,
 જરા વારમાં તો લડી તે મરે છે;
 કદી વિત્ત કોડી મળે બુદ્ધિ થોડી,
 મહા મૂર્ખની કોણ છે વિશ્વ જોડી. ॥ ૬ ॥
 અહો મૂર્ખનું વ્હાલ તે કાલ જેવું,
 હૈંપ્યો વાનરે રાયને જાણ એવું;
 થનારું મહું ના કદી મૂર્ખ સંગે,
 સુરંગી કુરંગીપણે છે કુરંગે. ॥ ૭ ॥
 સદા દુઃખના પોટલા મૂર્ખ સાથે,
 લહે દુઃખ અગ્નિ ગ્રહે નીજ હાથે;
 મળે માન જો મૂર્ખના સંગ લીધે,
 મળે વિરા જો મૂર્ખનો સંગ કીધે. ॥ ૮ ॥
 તથાપિ ન રીક્ષો મહા મૂર્ખ સંગે,
 બળે દીલને દુઃખ થાશેજ અંગે;

१५१

कहे धीनिधि मूर्खनी संग वारो,
यदि शत्रु छे विज्ञ जाणोज सारो.

॥ ९ ॥

धर्म फल महिमा.

भुजंगी छंद.

रुडा धर्मथी सर्व शांति थनारी,
रुडा धर्मथी सर्व भ्रान्ति जनारी;
रुडा धर्मथी कर्मनो अंत आवे,

रुडा धर्मथी स्वर्ग सिद्धि सुहावे.

॥ १ ॥

रुडा धर्मथी विश्वमां उच्च थावे,
रुडा धर्मथी पापनो लेश नावे;
रुडा धर्मथी लोकमां मान मोडूं,
रुडा धर्मथी थाय ना कांड खोडूं.

॥ २ ॥

रुडा धर्मथी दुर्गति दूःख नासे,
रुडा धर्मथी ज्ञान साचुं प्रकाशे;
रुडा धर्मथी रागने द्वेष दूरे,

रुडा धर्मथी सन्मति दीलें स्फुरे.

॥ ३ ॥

रुडा धर्मथी संकटो दूर जावे,
रुडा धर्मथी देवता स्तोत्र गावे,
रुडा धर्मथी शत्रुओ मित्र होवे,
रुडा धर्मथी स्वर्गनां शर्म जोवे.

॥ ४ ॥

रुडा धर्मथी होय ज्यां त्यां रूपाळूं,
रुडा धर्मथी दूःख तो जाय काळूं

१५२

रुडो धर्म तो कर्मनो क्लेश टाळे,
 रुडो धर्म तो दुर्मति शिघ्र टाळे ॥ ५ ॥
 रुडा धर्मथी होय सर्वत्र सिद्धि,
 रुडा धर्मथी होय छे सर्व सिद्धि,
 कहे धीनिधि धर्म छे विश्व सारो,
 सदा भव्य लोको दीले धर्म धारो. ॥ ६ ॥

प्रभु स्तुति.

भुजंगी छंद.

अरे देवना देव आनंद दाता,
 प्रभु तुं बडो मातने त्रात भ्राता;
 सदा हस्त जोडी प्रभु हूं नमूं छुं,
 प्रभु पादपद्मे सदा हूं रमूं छुं. ॥ १ ॥
 धरी ध्याने दोषना वृन्द टाळ्या,
 धरी ध्यानने कर्मना वर्ग खाळ्या.
 धरी ध्यानने केवल ज्ञान लीधुं,
 धरी ध्यानने ब्रह्मनुं दान दीधुं. ॥ २ ॥
 धरी ध्यानने सिद्ध सौधे सुहाया,
 धरी ध्यानने मुक्तिनां शर्म पाया;
 चिदानन्दरूपे प्रभु तुं सुहायो,
 महा योगि तुं चित्तमां नित्य आयो. ॥ ३ ॥
 अरुंधी असंख्य प्रदेशी प्रमाता,
 प्रभु तुं सदा तत्त्वनुं दानदाता;
 तव ध्यानथी ध्येयरूपे प्रभासे,

૧૫૩

ચિદાનંદની લ્હરિયો ચિત્ત વાસે. ॥ ૪ ॥

સ્વરા ઇશ દેવેશ દાતાર સેવા,
અમારે સદા મોક્ષના એજ મેવા;
પ્રમુધ્યાનથી પ્રેમનો ભેદ પાયો,
પ્રમુપ્રેમથી સત્ય આનંદ આયો. ॥ ૫ ॥

સદા સેવના દેવ ત્હારી ભલી છે,
પ્રમુપ્રેમમાં ચિત્તવૃત્તિ હઝી છે;
પ્રમુપ્રેમમાં ધીનીધિ વિરમું હું,
સદા હસ્ત જોડી પ્રમુદું નમું હું. ॥ ૬ ॥

અન્તરપ્રદેશધ્વનિગાન.

ગદ્યલ.

જગત્ને આંખથી દેખું, જગત્ને જ્ઞાનથી લેખું,
જગત્ને દેખતાં શાન્તિ, જગત્ને દેખતાં ભ્રાન્તિ. ॥ ૧ ॥
જગત્ને દેખતાં જોગી, જગત્ને દેખતાં ભોગી,
જગત્ તો દેખતાં સાચું, જગત્તો દેખતાં કાચું. ॥ ૨ ॥
જગત્ના ભાવ છે સ્વોટા, જગત્ના ભાવ છે મોટા.
જગત્માં પ્રેમની વીણા, જગત્ના ભાવ છે જ્ઞીણા. ॥ ૩ ॥
જગત્ છે દુઃસ્વની છાયા, જગત્માં કર્મથી કાયા,
જગત્ના સ્વેલ સ્વેલાહું, જગત્માં તત્ત્વના લાહુ. ॥ ૪ ॥
જગત્માં મોહની વાજી; જગત્માં મૂઢ છે રાજી,
જગત્ના જોષમાં દોષો, જગત્માં કોણને રોશો. ॥ ૫ ॥
જગત્માં રાગ ને દ્વેષો, જગત્માં પ્રેમ ને વલેશો,
જગત્માં કોણ છે મોટા, જગત્માં કોણ છે છોટા. ॥ ૬ ॥

૧૫૪

જગત્ને જાણતા યોગી, જગત્માં મૂઢ છે ભોગી,
 જગત્માં મોહથી મારુ, જગત્માં મોહથી તારુ. ॥ ૭ ॥
 જગત્માં ધર્મ છે સાચો, જગત્માં મોહ છે કાચો,
 જગત્માં મોહથી ફેરા, જગત્માં મોહ અન્ધેરા. ॥ ૮ ॥
 જગત્માં મૂર્ખ છે મેંલા, જગત્માં મૂઢ છે ઘેલા,
 જગત્માં જ્ઞાન ને ગાંઠા, જગત્માં ધર્મ ને વાંઠા. ॥ ૯ ॥
 જગત્ના પ્રેમમાં ફાંસી, જગત્ના પ્રેમમાં હાંસી,
 જગત્ના ક્લેશથી કાઢુ, જગત્ને જ્ઞાનથી ધાઢુ. ॥ ૧૦ ॥
 જગત્માં ઝેરના પ્યાલા, જગત્માં ઝંઘતા ચાલા,
 જગત્માં જાગતા સુખી, જગત્માં ઝંઘતા દુઃખી, ॥ ૧૧ ॥
 જગત્માં પ્રેમના મેલા, જગત્માં પુણ્યની વેલા,
 જગત્માં સત્યના તોટા, જગત્માં મોહના ગોટા. ॥ ૧૨ ॥
 જગત્માં ધર્મના ગ્રંથો, જગત્માં મોક્ષના પંથો,
 જગત્માં વંધ ને મુક્તિ, જગત્માં જ્ઞાનથી યુક્તિ. ॥ ૧૩ ॥
 જગત્માં ભૂખ છે ભૂંડી, જગત્માં આશ છે લૂંડી,
 જગત્ના ભર્મ ભૂંડા છે, જગત્ના ભર્મ કૂડા છે. ॥ ૧૪ ॥
 જગત્માં સન્તની સેવા, જગત્માં સત્ય છે દેવા,
 જગત્માં ભર્મ છે છાનો, જગત્માં ભર્મ છે માનો. ॥ ૧૫ ॥
 જગત્માં પુણ્ય ને પાપો, જગત્માં ધર્મની છાપો,
 જગત્ને જાણવું ન્યારુ, જગત્ને જાણવું પ્યારુ. ॥ ૧૬ ॥
 જગત્માં સાચ છે સારુ, જગત્માં ભર્મ અંધારુ,
 જગત્માં આત્મ છે દીવો, જગત્માં જ્ઞાનથી જીવો. ॥ ૧૭ ॥
 જગત્માં રંક ને રાજા, જગત્માં પીર ને રુવાજા,
 જગત્ને જાણતાં પ્યારુ, જગત્ને જાણતાં ગ્યારુ. ॥ ૧૮ ॥
 જગત્માં જ્ઞાનથી રહેવું, જગત્માં દુઃખ સદ્ રહેવું,

૨૧૦

જગનત્માં હું જગતમાં નહીં, અપેક્ષા જ્ઞાનમાં એ રહી. ॥૧૯॥
 જગતમાં જીવવું જ્ઞાને, જગતમાં જાગવું ભાને,
 બુદ્ધચિન્થિ જ્ઞાનથી ચોલે, નહિ કો જ્ઞાનની તોલે. ॥ ૨૦ ॥

પ્રમુપ્રેમચુમારીના ઉદ્ગાર.

ગજલ.

સમજજો પ્રેમથી ભક્તિ, સમજજો પ્રેમથી શક્તિ;
 સમજજો પ્રેમથી સેવા, સમજજો પ્રેમથી મેવા. ॥ ૧ ॥
 પ્રમુના પ્રેમથી શાન્તિ, પ્રમુના પ્રેમથી કાન્તિ;
 પ્રમુમાં પ્રેમ તો કરશુ, પ્રમુના પ્રેમથી તરશુ. ॥ ૨ ॥
 પ્રમુને પ્રેમથી મળવું, પ્રમુમાં પ્રેમથી હળવું;
 પ્રમુના પ્રેમથી જોગી, પ્રમુમાં પ્રેમથી ભોગી. ॥ ૩ ॥
 પ્રમુમાં પ્રેમથી રાત્રુ, પ્રમુમાં પ્રેમથી સાત્રુ;
 પ્રમુમાં પ્રેમ જો જાગે, તદાતો દોષ સહુ ભાગે. ॥ ૪ ॥
 પ્રમુમાં પ્રેમથી સુખો, પ્રમુમાં પ્રેમ વળ દુઃખો;
 પ્રમુને જાણતાં પ્રેમી, પ્રમુને જાણતાં ક્ષેમી. ॥ ૫ ॥
 પ્રમુમાં પ્રેમથી રમવું, પ્રમુમાં પ્રેમથી ભમવું;
 પ્રમુને પૂજીએ પ્રેમ, પ્રમુને પૂજીએ નેમે. ॥ ૬ ॥
 પ્રમુમાં પ્રેમથી સિદ્ધિ, પ્રમુમાં પ્રેમથી રુદ્ધિ;
 પ્રમુ છે સર્વ તીર્થેશો, પૂજનથી જાય છે ક્લેશો. ॥ ૭ ॥
 પ્રમુ આ આત્મા સાચો, સદા ત્યાં પ્રેમથી રાચો;
 પ્રમુની સત્ય છે યારી, સમજ તું દીલમાં ધારી. ॥ ૮ ॥
 પ્રમુ સમ સર્વને ખાતું, તદા છે દીલ અજવાતું;
 પ્રમુ સમ સર્વને જાણું, દિલે જબ સંગ્રહનય આણું. ॥ ૯ ॥

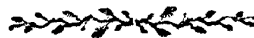
૧૫૬

જગતમાં પ્રેમ છે સ્વોટો, પ્રભુમાં પ્રેમ છે મોટો;
 બુદ્ધચન્ધિ પ્રેમ પરચી લે, હૃદયમાં ભવ્ય હરચી લે. ॥ ૧૦ ॥

સામાન્ય હિતવોધ.

ગજલ.

વિચારી વાતને વોલો, વિવેકે સત્યને તોલો;
 લઘુતા દિલમાં ધારો, અહંતા દીલથી વારો. ॥ ૧ ॥
 ગુરુગમ જ્ઞાનને લીજે, ભલામાં દીલદુ દીજે;
 ગુરુમાં પ્રેમથી ભક્તિ, ગુરુની ભક્તિથી શક્તિ. ॥ ૨ ॥
 ગુરુના વાક્યને પાલો, યતા દોષો સહુ ટાલો;
 કપટના ફન્દને ત્યાગો, સદાનિજ આત્મમાં જાગો. ॥ ૩ ॥
 ગળો સરચા સહુ જીવો, કરોને જ્ઞાન ઘટ દીવો;
 દયા દાને બનો સારા, પ્રભુ પ્રેમે બનો પ્યારા. ॥ ૪ ॥
 બુરામાં ચિત્ત ના દેવું, સદા સુખ શાન્તિમાં રહેવું;
 ઉપાધિથી રહી ન્યારા, ભજોને બ્રહ્મને પ્યારા. ॥ ૫ ॥
 સદાનંદે જીવન ગાલો, ચેતનના ધ્યાનમાં મ્હાલો;
 પ્રભુની ભક્તિમાં રીજો, કટુ વેળે નહીં સ્વીજો. ॥ ૬ ॥
 કરો સંગત શૂરાની, તજો સંગત અધુરાની;
 અહો જ્ઞાની સદા શુરો, અહો પાપી સદા ચૂરો. ॥ ૭ ॥
 સદા તત્ત્વે રહો રાચી, ગળી માયા મહા કાચી;
 કરુણા જીવપર કરવી, સમાધિ શાન્તતા વરવી. ॥ ૮ ॥
 કદાપિ ક્લેશ ના કરવો, કદાપિ ક્રોધ ના ધરવો;
 બુદ્ધચન્ધિ તત્ત્વમાં મેવા, અમારે જ્ઞાનની સેવા. ॥ ૯ ॥

૧૧૭

દેહસ્થઆત્માની પરમાત્માવસ્થાનું માન.

ગજલ.

અહો આ દેહમાં દેખો, ચેતનજી જ્ઞાન ધન પેસો;
 અરૂપી તત્ત્વ છે પોતે, અરે તું બાહ્ય ક્યાં ગોતે. ॥ ૧ ॥
 અનંતિ શક્તિનો સ્વામી, નિઃસંગી શુદ્ધ નિષ્કામી;
 સહુ દેસે સહુ જાણે, અનંતાં સુખ દીલ માણે. ॥ ૨ ॥
 પરમબ્રહ્મ સ્વયં શુદ્ધ, પરમયોગી પરમ બુદ્ધ;
 પરમધ્યાતા પરમધ્યેય, પરમ જ્ઞાતા પરમ જ્ઞેય. ॥ ૩ ॥
 પરમયોગી પરમભોગી, વિગતશોકી વિગતરોગી;
 અસ્વંડાનંદ અવિનાશી, પરમ પદ શુદ્ધ વિશ્વાસી. ॥ ૪ ॥
 પરમભ્રાતા પરમ ત્રાતા, પરમ નેતા પરમ દાતા;
 પરાનો પાર જે પાવે, યોગીશ્વર ચિત્તમાં ધ્યાવે. ॥ ૫ ॥
 પ્રકાશે સર્વને તેજે, રમે જે બ્રહ્મમાં સ્હેજે;
 અનિત્ય નિત્ય છે હીરો, રમે છે ધ્યાનમાં ધીરો. ॥ ૬ ॥
 પ્રકાશે પિંડમાં પોતે, અનંતી જ્ઞાનની જ્યોતે;
 બુદ્ધચન્દ્રિય ધ્યાન પોતાનું, કરીને દેખીએ માનુ. ॥ ૭ ॥

સમય શિક્ષાના ઉદ્ગાર.

ગજલ.

જગત્ને રૂઝમથી દેખો, જગત્ને પ્રેમથી પેસો;
 જગત્માં દેખવા ગ્રન્થો, જગત્માં ધર્મના પન્થો. ॥ ૧ ॥
 જગત્માં જાણવું સારુ, જગત્માં ત્યાગવું સારુ;
 જગત્માં સત્ય શોધી લે, જગત્માં સત્ય બોધી લે. ॥ ૨ ॥
 જગત્માં દાન દેવાનું, જગત્માં જ્ઞાન લેવાનું;
 જગત્માં સત્યનુ વારુ, જગત્માં મોહ અંધારુ. ॥ ૩ ॥

२५८

जगत्मां जागवुं जोगे, जगत्मां भूलवुं भोगे;
 जगत्मां मोहनी झाडी, जगत्मां धर्मनी वाडी. ॥ ४ ॥
 जगत्मां सत्य परखातुं, जगत्मां दील हरखातुं;
 जगत् जंजालथी दूरे, बुद्धचन्धि देव मुख पूरे. ॥ ५ ॥

वखतना विचित्र रंग.

गझल.

कोइ दिन ताढ ने तडको, कोइ दीन भुखनो भडको;
 कोइ दिन लक्ष्मीनी लहेरो, कोइ दिन रंकनो चहेरो. ॥ १ ॥
 अमीरी कोइ दिन आवे, फकीरी कोइ दिन थावे;
 कोइ दिन हस्त जन जोडे, कोइ दिन मान जन मोडे. ॥ २ ॥
 कोइ दिन गाममां फेरा, कोइ दिन जंगले डेरा;
 कोइ दिन पुण्यनी यारी, कोइ दिन दुःखनी क्यारी. ॥ ३ ॥
 अवस्था सर्व नहि सरखी, हरख जो धर्मने परखी;
 बुद्धचन्धि धर्मनी सेवा, हमारे शुद्ध ए मेवा. ॥ ४ ॥

केशविटंबना.

गझल.

सदा छे दुःख कंकासे, रहै नाह प्रेम तो पास;
 सदा छे केशमां काळुं, वसे छे दील अंधार. ॥ १ ॥
 नहि को केशथी सुखी, सहु छे केशथी दुःखी;
 वसे छे केशमां कुमति, खसे छे केशथी सुमति. ॥ २ ॥
 भले अग्रि धरो हाथे, भले सर्पो धरो माथे;
 परंतु केश ना करवो, सदातो संप अनुसरवो. ॥ ३ ॥

૧૫૯.

જગતમાં ક્રેશથી વૈરી, જગતમાં ક્રેશ છે શ્રેરી;
 જગતમાં ક્રેશ કરનારો, સદા તે દુઃખ ધરનારો. ॥ ૪ ॥
 જગતમાં ક્રેશ છે પાપી, જગતમાં ક્રેશ છે વ્યાપિ;
 જગતમાં ક્રેશથી મૃદું, વઢા નહિ ક્રેશથી રુદું. ॥ ૫ ॥
 જગતમાં યુદ્ધ છે ક્રેશ, જગતમાં ક્રેશ છે દ્વેષે;
 મહા છે ક્રેશ સ્વારીલો, થતો તો ક્રેશ વારી લ્યો. ॥ ૬ ॥
 બને છે ક્રેશથી સ્વોદો, બને છે ક્રેશથી ગોદો;
 ટીલે તો ક્રેશ છે દારુ, કદી નહિ ક્રેશથી સારુ. ॥ ૭ ॥
 મળે નહિ ક્રેશથી પાણી, કરે છે ક્રેશ ધૂલ ધાણી;
 કુટુંબો ક્રેશથી ભાગે, નગારાં દુઃખનાં વાગે. ॥ ૮ ॥
 કરેલાં પુણ્ય તો નાસે, હૃદયમાં ક્રેશના વાસે;
 કરો નહિ ક્રેશથી ચારી, સમજ આ દીલમાં ધારી. ॥ ૯ ॥
 ચૂરામાં ક્રેશ છે ચૂરો, ચૂરામાં ક્રેશ છે શૂરો;
 બૃહદ્વિધ ક્રેશને વારી, સદા સુસંપ દીલ ધારો. ॥ ૧૦ ॥

મલ્હિજિન સ્તુતિ.

ગદ્ગલ.

મલ્હિજિન દેવના દેવા, મલી છે સત્ય તુજ સેવા;
 તમારા રૂપમાં રાચું, સદા છે રૂપ તુજ સાચું. ॥ ૧ ॥
 અહો ઇશ દેવતું પ્યારો, જગતમાં સત્ય તું સારો;
 તમારી ભક્તિમાં મલ્હશુ, તમારી ભક્તિમાં હલ્હશુ. ॥ ૨ ॥
 તમારી તેજ મારી છે, હૃદયમાં વાત ધારી છે;
 તમારી ભક્તિ છે પ્યારી, અસ્વંડાનંદ ગુણ ક્યારી. ॥ ૩ ॥
 પ્રભુ તવ બાલ છે છોટો, કરોને રહેમથી મોટો;
 કપટના ફંદને કાપો, સદા સુખ સિદ્ધનાં આપો. ॥ ૪ ॥

१६०

प्रभुनी भक्तिथी शक्ति, प्रगटती आत्मनी व्यक्ति;
 प्रभुने वंदतां शान्ति, प्रभुने वंदतां कांति. ॥ ५ ॥
 प्रभुजी रहेमना दरिया, प्रभुजी ज्ञानथी भरिया;
 सेवकनां कष्ट कापोने, सेवकने सुख आपोने. ॥ ६ ॥
 प्रभुना ध्यानथी तरशु, अनंतां सिद्ध सुख वरशु;
 बुद्ध्यन्धि बालने तारो, हृदयनी अर्ज अवधारो. ॥ ७ ॥

मम्य महिमा.

गङ्गल.

अगत्मां संपमां सुखो; टले छे संपथी दुःखो,
 जगत्मां संपथी सारु, मले छे संपथी प्यारु. ॥ १ ॥
 जगत्मां संपथी शान्ति, टले छे संपथी भ्रान्ति,
 जगत्मां संपथी सुमति, टले छे संपथी कुमति. ॥ २ ॥
 जगत्मां संप छे मोटो, टले छे क्लेशनो गोटो,
 जगत्मां संप गुणकारी, जगत्मां संप सुखकारी. ॥ ३ ॥
 धर्याथी संप सुख थाशे, धर्याथी संप दुःख जाशे,
 भला संपे रहो जेपे, नहि को क्लेशथी कंपे. ॥ ४ ॥
 उदयनुं चिन्ह छे साचुं, सदा सुसंपमां राचु,
 शुभोदय सर्व छे एमां, रहो राची सदा तेमां. ॥ ५ ॥
 सदानुं शर्म थानारु, सदानुं दुःख जानारु,
 मले छे संपथी साचुं, टले छे संपथी काचुं. ॥ ६ ॥
 जगत्मां संप छे भारी, करो सहु संपनी यारी,
 टले छे संपथी क्लेशो, सुखी छे संपथी देशो. ॥ ७ ॥
 सह्यथी संप छे मीटो, नहि को तेह सम दीटो,
 सुजन सहु संपथी राजे, उदयनी टोकमां गाजे. ॥ ८ ॥

१६१

सुसंपे वित्ततो आवे, सुसंपे दीनता जावे,
 सुसंपे धर्मेने थापे, सुसंपे क्लेशने कापे. ॥ ९ ॥
 सदा सुसंपमां रहेवुं, कोइने दुःख नहि देवुं.
 बुद्धचब्धि संप बलिहारी, अमारे संपथी यारी. ॥ १० ॥

चिदानंदोद्गार.

गझल.

हमारे एक छे देवा, हमारे प्रेमथी सेवा;
 हमारे प्रेमथी मळवुं, हमारे प्रेमथी हळवुं. ॥ १ ॥
 जगत्मां प्रेमथी रहेवुं जगत्मां प्रेमथी कहेवुं;
 जगत्मां प्रेम मोटो छे, जगत्नो प्रेम खोटो छे. ॥ २ ॥
 खरेखर प्रेमथी योगी, अखंडानंदना भोगी;
 प्रभुने प्रेमथी गावा, प्रभुना प्रेमथी चावा. ॥ ३ ॥
 हमोए सत्यने शोध्युं, हमोए सत्यने बोध्युं;
 जीवोपर रहेमनी दृष्टि, खरेखर धर्मेनी दृष्टि. ॥ ४ ॥
 जगत्मां कर्मथी जीवो, करे छे दुःखथी रीवो;
 करुणा तेहपर करशुं, खरेखर रहेमथी तरशुं. ॥ ५ ॥
 करीशुं सर्वतुं सारु, धर्यावण रहेम अंधारुं;
 करुणा धर्म धन हेली, हमारे दील वरसेली. ॥ ६ ॥
 हमारे आत्मवत् सर्वे, सरखा जीव शुं गर्वे;
 लघुने मोटका प्यारा, जीवो छे ज्ञानघन सारा. ॥ ७ ॥
 कदी नहि वेर को साथे, बरु नहि शस्त्र मुज हाथे;
 मळो सह जीवने सुखो, टळो सह जीवनां दुःखो. ॥ ८ ॥
 हमारे आत्मनी प्रीति, धरी में आत्मनी नीति;
 जगत्मां जागता तरयुं, जगत्मां ब्रह्मपद वरवुं. ॥ ९ ॥

२१

१६२

धरु नहि आत्मवण प्रीति, धरी में आत्मनी रीति;
बुद्धचब्धि आत्मनी कहेणी, खरेखर आत्मनी रहेणी ॥ १० ॥

स्वार्थ महिमा.

गझल.

जगत्मां स्वार्थना दरिया, सहजुन स्वार्थथी भरिया,
जगत्मां स्वार्थना प्रेमो, जगत्मां स्वार्थना नेमो. ॥ १ ॥
जगत् सह स्वार्थमां गाजे, रहे नहि स्वार्थथी लाजे,
जगत्मां स्वार्थनी यारी, जगत् छे स्वार्थनी क्यारी. ॥ २ ॥
जगत्छे स्वार्थनुं प्रेर्यु, जगत् छे स्वार्थनुं घेर्यु,
जगत्मां स्वार्थथी पापो; जगत्मां स्वार्थनी छापो. ॥ ३ ॥
जगत्मां स्वार्थनी होली, मनोहर स्वार्थनी बोली,
जगत् सह स्वार्थथी अंधु, जगत् सह स्वार्थथी बन्धु. ॥ ४ ॥
जगत्मां स्वार्थना शिष्यो, जगत्मां स्वार्थथी रीसो,
जगत्मां स्वार्थथी माया, जगत्मां स्वार्थना जाया. ॥ ५ ॥
जगत्मां स्वार्थथी मोटा, जगत्मां स्वार्थना गोटा,
जगत् सह स्वार्थथी घेलु, जगत् सह स्वार्थथी मेलु. ॥ ६ ॥
जगत् सह स्वार्थ पूजारी, जुओने तत्वथी धारी,
जगत्मां स्वार्थ छे मीठो, जगत्मां स्वार्थ छे धीठो. ॥ ७ ॥
जगत्मां स्वार्थ छे भारी, गया सह स्वार्थथी हारी,
जगत्मां स्वार्थना बहालां, जगत्मां स्वार्थथी कालां. ॥ ८ ॥
जगत्मां स्वार्थ छे कालो, जगत्मां स्वार्थ कंटालो,
जगत्मां स्वार्थ छे खाडो, सदा छे मुक्तिथी आडो. ॥ ९ ॥
जगत्मां स्वार्थथी सेवा, जगत्मां स्वार्थना मेवा,
जगत्मां स्वार्थ छे बूरो, जगत्मां स्वार्थ छे शूरो. ॥ १० ॥

૨૬૨

જગત્ સહુ સ્વાર્થનું રાગી, અહો કોઈ સ્વાર્થનું ત્યાગી,
 શુદ્ધચરિત્ર સ્વાર્થને ત્યાગો, હૃદયમાં જ્ઞાનથી જાગો. ॥૧૧॥

અસાર દુનિયા સજાય.

(શ્રીરે સિદ્ધાચલ ભેટવા એ રાગ.)

જગમાં કોઈ ન કોઈનું, જૂઠ સગપણ વાજી,
 મારુ મારુ ત્યાં માનીને, કેમ રહેવું રાચી. જગમાં. ॥ ૧ ॥
 સ્વારથિયા સંસારમાં, જીવ નાચે છે કર્મે,
 સાથ ન કાંઈ આવતું, વાલ દીલહું ધર્મે. જગમાં. ॥ ૨ ॥
 અજ્ઞાને જીવ આંધલો, શુદ્ધ ધર્મ ન દેશે,
 વિષય વાસના નાચમાં, પુણ્ય પાપ ન લેશે. જગમાં. ॥ ૩ ॥
 ગદ્ગદવૈતરુ વહુ કરે, મોહમાયા ભરેલો,
 પાપની પોથી વાંધીને, જાય નરકે એકીલો; જગમાં. ॥ ૪ ॥
 આજ કાલ કરતાં થકાં, વીતી આયુષ્ય જાવે,
 ધર્મ કર્મ બે સાથમાં, અંતે પરભવ આવે. જગમાં. ॥ ૫ ॥
 ચેત ચેત અરે જીવડા, ત્યાગ દુનિયા વાજી,
 શુદ્ધિસાગર ધર્મથી, રહેજે નિશદિન રાજી. જગમાં. ॥ ૬ ॥

ઘડીમાં નવ નવા રંગ.

ગદ્ગલ.

ઘડીમાં સુખ આવે છે, ઘડીમાં દુઃખ થાવે છે,
 ઘડીમાં ચિત્ત ચક્રદોળે, ઘડીમાં તરવને સ્થોળે. ॥ ૧ ॥
 ઘડીમાં જ્ઞાનની વાતો, ઘડીમાં શોક નહિ માતો,
 ઘડીમાં પ્રેમના પ્યાલા, ઘડીમાં શોકની જ્વાલા. ॥ ૨ ॥

૧૬૪

ઘડીમાં લાગતું મીઠું, ઘડીમાં થાય નહિ દીઠું,
 ઘડીમાં ચિત્ત આનંદે, ઘડીમાં ચિત્તહું ફંદે. ॥ ૩ ॥
 ઘડીમાં ક્રોધને માયા, ઘડીમાં ધ્યાનની છાયા,
 ઘડીમાં ચિત્ત દિલગીરી, ઘડીમાં વાત અળધીરી. ॥ ૪ ॥
 ઘડીમાં ધ્યાનની વેળા, ઘડીમાં મિત્રના મેળા,
 ઘડીમાં થાય ધૂલ ધાળી, ઘડીમાં થાય ગુણ ધાળી. ॥ ૫ ॥
 ઘડીમાં થાય છે સારુ, ઘડીમાં થાય અંધારુ.
 ઘડીમાં અન્નને પાળી, ઘડીની વાત નહિ જાળી. ॥ ૬ ॥
 ઘડીમાં વિત્તને વાડી, ઘડીમાં વેસવા ગાડી,
 ઘડીમાં રંકની વેળા, ઘડીમાં હોય વગડેલા. ॥ ૭ ॥
 ઘડીમાં ચિત્ત હડકાયું, ઘડીમાં ચિત્ત છે ઢાહ્યું,
 ઘડીમાં તત્ત્વની વાતો, ઘડીમાં યુદ્ધની લાતો. ॥ ૮ ॥
 ઘડીમાં થાય અળધાર્યું, જીવન તો જાય છે હાર્યું,
 ઘડીમાં વાત છે સ્વોટી, ઘડીમાં વાત છે મોટી. ॥ ૯ ॥
 ઘડીના રંગ છે ન્યારા, સમજ લે દીલમાં પ્યારા,
 ઘડીના રંગમાં ગોટા, ઘડીના રંગમાં છોટા. ॥ ૧૦ ॥
 ઘડીમાં જ્ઞાનની બાજી, ઘડીમાં રંક ને કાજી;
 બુદ્ધચન્ધિ ધ્યાનમાં ધીરા, વિવેકે જાળજો વીરા. ॥ ૧૧ ॥

માયાપાશની સજ્જાય.

શ્રીરે સિદ્ધાચલ મેટવા-પરાગ.

માયા પાશમાં જે પડ્યા, દુઃખિયા જન તે તો;
 માયા છે વિષવેલડી, ચિત્ત ચેતન ચેતો. માયા. ॥ ૧ ॥
 મૃગતૃષ્ણાવત્ મોહથી, કદી થાય ન શાંતિ;
 સંસારમાં સુખ નહિ કદી, મિથ્યા એહ ભ્રાંતિ. માયા. ॥ ૨ ॥

૨૬૧

चेत चेत अरे जीवढा, सत्य धर्मनुं टाणुं;
बुद्धिसागर धर्मनुं, एक शरणुं मजानुं. माया. ॥ ३ ॥

अन्तर्वृत्ति स्वाध्याय.

श्रीर सिद्धाचल भेटवा-पराग.

शुद्ध रमणता आदरो, थाओ निजगुण भोगी;
बाह्यदशा चित्त वारीने, थाओ सहजोपयोगी. शुद्ध. ॥ १ ॥
परमानंद स्वभाव छे, शुद्ध चेतन द्रव्य;
सोहं सोहं ध्यानथी, सेवना कर भव्य. शुद्ध. ॥ २ ॥
नवधा भक्ति जे आत्मनी, करशे ते तरशे;
रत्नत्रयीनी लक्ष्मीने, वेगे ते हि वरशे. शुद्ध. ॥ ३ ॥
निश्चय भावदशा भजी, चेतन थाय सुखी;
अनुभवामृत पीवतां, कदी थाय न दुःखी. शुद्ध. ॥ ४ ॥
बाह्यदशा व्यवहारथी, भटके जीव भारी;
अप्रमत्त दशा विना, जाय उम्पर हारी. शुद्ध. ॥ ५ ॥
शाब्दिक तार्किक पंडितो, बाह्यझण्डे राता;
चउद् पूर्वी प्रमादथी, भवोभव भटकाता. शुद्ध. ॥ ६ ॥
शुद्ध रमणता प्रीतडी, निश्चय सत्य मानी;
बुद्धिसागर बोधथी, वात कोइ न छानी. शुद्ध. ॥ ७ ॥

कपटमाहिमा.

गजल.

कपटना फंद छे काला, कपटना चित्र छे चाला;
कपटथी कर्म छे कूडुं, कपटथी थाय नहि रुडुं. ॥ १ ॥
कपटमां कर्मना दरिया, कपटथी कोइ नहि ठरिया;

૧૬૬

- કપટમાં પાપની પોઠો, કપટમાં સ્વાર્થની ગોઠો. ॥ ૨ ॥
 કપટના કોલ છે ન્યારા, કપટમાં સ્વાર્થના ધારા;
 કપટથી કાઠ આવે છે, કપટથી દુઃખ થાવે છે. ॥ ૩ ॥
 કપટમાં સ્વાર્થની ફાંસી, કપટની ચિત્ર છે હાંસી;
 કપટથી ધર્મ છે દૂરે, કપટથી દુર્મતિ સ્ફુરે. ॥ ૪ ॥
 કપટમાં ચિત્ત છે કાંઠું, કપટ છે મોહ કુંડાઠું;
 કપટના ફંદ છે વૂરા, કપટના ફંદ છે પૂરા. ॥ ૫ ॥
 કપટમાં મિષ્ટ છે વાળી, કપટથી થાય ધૂલધાળી;
 કપટને પંડિતો પરચે, કપટમાં પાપિયો હરચે. ॥ ૬ ॥
 કપટમાં જીવ સહુ ડુલ્યા, કપટમાં જીવ સહુ ડુલ્યા;
 કપટમાં આતમા વાંકો, કપટમાં ક્લેશનો ફાંકો. ॥ ૭ ॥
 કપટમાં પાપના ગોટા, કપટથી સર્વ છે ચોટા;
 કપટમાં નીચતા ભાટું, કપટમાં દ્વેષનું જ્ઞાટું. ॥ ૮ ॥
 કપટમાં કર્મની કોડી, કપટની કોડ નહિ જોડી;
 કપટ ત્યાં ધર્મ નહિ રડો, કપટને જાણવો મુંડો. ॥ ૯ ॥
 કપટ છે વિષના પ્યાલા, કપટ છે અગ્નિની જ્વાલા;
 કપટમાં કાઠ છે કાઠો, કપટને જ્ઞાનથી ટાઠો. ॥ ૧૦ ॥
 કપટને ત્યાગતાં શુદ્ધિ, કપટને ત્યાગતાં રુદ્ધિ;
 બુદ્ધચન્ધિ ધર્મને ધારો, કપટને દૂરથી વાગો. ॥ ૧૧ ॥

દુઃખકર સંસારસ્વરૂપ સજાય.

શ્રીરે સિદ્ધાન્તલ મેટવા પરાગ.

- દુઃખદીરિયા સંસારમાં, કદી નહિ સુખઆશા;
 વિષયવાસના પાસના, જ્યાં ત્યાં જવરા તમામા. દુઃખ. ॥૧॥
 મોહે મુંઝી જીવડો, જ્યાં ત્યાં મટકે મનથી;

૧૬૭

મુખ નહિ લલના પુત્રથી, મુખ નહિ તન ધનથી. દુઃખ. ॥૨॥

ચેતનમાં મુખ નિત્ય છે, જ્ઞાન ધ્યાનથી વરવું;

બુદ્ધિસાગર ધર્મથી છેડે છૂટે ફરવું.

દુઃખ. ॥૩॥

જગત્જીવોના વિચારની વિચિત્રતા.

ગદ્યલ.

ચઢે છે કોઈ વરઘોડે, ચઢે છે કોઈ વરજોડે,
પડે છે કોઈ પાતાલે, ચઢે છે કોઈ શિવ મ્હાલે. ॥ ૧ ॥

જગત્માં કોઈ જન જોગી, જગત્માં કોઈ જન ભોગી,
જગત્ને કોઈ જન જુવે, જગત્ને કોઈ જન રુવે. ॥ ૨ ॥

જગત્માં કોઈ જન રાગી, જગત્માં કોઈ વૈરાગી,
જગત્ના મોહમાં ફસીયા, જગત્ના મોહમાં રસીયા, ॥ ૩ ॥

જગત્થી કોઈ કંઠાલે, જગત્ને કોઈ પંપાલે.

જગત્ની આશથી દાસા, જગત્ના જૂટ વિશ્વાસા. ॥ ૪ ॥

જગત્માં મોહથી ઘેલા, જગત્માં મોહથી મેલા,
જગત્માં કોઈ જન ઢૂલ્યા, જગત્માં કોઈ જન મૂલ્યા. ॥ ૫ ॥

જગત્ છે દુઃખની વ્યારી, જગત્ની વાત છે ન્યારી,
જગત્માં કોઈ પછડાયા, તરે છે કોઈ જન ડાહ્યા. ॥ ૬ ॥

અરે કોઈ મોહથી વાંકા, અરે કોઈ મોહથી ફાંકા,
બુદ્ધચન્ધિ સંતની સેવા, અમારે શુદ્ધ એ મેવા. ॥ ૭ ॥

જગત્ની અસ્થિરતા.

ગદ્યલ.

જુઓને આંખ ઉઘાડી, ખલાં નહિ લાડી ને ગાડી,
જીવલડા સત્ય જાણી લે, હૃદયમાં વાત આળી લે. ॥ ૧ ॥

૧૬૮

મરેછે રંક ને રાણા, મરેછે મૂર્ખ ને શાણા,
 અમર નહિ કોઈ શું ફૂલે, અરે શું મોહમાં ડૂલે. ॥ ૨ ॥
 ઝપાટા કાલના વાગે, જગત્માં યોગિયો જાગે,
 જગત્માં જૂઠ છે માયા, જગત્માં જૂઠ છે કાયા. ॥ ૩ ॥
 સદાતો કાલ શીર જાગે, ફુલે શું માનવી રાગે,
 કરે શું પાપને પાપી, પ્રભુની આળ ઉત્થાપી. ॥ ૪ ॥
 અરે શું જન્મને હારે, અરે તું જીવ શીદ મારે,
 વિચારી જીવડા જોજે, કર્યાં સદુ કર્મને ધોજે. ॥ ૫ ॥
 દયાને દિલમાં ધરજે, વિચારી ધર્મને કરજે,
 સમયને સાધી લે શાણા, નહિ કો રંક ને રાણા. ॥ ૬ ॥
 પ્રભુનો ધર્મ કરનારા, ભવાબ્ધિશિષ્ટ તરનારા,
 જગત્માં ધર્મ છે સારો, અરે નહિ ધર્મને હારો. ॥ ૭ ॥
 કર્યું તે પુણ્ય છે સાથે, કર્યું જે પાપ તે માથે.
 નહિ કો કર્મથી છૂટે, વિના ભોગે નહીં ચૂટે. ॥ ૮ ॥
 વિચારી વાત લે વીરા, ધરે જે ધર્મ તે ધીરા,
 ફજેતી ફુલતાં થાશે, લહીને દુઃખ પસ્તાશે. ॥ ૯ ॥
 શિશ્વામળ વાત છે છેલી, ગ્રહીને શિશ્વ આ વહેલી,
 બુદ્ધચબ્ધિ ચાલ શિવપંથે, ધરી લે પ્રેમ સદગ્રન્થે.

જગતો વિચાર.

ગજલ.

સમજલે ચિત્તમાં હરખી, સ્વરેસર ધર્મને પરખી,
 મઝ્યું આ ધર્મનું ટાળું, મઝ્યું આ ધર્મનું નાળું. ॥ ૧ ॥
 મળીને જીવ શું મૂલે, મળીને જીવ શું શૂલે,
 વિચારી વાત લે વીરા, ધરીલે ધર્મને ધીરા. ॥ ૨ ॥

૧૬૨

જગત્માં મોહની બાજી, રહ્યો શું તેહમાં રાજી,
 કાયરે મન કેમ કંપે, કાયરનાં વેળ શું જંપે. ॥ ૩ ॥
 જગત્માં ચેતજે વેહલો, સમય તો જાય છે છેલ્લો,
 ધરીને જન્મ શું ધાર્યું, ધરીને જન્મ શું વાર્યું. ॥ ૪ ॥
 વિવેકે વાત પરચાશે, તદાતો સત્ય સુખ થાશે,
 બુદ્ધચન્ધિ ધર્મની વાટે, ચલોને ભવ્ય શીર સાટે. ॥ ૫ ॥

મન્ત.

ગજલ.

હમારે સન્તની સેવા, હમારે સન્ત છે દેવા,
 હમારે સન્તને મલવું, હમારે સન્તથી ફલવું. ॥ ૧ ॥
 હમારે સન્તથી શાંતિ, ટલે છે સન્તથી ભ્રાંતિ,
 સુણીશું સન્તની વાણી, સુધાં સમ દીલમાં જાણી. ॥ ૨ ॥
 કરીશું સન્તની ભક્તિ, લહીશું આત્મની શક્તિ,
 હમારે સંત સૌભાગી, જગતમાં સન્ત વૈરાગી. ॥ ૩ ॥
 જગતમાં સન્ત છે પ્યારા, જગત્થી સન્ત છે ન્યારા,
 હમારે સન્તની ચારી, ઠરીશું, દોપને ઠારી. ॥ ૪ ॥
 હમારે સંતથી વાતો, ખલી છે સન્તની જાતો.
 બુદ્ધચન્ધિ સન્તની સેવા, મુનીશ્વર સન્ત છે મેવા. ॥ ૫ ॥

વચનની ટેક પાઠ્યા વિષે.

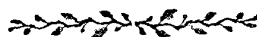
ગજલ.

વદેલા વૈળને પાલે, ચરે તે ધન્ય કલિ કાલે,
 વદેલા વાક્યમાં શૂરા, ચરેચર સન્ત છે પૂરા. ॥ ૧ ॥

૨૨

૧૭૦

કહેલુ ફોક જો થાવે, તદાતો દુઃખ વહુ થાવે,
 ધરીને ટેક જે પાલે, જગત્માં સુખમાં મ્હાલે. ॥ ૨ ॥
 ધરીને ટેક જે છોડે, શિલાથી શિર તે ફોડે,
 તજીને ટેક જે હસતો, કુતરની જેમ તે ભસતો. ॥ ૩ ॥
 વચનની ટેક જે છંડે, પડે તે કષ્ટના ફંદે,
 વચનની ટેકમાં શાન્તિ, વચનની ટેકમાં કાન્તિ. ॥ ૪ ॥
 વચનની ટેકમાં મોટા, ત્યજે જે ટેક તે છોટા,
 વચનની ટેકમાં રાજે, જગત્માં કીર્તિ હિ ગાજે. ॥ ૫ ॥
 વચનની ટેક જે ધારે, ધરીને ધર્મ નહીં હારે,
 વચનની ટેકમાં દેવા, વચનની ટેકમાં સેવા. ॥ ૬ ॥
 વચનની ટેક જે ભૂલે, નપુંસક દુઃખમાં ફૂલે,
 વચનની ટેક નહિ સ્વોટી, વચનની ટેક નહિ છોટી. ॥ ૭ ॥
 વિચારી વાક્ય નહિ બોલે, સ્વસ્થ મૂર્ખ તૂળ તોલે,
 વચનની ટેક જો પાપે, તદાતો ટેક દુઃખ આપે. ॥ ૮ ॥
 વચનની ટેક સારામાં, કરો ના ટેક નઠારામાં,
 વચનની ટેક શિવ પન્થે, કહી છે વાત સદ્ગ્રન્થે. ॥ ૯ ॥
 સુજન છે ટેકના રાગી, અહો તે ધન્ય સૌભાગી,
 બુદ્ધચિન્ધિ ટેકમાં ધીરા, સદા છે યોગિ જન વીરા. ॥ ૧૦ ॥

શરીરમાં આત્મા દેવસમાન છે.

ગજલ.

સ્વસ્થ પિંડમાં દેવા, સ્વસ્થ આત્મની સેવા;
 સ્વસ્થ આત્મ અજ્ઞાને, પડે છે જીવ તોફાને. ॥ ૧ ॥
 સ્વસ્થ આત્મમાં શાન્તિ, સ્વસ્થ જાય છે આન્તિ;
 સ્વસ્થ આત્મમાં રહેવું, સ્વસ્થ દુઃખ સહુ સહેવું. ॥ ૨ ॥

१७१

खरेखर आत्मनो ज्ञानी, खरेखर आत्मनी वाणी;
 खरेखर आत्मनी ज्योति, ग्रहीलो पिंडमां मोति. ॥ ३ ॥
 खरेखर आत्ममां रमवुं, खरेखर बाह्य नहि भमवुं;
 खरेखर आत्ममां प्रीति, खरेखर आत्मवण भीति. ॥ ४ ॥
 खरेखर आत्मना रागी, खरेखर ज्ञानथी त्यागी;
 बुद्धयब्धि आत्मना ज्ञाने, पडे नहि जीव अज्ञाने. ॥ ५ ॥

पुण्यने पापनो फेर.

गझल.

जगत्मां पुण्यथी चढती, जगत्मां पापथी पडती;
 जगत्मां पुण्यथी लीला, जगत्मां पापथी खीला. ॥ १ ॥
 चहे ते पुण्यथी मळतुं, चहे ते पापथी टळतुं;
 बुद्धयब्धि सत्यमां रहेवुं, हमारे सत्यने कहेवुं. ॥ २ ॥

धर्म अने पापनो फेर.

गझल.

जगत्मां धर्मथी सुखी, जगत्मां पापथी दुःखी;
 जगत्मां धर्मथी शान्ति, जगत्मां पापथी भान्ति. ॥ १ ॥
 जगत्मां धर्मथी उंचा, जगत्मां पापथी नीचा;
 जगत्मां धर्मथी साचो, जगत्मां पापथी काचो. ॥ २ ॥
 जगत्मां धर्मथी भोगी, जगत्मां पापथी रोगी;
 जगत्मां धर्मथी ज्ञानी, जगत्मां पापथी मानी. ॥ ३ ॥
 जगत्मां धर्मथी तरतो, जगत्मां पापथी फरतो;
 जगत्मां धर्मथी रुंडा, जगत्मां पापथी भूंडा. ॥ ४ ॥

૧૭૨

જગત્માં કીર્તિ છે ધર્મે, પડે છે દુઃખ તો કર્મે;
 જગત્માં ધર્મ દુઃખ ટાળે, જગત્માં પાપ દુઃખ આલે. ॥ ૫ ॥
 જગત્માં ધર્મના ડંકા, જગત્માં પાપથી રંકા;
 જગત્માં ધર્મ બલિહારી, જગત્માં પાપ ભયકારી. ॥ ૬ ॥
 જગત્માં ધર્મ જયકારી, સમજજો ભવ્ય નરનારી;
 બુદ્ધચન્ધિ ધર્મને ધારો, વિચારી પાપને વારો. ॥ ૭ ॥

જીવોપદેશ.

ગણલ.

જીવલડા ચીત્ત જાગીલે, હૃદયથી સત્ય માગીલે;
 જીવલડા સત્યમાં રમજે, કદી નહિ બાહ્યમાં રમજે. ॥ ૧ ॥
 જીવલડા સત્ય છે ત્હારુ, વિચારી લે હૃદય પ્યારુ;
 જીવલડા સત્યમાં સુખો, જીવલડા બાહ્યમાં દુઃખો. ॥ ૨ ॥
 જીવલડા ધ્યાન કર ત્હારુ, સદા જે શર્મ કરનારુ;
 જીવલડા ધ્યાનમાં રુઢું, જીવલડા બાહ્યમાં કુઢું. ॥ ૩ ॥
 જીવલડા દેહમાં પોતે, અવરમાં શીદને ગોતે;
 જીવલડા જ્ઞાનથી શાન્તિ, જીવલડા બાહ્યથી આન્તિ. ॥ ૪ ॥
 જીવલડા શીખ માનીલે, હૃદયમાં વાત આળીલે;
 જીવલડા ચેતજે ચિત્ત, ધરીશ નહિ મોહને નિત્ય. ॥ ૫ ॥
 જીવલડા જાગજે ઘટમાં, ધરીશ ના ચિત્ત ઘટપટમાં;
 જીવલડા સત્ય તુ યોગી, જીવલડા સત્ય તુ ભોગી. ॥ ૬ ॥
 જીવલડા સત્યમાં દેવા, જીવલડા સત્યમાં મેવા;
 જીવલડા સત્ય તું સાચો, કદી નહિ બાહ્યમાં રાચો. ॥ ૭ ॥
 જીવલડા સત્યની કહેણી, જીવલડા સત્યની રહેણી;
 બુદ્ધચન્ધિ ધ્યાનમાં રહેજો, અસ્વંડાનંદ ઝટ લેજો. ॥ ૮ ॥

૧૭૩

સમય હિતોપદેશ.

ગદ્યલ.

ગરજ છે સર્વથી વહેલી, ફરજ છે સર્વથી પહેલી
 સુધારો સર્વથી સારો, કુધારો સર્વથી સ્વારો. ॥ ૧ ॥
 ભલામાં સત્યના પન્થો, ભલામાં સત્ય છે ગ્રન્થો;
 બુરામાં દુર્જનો દોડે, પ્રભુમાં ભક્ત મન જોડે. ॥ ૨ ॥
 ગુરૂની ભક્તિમાં શક્તિ, અસ્વંઠાનંદની વ્યક્તિ;
 સમયના જાણ છે મોટા, સમયના અજ્ઞ છે છોટા. ॥ ૩ ॥
 દયાની સત્ય છે કરણી, દયા છે મોક્ષ નિઃસરણી;
 સમજશો જ્ઞાનથી મુક્તિ, સમજશો જ્ઞાનથી યુક્તિ. ॥ ૪ ॥
 દયા છે જ્ઞાનીની હાથે, ક્રિયા છે જ્ઞાનીની સાથે;
 દયામાં ચિત્ત રંગાશે, તદાતો મુક્તિ ઝટ થાશે. ॥ ૫ ॥
 દયા છે નિર્મલી ગંગા, દયાથી દીલ છે ચંગા;
 દયાથી દેવતા પાસે, દયાથી સંકટો નાસે. ॥ ૬ ॥
 પરખજો ધર્મનું નાણું, પરખજો ધર્મનું ટાણું;
 વિચાર્યા વીન ના બોલો, સમય વળ તત્ત્વ ના ચોલો. ॥ ૭ ॥
 પ્રભુને જ્ઞાનથી પરખો, હૃદયમાં હેતથી હરખો;
 બુદ્ધચિત્ત સન્તની સેવા, અમારે શુદ્ધ એ મેવા. ॥ ૮ ॥

ચિત્તમાં ચેત.

ગદ્યલ.

જીવલડા ચિત્તમાં ચેતો, જ્ઞાપાટો કાલ તો દેતો;
 અરે તુ જાગને ઘટમાં, પડે શું ભવ્ય સ્વટપટમાં. ॥ ૧ ॥
 જુએ શું માનવી મોળા, ફરે છે મૃત્યુના ડોળા;

૧૭૪

વિચારો વાત આ વહેલી, વસ્ત તો આવશે છેલ્લી. ॥ ૨ ॥
 જીવલડા ચિત્તમાં જાગો, કપટના ફન્દને ત્યાગો;
 ભળીને ભૂલ જો થાશે, તદા તો ખૂબ પસ્તાશે. ॥ ૩ ॥
 જગત્માં દુઃખ છે ભારી, જગત્ છે દુઃખની ક્યારી;
 વિચારી ધર્મને ધારો, ફોગટ નહિ જન્મને હારો. ॥ ૪ ॥
 કરે શું કલ્પના કોટી, વિષયની વાત છે છોટી;
 જગત્માં સંપથી ચાલો, જગત્માં સંપથી મ્હાલો. ॥ ૫ ॥
 સ્વરે જીવ જાય છે આયુ, સ્વર નહિ વાય શો વાયુ;
 વિચારી ચેતી લે વ્હાલા, કરે શું આલ પંપાલા. ॥ ૬ ॥
 ચલક તું ચેતન જ્ઞાની, નિરંજન નિત્ય સુખ સ્વાણી;
 બુદ્ધચબ્ધિ ધારજે સોઠું, હૃદયમાં ભાવજે કોઠું. ॥ ૭ ॥

કામવિષયસ્વરૂપ.

ગજલ.

વિષયની વાત ભૂંડી છે, વિષયની વાત કુડી છે,
 વિષયનો વેગ છે તેજી, વિષયથી લાજ નહીં છેજી. ॥ ૧ ॥
 વિષયમાં ચિત્તદુંદોડે, ચઢેલો સ્વાર જ્યું ઘોડે,
 વિષયથી ચિત્ત મટકે છે, વિષયથી ચિત્ત સટકે છે. ॥ ૨ ॥
 વિષયથી જૂઠની વાણી, વિષયથી દોષની સ્વાણી,
 વિષયથી પાપ આવે છે, વિષયથી ધર્મ જાવે છે. ॥ ૩ ॥
 વિષય છે દુઃખકર હસ્તિ, કરે છે ખૂબ તે મસ્તિ,
 વિષય છે વિષના પ્યાલા, વિષયથી સર્વ છે વાલા. ॥ ૪ ॥
 વિષયમાં દુઃખની શ્રેણિ, વિષયમાં દુઃખની રહેણી,
 વિષયથી થાય ધૂલ ધાણી, મળે નહિ અન્નને પાણી. ॥ ૫ ॥

૧૭૫

વિષયથી લાજને મૂકે, વિષયથી કીર્તિને ચૂકે,
 વિષય છે મોહની વાડી, વિષય છે ક્લેશની રાડી. ॥ ૬ ॥
 વિષયનો કૂપ છે ડંડો, વિષયનો ધૂપ છે ઘુંડો,
 વિષયની ઘેન છે માંડી, વિષયની બુદ્ધિ છે આડી. ॥ ૭ ॥
 વિષયમાં વ્હાલ છે રોડું, વિષયથી કોઈ નહિ મોડું,
 વિષયનું વૃક્ષ કાંટાળું, વિષયમાં દુઃખને ખાળું. ॥ ૮ ॥
 વિષયનો સંગ છે પાપી, વિષયથી સુખ શિર વ્યાપી,
 વિષયથી દુઃખના દરિયા, વિષયથી કોઈ ના તરિયા. ॥ ૯ ॥
 વિષયની વાત છે ઘેહલી, વિષયથી દુઃખની હેલી,
 વિષયના સંગને ત્યાગો, બુદ્ધચરિત્ર દીલમાં જાગો. ॥ ૧૦ ॥

વિવેક.

ગદ્યલ.

વિવેકે સત્ય પરચાતું, વિવેકે દુઃખ સહુ જાતું;
 વિવેકે સદ્ય છે મુક્તિ, વિવેકે સદ્ય છે યુક્તિ. ॥ ૧ ॥
 વિવેકે જાણીએ ટાળું, વિવેકે જાણીએ નાળું;
 વિવેકે બ્રહ્મ રસ ચાખે, વિવેકે સત્યને રાખે. ॥ ૨ ॥
 વિવેકે થાય છે શાન્તિ, વિવેકે જાય છે આન્તિ;
 વિવેકે સત્યને પરચો, નહીં કો તેહના સરચો. ॥ ૩ ॥
 વિવેકે સત્ય છે મીઠું, વિવેકે તત્ત્વને દીઠું;
 વિવેકે ધર્મને પાલે, વિવેકે પાપને રાલે. ॥ ૪ ॥
 વિવેકે મૂઢતા નાસે, વિવેકે બ્રહ્મ તો ખાસે;
 વિવેકે જાત છે ડંચી, વિવેકે જ્ઞાનની કુંચી. ॥ ૫ ॥
 વિવેકે માનવી સારો, વિવેકે માનવી પ્યારો;
 વિવેકે દુઃખડાં જાવે, વિવેકે શર્મને પાવે. ॥ ૬ ॥

૧૭૬

વિવેકે માનવી જ્ઞાની, વિવેકે માનવી ભાની;
 વિવેકે ભૂલ ના થાવે, વિવેકે સદગુણો આવે. ॥ ૭ ॥
 વિવેકે જાય છે હાંસી, વિવેકે જાય છે ફાંસી;
 વિવેકે માનને છંડે, વિવેકે મોહને સ્વંડે. ॥ ૮ ॥
 વિવેકે ઉચ્ચતા આવે, વિવેકે નીચતા જાવે;
 વિવેકે સન્મતિ ધારે, વિવેકે દુર્મતિ વારે. ॥ ૯ ॥
 વિવેકે ધન્ય છે વાણી, વિવેકે ધન્ય છે પ્રાણી;
 વિવેકે કર્મને ટાલે, વિવેકે કૂલ અજવાલે. ॥ ૧૦ ॥
 વિવેકે સત્ય નહિ છાનું, વિવેકે શર્મ લેવાનું;
 વિવેકે સન્તની યારી, બુદ્ધચબ્ધિ શીઘ્ર છે સારી. ॥ ૧૧ ॥

લઘુતા ગુણ મહિમા.

ગજલ.

લઘુતા સર્વથી મોટી, પ્રભુતા જાણજો સોટી;
 લઘુતામાં પ્રભુતા છે, પ્રભુતામાં લઘુતા છે. ॥ ૧ ॥
 લઘુતા સુખ દેનારી, લઘુતા સર્વ ગુણ ક્યારી;
 લઘુતા સર્વથી મીઠી, લઘુતા સન્તમાં દીઠી. ॥ ૨ ॥
 લઘુતા માનને સ્વંડે, લઘુતા દુઃખને દંડે.
 લઘુતા ઉચ્ચતા આપે, લઘુતા દુર્મતિ કાપે. ॥ ૩ ॥
 લઘુતા જ્ઞાનને આપે, લઘુતા ધ્યાનમાં વ્યાપે.
 લઘુતા સર્વમાં પહેલી, બુદ્ધચબ્ધિ ધારજે વહેલી. ॥ ૪ ॥

“ લઘુતા વિષે. ”

છપ્પય છંદની ચાલ.

લઘુતામાં પ્રભુતાય વસે છે જ્ઞાની ગાવે,
 લઘુતા ગુણનું પાત્ર લઘુતાથી ગુણ આવે;

૧૭૭

લઘુતા ગુણનું મૂલ લઘુતા વિણ ધૂલધાળી,
 ધનસત્તાથી ફોક ફૂલે છે મિથ્યા માની;
 અન્તર સદગુણ ધારવા લઘુતા પ્રશુતાદ્વાર છે.
 બુદ્ધિસાગર સમજશો અરે લઘુતા જગ જયકાર છે. ॥ ૧ ॥
 લઘુતા વિદ્યામૂલ લઘુતા સજ્જન પાસે,
 નાસે મિથ્યા માન લઘુતા હૃદયે વાસે;
 કરે કિંકરનું કામ સુજન લઘુતાના ધારી,
 લઘુતાની અહો વાત જગતમાં દેખો ભારી;
 લઘુતા લાવી શેવીયેહિ સન્ત સુદેવા પ્રેમથી,
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાનથી કહે ભવ્યને શુભ નેમથી. ॥ ૨ ॥

વિનયમહત્તા.

છળ્લા છન્દ.

વિનય કરો નર નાર, વિનયથી વિદ્યા આવે,
 વિનયે માન હણાય, વિનયથી કષ્ટો જાવે;
 વિનયે નિર્મલ દીલ, વિનયથી ઉચ્ચ કહાવે,
 વિનયે વૈર વિનાશ, વિનયથી લઘુતા આવે;
 વિનયે સંપત્ત સહુ મળે, જગ વિનયે દોષો સહુ ટળે;
 બુદ્ધિસાગર વિનયથી જન ધર્મપન્થે ઝટ વળે. ॥ ૧ ॥
 વૈરી સૌ વશ થાય, વિનયથી સમજી લેજો,
 યથાયોગ્ય બહુમાન વિનયથી મીટું કહેજો;
 વિનયે દૃષ્ટિ પમાય, વિનયથી સહુ ગુણ આવે,
 વિનય ધર્મનું મૂલ, વિનય વળ મૂલ કહાવે;
 સોનું અને વિનયની સુપરીક્ષા છે તાપથી,
 રહે છે વિનયે આપથી પણ નહીં રહે મા વાપથી. ॥ ૨ ॥

१७८

गुणियल विनये होय, विनयथी पुत्रो सारा;
 विनये शिष्यो बेश, विनय वण होय नठारा;
 विनये स्थिरता वास, विनयथी होवे मोटा,
 विनय ज्ञानतुं मूळ, विनय वण होवे गोटा.
 विनये भक्ति थाय छे, बहु विनये मान मळे बहु
 विनये माणस शोभतो अहो विनय वर्णन शुं कहूं ? ॥ ३ ॥
 विनय विना शी जात भातने जीवन जगमां;
 जगमां ते धन्य धन्य विनय पेठो रग रगमां;
 विनये मुक्ति होय विनयथी युक्ति सूजे,
 विनये सज्जनसंग विनयथी क्षणमां बुझे,
 वशीकरण महा मंत्र छेहि विनय जगमां जाणजो,
 समजीने अहो भव्य लोको विनय मनमां आणजो. ॥ ४ ॥
 विनये गुरुनी आण, विनयथी गुरुनी सेवा;
 विनये जिनवर थाय विनय छे मीठा मेवा;
 विनये तत्त्वप्रकाश विनयथी रुद्धि पावे,
 विनयमंत्रनी सेव थकी सहु पासे आवे;
 विनय विना जन ढोर छे, विनयमां बहु जोर छे,
 भव्य लोको जाणजो अहो विनयमहिमा ओर छे. ॥ ५ ॥
 विनये निर्मल वाक् विनय वण वाणी गंदी;
 विनय विना जन मूर्ख विनय वण छे स्वच्छंदी;
 विनये पग पग मान विनय वण छे धूलधाणी;
 विनय विनानुं वदन जाणवुं जेव्री घाणी.
 विनये सहु राजी रहे बहु विनये सारा सहु कहे,
 बुद्धिसागर विनायिजनने जगत्मां सहुजन चहे. ॥ ६ ॥

૧૭૯.

ક્ષમામહત્તા.

છપ્પયછદં.

ક્ષમા સકલ ગુણસ્વાણ ક્ષમાથી ક્રોધ સમાતો;
 ક્ષમા દયાનું મૂલ ક્ષમાથી સન્ત કહાતો,
 ક્ષમા મુનિમાં વેશ ક્ષમાથી જગમાં શોભે.
 ક્ષમા અસિ ધરી હસ્ત વૈરને ક્ષણમાં થોભે,
 ક્ષમા વિનાનું માનવીં અરે શોભતું તે નહી કદી;
 બુદ્ધિસાગર જલ વિના જેમ શોભતી જેવી નદી. ॥ ૧ ॥
 ક્ષમા વિના શો સન્ત ક્ષમાવળ મોટો શાનો,
 ક્ષમાવિના શી નાર ક્ષમાગુણ સત્ય મજાનો;
 ક્ષમાવિના શો શિષ્ય રીસથી જે દિલ ભરિયો.
 ભવસાગરને ક્ષમાવિના નહિ કો જન તરિયો,
 ક્ષમા હૃદયમાં જેહને છે તેજ મોટો જાણીએ;
 બુદ્ધિસાગર સન્તપુરુષો ક્ષમા હૃદયમાં આળીએ. ॥ ૨ ॥
 તપ જપ કરણી ફોક ક્ષમાવળ ગ્રન્થે દાસ્તી,
 ક્રોધ કર્યાથી સંયમ ગુણની લઘુતા ભાસ્તી;
 ધર્મ ક્ષમા છે સત્ય રાચશો તેમાં ભવ્યો.
 દીલમાં ક્ષમા ઉતારી કરશો સહુ કર્તવ્યો;
 ધનસત્તાના તોરથી અહો ક્ષમા હૃદયથી જાય છે;
 સત્સમાગમ જ્ઞાનથી અહો ક્ષમા હૃદય પ્રગટાય છે. ॥૩॥
 દયાતળો જ્યાં વાસ ક્ષમા ત્યાં સ્થેજે આવે,
 દયા દિલ નહિ લેશ ક્ષમા તે ક્યાંથી પાવે;
 નહિ જ્યાં ચેતન જ્ઞાન ક્ષમા ત્યાં ક્યાંથી રહેવે.
 જ્ઞાની ગુણભંડાર ક્ષમાનાં વચનો કહેવે,

૧૮૦

દયા ક્ષમા બે સાથ છે તે સમજશો દીલ માનવી;
 ચંદ્ર ત્યાં ડહોત વઢી પરકાશ ત્યાં હોવે રવિ. ॥ ૪ ॥
 તજી ક્ષમાને મુનિવર ક્રોધે નીચા પડિયા,
 ક્ષમા ધરીને નીચજનો પળ સ્વર્ગે ચડિયા;
 ક્ષમા વિના શું તેજ ક્ષમાવળ છે અંધારું,
 ક્ષણ ક્ષણ માંહિ ક્રોધ કરે ત્યાં કદી ન સારું,
 પગથીયું છે મોક્ષનું શુભ ક્ષમા સદા સુખકાર છે;
 બુદ્ધિસાગર ક્ષમા ધર્યાથી ધન્ય ધન્ય અવતાર છે. ॥૫॥

લોભસ્વરૂપ

છપ્પયછંદ.

લોભતળો નહિ થોભ લોભથી કુમતિ જાગે,
 લોભે લક્ષણ જાય લોભથી લજ્જા ત્યાગે;
 લોભે હિંસક થાય, લોભથી જૂટું બોલે.
 લોભે ચોરી થાય, લોભથી કૂડું તોલે,
 લોભે પાપો સહુ કરેછે, લોભે જન જ્યાં ત્યાં ફરે;
 બુદ્ધિસાગર લોભથી જીવે રંકને પળ કરગરે. ॥ ૧ ॥
 લોભે છે અન્યાય, લોભથી સમતા નાસે,
 લોભે શાન્તિ દૂર, લોભથી દયા ન પાસે;
 લોભે નહિ પરમાર્થ, લોભથી સત્ય ન ધારે.
 લોભે પ્રાણી તાત ભ્રાતને સ્હેજે મારે;
 લોભ અહો આ જગ વિપે સહુ, મહા પાપ શિરદાર છે,
 બુદ્ધિસાગર લોભ નહિ જસ ધન્ય તસ અવતાર છે. ॥૨॥
 લોભે મીટું વેળ, લોભથી ઘુંડી બુદ્ધિ,
 લોભે કંજુસ હોય લોભથી કદી ન શુદ્ધિ;

૧૮૧

લોભે તૃષ્ણા વૈર ઝેરને મનમાં કાતી.
 લોભે જન ધૂતાય, લોભથી ભલી ન જાતી,
 લોભે લાલચ સોગળી છે, લોભે તો સન્મતિ હળી;
 લોભે શ્વર વેગલો છે, મુઆ પછી કો નહિ ધળી. ॥ ૩ ॥
 લોભે વ્યસની હોય, લોભથી પાપી પૂરો,
 લોભે છે ચંડાલ, લોભથી પાપે શૂરો;
 લોભે મનહું કૂર, લોભથી ચિત્ત ન ચંગા,
 લોભ ત્યજાથી અંતર પ્રગટે સમતા ગંગા;
 લોભે દુર્મતિ ઉપજે મહા, લોભે નરકે જાય છે,
 બુદ્ધિસાગર લોભથી જીવ ચતુર્ગતિ ભટકાય છે. ॥ ૪ ॥
 લોભે મૂઢ મનુષ્ય, લોભથી કદી ન શાન્તિ,
 લોભે કદી ન ઉચ્ચ, લોભથી પ્રગટે ભ્રાન્તિ;
 લોભે સન્નિપાત, લોભથી ચિત્ત ન ઠરતું,
 લોભે નહિ આનન્દ, ચિત્તહું જ્યાં ત્યાં ફરતું;
 લોભ અહો મહા ભૂત છે જગ, વલગ્યું તેહને દુઃખ છે;
 બુદ્ધિસાગર લોભ હંડે, ચિત્તમાં વહું સુખ છે. ॥ ૫ ॥
 ઉંચ નીચને પાય પડે છે, લોભે જાણો;
 લોભ મદીરા ઘેન ચઢ્યાથી હોય ન શાણો.
 લોભે કાલો કેર, લોભથી હોવે ફાંસી;
 લોભે છે અંધેર, લોભથી થાતી હાંસી.
 લોભના બહુ ભેદ છે ને, લોભ જ્યાં ત્યાં સ્વેદ છે;
 બુદ્ધિસાગર આત્મજ્ઞાને, લોભનો વિચ્છેદ છે. ॥ ૬ ॥
 લોભ ત્યજ્યાથી ધીર વીરને સન્ત કહાવે;
 લોભ ત્યજ્યાથી શાસ્વત સુખડાં સ્હેજે પાવે.
 લોભ તજીને ભવ્યજનો આતમને તારો,

૧૮૨

સંતોષે સહુ સુખ, લોભના ત્યાગે ધારો.
 લોભ ત્યજ્યાથી માનવી, મંગલમાળા પાય છે,
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાનયોગે, સમતાનંદ સુહાય છે. ॥ ૭ ॥

“ ગુરુભક્તિમહિમા ”

છળયછંદ ચાલ.

ગુરુભક્તિ વળ જીવ તત્ત્વને ક્યાંથી પામે,
 ગુરુભક્તિ વળ જીવ ઠરે નહિ નિશ્ચલ ઠામે;
 ગુરુભક્તિ વળ તત્ત્વજ્ઞાનની વાત ન જાણે,
 ગુરુભક્તિ વળ પ્રેમભાવને ક્યાંથી આણે.
 ગુરુવિના નહિ ધર્મ છે ને ગુરુ વિના નહિ શર્મ છે;
 ગુરુ વિના નહિ જ્ઞાન મુક્તિ ગુરુ વિના તો ભર્મ છે. ॥૧॥
 ગુરુગમ વિણ નહિ જ્ઞાન સાન તો ક્યાંથી આવે,
 ગુરુ વિના નહિ શાસ્ત્રત મુખડાં પ્રાણી પાવે;
 ગુરુ વિના નહિ તપ જપ સંજમ કારિયા સાચી,
 ભવ્યો ગુરુનું શરણ કરીને રહેજો રાચી;
 ગુરુની ભક્તિ સાચવીને તપ જપ સંયમ સહુ કરો,
 ગુરુભક્તિ ધર્મી ભવ્ય જીવો ભવસાગરને ક્રૂર તરો. ॥૨॥
 ગુરુ વિના તો ભવસાગરમાં ભટકે પ્રાણી,
 સમજે નહિ તે પામરપ્રાણી જિનવર વાણી;
 આપમતિથી અવળા ચાલે નગુરા પ્રાણી,
 નગુરા જીવો કદી ન હોવે સમ્યગ્ નાણી;
 ગુરુ વિના નહિ સન્મતિ અહો પ્રગટે છે ઝલટી મતિ;
 માયામાં મસ્તાન થઈ અરે પામે શું તે સદ્ગતિ ? ॥ ૩ ॥

१८३

गुरुशरणथी लघुता दिलमां प्रगटे सारी,
 गुरुशरणथी निर्भय थावे नरने नारी;
 गुरुशरणथी मानादिक सहु दूरे नासे,
 गुरुशरणथी श्रद्धा साची हृदये भासे;
 गुरुशरणथी मानवी तो तत्त्व साचुं पामशे,
 गुरुशरणथी जगत्मां अहो कीर्ति सघले जामशे. ॥ ४ ॥

गुरुशरणथी संयम शक्ति प्रगटे भारी,
 गुरुशरणथी प्रगटे छे समता सुखकारी;
 गुरुशरणथी उद्धत्ताइ पहेली नासे,
 गुरुशरणथी कदाग्रहादि दूरे जाशे;
 गुरुशरणथी संपजे छे, पंचम गति पलवारमां,
 सत्य शरणुं सद्गुरुनुं समजशो संसारमां. ॥ ५ ॥

गुरुनी निंदा करी वदनथी केइक पडीया,
 गुरुगुण गाइ शिवपुर महेले केइक चडीया;
 गुरुनी आणा लोपी पामर केइक भूल्या,
 मायादरिये गुरु विना तो केइक झूल्या,
 आत्मज्ञान ज्ञाता गुरुनुं शरण सदा सुखकार छे;
 गुरुविनये जे नित्य राता सफल तस अवतार छे. ॥ ६ ॥

गुरु ज्ञानथी देव इष्ट तो शिष्यो जाणे,
 सद्गुरुगमथी भव्य राचशो आतम ज्ञाने;
 सद्गुरुगमथी सहु समजाशे धरजो चित्ते.
 गुरुविनयथी खुश रहे छे पण नहि वित्ते,
 सद्गुरुना जे सेवको ते भवसागर स्हेजे तरे;
 बुद्धिसागर गुरुशरणथी सत् संपत् शिष्यो वरे. ॥ ७ ॥

૧૮૪

ક્રોધ સ્વરૂપ.

છપ્પય.

ક્રોધે બોધ નિરોધ, ક્રોધથી હોવે કાઠું;
 ક્રોધે તનુમાં તાપ, ક્રોધે છે દ્રુમ કંડાઢું;
 ક્રોધે ભૂલે ખાન, ક્રોધથી જ્ઞાન ન મૂજે,
 ક્રોધે કાઠો નાગ, ક્રોધથી લેશ ન વૂઝે.
 ક્રોધ કર્યાથી માનવી તો ભૂત સરખો ખાસતો;
 ક્રોધ મહા ચંડાલ જેવો ધર્મ દૂરે નામતો. ॥ ૧ ॥
 ક્રોધે પડે ન ચેન, આંઘમાં લાલી આવે;
 બોલે કડવાં વેણ જગતમાં દુષ્ટ કહાવે;
 ક્રોધે થાવે ઘાત ક્રોધથી નિન્દા થાવે;
 ક્રોધે મૂકે આલ ગાલ તો વચને આવે;
 ક્રોધ કલંકી કારમો છે, ક્રોધ જ્યાં ત્યાં વેર છે;
 ક્રોધ થકી તો કષ્ટ કોટી ક્રોધે જગમાં ઝેર છે. ॥ ૨ ॥
 નીચ થકો પળ નીચ ક્રોધ છે સહુથી ચૂરો,
 ક્રોધ મહા વિકરાલ ક્રોધથી પાપી પૂરો;
 ક્રોધે પૂર્વ કરોડ વર્ષનું સંયમ જાવે,
 ક્રોધે મિત્ર ન હોય જગતમાં જ્ઞાની ગાવે;
 ક્રોધાગ્નિ જ્વાળા થકી તો સ્વપર આતમા સહુ બલે;
 તપ જપ કિરિયા કરો ભવ્ય પણ ક્રોધ સહિત તો ના ફલે.૩
 ક્રોધ નરકનું દ્વાર ક્રોધ છે બઢતી સગડી;
 ક્રોધે દ્વીપાયન તળી તો વાજી વગડી;
 ક્રોધે વિત્ત વિનાશ ક્રોધથી હોય ન સારું,
 મહા પાપની તોપ ક્રોધ છે તેમાં દારું;
 ક્રેશ અગ્નિથી તોપ ધડૂકે જનની હાળી,

૧૮૫

ક્રોધે દુર્ગતિ હોય દીલમાં એવું જાણી;
 ક્રોધ કરે ને કરાવતો તે નરકગતિ મેમાન છે;
 માનવ પળ નહિ માનવી તે જાણજો હેવાન છે. ॥ ૪ ॥
 ક્રોધે નરકે પડીયા કેડક પડશે પ્રાણી,
 ક્રોધે રાજ્યવિનાશ ક્રોધથી છે ધૂલ ધાણી;
 ક્રોધે સન્ત ન હોય ક્રોધથી હોવે કૂડો,
 ક્રોધે કારજ નાશ ક્રોધથી ખાલ્યો મુંડો;
 સર્પ થકી પળ ક્રોધથી, અહો માનવ તો નીચો સ્વરો,
 ક્રોધાગ્નિ જ્યાં સલગતો ત્યાં વ્યાંથી સમતાજલગ્નરો. ॥ ૫ ॥
 ક્રોધે કેડક ચતુર્ગતિમાંહી આથડીયા;
 ક્રોધે કેડક લક્ષણવંતા પળ લડથડીયા;
 મહા ભૈરવ છે ક્રોધ તેહથી દુઃસ્વના દરીયા,
 ક્રોધ તજ્યો તે સન્ત થન્ય જગ તે અવતરીયા;
 ક્રોધ ભયંકર પ્લેગને અહો ટાળીયે સમતાજલ્લે;
 બુદ્ધિસાગર સહનશીલતા રાખવાથી સહુ મલ્લે. ॥ ૬ ॥

“ સન્તસમાગમમાહિમા ”

છાપય છે.

પ્રગટે જો મહા ભાગ્ય સન્તની સેવા લહીયે,
 પ્રગટે જો મહા ભાગ્ય સન્તની પાસે રહીયે;
 પ્રગટે જો મહા ભાગ્ય સન્તની સુણીયે વાણી,
 પ્રગટે જો મહા ભાગ્ય મલ્લે તો સન્ત સુનાણી.
 ઇન્દ્ર ચન્દ્ર નાગેન્દ્રની અહો પદવી મલ્લવી સ્હેલ છે,
 પળ સન્ત સાચા પ્રાપ્ત કરવા જગતમાં મુશ્કેલ છે. ॥ ૧ ॥

૨૪

१८६

सन्तमळयाथी मळीयुं समजो उत्तम नाणुं,
 सन्तमळयाथी मळीयुं समजो उत्तम टाणुं;
 सन्तसमागम दुर्लभ पण सुलभ छे ज्ञाने,
 सन्तसमागम थकी चतुर तो तत्त्व पिछाने;
 लोभी पामर प्राणीयो अहो सन्तसमागम नहि करे;
 सन्तसमागम कर्या विना जीव भवसागरने शुं तरे ? ॥ २ ॥
 कोइ कहे छे अमृत तो पाताळे रूहेव,
 ज्ञानी जन तो सन्त समागम अमृत कहेवे;
 कोइ तो पत्थरने चिन्तामणिज बोले,
 चिन्तामणि ते सन्त जनो छे पडदो खोले;
 सन्तसमागम कीजीये अरे अमृतप्याला पीजीये,
 चकोरने जेम चंद्र तेमज सन्त देखी रीझीये. ॥ ३ ॥
 सन्तसमागम अन्तर गुणने स्हेजे आपे,
 मायादुःखवल्लिने क्षणमां ते तो कापे;
 सन्त जनोनुं मान कर्याथी लघुता आवे,
 क्रोध मान इर्ष्यादिक दोषो क्षणमां जावे.
 सन्त जनोने देखीने जीव मान तेनुं बहु करो;
 बुद्धिसागर सन्त सेवे मुक्तिने क्षणमां वरो. ॥ ४ ॥
 सन्तसमागम सफल सदा छे शास्त्रो गावे,
 कोइक विरला समजुना मनमां ते आवे;
 सन्त समागम शिवपुरनो साचो संदेशो,
 मानो तेने सत्य धरो नहि मन अंदेशो;
 संतो जंगम तीर्थ छे, अहो सन्तो जग सुखकार छे;
 बुद्धिसागर सन्तसेवा जगत्मां जयकार छे. ॥ ५ ॥

૧૮૭

“ શોક વિષે. ”

છપ્પયછંદ.

શોકે અકલ જાય શોકથી ચિન્તા પ્રગટે;
 શોકે તનુને તાપ શોકથી શાન્તિ વિષટે,
 શોકે મૂલે ભાન કશું નહિ હાથે આવે;
 શોક કર્યાથી આર્ત ધ્યાન તો સ્હેજે થાવે.
 શોકે સૂઝે નહિ કશું ને શોકે મન દુઃસ્વાય છે;
 જગત્માંહી શોકયોગે હર્ષ દૂર જાય છે. ॥ ૧ ॥

શોકે નાસે પ્રેમ શોકથી પ્રગટે ભ્રાન્તિ
 શોકે તનુમાં રોગ વગડતી તનુની કાન્તિ;
 શોકે સ્થિરતા નાશ શોકથી જીવન વગડે;
 બંધ પડે છે કર્મ શોકથી વર્તે ઝઘડે.
 શોકસાગર જે પડ્યા તે ચતુર્ગતિમાં રડવડચા;
 અશુભધ્યાને પુષ્ટ થઈને કેડક લાવો લડથડચા. ॥ ૨ ॥

શોકે અશ્રુધાર શોકથી હિમ્મત નાસે,
 શોકે શત્રુ આપ શોકથી ધ્યાનજ નાસે;
 શોકે દીનતા દીન શોકથી ક્યાંય ન સારું,
 શોકે સન્માતિ નાશ શોકથી હોય નઠારું;
 શોકે ધીરજ જાય છે અહો શોકે મૂઠ કહાય છે;
 બુદ્ધિસાગર સમજશો અરે શોકથી દુઃસ્વ થાય છે. ॥ ૩ ॥

આલ્લદોષ.

છપ્પયછંદ.

પરને દેવે આલ્લ વાલ્લ તેનું મુખ મૂંડું;

૧૮૮

પાપીનો શિરદાર તેહનું થાય ન રહે,
 પરને દેતાં આલ ઘાત બેની તો કીધી;
 પરને દેતાં આલ નરકની વાટજ લીધી.
 કુડાં આલ ચઢાવતો જીવ જગત્માં ચંડાલ છે;
 કાલનો અરે કાલ કપટી જાણજો મહાકાલ છે. ॥ ૧ ॥
 કલંકથી છે કર્મ ધર્મ તો દૂરે નાસે;
 દેતાં કૂડાં આલ હૃદયથી ધર્મ પ્રણાશે,
 પરભવમાંહિ દુઃખ આલથી આલજ આવે;
 તપ જપ કિરિયા ફોક આલથી નરક સિધાવે,
 પરને આલ ચઢાવવાથી રૌરવ દુઃખો ભોગવે;
 જાણજો જીભ સર્પિણી અરે પરાપવાદો જે લવે. ॥ ૨ ॥
 સીતા સતીએ પરભવમાંહિ આલ ચઢાવ્યું;
 તેથી સીતા ભવમાં આલજ ઘોરું આવ્યું,
 સમજો સજ્જન કદી ન સારુ થાશે આલે;
 આલ દાનથી નીચ જગત્માં જીવન ગાલે,
 આલને દેનારનું અહો કદી ન સારુ થાય છે;
 મનુષ્ય પણ તે દૈત્ય છે જગજીવન પાપે જાય છે. ॥ ૩ ॥
 આલ દોષ દેનાર જગત્માં જ્યાં ત્યાં ભટકે,
 કદી ન પામે સુખ દુઃખથી ભવમાં અટકે;
 મૂંગો ટુંટો પરભવમાં પ્રાણી તે થાવે.
 મહા દુઃખ અવતાર પ્રાણિયા પાપે પાવે,
 આલ દોષ દેનારનું તો જીવન ફોગટ જાય છે;
 બુદ્ધિસાગર સમજશો જીવ ધર્મથી સુખ થાય છે. ॥૪॥

૧૮૨

નિન્દા.

છપ્પયછંદ.

નિન્દાનો કરનાર જગત્માં પાપી પૂરો,
 નિન્દાનો કરનાર જગત્માં દોષે શૂરો;
 નિન્દાનો કરનાર જગત્માં મોટો પાપી,
 નિન્દાનો કરનાર જગત્માં જૂઠ વીલાપી;
 નામ દેઈ નિન્દા કરે તે જગત્માં ચંડાલ છે,
 નિન્દાનો કરનાર સ્વેચ્છ જગત્માં વિકરાલ છે. ॥ ૧ ॥
 પરની લવરી જે જન કરતો તે નહિ રુડો,
 પરલવરીમાં રક્ત જગત્માં સહુથી ભૂંડો;
 ઇર્ષ્યાને અભિમાન થકી જે નિન્દા કરતો,
 ક્રોધથકી નિન્દક નર કદીય ન ઠામે ઠરતો;
 નિન્દા લવરી જે કરે જન વદન તેહનું બાલ્લું,
 દોષદ્રષ્ટિ કાગડા જન વદન નહિ તસ બાલ્લું. ॥ ૨ ॥
 પર અપવાદે ભવ્ય જાણજો મુશ્કેલી દોષી,
 કહેતો પરના દોષ વને છે નિજ નિર્દોષી;
 ચોથો છે ચંડાલ જગત્માં નિન્દક નાગો,
 નિન્દક સહુથી નીચ સંગથી દૂરે ભાગો;
 જ્યારે દ્રષ્ટિ દોષની છે વહુ ત્યારે ત્યારે અંધેર છે,
 જગત્ જીવો જાણજો અરે નિન્દા મોટું શ્વેર છે. ॥ ૩ ॥
 નિન્દાથી છે વૈર શ્વેરને હિંસા મોટી,
 નિન્દા દુઃખની સ્વાણ જગત્માં નિન્દા સોટી;
 નિન્દાના કરનાર જનોના નહિ છે તોટા,
 ગણ્યાં મારી જૂઠ વચનથી વાળે મોટા;
 નિન્દક નરકે જઈ પડે અહો દુઃખ રૌરવથી રહે,

૧૯૦

નિન્દકની છે દૃષ્ટિ અવલી સત્ય તેને શું જડે. ॥ ૪ ॥

નિન્દાનાં બહુ પાપ સૂત્રમાં જોજો ભાગ્યાં,
નામ દેહને નિન્દક લોકે દુઃખો ચાખ્યાં;
યાત્રી સતીની જે જન ર્વાંતે નિન્દા કરતા,
કર્મ ગ્રહીને ચતુર્ગતિમાં પામર ફરતા;
તપ જપ સંયમ સાધનારૂપ ધર્મકરણી સહેલ છે,
દોષ નિન્દા ત્યાગવી અરે સર્વને મુશ્કેલ છે. ॥ ૫ ॥

નિન્દાથી નર નાર જગત્માં સુખ ના પામે,
નિન્દાથી નર નાર જગત્માં ઠરે ન ઠામે;
નિન્દા દોષે જગત્જીવ તો સર્વે ભૂલ્યા,
ઢહાપણના પળ દરિયા નિન્દક કેડક ડૂલ્યા;
નિન્દા તજતાં સહે તજ્યું અહો સજ્જન મનમાં ધારજો,
બુદ્ધિસાગર દૃષ્ટિ ગુણની ધારી આતમ તારજો. ॥ ૬ ॥

જ્ઞાનમહિમા.

છપ્પયછંદ.

કરો જ્ઞાનિનું માન જ્ઞાનિની પાસે કિરિયા,
જ્ઞાનવિના નહિ ભાન જ્ઞાનવળ કોય ન તરિયા;
જ્ઞાનવિના તો દુઃખ જ્ઞાનવળ અંધાધુંધી,
જ્ઞાને કર્મવિનાશ જ્ઞાનથી પ્રગટે શુદ્ધિ;
જ્ઞાની જગચિંતામણિ અહો જ્ઞાની જગમાં દિનમણિ,
જ્ઞાનિનું વહુ માન કરતાં મુક્તિ છે સોહામણી. ॥ ૧ ॥
જ્ઞાનવિના શો શ્રમ જ્ઞાનવળ ભૂલ ન ભાગે,
જ્ઞાનવિના શું તત્ત્વ જ્ઞાનથી ચેતન જાગે;
જ્ઞાને શાશ્વત શ્રમ જ્ઞાનથી પ્રગટે યુક્તિ,

१९१

ज्ञाने नासे मान ज्ञानथी प्रगटे उक्ति;
सत्यासत्य जणाय छे ने ज्ञाने तत्त्व पमाय छे,
बुद्धिसागर ज्ञानथी तो परमानंद सुहाय छे. ॥ २ ॥

ज्ञाने होवे सुख ज्ञानथी साचुं परखे,
ज्ञाने आत्मदेव ज्ञानथी हृदये हरखे;
ज्ञाने कर्म विनाश ज्ञानथी स्वरूपभोगी,
ज्ञाने तप जप ध्यान ज्ञानथी अंतर्योगी;

ज्ञाने शक्ति आत्मनी सहु प्रगटती क्षणवारमां,
ज्ञानवण नहीं मुक्ति भव्यो समजशो संसारमां. ॥ ३ ॥

सम्यग् आत्मज्ञान विना कबु होय न शांति,
आत्मज्ञान विना छे जगमां ज्यां त्यां भ्रांति;
ज्ञानविना नहि ग्रन्थ ग्रन्थ वण तत्त्व न पावे,
ज्ञाने उच्च कहाय ज्ञानवण नीच कहावे;

प्रगटे ज्ञानप्रकाश तो घट सर्व शक्ति संपजे,
आत्मज्ञानी विश्व मोटो सत्ये इश्वरने यजे. ॥ ४ ॥

आत्मज्ञाने राग टले छे द्वेषज नासे,
आत्मज्ञाने नवतत्त्वादिक सम्यग् भासे;
आत्मज्ञान त्यां ध्यान खरु छे ज्ञानी गावे,
पण कोइ विरला आत्मज्ञानने दील पचावे;

अनंत शक्ति आत्मनी तो आत्मज्ञाने जागती.
अशुद्ध परिणति आत्मनी तो आत्मज्ञाने भागती. ॥ ५ ॥

आत्मज्ञानथी भाव चरणमां लय तो लागे,
रंगातो रागे नहीं आत्मज्ञानी जागे;
आत्मानुभवरंगे सुखडां सर्व विकाशे.

१९२

आत्मज्ञाननो योग भोग तो साचो भासे,
 आत्मज्ञाने रीजीए जन मन बीजे नहि दीजिए;
 ज्ञान ध्याने जिवन गाळी शाश्वत शिवपुर लीजीए. ॥ ६ ॥
 चिदानंद भरपूर भरेला आत्मज्ञानी,
 अंतरमां उपयोग ज्ञान छे गुणनी खाणी;
 आत्मिक शुद्ध स्वभाव ज्ञानथी सहेजे जागे.
 आत्मज्ञाने सत्य लहीने जूटज त्यागे,
 चिदानन्द चेतनमयी घट आत्म व्यक्ति ध्याइए;
 बुद्धिसागर ज्ञानयोगे सर्व मंगल पाइए. ॥ ७ ॥

“ कर्मस्वरूप ”

छप्पय छंद चाल.

कर्म करे ते होय कर्मने शर्म न कोनी,
 कर्म नृपति होय मळे नहि कर्म दोणी;
 कर्म मागे भीख, कर्मथी नोवत वागे,
 कर्म धक्का खाय, कर्मथी पाये लागे.
 पुण्य पाप बे कर्म छे, जग पुण्य थकी शाता मळे;
 प्रगटे पापोदय तदा तो दुःखनी वल्ली फळे. ॥ १ ॥
 चतुर्गतिमां फेर कर्मथी सघळे भटके,
 कर्मगति विकराळ, कर्मथी प्राणी अटके;
 उच्च नीच अवतार कर्मथी जगमां देखो,
 पिता तणा बे पुत्र कर्मथी भिन्नज पेखो;
 शरीर कारण कर्म छे जग, कारण वण नहि काज छे;
 रागादिकथी कर्मबंधन, कर्मने शी लाज छे ? ॥ २ ॥
 रागादिकनो कर्ता तेहज शरीर कर्त्ता,

૧૯૩

રાગાદિકનો હર્તા તેહજ શરીર હર્તા;
 કર્તા હર્તા એકજ પળ પરિણામ વિશેષે,
 નિદ્રામાં જે હોય સુળો જાગ્રતમાં તે છે;
 સુખે સૂતો હું કહીને જાગ્રતમાં જે જાગતો;
 કર્તા હર્તા કર્મનો તે આતમ એકજ છાજતો. ॥ ૩ ॥

કર્તા ભોક્તા કર્મ તળો આતમ અજ્ઞાને,
 દેહ સૃષ્ટિનો કર્તા હર્તા સૂત્ર વચ્ચાણે;
 શરીર વ્યાપક આતમ ઈશ્વર કર્મ કરે છે,
 શરીર વ્યાપક આતમ ઈશ્વર કર્મ હરે છે;
 આતમ ઈશ્વર કર્મનો તો બંધકર્તા જાણીયે,
 શુદ્ધોપયોગે આતમ ઈશ્વર કર્મહર્તા માનીયે. ॥ ૪ ॥

કર્માષ્ટકનો નાશ કર્યાથી સિદ્ધ સ્વરૂપી,
 સિદ્ધ સનાતન નિર્ભય દેશી રૂપારૂપી;
 કર્માચ્છાદન દૂર ગયાર્થી અનંત શક્તિ,
 કર્માચ્છાદન દૂર ગયાર્થી નિર્મલ વ્યક્તિ;
 કર્મ સહિત સંસાર છે ને કર્મરહિત ભવ પાર છે;
 કર્મ ટાળે આતમ ધ્યાને સફલ તસ અવતાર છે. ॥ ૫ ॥

રાગાદિકથી કર્મ કર્મથી પ્રગટે કાયા,
 પુદ્ગલ રૂપે અષ્ટ કર્મ છે નહિ પડછાયા;
 કર્મ યોગથી રૂપી આતમ કર્મ ગ્રહે છે,
 સ્થિતિ અનાદિ કાલ કર્મને ઈમ લહે છે;
 પળ વિભાવિક કર્મ છે તે આતમધ્યાને ઈટ ટલે,
 બુદ્ધિસાગર ધ્યાનયોગે ચિદાનંદ મેલો મલે. ॥ ૬ ॥

૧૯૪

“ શિષ્યસ્વરૂપ. ”

છપ્પય છંદ.

ગુરુ ભક્તિમાં રક્ત વિનયથી શોભે કાયા,
 ધન્ય ધન્ય તે શિષ્ય જગત્માં જનની જાયા,
 ગુરુ ગુણનું બહુ ગાન કરે ને અંતર પ્રીતિ,
 ગુરુ આણામાં પ્રેમ બહુ દિલ નહિ છે ભીતિ;
 ગુરુ આધીન વર્તે સદાને ગુરુ વૈયાટ્યે રહે,
 બુદ્ધિસાગર ભક્ત પ્રેમી શિષ્ય શાસ્ત્ર સુખ લહે. ॥ ૧ ॥
 ગુરુવચનમાં શ્રદ્ધા સાચી ગુણને ધારે,
 ગુરુવિનયમાં વ્હાલ સ્વરેખર વૃત્તિ ઠારે;
 ગુરુ કહે તે સત્ય હૃદયમાં નક્કી આણે,
 ગુરુવચન પરમાર્થ વિવેકે મનમાં જાણે;
 ગુરુ વન્દન ત્રિકાલ કરે ને ગુરુ સેવામાં વ્હાલ છે,
 સદ્ગુરુ વિશ્વાસ સ્વરેખર ચરણસેવન રૂપાલ છે. ॥ ૨ ॥
 ગુરુ કહે તે કરતો કારજ હામ ધરીને,
 મન વાળી કાયાથી ભક્તિ ધર્મ ધરીને;
 ગુરુનિન્દક નહિ હોય કદાપિ પ્રાણ પડે પણ,
 સહનશીલતા વેશ હૃદયમાં શોભે ગુણગણ;
 પર ઉપકારી સદ્ગુરુની શ્રદ્ધામાં રાચી રહે;
 ચિત્ત ચંચલતા હરી સ્વરે યોગ્ય શિષ્યો સુખ લહે. ॥ ૩ ॥
 માથા સાટે માલજ જેવી ગુરુની ભક્તિ,
 કરીને શિષ્યો પ્રગટાવે ગુણગણની વ્યક્તિ;
 ગુરુની ભક્તિ દુઃખ દાવાનલ શાન્ત કરે છે,
 ગુરુની ભક્તિ દિલના દોષો સર્વ હરે છે;
 “ દ્રોણ ” ગુરુની ભક્તિથી અહો ભીલૂ વિદ્યા ઇટ વયો;

१९५

सद्गुरुना सेवकोए सत्य मारग अनुसर्यो. ॥ ४ ॥

विनयवंत ने धीर वीर भक्तिमां शूरा,
गुरुमां साचो प्रेम सदा छे धर्मे पूरा;
गुरुवचने नहि शंक विवेके साचुं परखे,
गुरु आवे के ऊभा थइने मनमां हरखे;
हस्त जोडी प्रेमथी अहो वन्दन करता ते मुदा;
बुद्धिसागर गुरुविनयथी शिष्य ले सुख संपदा.

“ दारु विषे ”

छप्पयछंद.

दारु छे दुःखकार दारुए दाटज बाळ्यो,
दारु दीनतामूल दारुथी देशज हार्यो;
दारु दुर्मति मूल दारुथी जीवनी हानी,
दारु छे महा झेर दारुथी बने तोफानी;
तन धन लक्ष्मी नाशतुं अरे कारण दारु जाणजो;
भूतनो पण भूत दारुज समजु जन पीछानजो. ॥ १ ॥
दारुपानी पाप करे छे जगमां भारे,
दारुपानी वेश्या संगे जीवन हारे;
दारुपाने सघळा दोषो स्हेजे आवे,
प्रगट्यो पण जे लेश गुण ते क्षणमां जावे;
दारुमां कंकास छे अहो दुर्मति झट उकले,
दारुथी तो देखी लेशो भाग्य वेळा नहि बळे. ॥ २ ॥
दारुनो पीनार कदी नहि ठामे ठरशे,
भुली आत्मभान पापनां कामो करशे;
बहुने मात कहे छे जननीने बहु कहेवे,

૧૯૬

નાસે છે ગુણ માન દારુથી સન્ત ન સેવે;
 પાયમાલી આ દેશની તો દારુ પીતાં થઈ ઘણી;
 દારુ છે વિકરાલ ભૈરવ સંગત તો વીહામણી. ॥ ૩ ॥
 બહુ તૃપ્તિએ દારુ પાનથી રાજ્યો હાર્યા,
 દારુ ઘેને ક્રૂર મનુષ્યે માનવ માર્યા;
 દારુ દુઃખ દાવાનલ સંગે થાય નટારું,
 વિષ થકી પળ ઝુંડો દારુ થાય ન સારું;
 દારુના પરમાણુઓથી મલીન કાયા થાય છે,
 દારુડીયાની સંતાતિમાં અસર તેનો જાય છે. ॥ ૪ ॥
 દારુનો પીનાર તેહથી ધર્મ જ છેટે,
 દારુનો પીનાર જગત્માં દુઃખડાં વેટે;
 સર્વ દોષનું કારણ દારુ જે જન ત્યાગે,
 તે જન હોય પવિત્ર ધર્મ તો ઘટમાં જાગે;
 દારુપાન નિવારિને જન ધર્મ સાચવજો મુદા,
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાન પામી લીજીયે સુખ સંપદા. ॥ ૫ ॥

ચોરી.

છળ્પયછંદ.

ચોરીનો કરનાર જગત્માં ચોર કહાવે,
 મહા ધોર છે કર્મ જગત્માં સમજો ભાવે;
 ચોરીનો કરનાર કદી નહિ ઠામે ઠરશે,
 ચોરીનો કરનાર કદી તે દુઃખે મરશે;
 આ ભવ પરભવ દુઃખડાં તો ચોરી કરતાં પામીએ,
 કરે નહિ જે સ્તેય કર્મો મસ્તક તેને નામીએ. ॥ ૧ ॥
 ચોરી કરતાં પેટ ભરાશે નહિ કો કાળે;

૧૯૭

ચોરી દુઃખની શ્વાણ ભાગ્યને ઉંધું વાળે,
 ચોરી કરતાં ઘાતક જૂઠાં બોલો થાવે,
 ચોરીનો કરનાર પલકમાં શીશ કટાવે;
 ધણી નહીં કો ચોરનો ને ચોરીથી મન ધૂજતું,
 દુર્મતિથી ધર્મકરણી સત્ય તત્ત્વ ન સૂજતું. ॥ ૨ ॥

ચોરીનો કરનાર નરકમાં વેહલો જાવે,
 ચોરીનો કરનાર કદી નહિ નિર્ભય થાવે;
 ચોરી કરતાં કૂલ કલંકી કીર્તિ નાશે,
 મળે ન સાચી ટેક સુજન નહિ બેસે પાસે;
 અઢાર વાંકાં ઝંટનાં છે ચોરનાં તો લાચ છે;
 લાચનું પળ વિત્ત અન્તે ચોરીથી તો રાચ છે. ॥ ૩ ॥

જેવું સરિતા પૂર ચોરની લક્ષ્મી તેવી,
 જેવો જલ બુદ્ધુદ્ ગગનમાં વિદ્યુત્ જેવી;
 પરની લક્ષ્મી લેતાં પરના પ્રાણ હણે છે,
 પરની લક્ષ્મી લોભે દુઃખની શ્વાણ ચણે છે.

પરલક્ષ્મી પથ્થર સમી ગણી ચોરી વ્યસન નિવારીણ,
 સમજીને અહો ભવ્ય લોકો ચેતનને ઝટ તારીણ. ॥ ૪ ॥

કૂડે તોલે અસત્ય માપે ચોર કહાવે,
 ચોરીનો કરનાર દયા શું ? દિલમાં લાવે;
 ચોરીનો કરનાર જગતમાં સમજો નાગો,
 ચોરીનો કરનાર તેહથી ધર્મ જ આઘો.
 દિવસ ચોરો છે ઘણાને રાત્રી ચોરો ઘોર છે,
 ચૌરવૃત્તિ ચતુર લોકો ચોરના પળ ચોર છે. ॥ ૫ ॥

મન વચ કાયા થકી ચોરીનો ત્યાગ કરે જે,
 ભવ પાથોધિ દુઃખદાયિને સ્હેજ તરે જે;

૧૯૮

ચોરીમાં નહિ સુખ જાણજો સજ્જન લોકો,
 જગમાં મોટું પાપ જાણજો યમનો ધોકો.
 ચોરી ત્યાગે જે જનો તે મંગલ માલા પામતા,
 બુદ્ધિસાગર જગતમાં જશ કીર્તિથી સ્તૂવ જામતા. ॥૬॥

“ ઉદ્યમમહિમા. ”

છળ્પયછંદ.

ઉદ્યમથી સદુ થાય જગતમાં જાણી લેજો,
 ઉદ્યમ ધરીને અંગ અનુદ્યમને શિખ દેજો;
 ઉદ્યમ સુખનું મૂલ સ્વસ્વર શક્તિ મોટી,
 ઉદ્યમ ઈશ્વરતુલ્ય વાત નહિ કિંચિત્ સ્વોટી;
 ઉદ્યમ ઇચ્છિત આપતો અહો ઉદ્યમ અંગે આળીષ;
 બુદ્ધિસાગર મુક્તિનાં સુખ ઉદ્યમે ઝટ માળીષ. ॥ ૧ ॥

પુણ્ય પાપ બે કર્મ અહો ઉદ્યમથી લાગે,
 પુણ્ય પાપ બે કર્મ અહો ઉદ્યમથી ભાગે;
 પુણ્યકર્મનો ઉદ્યમ કરતાં પુણ્ય જ આવે,
 પાપકર્મનો ઉદ્યમ કરતાં પાપ જ થાવે;
 શુભાશુભ પરિણામથી તો પુણ્ય પાપ બંધાય છે,
 આત્મજ્ઞાને આત્મધ્યાને દ્વિવિધ કર્મ કપાય છે. ॥ ૨ ॥

અશુભ વિચારે પાપ જ પ્રગટે દિલમાં ધારો,
 શુભ પરિણામે પુણ્ય બંધ છે ઇષ્ટ વિચારો;
 શુદ્ધ વિચારોદ્યમથી જીવો અનન્ત તરીયા,
 અશુભ વિચારોદ્યમથી તો ભવમાંથી ફરીયા;
 ધર્મધ્યાનોદ્યમથી અહો પુણ્ય પાપ બે તો સ્વરે,
 બુદ્ધિસાગર ધ્યાન ઉદ્યમ પામીને પ્રાણી તરે. ॥ ૩ ॥

૧૯૯

પાપથકી પુણ્ય જ છે સારું શુભ વ્યવહારે,
 પુણ્યથકી સંવર છે સારો આતમ તારે;
 પ્રસન્નચંદ્ર રાજર્ષિ પેટે મનથી પાપો,
 અશુભ વિચારો પ્રગટ થાય તે ક્ષણમાં કાપો;
 મનસંયમથી કર્મની તો વર્ગના નહિ આવતી,
 ધ્યાન કિરિયા અશુભ કર્મો શુભપણે વદલાવતી. ॥ ૪ ॥
 શુદ્ધ વિચારો શુદ્ધ ધ્યાન છે ઉદ્યમ મોટો,
 શુદ્ધ વિચારો કરતાં આવે કદી ન તોટો;
 દીલથી શુદ્ધ વિચારો એહિજ સાચી કિરિયા,
 શુદ્ધ વિચારો ક્રિયા કરિને અનંત તરીયા;
 મન વાળી કાયા થકી અહો શુભોદ્યમ સુખકાર છે,
 ધર્મ યત્ને કર્મ નાસે જગતમાં જયકાર છે. ॥ ૫ ॥
 આત્મસ્વરૂપની કિરિયા ઉદ્યમ સાચો જાણો,
 રમણતા કિરિયા ઉદ્યમ પર્યાય પિછાણો;
 પિંડસ્થાદિકધ્યાને ઉદ્યમ પ્રેમે કરીએ,
 કર્મદલિકનો નાશ કરીને શિવપુર વરીએ;
 અંતરના ઉપયોગમાં ઝટ રમણતા ઉદ્યમ સ્વરો,
 પરમ મહોદય માર્ગ જાણી ભવ્ય જીવો અનુસરો. ॥ ૬ ॥
 જેને જેવો ઉદ્યમ ફલ તો તેવું મળશે,
 સમજીને સુપાત્ર જીવશિવ પન્થે વળશે;
 મનુષ્યક્ષેત્રમાં શિવ વસ્તુ માનવ વ્યાપારી,
 ઉદ્યમ કરવો સત્ય ભવ્ય આલસને વારી;
 આત્મવ્યક્તિ પ્રાપ્ત કરવા, ઉદ્યમ અનુપમ એક છે,
 બુદ્ધિસાગર હૃદય દિનમણિ જ્ઞાનકારણ છેક છે. ॥ ૭ ॥

૨૦૯

ધ્યાન.

છપ્પચહેદ.

ચિદાનંદ ભરપૂર ધ્યાનથી ચેતન ભાસે,
 આર્ત દ્વિતીય રૌદ્ર ધ્યાન તો ક્ષણમાં નાસે;
 ક્રિયા સ્વરૂપી ધ્યાન હૃદયમાં જ્ઞાને જાગે.
 મોહાદિક સહુ દોષ હૃદયથી ક્ષણમાં ભાગે,
 ધ્યાને અનુભવે જ્ઞાન છે ને ધ્યાને કેવલજ્ઞાન છે;
 ધ્યાન વિના નહિ મુક્તિ ભવ્યો સમજશો સુખસ્વાણ છે. ૧
 ધ્યાને નાસે માન ધ્યાનથી પ્રગટે મુક્તિ,
 દર્શન જ્ઞાન ચરણ સદ્ગુણની ધ્યાને યુક્તિ;
 ધ્યાને વિષય વિનાશ ધ્યાનથી સ્થિરતા આવે.
 અનુભવનું જે સુખ ધ્યાનથી ચેતન પાવે,
 પિંડસ્થાદિક ધ્યાનથી તો અજરામરપદ પાસ છે;
 આત્મધ્યાને સર્વસિદ્ધિ દેવતા પૂજા દાસ છે. ॥ ૨ ॥
 ધ્યાનક્રિયા કરનાર જગત્માં જય કરનારો,
 ભવસાગરને સહજવારમાં તે તરનારો;
 ધ્યાને લબ્ધિ સર્વ ધ્યાનથી થાય ન દુઃખી,
 અન્તરમાં ઉપયોગ ધ્યાનથી શાશ્વત સુખી;
 ધ્યાને જ્ઞાન પ્રમાણ છે ને ધ્યાને સ્થિરતા સાર છે,
 ધ્યાનિનું વહુ માન કરતાં જગત્માં જયકાર છે. ॥ ૩ ॥
 સંવરમાં છે સાર ધ્યાન જગમાં જયકારી,
 ધન્ય ધન્ય અવતાર ધ્યાનિનો શિવસુખકારી;
 ધ્યાને શુદ્ધ ચરિત્ર ધ્યાનથી સર્વે લેખે,
 ધન્ય ધન્ય અવતાર ધ્યાનિનો આતમ દેખે;
 જેવું ચેતન જ્ઞાન છે દીલ તેવું ધ્યાન કરાય છે,
 સ્યાદ્વાદજ્ઞાને ધ્યાનથી તો જન્મનાં દુઃખ જાય છે. ॥ ૪ ॥

૨૦૧

મન ચંચલતા સર્વ ટલે છે ધ્યાન કર્યાથી,
 આતમજ્ઞાને સહજ સમાધિ ધ્યાન વર્યાથી;
 આતમ તે પરમાતમ ધ્યાને નિશ્ચય સમજો,
 ભેદભાવ સહુ દૂર કરે છે તેમાં રમજો;
 ધર્મ ધ્યાનને શુદ્ધથી તો સ્વર્ગને શિવ થાય છે,
 ધ્યાનની વિશુદ્ધતા લહી ચિદાનંદ પરચાય છે. ॥ ૫ ॥
 ચેતન શુદ્ધિ ધ્યાન કરે છે દોષ હરીને,
 ચિદાનંદથી મોજ કરે છે ધ્યાન વરીને;
 મુક્તિનાં સુખ જીવંતાં પળ તે દર્શાવે,
 અંતરમાં ઉદ્યોત ધ્યાનથી ક્ષણમાં થાવે;
 ધ્યાન સકલ ગુણસ્થાન છે ને ધ્યાને અમૃતપાન છે,
 બુદ્ધિસાગર સકલગુણમાં ધ્યાન એક પરધાન છે.

ગંભીરગુણ.

છાપ્યછંદ.

ધન્ય ધન્ય ગંભીર જગત્માં ગુણ છે સારો,
 મુન્દર લાગે સર્વ જનોને ગુણ એ પ્યારો;
 ગંભીરગુણ ધરનાર જગત્માં જય વર્તાવે,
 ક્ષુદ્રાદિક સહુ દોષ પલકમાં દૂર હઠાવે;
 સમુદ્રની છે ઉપમા અહો ગંભીર ગુણને જાણજો,
 સત્ય સમજી ભવ્ય લોકો હૃદયમાંહિ આણજો. ॥ ૧ ॥
 ગંભીરગુણ ધરનાર જગત્માં સહુથી મોટો,
 ગંભીરતા વળ વાત કરતાં વલ્લશે મોટો;
 ગંભીરગુણથી નાત જાતમાં સંપ રહે છે,
 ગંભીરગુણથી જ્ઞાન વધે છે સન્ત કહે છે.

૨૬

૨૦૨

ગંભીરગુણ પ્રગટે તદા તો યોગ્યતા પ્રગટે खरी,
 ગંભીરગુણથી સન્તલોકે મુક્તિને સહેજે વરી. ॥ ૨ ॥
 તપ જપ સંયમ ગંભીરગુણથી લેખે આવે,
 ગંભીરગુણથી માન પાન ને પ્રાણી પાવે;
 ગંભીરગુણથી વેર ઘેર ને દ્વેષજ ટલશે,
 ગંભીરગુણથી સન્તજનોમાં પ્રાણી ભલશે;
 ગંભીરતા પ્રગટે નહીં તો માણસ પણ તે ઢોર છે,
 ગંભીરગુણ પ્રગટે खરી તો સર્વ વાતે જોર છે. ॥ ૩ ॥
 ગંભીરતાને હૃદય ધરે તે જન છે મોટા,
 ક્ષુદ્રઉદર માણસના જગમાં નહિ છે તોટા;
 ધર્મકર્મમાં ગંભીરગુણ જાણો સહુ પહેલો,
 ગંભીરગુણ આવ્યા વળ જનતો જાણો ઘટેલો;
 ગંભીરગુણધારક જનો અહો જગત્માં છે જયકરા,
 રુદ્ધિ સિદ્ધિ પામતા જન જાણજો તે સુખકરા. ॥ ૪ ॥
 ગંભીરગુણથી સજ્જનતાને પામે પ્રાણી,
 ગંભીરગુણથી પ્રગટે વિદ્યા ગુણની સ્વાણી;
 સર્વગુણોની આગલ ગંભીર ગુણતો ગાજે,
 ગંભીરતા વળ વહુ ગુણવંતો તોપણ લાજે;
 ગંભીરગુણને ધારીને શિવ મંગલમાલા પામિય,
 બુદ્ધિસાગર ધન્ય તે મહી પ્રેમે મસ્તક નામિય. ॥ ૫ ॥

યોગસ્વરૂપ:

મરાઠી સાચી રાહ.

અલખ નિરંજન મિદ્ધ સનાતન, જિનજર જય મહાદેવા,
 ક્ષાયિક ચેતન વીર સ્વયંભુ, નમન કરુ સુખ લેવા;

૨૦૩

આજે આનંદ રે તત્ત્વસ્વરૂપ લહીશું, તત્ત્વની વાત કહીશું. આજે. ૧
 યમ નિયમ આસન જયકારી, પ્રાણાયામ અભ્યાસી,
 પ્રત્યાહાર ધારણા ધારી, ધ્યાન સમાધિ સમાસી. આજે. ॥ ૨ ॥
 આનંદઘનની વાળી જાળી, યોગ લહો ગુણલાળી,
 બ્રહ્મરંધ્રમાં અનહદનાદે, મુરતા તત્ર સમાળી. આજે ॥ ૩ ॥
 યૌગિક વિદ્યા બ્રહ્મ સમાધિ, જ્ઞાનીજન એમ બોલે,
 હેમચંદ્ર મહાજ્ઞાની બોલે, યોગના નહિ કોઈ તોલે. આજે ॥ ૪ ॥
 ભક્તિનો મહિમા જે ભારી, તે પણ યોગ સમાતો,
 યૌગિકવિદ્યા બ્રહ્મસમાધિ, જાણે તે મુખ પાતો. આજે ॥ ૫ ॥
 શ્વરસમ આતમની શક્તિ, યૌગિકવિદ્યાભ્યાસે,
 સમ્યગ્યોગનું જ્ઞાન લાઘાથી, માયાભ્રાંતિ નાસે. આજે ॥ ૬ ॥
 પરમબ્રહ્મ સ્વરૂપનું કારણ, યોગાષ્ટક અવધારી,
 અનેકાન્ત સ્વરૂપ સમાધિ, પામો નર નં નારી. આજે ॥ ૭ ॥
 તત્ત્વોદ્ધાર કરોને પ્રેમે, આત્મસ્વરૂપ જગાવી,
 બુદ્ધિસાગર મંગલ વરશો, જગમાં યશ વર્તાવી. આજે ॥ ૮ ॥

આત્મજાગૃતિ.

ડુહા.

ચિદાનન્દ નિર્ભય સદા, નિશ્ચલ એક સ્વરૂપ,
 પ્રેમ આત્મ સેવતાં, વિષ્ટે ભવભયભૂષ. ॥ ૧ ॥
 રત્નત્રયિનું ધામ છે, અકલકલા ગુણલાળ,
 અવિનાશીના ધ્યાનથી, હોવે અમૃતપાન. ॥ ૨ ॥
 અનુભવ અમૃતસ્વાદથી, નિશ્ચય રૂપ જણાય,
 જ્ઞાતા ધ્યાતા આત્મા, જ્ઞાને મન પરલાય. ॥ ૩ ॥
 નિત્યાનિત્ય વિચારિયે, ભેદાભેદ સહાવ,

२७४

सापेक्षाए आत्ममां, समज्याथी सुख दाव.	॥ ४ ॥
अखण्ड निर्मल सत्य तुं, परम महोदय गेह,	
अन्तर्दृष्टि देखजे, वसियो तुं आ देह.	॥ ५ ॥
ज्योतिः ब्रलहलती सदा, चेतननी सुखकार,	
शक्ति अनंति सिद्धसम, ध्यातां भवनो पार.	॥ ६ ॥
परपुद्गलथी भिन्न तुं, धर त्हारो विश्वास,	
त्रिभुवनपति तुं देहमां, समजे तो सुखवास.	॥ ७ ॥
ज्ञाता ज्ञेय अनन्तनो, जाग जाग मन चेत.	
जाग्रत था तुं आतमा, काल झपाटा देत.	॥ ८ ॥
सहु मंगलनुं स्थान तुं, सिद्ध बुद्ध परमेश,	
बुद्धिसागर ध्यानथी, पामो निर्भयदेश.	॥ ९ ॥

ध्यानोद्धार.

भुजंगी छन्द.

करुं हुं कहो प्रेम तो कोण साथे,	
धैरुं हुं कहो भारने कोण साथे;	
नथी कोई मारु हवे केम हारु,	
हवे चेतोने ब्रह्मने ना विसारु.	॥ १ ॥
खरामां खरा तत्त्वने आज जाण्युं,	
खरामां खरा सुखने आज माण्युं;	
चिदानन्दने ध्यानथी आज ध्यायो,	
खरा सुखने प्रेमथी आज पायो.	॥ २ ॥
टळी बाह्यमां सुखनी आज आशा,	
महा मोहना बाह्यना ए तमासा;	
अहो आज हुंतो बन्यो ब्रह्मभोगी,	

२०५

अहो आज हुंतो बॅन्यो ब्रह्म योगी.	॥ ३ ॥
अहो आज हुंतो दयागंग न्हायो,	
अहो आज हुंतो खरुं त व पायो;	
खरा शुद्धरूपे अहो हुं सुहायो,	
परावेगथी आपने आप गायो.	॥ ४ ॥
विकारो तमामो टळ्या एकताने,	
बुरी आश छूटी खरा ब्रह्मभाने;	
खरा शुद्ध चैतन्यमां दृष्टि लागी,	
प्रभुप्रेमथी आत्मनी ज्योत जागी.	॥ ५ ॥
प्रभुप्रेमथी ध्याननो भेद पावे,	
धरी ध्यान ने सिद्धरूपे सुहावे;	
कहे धीनिधि ध्यानमां काळ गाळो,	
खराब्रह्ममां मानवी नित्य म्हालो.	॥ ६ ॥

सत्संग.

गझल.

करोने संग संतोनी, करोने संग भक्तोनी;	
करोने संग ज्ञानिनी, करोने संग ध्यानिनी.	॥ १ ॥
करोने संग साचानी, तजोने संग काचानी;	
करोने संग मोटानी, तजोने संग खोटानी.	॥ २ ॥
करोने संग योगिनी, तजोने संग शोकिनी;	
करोने संग पूरानी, तजोने संग अधुरानी.	॥ ३ ॥
करोने संग समजुनी, तजोने संग खूनीनी;	
करोने संग सारानी, तजोने संग नठारानी.	॥ ४ ॥
करोने संग चेतननो, तजोने संग अचेतननो;	

૨૦૬

કરોને સંગ શૂરાની, તજોને સંગ વૂરાની. ॥ ૫ ॥

કરોને સંગ સુમતિનો, તજોને સંગ કુમતિનો;
બુદ્ધિચ્છિ સંગ છે જેવી, પ્રગટતી બુદ્ધિતો તેવી. ॥ ૬ ॥

ધિક્કારવા યોગ્ય.

છપ્પયછંદ.

ધિક્ તેનો અવતાર જગત્માં ધર્મ ન ધાર્યો;
ધિક્ તેનો અવતાર જન્મને ફોગટ હાર્યો;
ધિક્ તેનો અવતાર ગુરુનું શરણ ન કીધું,
ધિક્ તેનો અવતાર સાધુને દાન ન દીધું;
પર ઉપકાર કરે નહીં ને ધર્મિજનપર સ્વાર છે,
નીચમાં તે નીચ કુમતિ ધિક્ ધિક્ અવતાર છે. ॥ ૧ ॥
ધિક્ તેનો અવતાર વદી નહિ મીઠી વાણી,
ધિક્ તેનો અવતાર પરસ્ત્રી પ્રેમે દીઠી;
ધિક્ તેનો અવતાર ગુરુની નિંદા કરતો,
ધિક્ તેનો અવતાર નકામો ઝ્યાં ત્યાં ફરતો;
ધિક્ તેનો અવતાર છે જગ કર્યા ગુણને ઓઢવે,
વિષ્ણુ માટે જૂઠ વોલી અસત્ય વચનો જે લવે. ॥ ૨ ॥
ધિક્ તેનો અવતાર વદીને જે નહિ પાલે,
ધિક્ તેનો અવતાર ધર્મથી જે કંટાળે;
ધિક્ તેનો અવતાર શોકમાં નિશાદિન ફૂલે,
ધિક્ તેનો અવતાર વિત્તના તોરે ફૂલે;
વિશ્વાસઘાતક જે બને નર ધિક્ તેનો અવતાર છે,
શૂરદાની ભક્ત વળ જન જગત્ માંહિ ભાર છે. ॥ ૩ ॥
ધિક્ તેનો અવતાર અન્યન આઠ ચઢાવે,

૨૦૭

ધિક્ તેનો અવતાર પ્રભુને દીલ ન ધ્યાવે;
 ધિક્ તેનો અવતાર દયાની વાત ન જાણી,
 ધિક્ તેનો અવતાર પાપની બોલે વાણી;
 પશુ પંઘીને મારીને વહુ પાપી ઉદર જે ભરે,
 ધિક્કાર તેવા દૈત્યજનને નરકમાંહિ અવતરે. ॥ ૪ ॥
 વિત્ત છતાં પળ દાન ન દીધું તે જન યોદા,
 ધિક્ તેને શતવાર પાપથી વાળે ગોદા;
 ધિક્ તેને શતવાર અન્યનું હિત ન કીધું,
 ધિક્ તેને શતવાર દારૂનું પાન જ કીધું;
 ધન્ય ધન્ય જગમાં નરા તે પરઉપકારે રક્ત છે,
 બુદ્ધિસાગર ધન્ય તે નર સન્ત સજ્જન ભક્ત છે. ॥ ૫ ॥

॥ ધન્યવાદ આપવા યોગ્ય ॥

છપ્પય છંદ.

ધન્ય ધન્ય અવતાર જગત્માં જે ઉપકારી,
 ધન્ય ધન્ય તે ભવ્ય કરે જે સજ્જનચારી;
 દયા દાનમાં રક્ત વદે છે વચન વિચાર્યું,
 ચોરી ચુગલી ત્યાગ તજે છે સજ્જન વાર્યું.
 ધન્ય ધન્ય જગમાં અહો તે આપ તરે ને તારતા,
 પાપકારક મૂર્ખ જનને સદુપદેશે વારતા. ॥ ૧ ॥
 ધર્મિજનો પર પ્યાર વિત્તમાં ધર્મજ પ્યારો,
 નિન્દા લવરી ત્યાગ કદી નહિ હોય નઠારો;
 વિત્ત છતાં નહિ માન લણુતા અન્તર ધારે,
 દેહ જનોને દાન સ્વરેસ્વર દુઃખ નિવારે.
 જીવાનીના જોરમાં જે વિષયવિકારો ટાલતો,

૨૦૮

ધન્ય ધન્ય જગમાં અહો તે ચિત્તધર્મે વાલ્લતો. ॥ ૨ ॥

ધન્ય ધન્ય જગમાં સુજન જે મોહ નિવારે,
 સદ્ગુરુગમથી જ્ઞાન લહીને સત્ય વિચારે;
 અંતરમાં ઉપયોગ ભોગને રોગજ લેખે,
 પરધન પત્થર પરલલનાને જનની લેખે;
 ધન્ય ધન્ય જગમાં અહો તે બોલે તેવું પાલતા,
 આત્મધ્યાને લીન થઈને દૃષ્ટિ અંતર વાલ્લતા. ॥ ૩ ॥
 ભોગ સમયમાં યોગ વિચારો દિલમાં આવે,
 દારુનો પરિહાર માંસને કદી ન ખાવે,
 કપટ કલાનો ત્યાગ રાગ સજ્જનની સંગે;
 કુવ્યસનોનો ત્યાગ ધરે છે ગુણને અંગે,
 ધન્ય ધન્ય જગમાં સ્વરેશ્વર ભક્તને દાતાર છે;
 બુદ્ધિસાગર ધન્ય યોગી સફલ તસ અવતાર છે. ॥ ૪ ॥

મોહસ્વરૂપ.

છપ્પયછંદ.

મહા મોહ બલ્લવાન મોહમાં સર્વે ફસિયા,
 મોહ મદિરા ઘેન કરી જીવો જગ વસીયા;
 ભવનું કારણ મોહ મોહથી સહુ જન દુઃખી,
 મોહાર્થીન જે ભવ્ય કદી તે થાય ન મુર્ખી;
 મોહે જન મુંઝાય છે જગ મોહે આંતિ મન પડે,
 અજ્ઞભાવે મોહ પ્રગટે ભવાટવીમાં રડવડે. ॥ ૧ ॥
 મોહ ભૂપનાં રૂપ જગત્માં વિચિત્ર ભાસે;
 મોહે હિંસા થાય મોહથી દયા વિનાસે,
 મોહે બોલે જૂઠ મોહથી વ્યસની થાવે;

૨૦૧

ચોરી જારી ચુગલી દોષો મોહ કરાવે,
 મોહે જગમાં દાસ છે સહુ મોહ મહા જગપાશ છે;
 મોહપુત્રી દુઃખદાયી જગત્માંહિ આશ છે. ॥ ૨ ॥
 જગજન મનમાં મોહ વિરાજે ગડગડગાજે,
 મોહે જગજન ચાલે બોલે સ્વારથ કાજે;
 મોહે દૂરે ધર્મ મોહથી દુનિયા ચાલે,
 પશુ પક્ષિયો પ્રેમધરી વચ્ચાને પાલે;
 મોહ શત્રુ બલવાન છે જગ મોહે નાટકતાન છે,
 મોહનૃપતિ રાજ્ય ભારે જગત્નો મુલતાન છે. ॥ ૩ ॥
 મોહે મૂકે લાજ મોહથી અકલ ઘૂરી,
 મોહે તુંટે ચોર મોહથી મારે ઢૂરી;
 મોહે ભાસે જૂઠ મોહથી ઠરી ન બેસે,
 મોહે વધતો લોભ મોહથી જીવન કલેશે;
 ચોલ મજીઠના રંગ સમ, મન મોહે નિશદિન વ્યાપિયું,
 મોહનું તો જોર ભારે મલીન મનહું પામીયું. ॥ ૪ ॥
 મોહ મહા છે કાલ જાલમાં સહુ જકડાયા,
 અંતર બાહિર દુઃખ મોહથી કોઈ ન ઢાઢ્યા;
 કોલેરાને પ્લેગ થકી પળ મોહજ સ્વોટો,
 મોહે વાઙ્યો દાટ મોહથી જ્યાં ત્યાં ગોટો;
 મોહભૂતના દાસ જે જન ચતુર્ગતિમાં અડવઢે,
 મોહની જંઝાલમાંહિ કુદીને પ્રાણી પડે. ॥ ૫ ॥
 મોહે જ્ઞાન ન થાય મોહથી સાન ન શાંતિ,
 મોટો છે ચંડાલ મોહથી કબુ ન ક્ષાન્તિ;
 મોહે વાધે દુઃખ મોહથી વિષ ન મોટું;
 મોહે મોટાં પાપ મોહથી મનહું ગ્વોટું,

૨૭

૨૧૦

મોહ મૂકી જાગીએ ઘટ સન્તમેવા કીજીએ;
બુદ્ધિસાગર તત્ત્વ સમજી આન્મભાવે રીઝીએ. ॥ ૬ ॥

સમાધિસ્વરૂપ.

માન માયાના કરનારા રે-પ રાગ.

કરો સત્ય સ્વરૂપ સમાધિ રે, તેથી ટલશે ઉપાધિને વ્યાધિ;
યોગ અષ્ટાંગને શુદ્ધ સાધિ રે, કરો દૂરે સકલ દુઃખ આધિ.
ચિત્ત ચંચલતા દૂર જ જાવે, અનહદ આનંદ થાવે;
સર્વ સંકલ્પની સિદ્ધિ સ્વરૂપ, રુદ્ધિ સિદ્ધિ સહુ પાવે રે. કરો. ૧
આતમના જ્ઞાનથી દુઃખ ટલે છે, સિદ્ધ સ્વરૂપ મળે છે;
બ્રહ્મા ને વિષ્ણુ, શંકર ને શક્તિ, આતમમાં સર્વ મળે છે રે. ક૦ ૨
યૌગિક વિદ્યાભ્યાસ કર્યાથી, વિષયવિકારો ટલે છે;
જ્ઞાનીના યોગ્ય છે યૌગિક વિદ્યા, સમજી શિષ્યોને ફળે છે રે. ક૦ ૩
ક્રિયમાણ વળી સંચિત કર્મો, આત્મસમાધિ હરે છે;
અનંત શક્તિઓ ગ્રગટે છે ઘટમાં, પરમ સ્વરૂપ વરે છે રે. ક૦ ૪
અન્તરની શક્તિયો ભવ્ય જગાવો, લેજો માનવભવ લ્હાવો;
બુદ્ધિસાગર ઘટ સત્ય સમાધિ, મુમુક્ષુ જન ઝટ પાવો રે. ક૦ ૫

“ સાધુ ”

છાપય હૃદ.

સેવો સાધુ સત્ય સ્વરા જે આતમ જ્ઞાની,
ચલવે નહિ પાંખંડ હૃદયમાં નિરાભિમાની;
વદે સદા પરમાર્થ સ્વાર્થની દિલ નહિ ફાંસી,
વિષયવિષ્ણો ત્યાગ સદા જે ધર્મવિલાસી;

૨૧૧

પરમ સ્વરૂપ રાચતા ને ચિત્ત દોષો પરિહરે,
 કપટથી જે દૂર રહેવે સત્ય શાંતિ તે વરે. ॥ ૧ ॥
 વૈરાગી ગંભીર વદે જે નિર્મલ વાણી,
 અંતરમાં ઉપયોગ અહો જે સદ્ ગુણવાણી;
 આતમજ્ઞાન વિના નહિ જગમાં સાચા સાધુ,
 કપટીઓજ જગત્ત્રંદને ફોલી રાધું;
 મન વશમાં રાખે સદા ને કનક કાન્તા પરિહરે,
 વાત્સલ્ય કિરિયા રાચતા નહિ સાધુ તેવા સુખ વરે. ॥ ૨ ॥
 વેશ ધરીને કલેશ ન કરતા સમતા દરોયા,
 જ્ઞાન ધ્યાનમાં નિશ્ચલ ચેતન ચિત્સુખ વરિયા;
 વેષ અને આચાર જ્ઞાનથી સાધુ પરખો,
 કરો જ્ઞાનિનું માન સદા મનમાંહિ હરખો;
 સાધુ સદ્ગુરુ ચરણકમલે, દાસ જનતો ધૂંગ છે;
 ધન્ય ધન્ય તે મુનિવરા જગ, ધ્યાનમાં જસ રંગ છે. ॥૩ ॥
 સમજે નહિ નિજ તત્ત્વ સાધુ શું આતમ સાધે,
 સમજે નહિ નિજ તત્ત્વ અહો તે ધર્મ વિરાધે;
 જ્ઞાન વિના કિરિયા પાસંડે જે જન વલગ્યા,
 તેવા સાધુ મુક્તિ વધુથી વધુ છે અલગા;
 સદુપદેશે સત્યને જે સમજાવે પ્રેમ કરી,
 બુદ્ધિસાગર સત્ય સાધુ માનવા ઉલટ ધરી. ॥ ૪ ॥

શુદ્ધસ્વરૂપપ્રેમમાં સર્વની એક્યતા.

વહેંચશું ભક્તિનાં માહ નાળાં, એ રાગ.

પ્રેમથી લાગે જગત સદ્ પ્યારું,
 મુજ આતમ સમ જીવ ધારું રે; પ્રેમથી.

૨૧૨

નિશ્ચય નયથી નિર્મલ જીવ સહુ,
 નથી જોવોથી તો છેડું;
 શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રેમધૂનનીં સુમારી,
 પ્રગટ્યાથી જીવ સહુ મેડું રે. પ્રેમથી૦ ॥ ૧ ॥
 દુઃખહું નહિ તલ ભાર હું કોઈને,
 પ્રેમથી લોકો નિહાળું;
 પ્રેમના રસમાં લદવદ થઈને,
 પુત્રની પેઠે પંપાહું રે. પ્રેમથી૦ ॥ ૨ ॥
 પ્રેમ ત્યાં શોક નહિ, શોક ત્યાં પ્રેમ નહિ,
 પ્રેમે જગત સહુ સારું;
 પ્રીતિની ભક્તિમાં ભૂલ નહિ પડશે,
 પ્રેમ વિના સહુ સ્વાસ્થરે. પ્રેમ૦ ॥ ૩ ॥
 આતમના પ્રેમથી આત્મ સમાન સહુ,
 લુહું લાગે છે પ્રેમ પાસે;
 આતમના જ્ઞાનમાં ભ્રમ ન ભૂલ છે,
 શુદ્ધ આનંદ રસ ચાસેરે. પ્રેમ૦ ॥ ૪ ॥
 જ્ઞાનીનો પ્રેમરસ કરે જીવોને વશ,
 જ્ઞાનીનો પ્રેમ શુદ્ધ સારો;
 વૃત્તિ ઠરે છે ઠામ આવીને પ્રેમમાં,
 વ્રહ્મ સ્વરૂપ પ્રેમ ધારોરે. પ્રેમ. ॥ ૫ ॥
 નિન્દાદિ દોષ શુદ્ધ પ્રેમથીજ નાશતા,
 અંતરની દષ્ટિ ઉઘાડે;
 ગુરુનું શરણ પ્રેમ પાસે ન સાંપડે,
 શુદ્ધ સ્વરૂપને પમાડેરે. પ્રેમ૦ ॥ ૬ ॥
 આતમના પ્રેમમાં લાજ ન લેશ છે,

૨૧૩

પ્રગટે હૃદય શુદ્ધ દેવા;

બુદ્ધિસાગર પીવે પ્રેમના પ્યાલા,

મીઠા અમૃતરસ મેવા રે.

પ્રેમ. ॥ ૭ ॥

“ ગુરુસ્તુતિ. ”

ઘેંચશું ભક્તિનાં માઢ નાળાં,—૯ રાગ.

જ્ઞાનના દાતા ગુરુજી ઉપકારી, નમું ભાવે સદાય મુખકારી રે; જ્ઞાનના ૦
 દયા કરીને ઝટ તત્ત્વ બતાવી, દીલમાંથી તમ સહુ ટાઢ્યું;
 બ્રહ્મસ્વરૂપનો ભેદ બતાવી, મમતાનું મૂઢ યૂવ વાઢ્યું રે. જ્ઞા ૦ ૧
 આત્મસ્વરૂપનું ધ્યાન કરાવી, શાશ્વત મુખ ચઢાડ્યું;
 સમતાસરોવરે આતમહંસનું, ચિત્તહું વેગ થકી વાઢ્યું રે. જ્ઞા ૦ ૨
 ઉપકાર આપનો કદી ન વિસરું, સમકિત દાયક સ્વામી;
 પ્રત્યુપકાર કદી આપનો ન થાવે, નમન કરુંહું શિર નામી રે. જ્ઞા ૦ ૩
 શરણ શરણ ગુરુ ત્હારું સદાય મુજ, પ્રશ્નછો પ્રાણ થકી પ્યારા;
 દયા કરીને ગુરુ આશિષ દેશો, દીલમાં વસ્યાછો ગુરુ મ્હારા રે. જ્ઞા ૦ ૪
 વિષયવાસના દૂર નિવારી, આપી અંતર જ્ઞાનકુંચી;
 જીવનો શીવ ગુરુ આપે બનાવ્યો, કરીને જાત મુજ ડંચી રે. જ્ઞા ૦ ૫
 જય જય જય ગુરુ દેવ કૃપાલુ, ધન્ય મનુષ્ય અવતારી;
 બુદ્ધિસાગર ગુરુ સ્મરણ કરુંહું, વન્દન વાર હજારી રે. જ્ઞાનના ૦ ૬

શુદ્ધ સ્વરૂપવિચાર.

ઘેંચશું ભક્તિનાં માઢ નાળાં—૯રાગ.

આત્મન્ શુદ્ધ સ્વરૂપ જો વિચારી,

જાય માનવ ભવ કેમ હારી રે.

આત્મન્ ૦

२१४

लोक अलोकने ज्ञाने प्रकाशे,
शक्ति अनंतनो तुं स्वामी;
थइने पामर केम पडी रह्यो तुं,
अंतरमां जाग मुखकामीरे. आत्मन्. ॥ १ ॥

अन्तरना ज्ञानथी अन्तरना ध्यानथी,
आवशे दुःखनोज आरो;
त्रण भुवननो स्वामी छे देहमां,
परखील्यो प्राण थकी प्यारो रे. आत्मन्. ॥ २ ॥

गंजीना ढेरमां अग्नियो कणियो,
बाले बधीने एकवारै;
चेतनज्ञानथी कर्मनी वर्गणा,
नासे सकल दुःख वारे रे. आत्मन्. ॥ ३ ॥

जेम जेम शुद्धस्वरूपे प्रकाशे,
तेम तेम कर्म विनाशे;
ध्यानचरणथी कर्म खरे छे,
अनंत गुणो विकाशे रे. आत्मन्. ॥ ४ ॥

भक्ति भलीज भाव आतम देवर्ना,
आनंदघन तुं ज पोते;
बुद्धिसागर हीरो हाथ चढ्यो छे,
बीजे तुं शीदने गोते रे. आत्मन्. ॥ ५ ॥

वहैचशु भाइ भक्तिनां नाथां-पराग.

आतम तमे शक्ति अनंत थकी खीलो,
समता सरोवर झीलो; आतम०

२१५

असंग्य प्रदेश मय शाश्वत सुखमय,
 आलस्यी थाय केम ढीलो;
 अंतर उद्यम थीी शुद्ध स्वरूपमय,
 कर्मपातक सह पीलोरे.

आतम. ॥ १ ॥

तारा प्रकाशता चंद्र प्रकाशता,
 सूर्य प्रकाश करे भारी;
 अनंत ज्ञान थीी सहने प्रकाशे,
 तेजनो तेज तुं विचारी रे.

आतम. ॥ २ ॥

बाह्यमां सुख नहीं अंतरमां सुख छे,
 चेतन थाय शुं हठीलो;
 ब्रह्मा शंकर हरि आतमराम तुं,
 सत्ताए सरस छबीलो.

आतम. ॥ ३ ॥

निज पर दोषना भानने विसारी,
 अंतरमां थाजे एकीलो;
 बुद्धिसागर गुरुवाणी विचारी,
 था तुं खंतीलो टेकीलो रे.

आतम. ॥ ४ ॥

आनंदघन.

वहंचशुं अक्किनां भाइ नाणां-ए राग.

आनंदघन आतमना गुण गाशो, तमे शाश्वत सुखडां पाशो. आनंद.
 आतमना प्रेमथी आतमना नेमथो, रुद्धि अनंति कमाशो;
 अन्तर प्रदेशमां क्लेश न लेश छे, जागीने झटपट जाशो. आनंद. १
 आतमना देशमां शाश्वत सुख छे, विवेकवंतनोज वासो;
 नित्य अनित्य शुद्ध बुद्ध अविनाशी. वैग्वरीथी केम कलाशो. आनंद. २

૨૧૬

સત્ય સ્વરૂપ જ્યાં તાપ ન લેશ ત્યાં, કેવલ જ્યોતથી પ્રકાશો;
બુદ્ધિસાગર ગુરુ જ્ઞાનની ઘેનમાં, નિર્ભય યોગી જણાશો. આનંદ. ૩

ભાવના સમાન સંસ્કારફલ.

ઘેંચશું ભક્તિનાં માઈ નાળાં—પ ગગ,

ભાવના જેવી તેવુંજ ફલ પાવો;
જેવું ધ્યેય તેવા થઈ જાવો રે. ભાવના.
રંકની ભાવના રંકનાં દુઃખ દે,
સુખિની ભાવનાથી સુખો;
ધ્યેયસ્વરૂપ દિલ થાતાં શુભાશુભ,
આતમમાં સુખ દુઃખો રે. ભાવના. ॥ ૧ ॥
શુભાશુભ સંસ્કાર પડે છે દીલ,
પુણ્ય પાપ ભાવનાથી;
સંસ્કારથી મતિ તેવીજ પ્રગટે,
લાગે સ્વરૂજ સમજ્યાથી રે. ભાવના. ॥ ૨ ॥
દોષો વિચારતાં દોષોના બીજને,
વાવે હૃદયમાંહિ પ્રાણી;
ગુણો વિચારતાં ગુણ સંસ્કારને,
પ્રગટાવે દીલમાં જ્ઞાની રે. ભાવના. ॥ ૩ ॥
ઇયલ ઞ્રમરી ભાવના જોરથી,
ભુંગી સ્વરૂપ ઝટ પાવે;
સિદ્ધ સ્વરૂપને ધ્યાને વિચારતાં,
સિદ્ધ બુદ્ધ પદ પાવે રે. ભાવના. ॥ ૪ ॥
ઉચ્ચને નીચ માઈ ભાવના જોરથી,
થાશો હૃદય લ્યો વિચારી;

૨૧૭

બુદ્ધિસાગર સિદ્ધ ધ્યેયના ધ્યાનથી,
સિદ્ધ સ્વરૂપ જયકારી રે. ભાવના. ॥ ૬ ॥

ધ્યાનજીવન.

ઘેંચશું ભક્તિનાં માદ્ર નાળાં ણ રાગ.

ધ્યાનમાં નક્કી જીવન જીવ ગાળો,
દોષો સકલ ઘટ ટાળોરે. ધ્યાનમાં ૦
સંકલ્પ શ્રેણિ નિવારીને ક્ષણમાં,
વૃત્તિ ચેતનમાંહિ વાળો;
અસંગ્યપ્રદેશમાં ચિત્ત રમાવો,
કદી ન લેશ કંટાળોરે. ધ્યાનમાં. ॥ ૧ ॥
દોષોને ચાલવા ને રોગોને ટાલવા,
છંડોને ક્રોધ મહા કાળો;
સદગુણ દૃષ્ટિ ધારી હૃદયમાં,
ત્યાગો નિંદાનો તો ટાળોરે. ધ્યાનમાં. ॥ ૨ ॥
સામર્થ્ય યોગથી ધ્યાન લગાવતાં,
રુદ્ધિ અનંત દિલ માલો,
બુદ્ધિસાગર પ્રભુ ધ્યાન પ્રતાપથી,
મુક્તિ પુરીમાંજ મ્હાલોરે, ધ્યાનમાં. ॥ ૩ ॥

ભક્તિમેવા.

ઘેંચશું ભક્તિનાં માદ્ર નાળાં-પ રાગ.

માલજો ભક્તિનો યોગ ખૂબ भारी,
ભક્તિથી મૂલ ના થનારીરે ભક્તિ; માલજો.
ભક્તિના ભાવમાં આનંદ ઉપજે,

૨૮

૨૧૮

ભક્તિની ઓર છે ખુમારી,
 ભક્તિના યોગમાં એક સ્વરૂપતા,
 ભક્તિથી સિદ્ધિ થનારીરે. ભાલજો. ॥ ૧ ॥
 ભક્તિમાં ખાન એક સત્ય સ્વરૂપનું,
 ભક્તિ છે યોગ એક મોટો;
 જ્ઞાન વિના અરે ભક્તિના નામથી,
 વાલયો પ્રપંચીએ ગોટોરે. ભાલજો. ॥ ૨ ॥
 દેવગુરુની માઈ ભક્તિ કર્યાથી,
 સહજ સ્વરૂપ નિજ પાવે;
 નિષ્કામ ભક્તિથી શક્તિ જગે છે,
 જીવનો શિવ જ્ઞટ થાવેરે. ભાલજો. ॥ ૩ ॥
 કારુણ્યભાવનાથી જીવોની ભક્તિ,
 ભાવ દયાથી તેમ ધારો;
 ઉપકાર બુદ્ધિથી ભક્તિ ગુરુની,
 તરતમયોગે વિચારોરે. ભાલજો. ॥ ૪ ॥
 આતમનું ધ્યાન તે ભક્તિ છેવટની,
 ભક્તિ તે ધ્યાન કહાવે;
 બુદ્ધિસાગર ગુરુ ધ્યાન સેવાથી,
 કેવલ જ્ઞાન જ્ઞટ થાવેરે. ભાલજો. ॥ ૫ ॥

વિષયત્યાગ.

વેંચશું ભક્તિનાં માઈ નાળાં-એ રાગ.
 આતમા ફુલી કરે શું ફજેતી,
 જાગી છે ચિત્ત માંહિ ચેતીરે આતમા;
 જન્મ જરા વલી મૃત્યુની નાદિયો,

૨૧૯

ચાર ગતિમાંહિ વહેતી.

ચેતો ચતુર જીવ જલદીજ ચેતો,

પાણીના પૂરથી કહેતીરે.

આતમા. ॥ ૧ ॥

વાહ્ય વિષય વિષ જેવા ગણીને,

કરશો અંતર ગુણ સ્વેતી;

સુમતિના સંગે રંગે તો રીજીએ,

શાશ્વત સુખ જે દેતીરે.

આતમા. ॥ ૨ ॥

આતમની ધારણા આતમના ધ્યાનમાં,

સુરતા સહજ ભાવ રહેતી;

બુદ્ધિસાગર ગુરુ તત્ત્વસ્વરૂપમાં,

રહેજો વાળીજ એમ કહેતીરે.

આતમા. ॥ ૩ ॥

દુનિયાદારી.

ઘેંચશું ભક્તિનાં માફ નાણાં-પરાગ.

દુનિયાદારી જરૂર દુઃસ્વકારી,

ચેતો ભવિક નરનારી રે.

દુનિયા.

સ્વપ્ન સમાન મોહ માયાની વાજી,

કોઈની કદી ન થનારી;

માયામાં મુંઝી ફુલી ફરે શું,

જાય ઉપર અરે હારી રે.

દુનિયા. ॥ ૧ ॥

અંતરના શોધથી અંતરના બોધથી,

શાશ્વત સુખની સુમારી;

અન્તર પ્રદેશમાં ધ્યાને પ્રવેશતાં;

સિદ્ધિ સમાધિ થનારી રે.

દુનિયા. ॥ ૨ ॥

વાહ્ય પ્રદેશમાં મોહ મલીનતા,

२२७

कर्म कलंक बहुभारी;
 शुद्धोपयोगथी कर्म खरे छे;
 समजो स्वरूप सुखकारीरे. दुनिया. ॥ ३ ॥
 स्थिरता चेतनमां थावे जो ध्यानथी,
 कर्मकलंक दूर जावे;
 बुद्धिसागर गुरुज्ञान प्रतापे,
 परम स्वरूप झट पावेरे. दुनिया. ॥ ४ ॥

ब्रह्मरस.

वैचित्र्यं भक्तिनां भाइ नाणां-एराग.

ब्रह्मरस भोगी जगत्मांहि योगी,
 ब्रह्म भोगे नथी कोइ रोगीरे. ब्रह्म.
 ब्रह्मना गानमां ब्रह्मना तानमां,
 ब्रह्मना ध्यानमां खुमारी;
 ब्रह्मनी लहेरमां वैर विरोध जाय,
 ब्रह्मानुभव सुखकारी रे. ब्रह्म. ॥ १ ॥
 ब्रह्मना भानमां आनंद सत्य छे,
 ब्रह्म स्वरूप शुद्ध साचुं;
 ब्रह्म विना भाइ जडमां न सुख लेश,
 ब्रह्म स्वरूपमांहि राचुं रे. ब्रह्म. ॥ २ ॥
 ब्रह्म स्वरूप छे आतमराम देह,
 शोधोने ध्यानथी तपासी;
 अनंत आतमा ब्रह्मस्वरूपमय,
 केवलज्ञानथी प्रकाशीरे. ब्रह्म. ॥ ३ ॥
 संग्रहणयथी सत्ताए एकरूप,

૨૨૬

વ્યક્તિથી ભિન્ન વિચારો;
 સાપેક્ષતાથી બ્રહ્મસ્વરૂપને,
 જાણીએ સત્ય આધારો રે. બ્રહ્મ. ॥ ૪ ॥
 સ્તનત્રાયની રુદ્ધિ વિચારો,
 ધ્યાવો પરમબ્રહ્મ પોતે;
 બુદ્ધિસાગર પ્રભુ બ્રહ્મસ્વરૂપમય,
 વીજે તું શીદને ગોતેરે. બ્રહ્મ. ॥ ૫ ॥

સદ્ગુણદૃષ્ટિભાવના.

ઞેંચશું ભક્તિનાં ભાઈ નાળાં-એ રાગ.

સદ્ગુણદૃષ્ટિ ધરીને મુશ્વ લીજે,
 ગુણિનું માન વહુ કીજે રે. સદ્ગુણ.
 સદ્ગુણિંજનનું ગાન કર્યાથી,
 પ્રગટે છે ગુણ તેજ દીલે;
 જેવા વિચાર દિલ સંસ્કાર તેવા,
 સંસ્કાર ફલ મન સ્વીલે રે. સદ્ગુણ. ॥ ૧ ॥
 કૃષ્ણની દૃષ્ટિ છે કૂતરાના દંતમાં,
 ઉજ્જ્વલરૂપને વસાણે;
 સદ્ગુણદૃષ્ટિથી સંસ્કાર ગુણના,
 યુક્તિથી યોગ્ય જીવ જાણે રે. સદ્ગુણ. ॥ ૨ ॥
 દીવસમાં સ્ત્રીના વિચારથીજ પ્રગટે,
 સ્વપ્નામાં સ્ત્રીજ નિરસેલી;
 જેવા વિચાર સંસ્કારતોજ તેવા,
 તત્ત્વની વાત આ ઠરેલી રે. સદ્ગુણ. ॥ ૩ ॥
 વિકથા વિવાદમાં દોષ વિચારથી,

૨૨૨

સંસ્કાર દોષી પડે છે;
 આકૃતિવત્ પ્રતિબિંબ દર્પણમાં,
 શોધ્યાથી સત્ય જડે છે રે. સદ્ગુણ. ॥ ૪ ॥

ગુણની છે આદિને દોષો અનાદિ,
 જેવો વિચાર દીલ તેવું;
 સદ્ગુણદ્વષ્ટિથી ગુણો સ્વીલે છે,
 સત્ય વિચારીને લેવું રે. સદ્ગુણ. ॥ ૫ ॥

જેવું મનન તેવી ધારણા થાય છે,
 સ્મૃતિ છે ધારણાર્થી તેવી;
 વિષયવાસના સ્મૃતિનું કારણ,
 પ્રથમજ ધારણા લેવી રે. સદ્ગુણ. ॥ ૬ ॥

દ્વષ્ટિ સમાનજ વિચારો તો થાય છે,
 સદ્ગુણદ્વષ્ટિ મળી છે;
 સદ્ગુણદ્વષ્ટિથી ગુણોની ભાવના,
 દ્વષ્ટિ સજ્જનને મળી છે રે. સદ્ગુણ. ॥ ૭ ॥

જેવો અભ્યાસ તેવી દ્વષ્ટિ સ્વીલે છે,
 જોશો હૃદયમાં વિચારી;
 ગુણોની ભાવના ભાવ વધાર,
 અભ્યાસ ભાવના સારી રે. સદ્ગુણ. ॥ ૮ ॥

સ્વોલ્લામાં લલના ને પુત્રી બે બેસે,
 દ્વષ્ટિથી ભાવનાજ ન્યારી;
 દ્વષ્ટિની ભાવના પાઈ પડે છે,
 સમજો હૃદય નરનારી રે. સદ્ગુણ. ॥ ૯ ॥

સદ્ગુણ ભાવના દ્વષ્ટિ સ્વીલાવો,
 ઉચ્ચ જીવન અધિકારી;

૨૨૩

બુદ્ધિસાગર ગુરુભાવના બ્રહ્મની,
પરમસ્વરૂપ જયકારી રે.

સદ્ગુણ. ॥ ૧૦ ॥

॥ વિચારીને સર્વ કરવું. ॥

ઘેંચશું ભક્તિનાં માદ નાળાં-પ રાગ.

બોધથી બોલો વિચારી સુધારી,
લલ્લો લેલ્લોને પહેલાં વિચારીરે. બોધથી;
નાત જાત વાટમાં વિચારી બોલીએ,
વિચારે વાત થાય સારી.
વિચારી બોલતાં શોક ન સંપન્ને,
થાશે ન મોટી સુવારીરે. બોધથી. ॥ ૧ ॥
વિચારી ચાલીએ વિચારી મ્હાલીએ,
વિચારી બેસીએજ ઠામે;
વિચારી સ્વોલીએ વાતો હૃદયની;
કીર્તિ જગત્માંહિ જામેરે. બોધથી. ॥ ૨ ॥
વિચારી ઉઠવું વિચારી ઊંઘવું,
શિક્ષા વિચારીને દીજે;
દ્રવ્ય ને કાલ ભાવ ક્ષેત્ર વિચારી,
કૃત્યથી જ્ઞાત સુખ લીજેરે. બોધથી. ॥ ૩ ॥
વિચારી પૂજીએ વિચારી સુઝીએ,
વિચારી પાદનેજ મૂકો;
પસ્તાવું પાછલથી પડશે ન માડો,
ચતુર ચિત્તમાં ન ચૂકોરે. બોધથી. ॥ ૪ ॥
વિચારી શોધીએ વિચારી બોધીએ,
વિચારે ભૂલ ના થનારી;

२२४

धर्मविचारमां सुख सदाय छे,
 पापे तो दुःख थाय भारीरे. बोधथी. ॥ ५ ॥
 विचारी खाइए विचारी गाइए,
 विचारी ध्याइएज देवा.
 विचारी जोइए विचारी रोइए,
 विचारी कीजीएज सेवारे. बोधथी. ॥ ६ ॥
 विचारी बाळवुं विचारी खाळवुं,
 विचारी टाळवुं नठारुं;
 विचारी पाळवुं विचारी हालवुं,
 विचारी कीजीएज सारुं. बोधथी. ॥ ७ ॥
 विचारी दोडीए विचारी छोडीए,
 विचारी त्यागीएज खोटुं;
 विचारी दीजीए विचारी लीजीए
 विचारे काम थाय मोटुं रे. बोधथी. ॥ ८ ॥
 विचारी टेक नेक कीजे वदीजे,
 विचारे काम थाय रुडुं;
 विना विचारथी नफामां खोट छे;
 विना विचारथीज भूडुं रे. बोध. ॥ ९ ॥
 विचारी वातने जावुं सभामां,
 समजो सज्जन नरनारी;
 बुद्धिसागर गुरु तत्त्वविवेके;
 शाश्वत सिद्धि थनारी रे. बोध. ॥ १० ॥

२२५

धर्मनी सजाय.

श्रीरे सिद्धाचल भेटवा-पराग.

रे जीव धर्मने धारीए, वारीने मोहमाया;
 हुं ने मारु फोक ले, पाणीना पडछाया. रे जीव. ॥ १ ॥
 पृथ्वी थइ नहि कोइनी, गाडी वाडीने लाडी;
 भ्रान्तिमां भटके अरे, पडियो मोह खाडी; रेजीव. ॥ २ ॥
 जेवी संध्या वादली, जलमध्य पतासा;
 कायानी माया तेहवी, दर्पणगत छाया. रेजीव. ॥ ३ ॥
 पूर नदीनुं जेहवुं, जेवी स्वप्नानी सृष्टि,
 झंझवाना जल जेहवी, जूठ मोहनी दृष्टि. रेजीव. ॥ ४ ॥
 पुद्गल बाजांथी भिन्न तुं, शुद्ध चेतनराया,
 बुद्धिसागर जागता नर, रत्न कमाया. रेजीव. ॥ ५ ॥

॥ परम प्रभु गान. ॥

नाथ कैसे गजको बच छोडायो-ए राग.

परम प्रभु अन्तर आतम परखो, ध्याने जोइ जोइ हरखो परम.
 दर्शन ज्ञान चरण गुण धारी, शुद्ध बुद्ध अविकारी,
 शक्ति अनंति स्थिरता योगे, प्रगटे छे जयकारी. परम. ॥ १ ॥
 आपो आप विचारे प्रगटे, व्यक्ति स्वरूप विलासी,
 शोधो बोधो आतम देवा, त्यां छे गंगा काशी. परम. ॥ २ ॥
 आतम अनुभव निश्चय स्थिरता, प्रगटावो सुखकारी,
 हरिहर ब्रह्मा इश्वर पोते, तरतम योग विलासी. परम. ॥ ३ ॥
 पड दर्शननो झगडो भागे, भेद ज्ञान झट जागे,
 शुद्ध स्वरूपे रहेतो रागे, पर परिणतिने त्यागे. परम. ॥ ४ ॥

२९

२२६

ध्यावो गावो आतम देवा, सुख कर करशो सेवा,
बुद्धिसागर अनुभव मेवा, ध्याने झटपट लेवा. परम. ॥ ५ ॥

चिद्घनगान.

व्हाला वीरजीनेश्वर-ए. राग.

प्यारा चिद्घन चेतन शुद्ध स्वरूप तव धारजोरे,
पामी हीरो हाथे अलबेला नहि हारजोरे;
निराकार निःसंगी ज्ञानी, अनंत दानादिकनो दानी,
दिल आदर्शे चिदानंद अवधारजोरे. प्यारा. ॥ १ ॥
उपशम क्षयोपशमनी शक्ति, क्षायिक भावे प्रगटे व्यक्ति,
निश्चल ध्याने पोताने झट तारजोरे. प्यारा. ॥ २ ॥
अलख खलकमां साचो समजो, सुरताथी स्हेजे त्यां रमजो,
विषय विकारो वेगे दीलथी वारजोरे. प्यारा. ॥ ३ ॥
कर पोतानी प्रेमे भक्ति, खीलवजे तुं निजगुण शक्ति,
चेतन चेती झटपट कर्म कलंक विदारजोरे, प्यारा. ॥ ४ ॥
अलबेलो साहिव तुं प्यारो, पोताने पोते ध्यानारो,
बुद्धिसागर परम प्रभु संभारजोरे. प्यारा. ॥ ५ ॥

श्रीयशोविजयजीस्तुति.

व्हाला वीर जीनेश्वर-ए. राग.

व्हाला यशोविजयजी व्हेला दीलमां आवजोरे,
जाणी बाळक तहारो करुणा दीलमां लावजोरे,
अपूर्व ज्ञानी धर्मधुरंधर, वाणी सारी छे शिव सुखकर,
तुज वाणीनो शुद्धाशय बतलावजोरे. व्हाला. ॥ १ ॥

૨૨૭

તવ પુસ્તક સાચાં મેં પરખ્યાં, રોમ રોમ પ્રેમે સહુ હરખ્યાં,
 ત્હારા હૃદય સમુદ્રે પ્રવેશ મુજ કરાવજોરે. વ્હાલા. ॥ ૨ ॥
 સાત નયોના જ્ઞાતા પૂરા, નહિ કો વાતે પ્રભો અધુરા,
 તુજ ગ્રન્થોનો બોધ હૃદયમાં ટાવજોરે. વ્હાલા. ॥ ૩ ॥
 તુજ ભક્તિથી સત્ય નિહાલું, વિષય વિકારો વેગે ટાલું,
 વાચક દીનબંધો તું સેવક સ્થાયે ધાવજોરે. વ્હાલા. ॥ ૪ ॥
 અનેકાન્ત મતના પ્રભુ જ્ઞાતા, અનેકાન્ત આતમના ધ્યાતા,
 બુદ્ધિસાગર કરુણા દિલ પ્રગટાવજોરે. વ્હાલા. ॥ ૫ ॥

અંતરમાં સુખ.

વ્હાલા વીરજીનેશ્વર-પરાગ.

સ્વરેશ્વર સત્ય સુખ છે અંતરમાં અવધારજેરે,
 સાચું સમજી વ્હાલા વિષય વિકારો વારજેરે;
 માટીની માની જે રુદ્ધિ થાશે નહિ તેથી કંઈ સિદ્ધિ;
 વ્હાલા સમજી વેગે અંતર્ધનને ધારજેરે. સ્વરેશ્વર. ॥ ૧ ॥
 વાહ્ય વિષયમાં સુખની આશા, મોહ બુદ્ધિના જાણ તમાસા;
 વ્હાલમ સમજી સાચું જીવન વ્યર્થ ન હારજેરે. સ્વરેશ્વર. ૨
 જે જે અંશે સ્થિરતા ધારે, તે તે અંશે ધર્મ વધારે;
 તારક ભવજલાધિથી પોતાને ઝટ તારજેરે. સ્વરેશ્વર. ॥ ૩ ॥
 સામગ્રી પામીને ચેતો, ચેતે તે શિવ સુખને લેતો;
 બાલ્હમ શુદ્ધ સ્વરૂપ તારુ તે દીલ વિચારજેરે. સ્વરેશ્વર. ॥૪॥
 પ્રગટે છે ઉચ્ચમથી શક્તિ, ક્ષાયિક ભાવે પ્રગટે વ્યક્તિ;
 બાલ્હમ બુદ્ધિસાગર પોતાને સંભારજેરે. સ્વરેશ્વર. ॥ ૫ ॥

૨૨૮

આત્મોપયોગ.

ઘાલા વીર જીનેશ્વર-પરાગ.

ઘાલા હરતાં ફરતાં બ્રહ્મ સ્વરૂપને ધ્યાવજેરે;
 નિશ્ચય અંતર્ધનમાં શ્રદ્ધા સાચી લાવજેરે;
 વિષય વિચારો દૂર હઠાવી, મનમાં અન્તર્યામી ભાવી,
 ચેતન અનંત લક્ષ્મી ક્ષાયિક ભાવે ઠાવજેરે. ઘાલા. ॥ ૧ ॥
 ચિત્તવૃત્તિ અંતરમાં સ્થાપી, થાજે નિશ્ચય નિજગુણ વ્યાપી,
 અસંખ્ય પ્રદેશી ઘરમાં વ્હેલો આવજેરે. ઘાલા. ॥ ૨ ॥
 ભજવી ભાવે નિજગુણ ભક્તિ, સ્વીલવવી ચિદ્ધનની શક્તિ;
 પ્રેમી ઉગ્રમથી તું બ્રહ્મ સ્વરૂપને પાવજેરે. ઘાલા. ॥ ૩ ॥
 બ્રહ્મજ્ઞાનથી ભાગે ક્ષણકો, દૂર રહેશે માયાનો વગડો;
 વાલ્મી મોહાદિક શત્રુને દૂર હઠાવજેરે. ઘાલા. ॥ ૪ ॥
 અન્તર્યામી ચિદ્ધન પરસ્વી, પામી હીરો લેજે હરસ્વી;
 બુદ્ધિસાગર સોઽહં ગાયન ગાવજેરે. ઘાલા. ॥ ૫ ॥

ચેતવણી.

ઘાલા વીર જીનેશ્વર-પરાગ.

ચેતન ચતુર થઈને મોહે શું મુંઝાય છે રે;
 સ્વરેસ્વર ધન દારાથી કદી ન શાંતિ થાય છે રે,
 માયા મમતાથી શું ફૂલે, વાહ્ય દૃષ્ટિથી ભવમાં ફૂલે;
 સમજુ થોળે દહાડે શું ચડે લુંટાયછેરે. ચેતન. ॥ ૧ ॥
 અવસર મલીયો શીદને ચૂકે, ગદ્દાની પેટે શું ભૂંકે;
 અરે જીવ મલીયું ટાળું શીદને હારી જાય છે રે. ચેતન. ॥૨॥
 અર્ક તળાં આકુલાં જેવાં, તન ધન યોવન મન છે તેવાં;
 હીરો હાથે ચઢીયો ચૂકી ક્યાં ભટકાયછેરે. ચેતન. ॥૩॥

૨૧૯

चेतचेत आतम तुं चटपट, दूर करी दुनियांनी खटपट;
 प्रेमे बुद्धिसागर सदुरु संगत स्थायछेरे;
 पापी अंतर्धनने आतम तो हरखायछेरे. चेतन. ॥ ४ ॥

“ अमूल्य शिक्षा ”

व्हाला वीर जीनेश्वर-पराग.

सुखकर अमूल्य शिक्षा मानवी होय तो मानवीरे,
 फीकरनी फाकी करीने फकीर होय तो फाकवीरे;
 मौन विना मुनिवर ते शानो ? दान कर्मा वण शानो दानो ?
 छबीलो होय तो दिलमां सत्य वातने छापवीरे. सुख० ॥ १ ॥

न्याय विना राजा नहि दीपे, तृषा छीपे नहि समुद्र दीपे;
 धर्म विना नहि सुखनी वात पिछानवीरे. सुख० ॥ २ ॥

नाक विना शोभे नहि काया, शोभे शुं ? तरुवर विण छाया;
 धर्म विना तेवी जींदगानी जाणवीरे. सुख० ॥ ३ ॥

अकल वण जेवी छे शकल, मेयविना शोभे नहि मरुथळ;
 धर्म विना तेम भूंडी वेळा भाळवीरे. सुख० ॥ ४ ॥

हळी मळी आनंदे चालो, बोल्युं तेवुं निश्चय पाळो;
 रसने निंदाथी राखो रसनाने जाळवीरे. सुख० ॥ ५ ॥

देश वेष ने कदीन त्यागो, अन्तरना उपयोगे जागो;
 भूरी परनी वातो दूर थकी ते बाळवीरे. सुख० ॥ ६ ॥

जननी जुओ न बाजु काळी, अवगुण दृष्टि देवो टाळी;
 जीवन वेळा सर्वे सज्जन साथे गाळवीरे. सुख० ॥ ७ ॥

नीतिनी रीतिमां प्रीती, धर्म करंतां कदी न भीति;
 वेगे वेळा सारी ब्रह्मज्ञानथी वाळवी रे. सुखकर० ॥ ८ ॥

सर्व कार्यमां राखो समता, उत्तम सज्जन सहेजे नमता;

૨૩૦

બોલી વાળી ભવ્યો ગ્રાણ પડે પળ પાઠવી રે. સુખ૦ ॥ ૯ ॥
 સાચું તે જાણો મન મારું, જૂઠાને કરશો જટ ન્યારું;
 બુદ્ધિસાગર હિત શિક્ષા, દિલ લાવવી રે. સુખ૦ ॥ ૧૦ ॥

ધ્યાન પ્રેરણા.

માઠ રાગ.

ધ્યાને સુખ ભરપૂર રે, જીવ ધ્યાને સુખ ભરપૂર,
 વાજે મંગલ તૂર રે, જીવ ધ્યાને સુખ ભરપૂર;
 પરા પશ્યંતિ મધ્યમારે, વૈશ્વરીથી ભિન્ન;
 હૃદય કમલમાં ધ્યાનથી રે, હોવે છે ત્યાં લીન રે. જીવ૦ ॥ ૧ ॥
 મર્મસ્થાનમાં જાણીએ રે, અસંખ્ય પ્રદેશો ભવ્ય;
 મન સંયમ તે સ્થાનમાં રે, જાણો શુભ કર્તવ્ય રે. જીવ૦ ॥ ૨ ॥
 ષટ્ ચક્રોના સ્થાનમાં રે, અસંખ્ય પ્રદેશો હોય;
 ધ્યાન કરો ત્યાં તેહનું રે, શક્તિ પ્રકાશતી જોય રે. જીવ૦ ॥ ૩ ॥
 ષટ્ ચક્રોના સ્થાનમાં રે, કમલ વર્ણનો રે ન્યાસ;
 તેમાં મનહું સ્થાપવું રે, સાલંબન તે સ્વાસરે. જીવ૦ ॥ ૪ ॥
 પ્રણવાદિક સાલંબને રે, લલિત પ્રગટતી દેવ;
 કેવલ આતમ ધ્યાનથી રે, ચિદ્ધન નિર્મલ લેખ રે. જીવ૦ ॥ ૫ ॥
 પગથી મસ્તક વ્યાપીને રે, આતમનો છે વાસ;
 ક્ષયોપશમની ભિન્નતા રે, ધ્યાને પ્રગટે સ્વાસરે. જીવ૦ ॥ ૬ ॥
 પર કર્તા હર્તા કહ્યો રે, પરના ધ્યાને જીવ;
 નિજ કર્તા નિજ ધ્યાનથી રે, હોવે જીવનો શીવ રે. જીવ૦ ॥ ૭ ॥
 પુદ્ગલમાં વ્યાપો પ્રભુ રે, અસંખ્ય પ્રદેશો દેવ;
 શક્તિ અનંતિ સાહિબો રે, કરે પોતાની તે સેવ રે. જીવ૦ ॥ ૮ ॥
 અનંત દેહોને રચીને, છોડ્યાં છે દીલ જાણ;

२३१

देह सृष्टि वर्तमाननी रे, कर्ता तेनो पिछान रे. जीव० ॥ ९ ॥
 देह सृष्टि रचना करे रे, राग द्वेषना योग;
 राग द्वेषना नाशथी रे, सृष्टि देह वियोग रे. जीव० ॥ १० ॥
 सृष्टि कर्ता नहि हुवे रे, निर्मल इश्वर देव;
 राग द्वेषाभावथी रे, बने न एवी देवरे. जीव० ॥ ११ ॥
 राग द्वेष सद्भावथी रे, इश्वर नहि कहेवाय;
 शुद्ध इश्वर निर्मला रे, सृष्टिना कर्ता न थाय रे. जीव० ॥ १२ ॥
 सह जीवो परमात्मा रे, सत्ताथी कहेवाय;
 ध्याने कर्म विनाशथी रे, सिद्ध सदा परखाय रे. जीव० ॥ १३ ॥
 पिंडस्थादिक ध्यानथी रे, ध्यावो आतम राय;
 बुद्धिसागर गुरु लही रे, केवल कमला पाय रे. जीव० ॥ १४ ॥

“ आत्माध्येय. ”

माढ राग.

प्रगटे आतम भान रे, दील प्रगटे छे भगवान्,
 होवे जब एक तान रे, दील प्रगटे छे भगवान्.
 आत्म प्रदेशो ध्यावतां रे, शक्ति प्रगटे सर्व;
 ध्यान क्रिया अभ्यासथी रे, नासे मिथ्या गर्व रे. दि० ॥ १ ॥
 अगम अगोचर वस्तुनो रे, वीरला पामे पन्थ;
 गुरुगम वण केइ प्राणिया रे, थाक्या भणीने ग्रन्थ रे. दि० ॥ २ ॥
 ज्ञानविना श्रद्धा नही रे, श्रद्धा वण शी सेव;
 अनेकान्त नय योगथी रे, सेवो आतम देवरे. दि० ॥ ३ ॥
 उपयोगे आतम भजो रे, असंख्य प्रदेशी राय;
 सहज समाधि संपजे रे, अंतर सुख परखाय रे. दि० ॥ ४ ॥
 शक्ति अनंति शाश्वती रे, प्रगटे नासे रोग;

૨૩૨

આપો આપેં વિચારતાં રે, પામે સુખનો ભોગ રે. દિલ. ॥૫॥
 જ્ઞેય જ્ઞાન દો ભાવ છે રે, સામાન્ય અને વિશેષ;
 શુદ્ધ જ્ઞાનથી જાણતાં રે, લહીયે નિર્મલ દેશ રે. દિલ. ॥૬॥
 સેવો ધ્યાવો આતમા રે, પ્રગટે છે સુખ પાન;
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાનથી રે, સોઽહં ગાવો ગાન રે. દિલ. ॥૭॥

પરાસ્થિતિ પ્રેરણા.

મુળ આતમા પરાપશ્યંતિ, મધ્યમાથી નિજને વાલ્હમ જાણજે;
 મધ્યમા વિચાર બલથી, શુદ્ધ શ્રદ્ધા આણજે મુળ. ॥
 શુદ્ધ સત્તા પરમ ઈશ્વર, દેવ તું છે દેહજી.
 ભાવનાથી વ્યક્તિ રૂપે, થાવે મુળ ગણ મેહરે. મુળ. ॥ ૧ ॥
 દીનતાદિ ભાવ ત્યાગી, ભાવો શુદ્ધ સ્વભાવજી;
 સત્ય ભાવે સત્ય પ્રગટે, વિનસતો પરભાવે. મુળ. ॥ ૨ ॥
 શુદ્ધ રટના નેમથી તું, દર્શન આપે દેવજી;
 પોતાને તું ધ્યાવતો ને, પોતે તું છે દેવરે. મુળ. ॥ ૩ ॥
 પરમ આત્મ સ્વરૂપમાં તો, આનંદ અપરંપારજી;
 ઓલસતાં નિજરૂપને જ્ઞાત, નાસે મિથ્યાચારરે મુળ. ॥ ૪ ॥
 સ્વેલ સ્વેલે નવ નવાતું, જ્ઞાન જ્ઞેય સ્વરૂપમાં;
 અલસ ઈશ્વર નિત્ય તું છે, શુદ્ધ ભક્તિ રૂપમાં. મુળ. ॥ ૫ ॥
 રૂપારૂપી તું પ્રભુ છે; સત્ય તારું વ્હાલજી;
 પ્રેમીનો પળ પ્રેમી સાચો, સત્ય ધન સંભાળે મુળ. ॥ ૬ ॥
 જાગ ચેતન જાગ ચેતન, કેમ કરતો વારજી;
 તુજ વિના નહિ ચેન દિલમાં, સારમાં તું સારરે. મુળ. ॥૭॥
 પંચ પરમેષ્ઠિ ઋષિ પળ, આતમથી પૂજાયરે;
 બુદ્ધિસાગર જ્ઞાન વાતો, સમજુને સમજાયજી. મુળ. ॥ ૮ ॥

૨૩૩

ચેતનદર્શન.

જીવ જોડે નિજ રૂપને ઝટ શુદ્ધ પરચી તત્ત્વનિશ્ચય ધારજે;
 સંસાર છે પળ નાસ્તિભાવે આતમમાં અવધારજે. જીવ૦
 મ્હાન મૂલી મનમાં મૂલી, જુલ્યો સહુ સંસારજી;
 મૂતકાલિક વિષય મૂલી, મોહ નિંદા વારરે. જીવ. ॥૧॥
 આતમહીરો હાથ આવ્યો, દેખીને તું દેખજી;
 મોહવાજી ત્યાં શું રાજી, પ્રેમથી ઝટ પેચરે. જીવ. ॥૨॥
 શુદ્ધા વિષ્ણુ રામ તું છે, અર્થભેદે ભેદજી;
 શબ્દભેદે અર્થ એકે, અનેકાન્તનય વેદ રે. જીવ. ॥૩॥
 સ્યાદ્વાદભાવે સત્ય જાણી, સેવીએ આતમરામજી;
 વ્રહ્મ ગુણ આધાર આતમ, વ્રહ્મનું તે ધામરે. જીવ. ॥૪॥
 એકનયથી દષ્ટિભેદે, ભેદ પ્રગટે જાણજી;
 સ્યાદ્વાદ સમજ્યા વિન જગમાં, ધર્મ તાળંતાળરે. જીવ. ॥૫॥
 ચિત્તવૃત્તિ સ્થિરતાથી, આતમભક્તિ થાયજી;
 આતમ તે પરમાતમા છે, ધ્યાનથી પરચાય રે. જીવ. ॥૬॥
 આનંદલહેરો ઝડલેજી, ધ્યાનસાગરમાંહિજી;
 જ્ઞાન દર્શન ચરણ સ્થિરતા, એકીચિત્ત પ્રવાહરે. જીવ. ॥૭॥
 ધ્યાન સરવર હંસ સ્વેલે, આનંદ અપરંપારજી;
 બુદ્ધિસાગર ભક્તિભાવે, થયો સફળ અવતારરે. જીવ. ॥૮॥

“ ગુરુશરણ ”

ગુરુશરણથી જીવ જાગજે ઝટ મોહ માયા ક્લેશ નિંદા વારજે;
 ગુરુચરણની સેવનાથી આતમને અરે તારજે. ગુરુ૦
 ગુરુરૂપા વળ જીવડા અહો, ઠરે ન એકે ઠામજી;

૨૩૪

ગુરુકૃપાથી જ્ઞાન ઠરતું, હોવે ગુણગણ ધામ રે. ગુરુ.॥૧॥
 ગુરુકૃપાથી ચિત્ત નિર્મલ, પેલે શાસ્ત્ર પન્થજી;
 ગુરુકૃપા વિણ તત્ત્વ નહિ છે, વાંચે લાલો ગ્રન્થ રે. ગુરુ.॥૨॥
 ગુરુકૃપાથી દુઃખ નાસે, આનંદ અપરંપારજી;
 ગુરુકૃપાથી આત્મદર્શન, અનેકાન્ત મત પ્યાર રે. ગુરુ.॥૩॥
 ગુરુકૃપાથી દેવદર્શન, ભામે આત્મ જ્યોતજી;
 ગુરુકૃપાથી શ્રુતવાણી, સમજતાં ઉગ્રોતરે. ગુરુ.॥૪॥
 ગુરુમહિમા મેરુ સમ છે, કહેતાં નાવે પારજી;
 બુદ્ધિસાગર ગુરુકૃપાથી, સફલ છે અવતાર રે. ગુરુ.॥૫॥

અનંતજ્ઞાનભંડાર આત્મા.

ઝૂલણા.

રુદ્ધિ સિદ્ધિ ધની ચેત ચેતનમાણિ,
 જ્ઞાનને જ્ઞેયરૂપે સુહાયો;
 જ્ઞેયથી ભિન્ન તું જ્ઞાનથી ભિન્ન નહિ,
 આત્મા જ્ઞેયરૂપે કહાયો. રુદ્ધિ ॥ ૧ ॥
 જ્ઞેયથી ભિન્ન નહિ જ્ઞાનપર્યાયથી,
 જ્ઞાનથી સર્વ સાપેક્ષયોગે;
 જ્ઞાન તે ધર્મ છે મુખ્ય લક્ષણપણે,
 જ્ઞાન વળ આત્મા દુઃખ ભોગે. રુદ્ધિ. ॥ ૨ ॥
 કેવલજ્ઞાનથી સિદ્ધિના શર્મમાં,
 આત્મા શીલતો તત્ત્વયોગી;
 જ્ઞાન વળ આંધલો જીવ સમજે નહિ,
 આત્મ રુદ્ધિ થકી છે વિયોગી. રુદ્ધિ. ॥ ૩ ॥
 નિત્ય અભ્યાસથી જ્ઞાનશક્તિ વધે,

२३५

केवल ज्ञान अंते प्रकाशेः
 धर्मउत्साहथी वीर्य शक्ति जगे,
 वीर्य शक्ति अनंति प्रभासे. रुद्धि. ॥ ४ ॥
 योग उद्योगथी मुक्ति सोपानमां,
 आतमा धैर्यथी पाद मूके;
 प्रेमथी भावना भावतां आतमा,
 कदी नही धैर्यथी भव्य चूके. रुद्धि. ॥ ५ ॥
 शक्तिना योगथी व्यक्ति शुद्धि जगे,
 सत्य आनंदनी घेन आवे;
 भक्ति विश्वासथी आतमा उच्च छे,
 शुद्ध अभ्यासथी दुःख जावे. रुद्धि. ॥ ६ ॥
 जागीये क्षण क्षणे लागीए ध्यानमां,
 ब्राह्म संसर्ग सर्वे निवारी;
 शुद्ध चैतन्यना रूपमां राचवुं,
 आतमा जाणजो शक्तिक्यारी. रुद्धि. ॥ ७ ॥
 उच्चमां उच्च तुं रायनो राय तुं,
 जागजे दीनता भाव टाळी;
 आत्मना प्रेममां परम इश्वर प्रभुं,
 जागजे चित्तने ध्यान बाळी. रुद्धि. ॥ ८ ॥
 जागजे आतमा जागजे आतमा,
 शुद्ध उपयोगथी ध्यान धारी;
 बुद्धिसागर सदा जागजे ध्यानथी,
 भक्तिउत्साहथी मुक्ति सारी. रुद्धि. ॥ ९ ॥

૨૩૬

અંતરસુખ.

માઢરાગ.

અંતરમાં સાચું સુખરે, અહો વાહ્યવિપયમાં દુઃખ;
 મુત હોવે ન વંધ્યાકૂંસરે, કદી ભાગે ન સ્વમે મૂંસ,
 અનંતસુખ ગુણ આતમા રે, ચિદ્ધન ચેતનરાય;
 અંતરના ઉપયોગથી રે, સત્યાનંદ કહાય રે. અંતરમાં. ॥૧॥
 બકવાદી કેડે વહુ વકે રે, ગપ્પાં મારે લાસ;
 ગાડી વાડી લાડીમાં રે, અંતે રાસની રાસ રે. અંતરમાં. ॥૨॥
 મારુ તારુ માનીને રે, મટકે શું પરદેશ;
 વિવયવાસનાજોરથી રે, ક્ષણક્ષણ ઘમટે ક્રેશ રે. અંતરમાં. ॥૩॥
 સાચું સુખ ન સંપજે રે, વિપય પ્રતીતે દીલ;
 સમજી સાચું સાહિવા રે, સમતાગંગમાં ઝીલ રે. અંતરમાં. ॥૪॥
 નિર્મલજ્યોતિ જ્ઞાનમગે રે, કરતાં આતમધ્યાન;
 અનુભવામૃત ચાચીં રે, વર્તે સાચું ભાન રે. અંતરમાં. ॥૫॥
 ગગનગઢે જડ મ્હાલકું રે, પામી નિર્ભય દેશ;
 ક્ષાયિકભાવે દેશમાં રે, લેશ ન વર્તે ક્રેશ રે. અંતરમાં. ॥૬॥
 ચેતન ધ્યાને રીજીં રે, કીજે દિલ વિશ્વાસ;
 તૈલની ધારા જેહવી રે, ધ્યાનની સંતતિવાસ રે. અંતરમાં. ॥૭॥
 અનેકાન્તનય ઓલસી રે, સંવો ધ્યાવો દેવ;
 બુદ્ધિસાગર મેમથી રે, કીજે આમતસેવ રે. અંતરમાં. ॥૮॥

રાજયોગ.

માઢ રાગ.

મનઆનંદ સત્ય મુહાયરે વહુ, આનંદ સત્ય મુહાય;

२३७

वैखरीथी केम कहायरे. मन.
 यम नियम आसन करी रे, प्राणायाम अभ्यास;
 प्रत्याहार धरी धारणा रे, ध्याने थयो विश्वासेर. मन.॥१॥
 अध्यातमज्ञाने करी रे, शुद्ध चरणमां स्थिर;
 सत्यसमाधि ते वरी रे, थयो छे चेतन धीर रे. मन.॥२॥
 क्षयोपशमज्ञाने करी रे, चेतन ध्यान कराय;
 स्थिरतायोगे संपजे रे, आत्मसमाधि को पाय रे. मन.॥३॥
 अनेकान्तनयवादथी रे, नामे भ्रान्ति दूर;
 आपोआप विचारतां रे, वागे मंगल तूर रे. मन.॥४॥
 आतमअनुभव ज्ञानथी रे, नासे मिथ्या क्लेश;
 चेतन शुद्धोपयोगथी रे, होवे जीव परमेशरे. मन.॥५॥
 सहजयोग सहुथी खरो रे, उपदेशे छे जिन;
 देश सर्व विरति थकी रे, आतम होवे पीन रे. मन.॥६॥
 उपशम क्षयोपशम ने क्षायिक, भावे साचो धर्म;
 साधन साध्यस्वरूप छे रे, टाले सघळां कर्म रे. मन.॥७॥
 नवतत्त्वादिक ज्ञानथी रे, प्रगटे छे उपयोग;
 सहज रमणता योगथी रे, प्रगटे क्षायिकभोग रे. मन.॥८॥
 ज्ञानोद्यमथी साधना रे, करवी धरी उमंग;
 शाश्वतसिद्धिसुखनो रे, अनुभव आवे अंगरे. मन.॥९॥
 अंतरमां निश्चय धरी रे, चाले जे व्यवहार;
 चढते भावे संपजे रे, शाश्वतसिद्धि उदार रे. मन.॥१०॥
 आत्मिकशुद्ध स्वभावनो रे, प्रगटे धर्म अनंत;
 शांति आतममां खरी रे, भाखे वीर भदंतरे. मन.॥११॥
 संज्ञो ध्यावो आतमा रे, आतम सिद्धस्वरूप;
 आतमध्यने आतमा रे, टाले भवभय धूप रे. मन.॥१२॥

૨૩૮

જાળો દેવો આતમા રે, લોકાલોકનો ભાણ;
 બુદ્ધિસાગર યોગથી રે, કોટિ હોય કલ્યાણ રે. મન. ॥ ૧૩ ॥

યોગરહસ્ય.

માઢ રાગ.

ભરપૂર આનંદ આજરે, ઘટ ભરપૂર આનંદ આજ,
 રાણી ગુરુણ લાજરે. ઘટ.
 સકલ તીર્થસ્વામી લહોરે, ગઈ ઉપાધિ દૂર,
 સમતાસરોવર શ્રીલતોરે, હંસલો આનંદપૂરે. ઘટ. ॥ ૧ ॥
 ગંગા યમુના સરસ્વતિરે, પામી તેનો ભેદ,
 પિંડમાં પરગટ પેલતારે, જાત માત નહિ વંદરે. ઘટ. ॥ ૨ ॥
 અંતર ઝ્યોતિ ઝગમગીરે, નાઠી મિથ્યા રેન,
 અજપાનાપે જ.ગતારે, પ્રગટી સાચી ઘેનરે. ઘટ. ॥ ૩ ॥
 જે જેનું તે ભોગવેરે વસ્તુસ્વરૂપે એમ,
 ચિદાનંદ પરમાત્મારે, જય જય મંગલ ક્ષેમરે. ઘટ. ॥ ૪ ॥
 કેવલજ્ઞાની આત્મારે, અજરામર સુખકાર,
 અનંતજ્ઞાને મુક્તિમરે, વર્તે છે નિર્ધારે. ઘટ. ॥ ૫ ॥
 રેચક પૂરક ભાવથીર, કુંભક ટાલે કર્ષ,
 અન્તર્યામી ઓઢસેર, નાસે મિથ્યા ભર્મરે. ઘટ. ॥ ૬ ॥
 તીર્થકરની વાણીથીરે, પરમરૂપ પરસ્વાય,
 વસ્તુસ્વરૂપ નહિ અન્યથારે, લઢાલઢી કેમ થાયરં. ઘટ. ૭
 સાગરમાં સઘઢી નદીરે, મઢતી સ્વરસર આય,
 જિનદર્શનમાં જાણજોરે, દર્શન સર્વ સમાયરે. ઘટ. ॥ ૮ ॥
 જૈન અને જિન આતમા રે, ષડ્દર્શનમાં સર્વ;
 સઘઢી દુનિયા જૈન છે રે, જાણે નાસે ગર્વ રે. ઘટ. ॥ ૯ ॥

२३९

राग द्वेष जीत्या थकी रे, होवे सघळा जिन;
 जिनउपासक जैन छे रे, जाणी न थावो दीन रे. घट. ॥ १० ॥
 हर रेचक कुंभक हरि रे, ब्रह्मा पूरकरूप;
 द्रव्यभाव वे भेदथी रे, प्राणायामस्वरूप रे. घट. ॥ ११ ॥
 म्याद्वाद समज्या विना रे, दुनिया सहू कूटाय;
 आतमज्ञान विना कदी रे, भेदभाव नहि जायरे. घट. ॥ १२ ॥
 वैखरी बाणी शुं कहे रे, चिन्मय चेतन खास;
 परा पश्यंति पाभीने रे, प्रगटे साचो भास रे. घट. ॥ १३ ॥
 साकर सरिता जळ मळीने, तन्मयताने पाय;
 बुद्धिसागर धर्मथी रे, आपोआप समाय रे. घट. ॥ १४ ॥

जाहेरचेतवणी.

मुखडा क्या देखे दर्पणमें-ए राग.

जीवडा चेती ले तुं मनमां, भटके शुं भववनमां. जीवडा.
 अमृतने त्यागी चेतन तुं, नाहक मूरख बन मां;
 विषयपिपासा, विषमम तेने, अमृत मूरख गण मां. जीवडा ?
 पुद्गलनी इच्छाने छंडो, मुंझे शुं परधनमां,
 बुद्धिसागर अन्तर शोधो, व्याप्यो चेतन तनमां. जीवडा. २

प्रभातभावना.

प्रभाती राग.

करुणा करजे सर्व जीवोपर, भाव दया चित्त धारी रे;
 सत्ताए छे सिद्ध समा जीव, अंतरमां अवधारी रे.
 करुणा० ॥ १ ॥
 सर्व जीवोनुं सारु इच्छो, तेथी उच्च थवाशे रे;

२४०

वीर प्रभुए फणीधर बोधियो, कर्मकलंक कटाशे रे. करुणा. २
 अशुभ विचारो सर्व निवारी, निज पर उन्नति कीजे रे;
 उच्चजीवन वधशे निशदिन जग, शाश्वतमुख घट लीजे रे.
 करुणा. ॥ ३ ॥

मन वाणी कायाथी करीए, परतुं सारु जगमां रे;
 सन्तजनोने भाव दयामय, धर्म वस्यो रगरगमां रे. करुणा. ४
 उत्तम जीवन आज दीवसथी, जिनवर हेते थाशो रे;
 बुद्धिसागर चिन्मय चेतन, मंगल कमला पाशो रे. करुणा. ५.

गुरुस्तवनम्.

प्रणमुं सद्गुरुना पदपंकज, जेणे जणाव्यो धर्मरे,
 षड् द्रव्योतुं स्वरूप बताव्युं, टाळ्यो मिथ्या भर्मरे,
 ए उपकार गुरुनो न भूलुं, संभाळुं दिन रातरे,
 समकित दायक महा उपकारी, मात पिता भुज भ्रातरे ए १
 नव तत्त्वादिक बोध करीने, सत्य बताव्युं स्वरूपरे,
 सप्त नयोथी धर्म जणावी, टाळ्यो भवभय धूपरे. ए ॥ २ ॥
 सप्त भंगथी तत्त्व बतावी, संशय टाळ्या सर्वरे,
 आत्मना त्रण भेद जणावी, टाळ्यो मिथ्या गर्वरे, ए ॥ ३ ॥
 चार निक्षेपे छे सहु वस्तु, वस्तु छे स्यादादरे,
 सत्य ज्ञानथी सत्य प्ररूपी, टाळ्यो वाद विवादरे ए. ॥ ४ ॥
 षड् दर्शनमां सत्य खरेखर, जिनदर्शन जयकार रे;
 जिनदर्शन स्पर्शनना योगे, आनंद अपरंपार रे. ए. ॥ ५ ॥
 चार प्रमाणे जिनदर्शनने जाण्युं जगमां सत्य रे;
 शुद्ध स्वभावे निजवर्तननुं जाण्युं सहु कर्तव्य रे. ए. ॥ ६ ॥
 संशय सघला दूर करीने, समकित आप्युं रत्न रे;

૨૪૧

પરંપરાગમ પન્થ બતાવી, ગ્રહણ કરાવ્યો યત્ન રે. એ. ॥ ૭ ॥
 કુંચી વળ જેમ તાલું ન રૂલે, ગુરુગમ વિળ તેમ ધર્મરે,
 ગુરુગમ વળ જે પામર પ્રાણી, પામે નહિ શિવ શર્મરે એ. ॥ ૮ ॥
 ષડ્દર્શનના ભેદ બતાવી, શુદ્ધ કહ્યા પરમાર્થરે,
 અન્તર્ધનને શુદ્ધ જણાવી, હેય કહ્યો બાહ્યાર્થરે. એ. ॥ ૯ ॥
 ક્ષયોપશમ, ઉપશમ ને ક્ષાયિક, ઔદયિકના જે ભેદરે,
 પારિણામિક રૂપ બતાવી, ટાલ્યો મિથ્યા સ્વેદરે. એ. ॥ ૧૦ ॥
 આપપસાયે આત્મસ્વરૂપે, સ્થિરતા થાવો વેશરે,
 બુદ્ધિસાગર સદ્ગુરુ ગાને, આનંદ હોય હમેશરે. એ. ૧૧ ॥

સારી શિક્ષા.

મુશ્કડા કયા દેખે દર્પનમેં-એ રાગ.

શિક્ષા ધારી લે મન સારી-સ્વટપટ સર્વે વારી. શિક્ષા
 વિકથા નિન્દામાં જીવલડા, ઉમ્મર જાવે હારી;
 લક્ષ્મી લલનાની લાલચમાં, કર્મ કરે શું ભારી. શિક્ષા. ॥ ૧ ॥
 હુંને મારું જડમાં માની, સત્ય ન વાત વિચારી,
 માયાની લટપટમાં મૂરખ, ધર્મવાત નહિ ધારી. શિક્ષા. ॥ ૨ ॥
 જ્ઞાનવાત તો દીલ ન ગમતી, પ્યારી ઘેવર ધારી,
 દુનિયામાં સ્વારથનાં સગપણ, દુનિયા દુઃખની ક્યારી. શિક્ષા. ૩
 કરજે મુનિવર ગુરુની યારી, શ્રદ્ધા ભક્તિ વધારી;
 બુદ્ધિસાગર ગુરુકૃપાર્થી, મંગલની તૈયારી. શિક્ષા. ૪

ઉપાધિ.

ગજલ.

ઉપાધિ દુઃખની ક્યારી, ઉપાધિ મૂર્ખને પ્યારી;
 ઉપાધિ સ્વસ્થતા ટાલે, ઉપાધિ ધર્મને સ્વાલે. ॥ ૧ ॥

૩૧

२४२

उपाधि दुःखनी कुंची, विनाशे धर्मनी रुचि;
 भमे छे चित्त चकडोळे, उपाधि पापमां ढोळे. ॥ २ ॥
 उपाधि झेरना प्याला, उपाधि अग्निनी ज्वाला;
 उपाधि राक्षसी भूंडी, उपाधि मोहनी लूंडी. ॥ ३ ॥
 उपाधि भान भूलावे, उपाधि रोगने लावे;
 उपाधि भ्रांत जनमां छे, उपाधि भ्रांत मनमां छे. ॥ ४ ॥
 उपाधि टाळतां शांति, उपाधि टाळतां कांति;
 बुद्धयब्धि ध्यानमां रहेवुं, अनंतुं सुख दील लेवुं. ॥ ५ ॥

स्वरूपोद्गार.

गमल.

तजु छुं भाव ममताना, सजु छुं भाव समताना;
 खरी नहि बाह्य उपाधी, अहो त्यां मोहथी आधि,
 परमं शक्ति विलासी हुं, परम शांति प्रकाशी हुं;
 अखंडानंद भोगी हुं, अखंडानंद योगी हुं. ॥ २ ॥
 नही हुं लिंग के जाति, नहि हुं देह के जाति;
 रह्यो हुं ज्ञानमां जागी, थयो हुं सत्यनो रागी. ॥ ३ ॥
 जगत्ना खेळथी न्यारो, अनंता जीव पर प्यारो;
 खमावुं सर्व जीव राशि, थयो छुं तत्त्वविश्वासी. ॥ ४ ॥
 परम ध्यावुं परम भावुं, परम चाहु परम गाउ;
 परम चैतन्यमां प्रीति, परम चैतन्यमां रीति. ॥ ५ ॥
 नथी थातुं नथी जातुं, अपेक्षा वाक्य कहेवातुं;
 समायो छुं स्वभावे हुं, परमज्ञान प्रभावे हुं. ॥ ६ ॥
 अहो हुं ज्ञाननो दरियो, अहो हुं मुखथी भरियो;
 अहो हुं शुद्ध वैरागी, बन्यो हुं मोहनो त्यागी. ॥ ७ ॥

૨૪૩

રહ્યો હું શાંતરસ જ્ઞીલી, રહ્યો હું શાંતરસ સ્ત્રીલી;
બુદ્ધચન્ધિ તત્ત્વમાં રંગી, થશો સહુ જીવ સત્સંગી. ॥ ૮ ॥

આત્માના દયાના ઉદ્ગાર.

ગજલ.

દયામય દૃષ્ટિથી દેશું, દયામય દૃષ્ટિથી પેશું;
દયામય દેશ છે મ્હારો, દયામય દેશ છે પ્યારો. ॥ ૧ ॥

દયામય મેઘ છે ઘટ્ટિ, સ્ત્રીલે છે ધર્મની સૃષ્ટિ;
દયામય ચિત્ત ગંગા છે, દયામય ચિત્ત ચંગા છે. ॥ ૨ ॥

દયામય તીર્થ ચેતન છે, દયામય ધન્ય તે મન છે;
દયામય દીલ છે દેવા, દયામય દીલની સેવા. ॥ ૩ ॥

દયાથી સુખને શાન્તિ, દયાથી જાય છે ભ્રાંતિ;
દયા ત્યાં ધર્મનો વાસો, દયાનો રંગ છે શ્વાસો. ॥ ૪ ॥

દયાના સંગમાં રહેવું, દયાથી તત્ત્વને કહેવું;
દયાથી બોલવું સારું, દયાથી બોલવું પ્યારું. ॥ ૫ ॥

દયાથી સર્વ ધર્મો છે, દયામાં ધર્મ કર્મો છે;
દયાને પ્રેમ લાવે છે, દયાથી સુખ થાવે છે. ॥ ૬ ॥

દયાથી ધર્મ પ્રગટે છે, દયાથી કર્મ વિષટે છે;
બુદ્ધચન્ધિ ચિત્તમાં પ્યારી, દયા માતા સદા સારી. ॥ ૭ ॥

સૂતી વચ્ચે આત્મોદ્ગાર.

ધીરાના પદનો રાગ.

શરીરનો તું સંગી રે, આત્મ અવધારજે,
શુદ્ધરૂપ સમજી રે, વિષયવિષ વારજે; શરીર૦
નાના મોટા વૃદ્ધ યુવા નર, નારીના પર્યાય;

૨૪૪

પુદ્ગલના વ્યવહારે આતમ, જગમાંહિ કહેવાય.
 જાળીને ફટ જોડે ને, ચિત્તમાં વિચારજે. શરીર૦ ॥ ૧ ॥
 અનંતશક્તિ સ્વામી વાલ્હમ, ગુણપર્યાયાધાર,
 દેહ દેવલના વાસી જોગી, કરજે કૃત્ય વિચાર;
 વાજી પામી સારી રે, હવે નહિ હારજે. શરીર૦ ॥ ૨ ॥
 ચેલાડુ થઈને શું ચેલે ?, બાહિર માયા ચેલ,
 રેતી પીલે તેલ ન નિકલે, સમજણ છે મુશ્કેલ;
 નાવ પામી સારું રે, પોતાને તું તારજે. શરીર૦ ॥ ૩ ॥
 માનવ મુસાફર દુનિયામાં, ચેત ચેત ફટ ચેત,
 ઉંઘે ઉંઘણ પાર ન આવે, કાલ જપાટા દેત,
 અંતરના અલબેલા રે, પોતાને સંભારજે. શરીર૦ ॥ ૪ ॥
 સત્યાનંદ સ્વરૂપી શાશ્વત, ધર પોતાની ટેક,
 ક્ષીર નીરની પેઠે હંસા, ધરજે સત્યવિવેક;
 બુદ્ધિસાગર પ્રેમે રે, આતમને ઉદ્ધારજે. શરીર૦ ॥ ૫ ॥

ॐ નમઃ

ભેદુએ ભેદ આપો.

ધીરાના પદનો રાગ.

ભેદુએ ભેદ આપ્યોરે, આતમરૂપ પરચાલું;
 થાતું નથી જાતું રે, જ્ઞાનીયોએ બહુ ગાયું. ભેદુ૦
 યમ નિયમ આસનને સાથી, સાથી પ્રાણાયામ,
 પ્રત્યાહાર ધારણા ધારી, ધ્યાને બન્યો છે નિષ્કામ;
 સમાધિ સ્વરૂપે રે, આતમનું સુખ પાવું. ભેદુ. ॥ ૧ ॥
 બાહિર ઇચ્છા વિર્મી સ્હેજે, ઉદાસીનતા પાય;
 શાતાશાતાવેદની આવે, હર્ષ શોક નહિ થાય;
 ઉપયોગ આસે છે, ઠામ મન ફટ આવું. ભેદુ. ॥ ૨ ॥

૨૪૫

ધન્ય ગુરુ સાચા ઉપકારી, વાઙ્મયો શિવપુર પન્થ;
 ગુરુગમ વળ કો સાર ન પામે, કોટી ભળે જો ગ્રન્થ,
 ગુરુ મને તાર્યો રે, થયું મારા મન ધાયું. મેદુ. ॥ ૩ ॥
 નયની વાતો કોઈક પાતો, સદ્ગુરુ જેને શીર;
 આપમતિણ લાતો સ્વાતો, સમજ્યા વળ તો અધીર,
 અપેક્ષાણ વાળી રે, જાળી મન હરસાયું. મેદુ. ॥ ૪ ॥
 અંતર ચક્ષુ જો ઉઘડે તો, આપોઆપ પ્રકાશ;
 ચિદાનંદ ચેતનમય મૂર્તિ, ગુણ પર્યાય વિલાસ,
 બુદ્ધિસાગર પ્રેમે રે, તત્ત્વ સ્વરૂપ પાયું. મેદુ. ॥ ૫ ॥

આત્મદેશોન્નતિના આવેશેદ્વાર.

હરિગીત.

હે પત્ર તું જા પ્રેમથી જનના હૃદયમાં પેસજે,
 બહુ લાગળીથી ધ્યાન રેંચી સ્થાનમાં સ્થિર બેસજે;
 સહુ પ્રેમિઓના પ્રેમમાં વૃદ્ધિ કરી જ્ઞાત વારમાં,
 ધર્મોન્નતિથી સકલ જન મન પૂર્ણ કર સંસારમાં. ॥ ૧ ॥
 બહુ વૈરિઓના વૈર નાસો કપટ ટલ્લશો કારમાં,
 સુસંપથી મંગલ લહો સહુ મનુષ્યના અવતારમાં;
 દેશોન્નતિમાં સર્વજનનું ચિત્ત સાચું લાગજો,
 દેશોન્નતિમાં ભવ્ય લોકો ધર્મથી જ્ઞાત જાગજો. ॥ ૨ ॥
 આ દેશમાં તો ક્લેશથી હાનિ થઈ ગણજો ઘણી,
 પ્રજા થઈ છે રાંકડી માથે નહીં શુભ કોઈ ધણી;
 પરદેશોઓના જોરથી વ્યાપાર ભાગ્યો દેશનો,
 નિજ દેશમાં પરદેશોઓનો પાદ ભારે ક્લેશનો. ॥ ૩ ॥

૨૭૬

જન જાગજો મન જ્ઞાનથી ઝટ સંપનાં કામો કરો,
 પરતંત્રતાને ત્યાગીને નિજ તંત્રતા મનમાં ધરો;
 પરદેશીઓના પાસથી મુલ્કવાસ નાઠો આપણો,
 પરદેશીઓના રાગથી નિજ દેશ નહિ સોદામણો. ॥ ૪ ॥
 નિજ દેશના ઘાતક બન્યા પરદેશીઓના પ્રેમમાં,
 નિજ દેશના પાપી બન્યા પરદેશીઓની રહેમમાં;
 પરદેશીઓ લક્ષ્મી હરે છે, દેશની વહુ જોરથી,
 પરતંત્રતાની વેડીમાં ફૂલો ફરી શું તોરથી. ॥ ૫ ॥
 નિજ દેશને હાર્યા થકી હાર્યુંજ સઘટું જાણજો,
 નિજ દેશને જીત્યા થકી જીત્યુંજ સઘટું આણજો;
 નિજ દેશનો ઘાતક બને તે માનવી નહિ ઢોર છે,
 નિજ દેશનો શત્રુ બને જે માનવી નહિ ચોર છે. ॥ ૬ ॥
 નિજ દેશની ભવ્યોન્નતિમાં ભાગ લેવો જોરથી,
 નિજ દેશની ભવ્યોન્નતિમાં ભાગ લેવો તોરથી;
 વિદ્યા વિનય વિવેકથી વિચાર કરવા દેશના;
 ઝટ રાગને વહુ દ્વેષ હરવા મૂલ કાપો ક્લેશના. ॥ ૭ ॥
 વહુ ધૈર્યથી નિજ દેશની ધ્યાને રહો ગુલતાનમાં;
 નિજ દેશની ઉન્નતિના ઉપાય સર્જો જ્ઞાનમાં,
 નિજ દેશના આવેશમાં ઉપાય કરશો સોગળા;
 વેળા ગઈ આવે નહિ રાખો નહિ કાંઈ મળા. ॥ ૮ ॥
 નિજ દેશનો ઉદ્ધાર કરવા ધર્મ બંધુ જાગજો;
 અન્તર પ્રદેશી આત્માની ઉન્નતિમાં લાગજો,
 આત્મોન્નતિથી દેશ સઘટો મુશ્વરશે ક્ષણવારમાં;

૨૪૭

વેળા મલી છે જ્ઞાનયોગે ચઢતો છે ક્ષણવારમાં. ॥ ૯ ॥
 સ્વરાશ્વરીનો સ્વેલ છે આ સમજીલ્યો સંસારમાં;
 પામી અરે તું મનુષ્ય ભવ દેશોન્નતિને હાર માં,
 દેશોન્નતિમાં સ્થાય કરશો સર્વ દેવો પ્રેમથી;
 દેશોન્નતિ દીક્ષા થકી છે વ્રત ધર્યાં તે નેમથી. ॥ ૧૦ ॥
 નિજ દેશના શુભ ગ્રંથ વાંચી દેશની દાણે ચઢો;
 નિજ અતુલ વલ્લથી આત્મભોગે શત્રુની સાથે વઢો,
 જય નાદથી દેશોન્નતિમાં બુદ્ધિસાગર ધર્મ છે;
 અધ્યાત્મ ભાવે ભવ્ય શિક્ષા સમજતાં શિવ શર્મ છે. ॥ ૧૧ ॥

ૐ

સહુનું સારુ ઇચ્છો.

ધીરના પદનો રાગ.

ઇચ્છો સહુનું સારું રે, કરુણાના કરનારા,
 સારું છે સહુને પ્યારું રે, દયા દિલ ધરનારા. ઇચ્છો ૦
 કર્મધીન દોષી છે દુનિયાં, સ્વેલે માયા સ્વેલ,
 મોહ મદિરા દોષે ઘુરા, દોષ ન જુવે સમજેલ;
 દોષીના દોષ ટાલો રે, સકલ જીવ દિલ પ્યારા. ઇચ્છો ૦ ૧
 કોઈ ન શત્રુ જીવો જાણો, નિમિત્ત કારણ હોય,
 દુઃખ સુખ કારણ કર્મ સ્વરૂં છે, જ્ઞાનથકી અવલોય;
 દોષ દ્રષ્ટિ ટાલો રે, સત્યને સમજનારા. ઇચ્છો ૦ ૨
 જેવું કીલમાં તેવું પામો, ગુણ અવગુણની દ્રષ્ટિ,
 દોષ દ્રષ્ટીથી દોષી થાસો, ગુણ દ્રષ્ટિ ગુણ સ્રષ્ટિ;
 માતાની દ્રષ્ટિ રાસો રે, મંત્રાદાધિ તરનારા. ઇચ્છો ૦ ૩

२४८

दोषीना दोषोनी सासुं, कदी न देखो भव्य,
 परगुण परमाणु पर्वत सम, गणजो ए कर्तव्य;
 धन्य तेह डाह्या रे, निन्दाना थकी डरनारा. इच्छो० ४
 भाव करुणा जलधि आतम, करजो निर्मल दील,
 परनुं सारुं मनमां प्यारुं, ए उत्तम जन शील;
 बुद्धिसागर भावे रे, परम सुख वरनारा. इच्छो० ५

ध्रीराना पदनो राग.

केम उंघे छे.

उंघमां शुं ? उंघे रे, मिथ्या रेंग अंधारी,
 उंघमां अथडायो रे, शुद्ध बुद्ध सहु हारी;
 मोहे परपुद्गलनी संगे, भूल्यो चेतन भान,
 साचा श्री सद्गुरुनी संगत, पाम्या वण अज्ञान;
 बाह्यमां भमीने रे, भूल कीर्धी बहु भारी. उंघ० ॥ १ ॥
 जाग जाग चेतन निज दिलमां, पामी सद्गुरु योग,
 अंतरमां उतर्याथी स्हेजे, भोगवशे सुख भोग;
 बुद्धिसागर जागी रे, लहो शीव बहु प्यारी. उंघ० ॥ २ ॥

परपंचात.

ध्रीराना पदनो राग.

परनी पंचातेरे, नथी भलुं कोइ काले,
 जीवलडा तुं जाणीने, पडिश नहि जंझाले;
 अमुक दोषी अमुक डाह्यो, तेनी शी पंचात,
 पंचाते परनी निन्दाथी, मुख खाइश लात;
 पडे तेने बागेरे, परमां शुं मन घाले. परनी. ॥ १ ॥

३४९

परनी खटपटनी लटपटमां, भूलीश आतम भान,
 परपंचाते पडतां गांडो, थाइश जीव नादान;
 पंचातना बखेडे रे, गमारतो जीवन गाळे. परनी० ॥ २ ॥
 चार गतिमां भटके शार्थी, तेनी नहि पंचात.
 परनी निंदा लवरी करतां, भवमांहि भटकात.
 समजण साचीरे, समजी मुजन चाले. परनी. ॥ ३ ॥
 परमां पेठार्थी जीवलडा, पामीश भारे खेद,
 जोड जोडने जोड लेजे, समजी साचो भेद;
 खस बूरी जाणीने, कहो कोण पंपाळे. परनी. ॥ ४ ॥
 परपंचाते तत्त्व न मळशे, जीवन जावे फोक,
 अंतरमां उतर्या वण भटके, पामर मूरख लोक;
 चित्तनी चंचळतारे, चिंता क्षण क्षण वाळे. परनी. ॥ ५ ॥
 परनी पंचातो करवार्थी, आर्त रौद्र बे ध्यान,
 दुर्लभ मानव भवने हारे, मिथ्यामति अज्ञान,
 लांठ पडो माखीरे, तेनुं कंई नहि चाले. परनी. ॥ ६ ॥
 माखीनी अवस्था पेठे, पंचाते जंझाल,
 समजीने शिखामण दीलमां, मनहुं धर्मे वाळ;
 दुनिया दीवानीरे, परम धन नहि भाळे. परनी. ॥ ७ ॥
 धुमाडाना बाचक भरतां, कांई न आवे हाथ,
 राग द्वेषे परपंचाते, भूलीश नहि जगनाथ,
 बुद्धिसागर योगीरे, ध्यानथी आनंद म्हाळे. परनी. ॥ ८ ॥

तहारु कोइ नथी.

धीराना पढ़नो राग.

नथी कोइ तहारु, तहारु तहारी पास खरे,
 मायाथी मानी म्हारु, फोगट केम फुली फरे, नथी.

३२

૨૫૦

પોતાને પરણ્યા વળ નક્કી, કદી ન આવે પાર,
 દુનિયાની જંઝાળે મૂંઝવે, હોય ન સુખ લગાર;
 ધ્યાન વિના ચેતનરે, કહો કેમ તુર્ત તરે. નથી. ॥ ૧ ॥
 વ્હાલામાં વ્હાલું જે માન્યું, કનક કાન્તા મહેલ.
 જૂઠી બાજીગર બાજીસમ, પુટલના સહુ खेल,
 મ્હારુ ત્હારુ પરમારે, માની મૂઢ પાપ કરે. નથી. ॥ ૨ ॥
 વસ્તુ સ્વભાવે ધર્મ ન જાણ્યો, પુટ્તગઠ માન્યો ધર્મ,
 પર સ્વભાવે નિશદિન પામર, બાંધે ઉલટાં કર્મ,
 ધનીને માની મોટારે, લક્ષ્મીને માટે કરગરે. નથી. ॥ ૩ ॥
 ચેતનના આનંદ વિના તો, વિષયાનંદ ન ત્યાગ,
 અનુભવ જો આતમનો જાગે, તો નાસે પરરાગ,
 સદ્ગુરુ કીધરે, સ્થેજે સહુ કાજ સરે. નથી. ॥ ૪ ॥
 સદ્ગુરુની વાણીમાં શ્રદ્ધા, રાખે પ્રગટે ધર્મ,
 આતમના ઉપયોગે મુક્તિ, નાસે મિથ્યા ભર્મ,
 બુદ્ધિસાગર ધ્યાનરે, શિવ સુખ ભવ્ય વરે. નથી. ॥ ૫ ॥

इष्टदेवनुंआवाहन.

ધીરાના પદનો રાગ.

इष्ट देव आवारे, दया दृष्टि दील धरी,
 दर्शन देव आपारे, बालक कहे करगरी. इष्ट.
 दुःखनां वादल दूर करो झट, बाल्हम प्राणधार,
 खरी बातना बेली प्यारा, सन्य त्हारो आधार;
 तुंहि तुंहि ध्यावुरे, तन्मय चित्तकरो, इष्ट ॥ १ ॥
 शान्ति तुष्टिना करनारा; करजो प्रेमे स्थाय.
 महामत्र जापे सुख सघलां, रोग शोक दर जाय,

२५१

लाज तुज हाथेरै, श्रद्धा धरी दील खरी. इष्ट. ॥ २ ॥
 तुज भक्तिथी मंगल माला, धार्या थावे काम.
 रुद्धि सिद्धि विजय पताका, फरको ठामो ठाम;
 बुद्धिसागर ध्यानेरै, बांछीत वस्तु वरी. इष्ट. ॥ ३ ॥

पैसा.

पैसा पैसा पैसा तहारी बात लागे प्यारी रे;
 रात दिवस पैसाने माटे भटके नरने नारी रे. पैसा. ॥ १ ॥
 भणवुं गणवुं पैसा माटे, पैसे घेवर घारी रे;
 पैसाथी बालुडां छानां, पैसानी मोटी यारी रे. पैसा. ॥ २ ॥
 पैसाथी परमेश्वर न्हानो, पैसो देव वेचावे रे;
 पैसानी पूजारी दुनिया, पैसो नाच नचावे रे. पैसा. ॥ ३ ॥
 हिंसा चोरी पैसा माटे, पैसाथी सर्वे व्हालुं रे;
 आजीजी पैसाने माटे, वचन बोलवुं कालुं रे. पैसा. ॥ ४ ॥
 पैसा माटे नोकर रहेवुं, पैसा माटे शेठो रे;
 पैसा माटे राजा रैयत, पैसा माटे वेठो रे. पैसा. ॥ ५ ॥
 पैसा आगळ गुरु नकामा, पैसा माटे दांडे रे;
 पैसा माटे गांडो पैसा, माटे माथुं फांडे रे. पैसा. ॥ ६ ॥
 पैसाथी व्हाला छे बापा, पैसा माटे छपा रे;
 पैसाना लोभे छे टंटा, युद्धे कापंकापा रे. पैसा. ॥ ७ ॥
 पैसाथी दूरे जे रहेता, ते जन साचा त्यागी रे;
 बुद्धिसागर निलोभी जन, मुनिवर छे पैरागी रे. पैसा. ॥ ८ ॥

गप्पां.

गप्पां गप्पां गप्पां मारे, कदी न सारु थासे रे;

२५३

गप्पां मारे ज्ञान न मळशे, उमर एळे जाशे रे. गप्पां. ॥१॥
 गप्पां मारे आळसं प्रगटे, थाय न पर उपकारी रे;
 अंतर्धननो नाशज नक्की, उमर जाशे हारी रे. गप्पां. ॥२॥
 नवरो बेठो नखोद काढे, समजो नरने नारी रे;
 अेदीजननां लक्षण एवां, मारे पेट कटारी रे. गप्पां. ॥३॥
 प्रभु भजनमां कायर कंपे, गप्पां मारे हरखे रे;
 हिताहित शुं करवुं मारे, मूरख ते नहि परखे रे. गप्पां. ॥४॥
 परनी पंचातो करवाथी, धर्मे कदी न बुझे रे;
 बुद्धिसागर समजु समजे, सारो रस्ते सुझे रे. गप्पां. ॥५॥

चिदानंद.

परमप्रभु सबजन शब्दे ध्यावे-पराग.

चिदानंद शुद्ध बुद्ध अविकारी,

परमप्रभु जयकारी.

चिदानंद.

क्षायिक नव लब्धिनो भोगी,

क्षायिक गुण गण योगी;

नित्या नित्या स्वरूप विलासी,

जड पुद्गलार्थी अयोगी.

चिदानंद. ॥ १ ॥

असंख्य प्रदेशी चिदघन व्यक्ति,

शक्ति अनंतनो स्वामी;

ज्ञाता ज्ञेय अनंतनो समये,

निर्वेदी निष्कामी.

चिदानंद. ॥ २ ॥

सदसत् एकानेक स्वरूपी,

शाश्वत मुख विलासी;

निश्चय निज गुण ध्यान कर्यार्थी,

२५३

नाठी सकळ उदामी. चिदानंद. ॥ ३ ॥
 केवल ज्ञानी निजगुण दानी,
 आपोभाप प्रकाशी;
 पूज्यने पूजक ध्येयने ध्यानी,
 शुद्ध चरण विश्वासी. चिदानंद. ॥ ४ ॥
 सहज स्वरूपी रूपारूपी;
 जलपंकजवत् न्यारा,
 बुद्धिसागर रुद्धिं सिद्धि,
 शुद्धानंद अपारा. चिदानंद. ॥ ५ ॥

राजानुं लक्षण.

छप्पयछंद.

नृपति ते कहेवाय न्यायथी रैयत पाळे,
 नृपति ते कहेवाय प्रजानां संकट टाळे;
 नृपति ते कहेवाय लोभथी रहेवे दूरे,
 नृपति ते कहेवाय प्रजानां दुःखो चूरे;
 पुत्र पेठे पाळतो जे रैयतने निशदिन सदा,
 प्रजापाळक तेज साचो जूठ वदतो नहि कदा. ॥ १ ॥
 पीडे नहि तलभार कोडने कपट करीने,
 पीडे नहि तलभार लोभथी वित्त हरीने;
 परमियाने जननी सम लेखे छे मनमां,
 अन्याये मुंझे नहि नृपति रैयत धनमां;
 दगा प्रपंची लांचीआने योग्य शासन आपतो,
 गरीब जनने स्हाय आपी दुःख सर्वे कापतो. ॥ २ ॥
 साधु संगत करे सदा निज कुमति हरवा,

૨૫૪

યોગ્યજનોનું માન કરે છે સંદર્ભે ધરવા;
 રૈયતની આંતરડી દુઃખે થાય ન સુખી,
 સન્તજનોની હાય મઘ્યાથી નૃપતિ દુઃખી;
 ધનનો લોભ ધરે નહિ દિલ કરો નવા ન વધારતો,
 વ્યાપાર હુન્નર સ્થાય આપી રૈયતને ઉદ્ધારતો. ॥ ૩ ॥

દગા પ્રપંચી અન્યાયી નૃપતિ છે સ્વોદા,
 લોભે રૈયત પીડે તેના નહિ છે તોદા;
 મગરૂરીમાં મ્હાલે કેડક મદિરા પાની,
 અક્લના નાદાન દીલમાં જે અભિમાની;
 બાયલા વકવાદિયા કેડ નૃપતિયો નજરે પડે,
 પ્રજાજનને પીડવાને સહજમાં શૂર ચડે. ॥ ૪ ॥

રૈયતને પીડ્યાથી નિર્વંશી કેડ મરિયા,
 રૈયતને પીડ્યાથી નૃપતિ ઠામ ન ઠરિયા;
 રૈયતને પીડ્યાથી નર્કે રાજા જાશે,
 રૈયતને પીડ્યાથી રૌરવ દુઃખડાં પાશે;
 જૂલમ કરીને ચાલિયા કેડ વાદશાહને રાજવી,
 રાજ્ય સાથે લઈ ગયા નહીં સમજ સદા નૃપતિ ભવી. ॥ ૫ ॥

ભેદ ભાવ પુત્રોમાં રાખે તે નહિ માતા,
 રૈયતને ઘુસે તે નૃપતિ નરકે જાતા;
 કલિકાલમાં પાપી નૃપતિ થાશે લાચો,
 રાવણ જેવા નૃપતિની પળ ઓં રાચો;
 કર વધારી કારમા બહુ રૈયતને કનડે સદા,
 દૈત્ય જેવા નૃપતિયોથી શુભ થાશે નહિ કદા. ॥ ૬ ॥

પશ્ચિમવતની સંગે નૃપતિ કોડક સારા,
 તજ્યાં ધર્મનાં કૃત્ય બન્યા કુસંગ નઠારા;

૨૫૫

નાસ્તિકના શિરદાર દેશનું ભવ્ય ન તાકે,
 વેશ્યા સાથે પ્યાર પ્રિયાર્થી પ્રેમ ન રાખે;
 “ઓલરાઈટ” કરતાં આવડતું કે ફૂલે સત્તા તોરમાં,
 અકડ થઈને આથડે છે ત્રણ ટટુ જોરમાં. ॥ ૭ ॥

મારે બકરાં મોર દેશની દાણ ન જાણે,
 મદિરામાં વેધાન બનીને ડુંડુ તાણે;
 જૂગારી ને નીચ જનોની સોબત રાખે,
 સજ્જનનો તે સંગ કર્યાવળ સત્ય ન ચાહે;
 દેશનો જે વેષ તેને દૂર કરતા ટાયલા,
 દેશનો ઉદ્ધાર કરવા સમજતા શું બાયલા. ॥ ૮ ॥

પરદેશિની નક્કલ પળ અક્કલથી આઘા,
 પરદેશીના વેચતા રાખે છે ડાઘા;
 “ગુરજી” પાઠી “ધેલ” કહી દીવસને ગાલે,
 ઉકાલે શું દેશતણું કૂતર જે પાલે;
 શ્વાન ચાટે વદન નૃપતું દીવસ એલે ગાલતા,
 શ્વાનસંગી નૃપતિયો શું જન્મીને ઉકાલતા. ॥ ૯ ॥

નહિ ધર્મીનો સંગ ભલું તેનું શું થાવે,
 દયા તળો નહિ લેશ હૃદયમાં સુખ શું પાવે;
 પ્રભુ ઉપર નહિ પ્રેમ ક્રોધથી જે ધગધગતા,
 કાવતરાંની જાલ કરી રૈયતને ઠગતા.
 નૃપતિ એવા જન્મીયાર્થી દેશના વેહાલ છે,
 વીરલા કોઈ સત્ય નૃપતિ વ્યાપિયો કલિકાલ છે ॥૧૦॥
 દેશોદ્ધારક વાત કરે તેનાથી અલગા,
 દેશતણી નહિ દાણ વ્યસનમાં કેડક વઢગ્યા.
 ધર્મની વાતો વંદન કરીને જે ઉડાવે,

२१६

एवा नृपति जन्म धरीने सत्य न पावे;
 गप्पां हांके सोगणां ने हिंमत धारे भीमनी,
 एकला तो रजनीमांहि बहिर् जाय न सीमनी. ॥ ११ ॥
 परदेशीनो वेष धर्यो पण संप न धार्यो,
 परदेशीनी नकल करतां जन्मज हार्यो;
 रोफ धरीने पैसानो धूमाडो करता,
 हाजी हा करता नरनी साथे जे फरता.
 नृपति एवा जागवाथी भाग्य वेळा शुं वळे,
 देशनां जो भाग्य होय तो उच्च नृपति नीकळे. ॥ १२ ॥
 रैयतने दंडीने तेना पैसे म्हाले,
 बिना विचारे खर्च करीने दाटज वाळे;
 विद्याना वैरीने झेरी हुन्नर वाटे,
 वात कहुंछुं साची नृपति शिक्षा माटे;
 चतुरनृपति चेतीने झट धर्मपन्थे चालजो,
 बुद्धिसागर सत्य समजी भाग्यवेळा वालजो. ॥ १३ ॥

शाश्वत चेतन.

अब मैं साचो साहिब पायो. ए राग.

चेतन तुंहि शाश्वत शिव सुख दरियो,
 तुं तो ज्ञानादिक गुण भरियो. चेतन.
 क्षयोपशम उपशम ने क्षायिक, भावे निजगुणभोगी,
 अंतर अनुभव अमृतस्वादी, योगी पण तुं अयोगी चेतन २
 केवल कमला रुद्धि प्रकाशी, सिद्ध बुद्ध अविनाशी,
 जाग जाग हवे तत्त्व स्वरूपे, तुजने दउ शावासी. चेतन. २
 अजरामर निर्मल सुखकारी, अकल कला जयकारी,

૨૧૭

પોતાને તારે તું પ્રેમે, સત્તા શુદ્ધ સમારી. ચેતન. ॥ ૩ ॥
 પ્રભુ વાણી જયનાદ કરીને, સત્ય સ્વરૂપ બતાવે,
 નિર્મલ સમતા સરવર હંસા, શીલે શુદ્ધ કહાવે, ચેતન. ॥ ૪ ॥
 અંતર પરિણતિ વળ વ્યવહારે, શોધે પાર ન આવે,
 બાહ્ય ક્રિયામાં ઘ્રણ ઘડા ભારી, તત્ત્વ ન કોઈ પાવે, ચેતન. ॥૫॥
 અંતર પરિણતિ લક્ષ્ય વિચારી, સાધનથી તેહ સાધે,
 બુદ્ધિસાગર ચઢતે ભાવે, ધ્યાનદશા મુખ વાધે. ચેતન. ॥૬॥

इश्वरस्तुति.

हरिगीत.

જય સત્ય ઈશ્વર વિશ્વ વત્સલ સત્ય જ્યોતિઃ સુખકરા,
 શક્તિ અનંતિ વ્યક્તિમય તું પાપ ટાળે દુઃગ્રહરા;
 જ્ઞાનથી તું જ્ઞેયનો ભાસક પ્રભો છે સર્વદા,
 નત સુરા સુર વજ્રિ પદકજ વંદું છું વીરજિન સદા. ॥ ૧ ॥
 જય વિશ્વ પૂજિત વિશ્વ તારક ધર્મ ધારક દેવ છે,
 જય સત્ય જ્ઞાની પરમ યોગી શુદ્ધ ત્હારી સેવ છે,
 હે દેવના પળ દેવ વ્હેલા દયા કરી ડગારજો,
 સમ્યક્ત્વ સ્થિરતા શિવ્ર આપી બાળને ઘટ તારજો. ॥ ૨ ॥
 મન રાગને દ્વેષજ સદા સંસારનું તો મૂળ છે,
 જિન તત્ત્વને જાણ્યા વિના તો જાણવું તે ધૂળ છે;
 સહુ દોષનાં તો મૂળ નાસે જ્ઞાન એવું આપજો,
 નિજ બાળને પ્રેમે કરીને ધર્મમાં સ્થિર થાપજો. ॥ ૩ ॥
 હે પરમ કરુણાવંત વ્હાલા ધ્યાન ત્હારુ સાર છે,
 પરમાત્મ વ્યક્તિ પરમ વ્યક્તિ ભોગી તું નિર્ધાર છે,
 નિજ દીલમાં તું આવતો પ્રગટાવતો સુખ વ્હેરિયો,

૩૩

૨૫૮

મધ્યમાના ગાનમાં ધ્રૂજાવતો મહા વૈરયો. ॥ ૪ ॥

આધાર મારે સત્ય તુંહિજ દોષની પોઠો હરે,
મહાવીર જિનવર ચરણ સેવક ભવાબ્ધિ ક્ષણમાં તરે;
ત્રિશલા તનય સિદ્ધાર્થરાજા કૂઝ દીપક ઇશ છે,
બુદ્ધચાબ્ધિ સેવક તારશો આધાર ત્રિશ્વાવીશ છે. ॥ ૫ ॥

કીર્તિ.

કીર્તિ કીર્તિ કીર્તિ ત્હારુ નામ લાગે પ્યારુ રે;
કીર્તિ માટે વાજાં ગાજાં વોલે સારુ સારુ રે. કીર્તિ.
કીર્તિ માટે શીરા પૂરી, ભોજન સરસ જમાડે રે;
કીર્તિ સદુથી મીઠી વ્હાલી, નાચે ભ્રમણા શાવે રે. કીર્તિ.૧
કીર્તિના માટે કેડ દોડે, કેડક નામ છપાવેરે;
કીર્તિ માટે આગેવાની, કીર્તિ ધર્મ મૂલાવેરે. કીર્તિ. ૨
કીર્તિ માટે કષ્ટો વેઠે, કેડક નરને નારી રે;
સી-આઈ-ઈના પુછ્છો માટે, કામ કરે કેડ ભારી રે.કીર્તિ.૩
કીર્તિ માટે પૈસા સ્વર્ચે, કીર્તિ માટે કાયા રે;
કીર્તિ જગમાં કામળગારી, ઢાહ્યા પળ મકલાયા રે. કીર્તિ.૪
કીર્તિ માટે દોડંદોડા, કીર્તિ માટે મૂલે રે;
કીર્તિની આશાના વશમાં, પ્રાણી ભવમાં ઝૂલે રે. કીર્તિ.૫
કીર્તિ માટે કરોડ સ્વર્ચે, વેશ્યા નાચ નચાવે રે;
કીર્તિનો ધુમાડો ભારી, હર્ષ આંસુડાં લાવે રે. કીર્તિ.૬
કીર્તિ માટે સ્વોટું સારુ, કીર્તિ પ્રાણ ત્યજાવે રે;
કીર્તિની મૂર્ખી છે દુનિયા, જ્યાં ત્યાં સત્તા શાવે રે. કીર્તિ.૭
છાપાવાઝા વિન રલ્લે છે માટે ભવૈયા જોશો રે;

૨૫૨

કીર્તિના મોહે જો પડશો, તો અંતે વહુ રોશો રે. કીર્તિ.૮
 કીર્તિ ગાંડાને પળ વ્હાલી, કીર્તિ છે લટકાલી રે;
 કીર્તિ કામળગારી જગમાં, કીર્તિ છે મહાકાલી રે. કીર્તિ.૯
 કીર્તિની પૂજારી દુનિયા, સન્તો સમજે સાચું રે;
 નામ કર્મના ઉદયે કીર્તિ, તેમાં શું હું રાચું રે. કીર્તિ.૧૦
 કીર્તિની લાલચને છંડી, સદગુણ કીર્તિ કરશો રે;
 બુદ્ધિસાગર મંગલમાલા, ધર્મોદયથી વરશો રે. કીર્તિ. ૧૧

કાયા અને ચેતન ચર્ચા.

ગગ ધીરાના પદનો.

બોલે કાયા શાળીરે, ચેતન તમે ક્યાં વસિયા,
 મારુ મારુ માનીરે, માયાવશ કેમ વસિયા:
 ચેતન તું મુસાફર જગમાં, વસિયો મારે ઘેર,
 તું નહિ મારો હું નહિ તારો, માને શું મન લ્હેર.
 ચેત ચેતન જ્ઞાનેરે, અન્તર અનુભવ રસિયા. બોલે. ॥ ૧ ॥
 ચેતન હવે બોલેરે, વ્હાલી કાયા શું બોલે,
 પ્રાણ થકી પ્યારીરે, નહિ કોઈ તુજ તોલે,
 સ્વચરાયું પીવરાયું તુજને, નવરાયું વહુ પેર;
 હવા દવાથી તુજને પોષું, વસિયો ત્હારે ઘેર,
 વસ્ત્રોથી શળગારુરે, મારે તું મુંઘા મોલે. ચેતન. ॥ ૨ ॥
 હરતાં ફરતાં તારી સ્વચરો, લડું છું વારંવાર,
 રંગ રસીલી અમરકાયા, તું છે પ્રાણાધાર;
 બોલ નહિ સ્વાટું રે, મન મારુ વહુ ડોલે. ચેતન. ॥૩॥
 કાયા પાછી કહેતી રે, ચેતન હુંતો નહિ ત્હારી;
 નને હું નથી પરણી રે, હજી હું બાલકુંવારી;

२६९

हुंतो जड छुं तुं तो चेतन, जूदी जाण सगाइ,
 हुंतो रुपी तुंहि अरुपी, सगपणनी न भलाइ;
 तारी न त्रण काले रे, करु नहीं तुज यारी. चेतन. ॥४॥
 मारी मारी मानी चेतन, कर नहि मारी सेव,
 तारां मारां लक्षण जूदां, शी प्रीतिनी देव;
 समज्यो न साचुं रे, उमर तें फोगट हारी. काया. ॥ ५ ॥
 चेतन हवे बोले रे, कायानां वेंण संभारी;
 काया छे तुं तो न्यारी रे, वात हवे निर्धारी,
 आजलगी हुं मारी मानी, करतो तारी सेव,
 मोह मदिरा घेने घेर्यो, समज्यो न आतम देव;
 हवे हुं साचुं समज्यो रे, उपयोग दिल धारी. चेतन. ॥६॥
 भूंडी तारा माटे में तो, कीर्धां भारे पाप,
 भोगववां ते मारे पडशे, एवी प्रभुनी छाप;
 हवे शुं थाशे मारु रे, वात भूल्यो बहु सारी. चेतन. ॥७॥
 काया पाछी बोले रे, चेत तुं चेतन भावे,
 मारार्थी तुं तो न्यारो रे, भूलीश नहि परभावे;
 मारामां हि वास क्यो पण, धर तारो विश्वास,
 आज थकी मूरख तुं नाहक, बनीश नहि मुजदास;
 मोहना धर्तीगे रे, कदी नहि सुख थावे. काया. ॥८॥
 चेतन हवे जाग्यो रे, कायानां वेंण संभारी,
 ध्यावे रुप साचुं रे, अंतरमां हि अवधारी;
 छंडी कायानी मायाने, ध्यावे आपोआप,
 निराकार निःसंगी निर्मल, करतो अजपाजाप;
 अंतर सुख भोगी रे, थयो हवे जयकारी. चेतन. ॥९॥
 कायानी मायाथी अलगा, रहेवं धारी ध्यान.

૨૬૧

અલસ સ્વરૂપી આતમ દેવા, શક્તિથી ભગવાન;
બુદ્ધિસાગર ધ્યાને રે, વાત સત્ય નિર્ધારી. ચેતન. ॥૧૦॥

વિષય.

ઓધવજી સંદેશો કહેશો દયામને-૯ રાગ.

વિષય પિપાસા વિષથી ખુંડી જાણજે,
વિષયેચ્છાથી ચિત્ત ચંચલતા થાયજો;
વિષયેચ્છાથી કર્મ ગ્રહણ સંસારમાં,
વિષયેચ્છાથી દુઃખ ઘણાં પ્રગટાયજો. વિષય. ॥ ૧ ॥

વિષય વેગમાં કુમતિનું સામ્રાજ્ય છે,
વિષય વેગથી કીર્તિ ધનનો નાશ જો,
વિષય વેગથી રૌંધ્ર દુઃખો સંપજે,
વિષય જોરથી વધતી નિશદિન આશજો. વિષય. ॥ ૨ ॥

વિષયેચ્છાથી અશુભ વધતી ભાવના,
વિષયેચ્છાથી પ્રગટે સ્વોટાં ધ્યાનજો,
વિષયેચ્છાથી આધિ વ્યાધિ સંપજે,
વિષયેચ્છા છે મહાઉપાધિ સ્થાનજો. વિષય. ॥ ૩ ॥

વિષયેચ્છાથી ઠામ ઠરે નહીં દીલહું,
વિષયેચ્છાથી મૂંઝવણ પરઆર્થીન જો;
વિષયેચ્છાથી નફાટ નાગો જન કહે,
વિષયેચ્છાથી ઉચ્ચ જનો પણ હીન જો. વિષય. ॥ ૪ ॥

ઉત્તમ જન તો વિષય વૃક્ષથી વેગલા,
કરતા પ્રેમે અનુભવ આતમ ધ્યાનજો;
બુદ્ધિસાગર મંગલમાલા પામશો,
વૈરાગ્યે વાલો મનહું ગુણ વાનજો. વિષય. ॥ ૫ ॥

२६२

आनन्दलहेर.

धीराना पदनो राग.

आनंद लहेरो प्रगटी रे, परमरूप परस्वायुं;
 अंधारु दूर नाटुं रे, सहजरूप निर्धार्युं. आनंद०
 अजपाजापे रटना लागी, झळकी रुडी ज्योत,
 झरमर झरमर मेहुला वरसे, थयो महा उज्योत;
 अंतरमां उलटथी रे, मन मारु हरस्वायुं. आनंद० ॥ १ ॥
 अनुभव दर्शन प्रेमे कीधां, भ्रान्ति नाठी दूर,
 सहज स्वरूपे स्थिरता योगे, सुख प्रगटयुं भरपूर;
 परखीने हीरो लीधो रे, निर्भयपद आयुं. आनंद० ॥ २ ॥
 अलखदेशमां प्रेमे खेलुं, निश्चय आत्मदेश,
 असंख्य प्रदेशे क्षायिकभावे, वसतां लेश न केश;
 ज्ञानियोनी वातो रे, ज्ञानथकी ए गायुं. आनंद० ॥ ३ ॥
 अनंतभवनी भागी भ्रमणा, गुरु कृपाए खास,
 पावे ते छुपावे एवो; आव्यां मन विश्वास;
 अगम ज्ञान मोटुं रे, छुपे नहि छुपाव्युं. आनंद० ॥ ४ ॥
 गुरु कृपार्थी ध्याने रहीने, रीझवशुं जगनाथ,
 न बोल्यामां नवगुण समजी, रहीशुं अनुभव साथ;
 बुद्धिसागर प्रेमे रे, अनुभव पद पायुं. आनंद० ॥ ५ ॥

वीर जिन दर्शन स्तवन.

प्रभु पांडिमा पूजीने पोसह करीए रे-ए राग.
 जिनवर वीर प्रभुनां दर्शन कीजिरे,
 त्यागीने दुःखदायी संसारने;
 बार वर्ष निःसंगे चेतन ध्यायोरे,

२६३

ध्यान थकी सफल कर्यो अवतारने.
 समताए तजीया मोह विकारने,
 धर्म क्षमा धरीने तजीया खारने,
 धन्य धन्यरे वीर प्रभु अणगारने.
 उमजीने चेतन शिक्षा धारने. ॥ १ ॥

गुण स्थानक सोपाने ध्याने चढीयारे,
 मुक्तिना महेलेरे प्रभुजी विराजीया;
 कर्म कटक संहारी जिनपद लीधुरे,
 लोकांते सिद्ध थइने गाजीया. समता. ॥ २ ॥

क्षायिक भावे नवरुद्धिना भोगीरे,
 उपयोगी समये समये सर्वना;
 रूपारूपी सहज स्वरूपी योगीरे,
 भावथकी महा वीररे वर्ते गर्वना. समता. ॥ ३ ॥

कृपा करीने ध्याने दीलमां आचोरे,
 विषयादिक वैरि शिघ्र निवारजो;
 गांडो पण आ बाळ तमारो जाणीरे,
 भव सागरनी पारे प्रभुजी उतारजो समता. ॥ ४ ॥

बाळ तमारो कहीने प्रभु बोलावोरे,
 व्हाला वीर सेवक व्हारे आवजो;
 जिनवर दर्शन स्पर्शन करवा रसीयोरे,
 अंतरना स्वामीरे करुणा लावजो. समता. ॥ ५ ॥

म्हारो कही बोलावो हस्त ग्रहीनेरे,
 सेवकने तारेरे शोभा आपनी,
 बुद्धिसागर वीर जिनेश्वर तारोरे,
 भक्ति एक साचीरे, वीर माबापनी. समता. ॥ ६ ॥

૨૬૪

॥ अवधूतगान. ॥

મારી અન્તર ચક્ષુ પ્રકાશી રે, મનહું થયું રે ઉદાસી;
 સૂર્યને ચંદ્ર બેડ સાથ પ્રકાશે, પ્રગટી અન્તરમાંહિ કાશી રે. મનહું૦
 સરસ્વતિનદીમાં હું પ્રેમથકી ન્હાયો, હુંતો થયોહું ગંગન ગઢવાસી રે.
 મનહું૦ ॥ ૧ ॥

મેરુના ઉપર ચઢી ગયો હુંતો વેગે, પોતાને હું દડહું શાવાસી રે. મનહું૦
 બુદ્ધિસાગર ગુરુ જ્ઞાનીઓની વાતો, જેણે જાણી તેણે જાણી છે
 વિલાસી રે. મનહું૦ ॥ ૨ ॥

सामायक स्वाध्याय.

પ્રભુપણિમા પૂજીને પોસહ કરીય રે-પ રાગ.

સમતાભાવે સામાયકમાં રહીય રે,
 સામાયિક યોગે શિવમુખ થાય છે;
 સમભાવે રહેવાથી અનુભવ જાગે રે,
 સ્થિરતાના યોગે તત્ત્વ જણાય છે.
 અંતરના ઉપયોગે ધર્મ ગ્રહાય છે,
 ચંચલતા મનની દૂરે જાય છે;
 વૈરાગ્યે ભાવ ભલો પરચાય છે,
 ધન્ય ધન્ય રે સમતા ભાવ મુહાય છે. અંતર. ॥ ૧ ॥
 ગુરુમુખથી સામાયક ઉચ્ચે શ્રાવક રે,
 લાલ્લ ચોરાશી જીવ યોનિને સ્વમાવતો:
 દશ મનના દશ વચનના દ્વાદશ કાયા રે,
 ત્રીશ દોષો ટાલી આતમ ભાવતો. અંતર. ॥ ૨ ॥

૨૭૩

અભિમાન છાજતો નથી.

છળ્પયછંદ.

છાજ્યો નહિ અભિમાન કોઈનો આ દુનિયામાં;
 છાજ્યો નહિ અભિમાન કોઈનો મોજ મજામાં,
 છાજ્યો નહિ અભિમાન કોઈનો ઉમર આશ્વી;
 છાજ્યો નહિ અભિમાન કોઈનો સત્તા રાશ્વી,
 છાજ્યો નહિ કદી છાજશે નહિ અભિમાન મહા નીચ છે;
 બુદ્ધિસાગર સમજશો જન નિરભિમાને ઉચ્ચ છે. ॥ ૧ ॥

રાજ્ય મળ્યાથી છાકે જે અભિમાને ભારી;
 રાવળ જેવા નૃપતિ પળ ચાલ્યા સહુ હારી,
 દેહ સુકોમલ કદલી જેવી ઝટ કરમાશે;
 ફૂલે શું નૃપ ફોક મળ્યું સહુ ચાલ્યું જાશે,
 ચક્રવર્તિ પળ ચાલિયા તો તારો શો જગ ભાર છે;
 બુદ્ધિસાગર સમજ રે નૃપ ધર્મ કર્મ એક સાર છે. ॥ ૨ ॥
 શેઠો થઈ જે દાન ન આપે શાના શેઠો;
 કંજુસ થઈ પૈસાને માટે કરતા વેઠો,
 ગાડી વાડી લલના ધનને દેશ્વી મ્હાલે;
 ગરીબ જન માગે પળ તેને કાંઈ ન આલે,
 ધર્મ કર્મ શુભ સાર છે એક સમજશો જગ શેઠિયા;
 ધર્મ કરણી દાન વિના તો શેઠિયા પળ વેઠીયા. ॥ ૩ ॥

સત્તા ધારી થઈને જે જન ગરીબ દંડે,
 અભિમાનના તોરે ફૂલી નીતિ છંડે;
 ગરીબ જનનું બુરુ તાકે તે નહીં સારા,
 સત્તાધિકારી એવા તો જગ જાણ નઠારા;
 અભિમાન કરશે જગતમાં તેજ દુઃશ્વી જાણજો,
 બુદ્ધિસાગર સમજીને શિશ્વ સત્ય મનમાં આણજો. ॥ ૪ ॥

૨૭૪

કામ અને બ્રહ્મચર્યનો સંવાદ.

કામ કામ કામ કહેતો હું તો જગમાં મોટોરે,
 ત્રણ ભુવનમાં મોટો સહુથી, મારો છે નહિ જોટોરે. કામ. ॥ ૧ ॥

પશુ પંચીમાં મારો વાસો, દેવ દેવીમાં વસતોરે,
 મનુષ્યને મેં લીધા તાવે, વાર્યોં જરા ન સ્વસતોરે. કામ. ॥ ૨ ॥

યોગી યતિ સંન્યાસી પંડિત, તે પળ મુજને પૂજેરે,
 મારા વેગે રાજા રાણા, લઈ તરવારો ઝુઝેરે. કામ. ॥ ૩ ॥

તપ તપિયા મુનિવર વૈરાગી, તેને પળ હું પાડુંરે,
 રાવળને પળ મેં ભરમાવ્યો, મારું મોટું ધાડુંરે. કામ. ॥ ૪ ॥

તપસી લપસી જાવે ક્ષણમાં, કામ વેગથી મોટારે,
 નાગા વાવા જગમાં ચાવા, લલચાતા લંગોટારે. કામ. ॥ ૫ ॥

મારા પીડ્યા પછડાતા જન, મારો રૂબ ઝપાટોરે,
 મારા વશમાં આવે તેનો, કાઢી, નાંખુ આટોરે, કામ. ॥ ૬ ॥

કામિજન દાણાને પીસુ, વિષય ઘંટીમાં નાંચી રે;
 ભૂલકા કાઢી નાંચ્યા સહુના, કોઈ રહ્યા નહિ વાકીરે. કામ. ૭

બલ્લવંતાને નિર્બલ કરતો, ધનીકને ખીસ્વારીરે,
 મંત્ર સિદ્ધને પામર કરતો, ગતિ હમાગી ન્યારીરે. કામ. ॥ ૮ ॥

પરગટ પૂજા છાની પૂજા, કેડક દીલમાં કરતારે,
 મારા વાળે વિંધાયા જન, જોશો જગમાં મરતારે. કામ. ॥ ૯ ॥

જુવાન પર સત્તા છે મારી, જનની મુજપર પ્રીતિરે;
 તીર્થંકર ભોગાવલી કર્મે, રાખે એવી રીતિરે. કામ. ॥ ૧૦ ॥

ભોગાવલી કર્મે કરી મારુ, લેળું કદી ન છોડુંરે;
 ભોગાવલિથી ઉપરાંઠાનું, વેગે માથું ફોડુંરે. કામ. ॥ ૧૧ ॥

ભોગાવલીનું લેળું આપે, જગમાં નરને નારીરે;
 નંદિષેજી કર્મે નડિયા, કીધી વેચ્યા ચારીરે. કામ. ॥ ૧૨ ॥

૨૭૫

રહનેમિ મુનિવર વૈરાગી, તેને પળ ભરમાવ્યારે;
 પડિયા પંડિત મુનિવર મોટા, ભાષણમાં જે ઢાહ્યારે.કામ. ॥૧૩॥
 જુઓ કબુતર ચકલી જોડાં, વિષય વાસના મોગીરે;
 મારા વેગે અંધા સર્વે, વાઝા બુઢા યોગીરે. કામ. ॥ ૧૪ ॥
 નાચ નચાવું દુનિયાને હું, વિવિધ કરાવું ચાહારે;
 ઇન્દ્ર ચંદ્રને નાગેન્દ્રાદિક, મૂલ્યા સહુ ધારાહારે.કામ. ॥ ૧૫ ॥
 મારાથી દુનિયા સહુ ચાલે, વીરલા કેડક છુટ્યારે,
 મારી નિંદા કરતા જનને, દાવ પેચથી કૂટ્યારે. કામ. ॥૧૬॥
 બ્રહ્મચારિતું નામ ધરાવી, જે જન મનમાં ફુલેરે;
 તે પળ દીલમાં મુજને રાખે, ચારગતિમાં ઝૂલેરે. કામ. ॥૧૭॥
 ઢાહ્યા ઢમરા પંડિત સારું, તેના દીલમાં પેસુરે;
 મૂત તળી પેટે ભરમાવું, લાગ જોડેને વેસુરે. કામ. ॥૧૮॥
 લાલ્લ ચોરાશી જીવાયોનિ, તેમાં મારો વાસો રે;
 મલા મલાને પીસી નાહું, મારો ઓર તમાસોરે. કામ. ॥૧૯॥
 કાલીને મૈરવથી મોટો, સહુને હું ધુણાવું રે;
 કાઠી મૈરવને ધુણાવું, નામ જગત્માં ચાવુંરે. કામ. ॥૨૦॥
 મુજથી ચોખા કોઈ ન જગમાં, કાઠ અનાદિ સંગીરે;
 મારા જોરે કોઈ ન વચિયા, મોહ પિપાસા રંગીરે. કામ. ॥૨૧॥
 મારી પૂજા કરવા માટે, ઘરમાં લાવે લાઢીરે;
 ગાઢી વાઢીમાં મસ્તાના, કેડક પીવે તાઢીરે. કામ. ॥૨૨॥
 ત્રેવીસ વિષયો મારા પુત્રો, તે પળ મારા જેવા રે;
 જગમાં જ્યાં ત્યાં તેની પૂજા, જગમાં જેવા દેવારે. કામ. ॥૨૩॥
 જટાધારી લિંગની પૂજા, કરતાં નરને નારીરે;
 મારા માટે તેની પૂજા, વાન મલી શળગારીરે. કામ. ॥૨૪॥
 બ્રહ્મા વિષ્ણુને સપડાવ્યા, વલી જોશો મહાદેવારે;

૨૭૬

સૂર્ય બુધને જોઈ લેશો, ભરમાવ્યા છે એવારે. કામ. ॥૨૫॥
 વ્યાસ રુપિ પળ વશમાં લીધા, કેડક રુપિ પંજેઝ્યારે;
 લલનાની લાલચમાં લોકો, લાજ તજી થયા ઘહેલારે. કામ. ૨૬
 કેડક સ્ત્રીઓને પીડયાથી, રાત્રી નદી તરંતીરે;
 પંચ વાળથી વિંધ્યાથી કેડ, અગ્નિ વળ વળંતીરે. કામ. ૨૭॥
 રાધાવેધી મહારથીઓળ, પૃથ્વી વશમાં કીધીરે;
 તેવાની પળ ધોળે દહાડે, લાજ સ્હેજમાં લીધીરે. કામ. ॥૨૮॥
 પુંકેથી પર્વત ઉડાડે, પાદે મહી ધ્રુજાવેરે;
 તેવા પળ મારા છે ચાકર, પરવશતાને પાવેરે. કામ. ॥૨૯॥
 આષાઢાભૂતિ આચાર્ય, જેની મોટી સત્તારે;
 ભોગાવલિથી વશમાં કીધા, સ્વરાવ્યા મેં સ્વત્તારે. કામ. ॥૩૦॥
 પુનર્લેશમાં મારી સત્તા, મારા માટે પરણેરે;
 મારા સામા ઉઠયા તેને, કીધા મારા શરણેરે. કામ. ॥૩૧॥
 બાઢલગ્નની હોઢી મોટી, તે પળ મેં સંઢગાવીરે;
 નાના બાઢકને હોમીને, મુજ સત્તા વર્તાવીરે. કામ. ॥૩૨॥
 દાંત પડયાને આંખે ઓછા, દેખે ઘરડાં ઢાહ્યારે;
 માથે પઢીયાં આવેલાને, વૃદ્ધ વિવાહે છાયા રે. કામ. ॥૩૩॥
 એક છતાં પળ વીજી પરણે, ત્રીજી પરણે નારીરે;
 તેમાં પળ મારી છે સત્તા, જીવો જાતા હારીરે. કામ. ॥૩૪॥
 બ્રહ્મચારી સંન્યાસી યોગી, જેની કીર્તિ મોટીરે;
 સ્વપ્નામાં પળ ધાત જવાથી, વગડે છે લંગોટીરે. કામ. ॥૩૫॥
 મારા વળતો પુત્રો વ્યાથી, મારા વળ નહિ વાપારે;
 મારા વળ દુનિયા નહિ ચાલે, મારા જ્યાં ત્યાં છાપારે. કામ. ૩૬
 ગોર કરે છે બાઢીકાઓ, તેપળ મારા માટે રે;
 મારા માટે નોકર રહેવું, વેસે રૂઢા હાટે રે. કામ. ॥ ૩૭ ॥

२७७

तप तपता जन मारा माटे, करवत लेवे-काशी रे;
 हीमाळो गळता जन कोइ, मारा माटे फांसी रे. काम. ॥ ३८ ॥
 दोडे छे केइ मारा माटे, केइकने दोडावुं रे;
 मारा वशमां लावी जनने, ललना पाय पडावुं रे. काम. ॥ ३९ ॥
 मारा उपर जेवी प्रीति, तेवी क्यांय न दीठी रे;
 मारी वातो जोशो जगमां, सहुने लागे मीठी रे. काम. ॥ ४० ॥
 पाटण धणीनुं राज्य पडाव्युं, परनारीना प्रेमे रे;
 करण राजा घहेलो जगमां, तेपण मारा नेमे रे. काम. ॥ ४१ ॥
 हिंदु राज्यतणी जे दीळी, तेपण जुओ पडावी रे;
 मुसलमानमां फाटंफुटा, तेपण में गगडावी रे. काम. ॥ ४२ ॥
 क्षत्रियोनुं राज्य पडाव्युं, मुसलमानने मार्या रे;
 मराठाने नवाब राजा, राजपाट सहु हार्या रे. काम. ॥ ४३ ॥
 कोटी धननो नाश करीने, नचावता केइ वेश्या रे;
 मारा वेगे तपिया केइक, मोकलता संदेशा रे. काम. ॥ ४४ ॥
 प्यारी प्यारी हुं बोलावुं, प्राणपति बोलावुं रे;
 मारा महिमानी ख्यातिमां, नाटकने बिरचावुं रे. काम. ॥ ४५ ॥
 काव्य करीने केइक कवियो, मारां गाणां गावे रे;
 शृंगार रसमां लदवद थइने, केइक खत्ता खावे रे. काम. ॥ ४६ ॥
 तोपोथी रणशूरो केइक, मारे अग्नि गोळा रे;
 तेपण मारा वशमां आव्या, देखी ललना डोळा रे. काम. ॥ ४७ ॥
 चार वेदना ज्ञाता पंडित, वाद विवादे फरता रे;
 तेने पण में वशमां लीधा, ललनाने करगरता रे. काम. ॥ ४८ ॥
 केइक चलवी डाकडमाळो, गुफामां जइ बेठो रे;
 तुर्तवारमां लाग ताकीने, तेना दीलमां पेठो रे. काम. ॥ ४९ ॥
 क्षय रोगी में केइक कीधा, केइ वनाव्या गांडा रे;

૨૭૮

કેડક લડ્ડા વિહીન કરીયા, કેડક કરીયા બાંડા રે. કામ. ॥૬૦॥
 બાનરીયોના ટોળામાં તો, એકજ વાનર રહેવે રે;
 બીજો વાનર ઉત્પન્ન થાતાં, જલ્દી મારી દેવે રે. કામ. ॥ ૬૧ ॥
 રાધીકાને કૃષ્ણ મનાવે, તેમાં મહિમા મારો રે;
 નિરાગીને રાગ જ શાનો, જગમાં હું શૂંતારો રે. કામ. ॥ ૬૨ ॥
 કેડક દેવો અબલ્લા રાખે, સ્વાસ પ્રયોજન મારુ રે;
 ભાષાના પ્રોફેસર મનમાં, હું કરતો અંધારુ રે. કામ. ॥ ૬૩ ॥
 લલનાની સાથે જે હાંસી, તેમાં મારી ફાંસી રે;
 હાંસીમાંથી સ્વાંસી લાવું, સ્વાંસીમાંથી ઠાંસી રે. કામ. ॥ ૬૪ ॥
 વાડી લાડી ઘરને ઘોડા, મારી સેવા માટે રે;
 પાતાલે પેસે છે કેડક, કેડક ચાલે વાટે રે. કામ. ॥ ૬૫ ॥
 માથે તેલ ફુલેલ લગાવે, સુવે પુષ્પ પથારી રે;
 સ્વપ્નામાં નારીને સેવે, મારી સેવા ભારી રે. કામ. ॥ ૬૬ ॥
 કેડક મહવાને ખીચારી, કરતા સ્ત્રીની ચારી રે;
 નારી કરતી નરની સેવા, કામાવસ્થા ધારી રે. કામ. ॥ ૬૭ ॥
 મૃત્યુ સ્વર્ગ અને પાતાલે, મારી સત્તા ચાલે રે;
 વનસ્પતિમાં છાનો વસિયો, સહુ મુજને પંપાલે રે. કામ. ॥૬૮॥
 નવમા ગુણસ્થાનક મુખી તો, રાજ્ય હમારું ભારે રે;
 બ્રહ્મ ધ્યાનથી મૂલી યોગી, મુજને બ્રહ્મ સંભારે રે. કામ. ॥૬૯॥
 કેડ કાયાથી બ્રહ્મચારી, વચન થકી બ્રહ્મચારી રે;
 વ્યભિચારી તે પૂરા મનથી, અકલકલા મુજ ન્યારી રે. કામ. ॥૬૦॥
 મન બગડ્યાથી પાપજ મોટું, મનના જે વ્યભિચારી રે;
 કાયા કરતાં મનના દોષો, શાસ્ત્રે મુણિયા ભારી રે. કામ. ॥૬૧॥
 મનના પરિણામે હું પેસી, કરતો જન ખુવારી રે;
 મનના વ્યભિચારી છે મોટા, કાયા જાણ બીચારી રે. કામ. ॥૬૨॥

૨૭૯.

મન પરિણામે વાચા કાયા, ઉપર સત્તા ભારી રે;
 સ્વપ્નામાં ધાતુ જાવાથી, કાયા હોય નઠારી રે. કામ. ॥ ૬૩ ॥
 મારાથી દોષી છે મનમાં, જગમાં નરને નારીરે;
 મનથી સૃષ્ટિ મનથી મુક્તિ, મન દોષે સંસારીરે. કામ. ॥ ૬૪ ॥
 રૂષભાદિક ચોવીશ તીર્થકર, જીત્યા મુજને દેવારે;
 તે માટે તે જિન કહેવાંયા, પામ્યા મુક્તિ મેવારે. કામ. ॥ ૬૫ ॥
 તેના ભક્તો સુરિવર વાચક, સાધુ મંડલ મોડુંરે;
 યુક્તિથી તે જીતે મુજને, વેળ કહું નહિ સ્વોડુંરે. કામ. ॥ ૬૬ ॥
 ચૌદધ્રુવનમાં મારી સત્તા, જ્યાં ત્યાં મારી વાતોરે;
 રાવળ જેવા મહીપતિને, હું મારુ છું લાતોરે. કામ. ॥ ૬૭ ॥
 મારા જેવો બળી નહિ કો, શત્રુને સંહારે;
 કાલ અનાદિ રાજ્ય અમારું, નહિ કોને ગણકારે. કામ. ૬૮
 મુજને જીત્યા કોઈ ન યોદ્ધા, દુશ્મનને ઝટ મારે;
 પ્રચંડયોદ્ધો હું દુનિયામાં, કોઈ થકી નહીં હારે. કામ. ૬૯
 શીયલ યોદ્ધો વાત સુણીને, કરી ગર્જના બોલેરે;
 મારા આગળ કામ કરે શું, નહિ કોઈ મારા તોલેરે. શીયલ. ૭૦
 તારાં મારાં લક્ષણ જુદાં, તું છે દુઃખનો દાતારે;
 તારા વશમાં ભરું ન કોનું, પ્રાણી દુઃખડાં પાતારે. શીયલ. ૭૧
 મૂંડું કરવામાં દુર્જનતા, તારી નજરે દીઠીરે;
 દુર્જનની શક્તિ છે મૂંડી, જેવી ફાંસી ચીઠીરે. શીયલ. ॥ ૭૨ ॥
 પશુ પંક્તીમાં તારો વાસો, તેમાં શું છે સારે;
 તારા સંગે સ્વત્તા સ્વાવે, મનડું હોય નઠારે. શીયલ. ॥ ૭૩ ॥
 મારી સંગત સુખકર મોટી, શાશ્વત સુખડાં આપુંરે;
 મારા ભક્તોને હું ક્ષણમાં, મુક્તિપુરીમાં થાપુંરે. શીયલ. ॥ ૭૪ ॥
 યોગી યતિ સંન્યાસી ત્યાગી, તુજ સંગતથી દુઃખીરે,

મારી સંગત કરતા નિશદિન, હોવે જગમાં સુખીરે. શીયલ. ૭૫
 તારી સંગતથી સહુ અંધા, જગમાં નરને નારીરે.
 તેમાં ભૂંડાઈ જગ તારી, દુઃખડાંની દેનારીરે. શીયલ. ॥ ૭૬ ॥
 રાવળ જેવા પળ તુજ સંગે, નરક ગતિમાં પડિયારે,
 રૌરવ દુઃખડાં ભોગવતા ત્યાં, તુજ સંગે લડથડિયારે. શીયલ ૭૭
 તપસી પળ લપસી જાવે ત્યાં, તારી સંગત યોદીરે,
 તારી સંગતથીરે ભૂંડા, મળે ન સુખથી રોદીરે. શીયલ. ॥ ૭૮ ॥
 મારા સંગે તપથી સુખથી, સાથે સહેજે મુક્તિરે,
 મુજ સંગતથી સારી બુદ્ધિ, પ્રગટે સારી યુક્તિરે. શીયલ ॥ ૭૯ ॥
 નંદિષેળ આષાઢાચાર્ય, તુજ સંગતથી પડિયારે,
 મારી સંગત થાતાં તેતો, સિદ્ધ સ્થાનમાં ચડિયારે. શીયલ. ૮૦
 સ્વપ્નામાં લંગોટી બગડે, સંન્યાસીની દેખોરે,
 શરીર વિકારો આદિ કારણ, તેમાં તું નહિ ઈકોરે. શીયલ. ૮૧
 ગુણસ્થાનક નવમા મુધી તેં, તારી શક્તિ માગીરે;
 ક્ષપક શ્રેણિએ ચઢતાં મુનિએ, શક્તિ તોડી નાગીરે. શીયલ. ૮૨
 જીવોનું ભૂંડું કરવામાં, તેં નહિ રાગ્યું વાકીરે;
 ભૂંડા પાપી સમજ દીલમાં, બોલે શું તું છાકીરે. શીયલ. ૮૩
 ભૂંડાની શી ભવાઈ કરવી, કોઈ ન તુજને વચાણેરે;
 અજ્ઞાનીની આગલ ફાવે, અજ્ઞાનીને તાણેરે. શીયલ. ૮૪
 શીયલના પ્રતાપે સુખિયાં, જગમાં નરને નારીરે;
 બ્રહ્મચર્યથી શક્તિ પ્રગટે, બ્રહ્મચર્ય બલિહારીરે. શીયલ. ૮૫
 મારી પૂજા મુનિવર કરતા, તીર્થંકર પળ ભારીરે;
 મારી પૂજા કરતા મોટા, જગમાં જન સુખકારીરે. શીયલ. ૮૬
 સતીઓએ મારી પૂજાથી, ચમત્કાર વતલાવ્યારે;
 સીતા અગ્નિમાંહિ પડીકે, શીતલ જલની છાયારે. શીયલ. ૮૭

૨૮૧

પતિવ્રતા દ્રૌપતી શાળીનાં, સંસદ્માં ચીર તાળ્યારે,
 મારા તેજે દેવોએ તો, પૂર્યાં વસ્ત્ર મજાનારે, શીયલ. ૮૮
 સુભદ્રાએ બ્રહ્મચર્યથી, જાતી કીર્તિ રાખીરે,
 દમયંતીએ પતિવ્રતાથી, ઉમર કાઢી આંખીરે. શીયલ. ૮૯
 શીયલના પ્રતાપે સતીઓ, શાશ્વત સુખમાં મ્હાલેરે,
 મારા સંગે વચનસિદ્ધિયો, કર્મ દોષને ટાલેરે. શીયલ. ૯૦
 મોટા જ્ઞાની સાધુ ત્યાગી, શીયલ તેજે દીપેરે,
 તારા તેવીસ પુત્રોને તો, ક્ષણમાં ધ્યાને જીપેરે. શીયલ. ૯૧
 કામીને નિષ્કામી બનાવી, શિવપુરમાં પહોંચાડુંરે,
 તારુ ત્યાં તો કાંઈ ન ચાલે, દૂર રહે તુજ ધાડુંરે. શીયલ. ૯૨
 તુજ સંગતથી દુઃખી જીવો, મારા શરણે આવેરે,
 દ્રવ્યભાવથી મુજ સંગતથી, સહેજે શિવપુર જાવેરે. શીયલ. ૯૩
 ત્યાગી સાધુ હૃદયે પેસી, કરતો તુંતો ચોરીરે,
 મારી નજરે પડતાં તારી, કાંઈ ન ચાલે જોરીરે, શીયલ. ૯૪
 જટાધારિને લિંગની પૂજા, તે પળ મુજ વિયોગેરે,
 મારી સંગત થાતાં જીવો, કામવેગને રોકેરે. શીયલ. ૯૫
 બ્રહ્મા વિષ્ણુને સપડાવ્યા, મારા સંગ અભાવેરે,
 મારી નજરે પડતાં પામર, બલી ભસ્મ ઇટ થાવેરે. શીયલ. ૯૬
 સૂર્ય ચંદ્ર ને વ્યાસ રુષિ પળ, તુજ સંગતથી પડિયારે,
 મારા શરણે આવ્યા તેતો, તુર્ત વારમાં ચડિયારે. શીયલ. ૯૭
 મુજ સંગતવિહીન રુષિને, પાપી તું પંજેલેરે,
 મુજને બોલાવ્યાથી પામર, પાહું પગહું મેલેરે. શીયલ. ૯૮
 નિર્બલ જન પળ મુજ સંગતથી, બલીયા જગમાં ગાજેરે,
 ફુંકેથી પર્વત ઉઢાડે, તે પળ મારા રાજેરે. શીયલ. ૯૯
 તારા સંગે નબલો થાવે, નબલાઈ ત્યાં તારીરે;

૩૬

૨૮૨

નવલાની સંગતથી નવલા, જગમાં નરને નારીરે. શીયલ. ૧૦૦
 કાલ અનાદિ નિર્બલ જીવો, તેને સવલા કરવારે;
 મોટાઈ તેમાં છે મારી, જીવના સંકટ હરવારે. શીયલ. ૧૦૧
 ભોગાવલીથી લેણું તારુ, લેતો ત્યાં ન વડાઈરે;
 તીર્થકરોઈ વાલ્યો તુજને, જોને તુજ નવલાઈરે. શીયલ. ૧૦૨
 કાલી ને ભૈરવથી મોટા, એવા તુજને વાલુંરે;
 સ્થૂલિભદ્રની આગલ તારું, વદન થયું છે કાલુંરે. શીયલ. ૧૦૩
 સ્થૂલિભદ્રજીઈ સ્ત્રૂવ પીટયો, નાઠો વૃમો પાડીરે;
 જુઓ સુદર્શન શેઠે કૂટયો, વિજય શેઠ શેઠાળીરે. શીયલ. ૧૦૪
 મોહીની આગલ તું ફાવે, મારા આગે નાસેરે;
 અંધારાની પેઠે ક્ષણમાં, નાસે રવિ પ્રકાશેરે. શીયલ. ૧૦૫
 પુનર્લગ્નને વાલલગ્નમાં, તારું જોર જણાવેરે;
 મારો મહિમા સાંભળવાથી, તારું જોર ન ફાવેરે. શીયલ. ૧૦૬
 તારા દોષો જે જન દેશે, તેતો તુજથી ભાગેરે;
 મારા શરણે આવે ત્યારે, જયડંકો ઝટ વાગેરે. શીયલ. ૧૦૭
 તુજ સંગતથી મુક્તિ ન મળતી, તુજ સંગતથી દુઃખોરે;
 તુજ સંગતથી જન્મ જરા છે, તુજ સંગતથી મૂંઝોરે. શીયલ. ૧૦૮
 કામ કામ કામ તારી, સંગતથી દુઃખ મારીરે;
 ચૌદમુવનમાં દુઃખ દેનારો, તારી બુરી ચારીરે. શીયલ. ૧૦૯
 હીમાલો ગલવાને માટે, મનુષ્યને લલચાવેરે;
 અનંતગુણનો છે તું ઘાતક, ભવભવમાં મટકાવેરે. શીયલ. ૧૧૦
 પાટળ દીલ્હી રાજ્ય પડાવ્યાં, ચૂરી તારી શક્તિરે;
 મૂર્ખ મનુષ્યો સમજ્યા વળ તો, કરતા તારી મક્તિરે. શીયલ. ૧૧૧
 પ્યારી પ્રાણપતિ બોલાવે, એ પળ તારી માયારે;
 આંતિથી મૂલ્યા જીવોને, ફોગદ તેં લલચાવ્યારે. શીયલ. ૧૧૨

૨૮૩

મારામાં શક્તિ છે મોટી, મારો ઓર ઝપાટોરે;
 મારી નજરે પડતાં તારો, કાઢી નાંખું આટોરે. શીયલ. ૧૧૩
 દાવ પેચમાં આવ્યાથી તો, ક્ષણમાં પીસી નાંખુરે;
 તુજને જીત્યા સિદ્ધ અનંતા, વશમાં કરીને રાખુરે. શીયલ. ૧૧૪
 મારો મહિમા જગમાં મોટો, મુજથી જગમાં શાંતિરે;
 મુજને સેવ્યાથી માણસની, વધતી શરીરકાંતિરે. શીયલ. ૧૧૫
 મારા સંગે કીર્તિ કમળા, મારા સંગે પુષ્ટિરે;
 મારા સંગે સબળા જીવો, અઘૂટ લક્ષ્મી તુષ્ટિરે. શીયલ. ૧૧૬
 મારી સંગતથી તો જાણો, રંક જનો પળ રાજારે;
 મારી સંગત કરવામાં તો, પ્રેમ જનોના જ્ઞાણારે. શીયલ. ૧૧૭
 અષ્ટસિદ્ધિ નવનિધિ પ્રગટે, સંકટ વેળા ટલતીરે;
 બ્રહ્મચારિના આશીર્વાદે, ભાગ્ય વેળા ઘટ વલતીરે. શીયલ. ૧૧૮
 શરીરસંપત્તિમાં પહેલો, કેલવળીમાં પહેલોરે;
 નીતિ કેલવળીમાં પહેલો, મુક્તિપુરીમાં વહેલોરે. શીયલ. ૧૧૯
 મુજસંગતથી નરનારીની, કીર્તિ પ્રસરે સારીરે;
 સન્તજનોમાં મારી પૂજા, જોશો દીલ વિચારીરે. શીયલ. ૧૨૦
 બ્રહ્મચર્યના નામ થકી જગ, ડ્યાં ત્યાં મુજને ગાવેરે;
 ચોસઠ ઇન્દ્રો મુજને વંદે, જ્ઞાનીજન મન ધ્યાવેરે. શીયલ. ૧૨૧
 તુજ સેવ્યાથી કદી ન તુષ્ટિ, ડલટાં દુઃખો થાવેરે;
 કાષ્ઠોથી અગ્નિની પેઠે, શાંતિ કદી ન આવેરે. શીયલ. ૧૨૨
 કાવ્ય કરીને પામર કાવિયો, તારાં ગાણાં ગાવેરે;
 ગંદી કાયામાં શું સારુ, સમજુ મનમાં આવેરે. શીયલ. ૧૨૩
 ચાર વેદના જ્ઞાતા પંડિત, પળ માયા મસ્તાનીરે;
 તારા પંદામાં સપડાતા, પળ ભૂલે નહિ જ્ઞાનીરે. શીયલ. ૧૨૪
 કેડક દેવો અબળા રાખે, તે પળ ભૂલ્યા ભારીરે;

૨૮૪

મારી સંગત થાતાં નક્કી, સુધર્યાં નર ને નારીરે. શીયલ. ૧૨૫
 સ્વપ્નામાં નારીની સંગત, કાઠ અનાદિ ટેવેરે;
 અનુક્રમે અભ્યાસ કરતાં, મુજ સંગત સુખ દેવેરે. શીયલ. ૧૨૬
 ઔષધથી જ્વર તો જેમ જાવે, તેમ તું મુજથી નાસેરે;
 મારા આવે તું સંતાતો, નજરે જોતાં ભાસેરે. શીયલ. ૧૨૭
 મન વાળી કાયાથી જગમાં, બ્રહ્મચારી છે બઢીયારે;
 તેના સામું તું શું દેસે, મોહવિકારો ટઢીયારે. શીયલ. ૧૨૮
 બ્રહ્મચારીના તેજથી તો, ભૂત પ્રેત સહુ ભાગેરે;
 દેવની કોઢી કરને જોડી, પ્રેમે પાયે લાગેરે. શીયલ. ૧૨૯
 ચૌદશુવનમાં મારા જોરે, વર્તે સારી શાંતિરે;
 મારી સંગત થાતાં જનની, તુર્ત ટલે છે આંતિરે. શીયલ. ૧૩૦
 તોપો ચાલંતી અટકાવું, અગ્નિને થંભાવુંરે;
 સમુદ્રની મર્યાદા રાખું, વાયુને હંફાવુંરે. શીયલ. ૧૩૧
 જંગલમાં મંગલ હું કરતો, સંકટ વૃન્દ સમાવુંરે;
 મારા તેજે સુરવર બ્હીતા, મહિમા સત્ય રચાવુંરે. શીયલ. ૧૩૨
 મારા તેજે સિંહો થંભે, મરકીરોગ શમાવુંરે;
 મોહ સૈન્યને સરૂત વેગથી, જોતાં વાર હરાવુંરે. શીયલ. ૧૩૩
 મંત્રસિદ્ધિયો મારા તેજે, ધાર્યું કામ કરાવુંરે;
 દેવ દેવીને પાય પઢાવું, અનંત શક્તિ ધરાવુંરે. શીયલ. ૧૩૪
 વગડેલાને હું સુધારું, તુર્તવારમાં તારૂરે;
 યન પરિણામે ઝટ સુધારું, વિષયેવગ સંહારૂરે. શીયલ. ૧૩૫
 ચૌદશુવનમાં મારા તેજે, નારદજી છે ચાવોરે;
 મૃત્યુને પળ મારી નાખું, દેવ જ્ઞપાટા આવોરે. શીયલ. ૧૩૬
 દેશોદયમાં હું છું પહેલો, મારું ભાષણ પહેલુંરે;
 મારી સ્તુતિ જ્યાં ત્યાં થાવે, વચન માન આ વહેલુંરે. શીયલ. ૧૩૭

२८५

बाळलघने दूर करुंछुं, तारुं जोर हठावीरे;
 ब्रह्मचारीने सुखी करतो, स्वर्गे तुर्त चढावीरे. शीयल.१३८
 ऋण भुवनमां मारी पूजा, प्राणी भावे करतारे;
 ध्याने गुफामां बेसीने, योगी जग जय वरतारे. शीयल.१३९
 मननी स्थिरता मुजथी थावे, मुजथी ध्यान सुहावेरे;
 मुजथी बैरागी छे साचो, मुजथी सिद्धि थावेरे. शीयल.१४०
 मारा संगी निर्धन जीवो, इन्द्र चंद्रथी मोटारे;
 मारा वण जगमां अंधारु, धूमाडाना गोटारे. शीयल.१४१
 मारी आगळ रत्न नकामां, मारी आगळ देवारे;
 हरिहर ब्रह्मा मुजने पूजे, करता भावे सेवारे. शीयल.१४२
 चोसठ इन्द्रोथी पूजितथी, तीर्थकर मुज सेवेरे;
 मारा वण मुक्ति नहि क्यार, समजु समजी लेवेरे. शीयल.१४३
 पडताने पण दया करीने, शिवमुख सत्य चखाडुंरे;
 परोपकारी स्वार्थ विना हुं, कांइ न लेतो भाडुंरे. शीयल.१४४
 द्रव्यभावथी हुं छुं चावो, अकळ कळा छे मारीरे,
 मेरु पर्वतने डोलावुं, जगमां हुं जयकारीरे. शीयल.१४५
 तेतर उपर बाज परे हुं, तारी पाछळ भमतारे,
 लाग ताकीने तुर्त वारमां, तुजने स्हेजे दमतारे. शीयल.१४६
 मारा संगे सुख सदा छे, बुढांमां हुशियारीरे,
 मारा संगे शरीर सारु, शिवपुरनी तैयारीरे. शीयल.१४७
 चिंतामणि सम मारो महिमा, विष्ठा जेवो तारोरे,
 मारा तारामां खूब अंतर, तुं छे दुःखनो भारोरे. शीयल.१४८
 बेड जण एम वाद करता, जिनवर पासे आवेरे,
 सर्व हकीकत शांत मगजथी, जिनवरने सुणावेरे. बेड. १४९
 बेमांथी सारोने मोटो कोण कहो ते ज्ञानेरे,

૨૮૬

તીર્થકરની વાળી સાચી, ત્રણ ભુવન તો માનેરે. વેડ. ૧૫૦
 કેવલ જ્ઞાને જિનવર દેવા, વાળી સત્ય પ્રકાશેરે,
 સત્ય તત્ત્વને જ્ઞાને કહેવે, જ્ઞાને સત્ય તો ખાસેરે. કેવલ. ૧૫૧
 પાપી કામ જગત્માં ભારે, જન્મ મરણ દુઃસ્વદાતારે,
 સર્વ ગુણોમાં શીયલ મોટો, આપે સુખ ને શાતારે. કેવલ. ૧૫૨
 તીર્થકર શીયલ આરાધે, ક્ષાયિક ગુણને સાધેરે,
 દ્રવ્યભાવથી શીયલ સાચું, પાળે ગુણગણ વાધેરે. કેવલ. ૧૫૩
 શીયલ સાચું શુદ્ધ રમણતા, દ્રવ્ય તે ભાવ નિમિત્તરે,
 ભાવ શીલ શુદ્ધાતમ સાધે, પ્રાણી હોય પવિત્રરે. કેવલ. ૧૫૪
 નિશ્ચયથી બ્રહ્મચર્ય ધર્યાથી, ક્ષણમાં હોવે મુક્તિરે,
 નિશ્ચયથી નિજગુણમાં રમવું, બ્રહ્મચર્યની યુક્તિરે. કેવલ. ૧૫૫
 તપ જપ દાન થકી પળ શીયલ, જાણ જગત્માં મોટુંરે,
 દ્રવ્ય શીયલ પળ ભાવ શીયલની, આગલ જાણો છોટુંરે. કેવલ.
 કેવલી કોટી જીવ્હાથી પળ, બ્રહ્મચર્યને ગાવેરે,
 તોપળ મહિમા પાર ન આવે, વસ્તુ સત્ય જનાવેરે. કેવલ. ૧૫૬
 સર્વ ગુણોમાં બ્રહ્મચર્યનો, મહિમા જગમાં ભારેરે,
 દ્રવ્યભાવ શીયલ છે મોટું, ભવજલ પાર ઉતારેરે. કેવલ. ૧૫૮
 બ્રહ્મચર્યની ત્રણ ભુવનમાં, કીર્તિ રહી છે ગાજીરે,
 સદ્ગુણદૃષ્ટિ દીલમાં ધારી, રહેશો મનમાં રાજીરે. કેવલ. ૧૫૯
 જય જય બોલો બ્રહ્મચર્યની, હોવે મંગલમાલારે,
 બ્રહ્મચર્યથી મુક્તિ વધુ ઝટ, અર્પે કંઠે માલારે. કેવલ. ૧૬૦
 ધરજો મનમાં સત્ય વાતને, અનુભવ સુખના પ્યાસીરે,
 શિવસુંદરી પળ બ્રહ્મચર્યની, જાણો જગમાં દાસીરે. કેવલ. ૧૬૧
 ગામ માણસા સુંદર શોભે, માસ કલ્પ કરી ખાવેરે,
 બુદ્ધિસાગર ગુરુભક્તિથી, મનમાં આવ્યું ગાવેરે, ગામ. ૧૬૨

२८७

श्रीसंखेश्वर पार्श्व जिनेश्वर, मंगल माला करशोरे,
भणनारा सुणनारा भक्तो, परम प्रभुता वरशोरे. श्री. ॥ १६३ ॥

आत्मज्योति.

धीरानो राग.

जागी झळहळ ज्योतिरे, शोधी लीधुं सत्य मोति;
खलकमां अलखनेरे, काढ्यो मेंतो झट गोती. जागी.
अनंतज्ञानी असंख्यप्रदेशी, चिदानंद घनराय,
अनुभव नयणे नीरखी नेहे, बीजाने न कहाय;
कुमति तो नाठीरे, आघे जड बहु रोती. जागी. ॥ १ ॥
प्रेम करीने प्रेमी परख्यो, परख्यो आपोआप,
पंचभूतथी न्यारो नकी, शमिया सहु संताप;
भ्रमणानी खोटीरे, उतरी छे पनोती. जागी. ॥ २ ॥
बीजके झवूके मोति, परोइ ले हुशियार,
शुद्ध चेतना क्षयोपशमनी, बीजली चमके सार;
बुद्धिसागर ज्ञानेरे, लोकालोक विष्णोति. जागी. ॥ ३ ॥

“ संकटमां समता ”

धीराना पदनो राग.

संकट पडे समतारे, राख जीव धैर्य धरी;
सुख दुःख कारणेरे, कर्म एक दील धरी. टेक.
सुख दुःख वादळछाया पेठे, क्षणमां आवे जाय;
निमित्त कारण अन्यजनो त्यां, क्रोध कहो केम थाय.
धर्मीनी कसोटीरे संकट क्षण भव्य खरी; संकट. ॥ १ ॥
ताप पडयाथी मेघज वरसे, संकट समये धीर,

૨૮૮

સંકટની શાળામાં ભણતાં, થાવે પ્રાણી વીર;
 શ્રદ્ધાની કસોટીરે, સંકટ પડે વીરે વરી. સંકટ. ॥ ૨ ॥
 સંકટ વેળા ઉત્સવ સરસ્વી, ગણતા ઉત્તમ જન;
 મેરુ ઢંગે પળ દીલ ઢંગે નહી, શ્રદ્ધા રાખે મન,
 સુખ દુઃખ વેળારે ક્ષણે ક્ષણે આવે ફરી. સંકટ. ॥ ૩ ॥
 પ્રાણ પડે પળ તજો ન સમતા, અંતે મરું થનાર,
 ઉચ્ચાશયથી ઉચ્ચ થશો સહુ, સમજો નર ને નાર;
 બુદ્ધિસાગર સમતારે, જગ જય વિજય કરી. સંકટ. ॥ ૪ ॥

દેહમાં દીવો.

ૐ નમઃ

રાગ ધીરાનાપદનો.

દેહમાં છે દીવોરે, શ્લહ્લ જ્યોત કરનારો,
 અનાદિ પ્રકાશીરે, અજ્ઞાન તમ હરનારો. ટેક.
 અસંખ્યપ્રદેશી નિત્ય સ્વરૂપી, અનંત ગુણ આધાર,
 સહજાનંદી શત્રુંજય છે, દેહ પિંડ કરનાર;
 જોગીનો પળ તે જોગીરે, તારે ને પોતે તરનારો. દેહ. ॥ ૧ ॥
 અનંત નામ ધરીને ધ્યાવે, દુનિયાં જેને સ્વાસ;
 સર્વવિષે ને સહુથી અલગો, લોકાલોક પ્રકાશ,
 ઇવો ઇશ પોતેરે ક્ષાયિકભાવ વરનારો. દેહમાં. ॥ ૨ ॥
 પિંડમાં પિંડમાં અનંત વ્યક્તિ, ચિદ્ધન ચેતન રાય;
 ક્ષીર નીરની પેટે વ્યાપ્યો, યોગીશ્વર દિલ ધ્યાય,
 પ્રેમીનો પળ તે પ્રેમીરે, અનેક દુઃખ હરનારો. દેહમાં. ॥ ૩ ॥
 દિલમાં ધ્યાવો દેહે વસીયો, જ્ઞાતા જ્ઞેયસ્વરૂપ;
 બુદ્ધિસાગર ચિદ્ધન ચેતન, વર્તે રૂપારૂપ,
 અનાદિનો યોગીરે, પ્રગટપણે યોગી સ્વરો. દેહમાં. ॥ ૪ ॥

૨૮૯.

સર્વનું સારુ થાઓ.

રાગ ધીરાના પદનો.

સારું સહુનું થાશોરે, સર્વને લાગો સત્ય પ્યારું,
 ઉચ્ચ સર્વે થાશોરે, દુનિયાં કુટુંબ મારું;
 શાન્તિમય દુનિયા સહુ થાઓ, સુખિયા થાઓ સર્વ,
 નિન્દક જનની નિંદા ટલ્લશો, નાસો જનના ગર્વ.
 પરોપકારે પગલુંરે, ભરો સહુ અળધાર્યું. સારું. ॥ ૧ ॥
 દયાગંગમાં જગજન ફીલો, ટલ્લજો સર્વે પાપ,
 શત્રુ મિત્રપર સમાન બુદ્ધિની, જન મન વર્તો છાપ;
 કલેશ સહુટલ્લશોરે, ધર્મકૃત્ય કરો સારું. સારું. ॥ ૨ ॥
 અનંત સુખડાં પામો જગજન, થાશો જન કલ્યાણ;
 ધર્મમેઘની ઘટ્ટિ થાશો, ઝગો સત્યનો ભાણ.
 ક્ષમામય પૃથ્વી થાશોરે, ટલ્લશો સર્વે નઠારું. સારું. ॥ ૩ ॥
 અશુદ્ધ આચારો વિચારો, ટલ્લશો વેગે શ્વાસ,
 દુનિયા ધર્મમયી સહુ થાશો, થાશો મિથ્યાત્વનો નાશ;
 સન્તજનોની સેવારે, થાજો શુભ મન ધાર્યું. સારું. ॥ ૪ ॥
 ધર્મ ભેદનો સ્વેદ ટલ્લો સહુ, આત્મિક શ્રદ્ધા થાઓ,
 અનંતશક્તિ જીવની પ્રગટો, મંગલપદ સહુ પાઓ.
 બુદ્ધિસાગર ભાવેરે થાઓ દીલ અજવાલું. સારું. ॥ ૫ ॥

મોહ ઝંઘ.

“ રાગ ધીરાના પદનો ”

મોહ ઝંઘ મોટીરે, જીવલડા તું જો જાગી;
 મોહે દુઃખ મોટાં રે, વિચાર જીવ વૈરાગી. ટેક.
 શો પૈશામાં પ્રેમજ કરવો, શો રામામાં રાગ,

૩૭

૨૯૦

નાત જાતમાં કાંઈ ન તારું, ધર દિલમાં વૈરાગ્ય;
 વિવેકથી વિચારીરે થાતું મનમાંહી ત્યાગી. મોહ. ॥ ૧ ॥
 શાને માટે પાપ કરેછે, ફોગટ ભૂલે ભવ્ય;
 આતમ તે પરમાતમ સાચો, કરવું તે કર્તવ્ય,
 ચેતન ચિત્ત ચેતોરે, સમજલેં સોભાગી. મોહ. ॥ ૨ ॥
 ચોરી જારી ચુગલી નિંદા, હિંસાનો કર ત્યાગ,
 દગા પ્રપંચો સર્વે છંડી, ધરશો ધર્મનો રાગ;
 બુદ્ધિસાગર પ્રેમેરે, લય પ્રભુ ગુણ લાગી. મોહ. ॥ ૩ ॥

ચેતજીવ.

“ શ્રીમતા પદનો રાગ ”

જીવલઢા ચેતી લેજેરે, વસ્ત વહો જાય છે;
 મોહમાં શું મુંઝોરે, ભૂલણ શું ભૂલાય છે. જી૦ ટેક.
 આધિ વ્યાધિ ઉપાધિથી, જનમાં વર્તે દુઃખ,
 લાખ ચોરાશીમાં વહુ દુઃખો, ક્યાંય ન વર્તે સુખ;
 ભૂલથી ભૂલેલારે ભવ ભટકાય છે. જીવ૦ ॥ ૧ ॥
 પર વસ્તુથી કદી ન શાન્તિ, નિશ્ચય મનમાં ધાર;
 પરને પોતાનુ માન્યારી, થાશે ન સુખ લગાર,
 લાકડનો લાડુ ખાતાં તો પામર પસ્તાય છે. જી૦ ॥ ૨ ॥
 મૃગની નાખીમાં કસ્તુરી, પળ શોધે છે વહાર,
 અંતરમાંહિ સુખ ઘણું છે, ભૂલે જીવ ગમાર;
 મટકે છે ખારીરે, સ્વત્તા ઘણા સ્વાય છે. જીવ૦ ॥ ૩ ॥
 ધૂમાડાના વાચક ભરતાં, કાંઈ ન આવે હાથ;
 મૃગજલ તૃણામાં લોખાતાં, કાંઈ ન આવે સાથ,
 જ્ઞાનીયોળ ગાયુરે, સમજુને સમજાય છે. જીવ૦ ॥ ૪ ॥

૨૧૧

ભવજંજાળે સુખની ખાંતિ, રાખે નાહક લોક,
સ્વપ્નાની સુખલડી જેવી, દુનીયાંવાજી ફોક;
બુદ્ધિસાગર જ્ઞાનેરે પરમપદ પાય છે. જીવ૦ ॥ ૬ ॥

પ્રમુખરૂપ.

ધીરાના પદનો રાગ.

પ્રમુતું રૂપ પેહીરે, સાત ધાત રંગાળી;
પ્રમુતું રૂપ ન્યાહું રે, જાણે પ્રેમ મસ્તાની. ટેક.
અસંખ્યપ્રદેશી નિર્ભય દેશી, રૂપારૂપ સુહાય,
સાકાર સાચો નિરાકાર પળ, અનુભવથી એ જણાય;
પ્રમુતી શક્તિ સાચીરે, લીધી ધ્યાન થકી તાળી. પ્ર૦ ॥ ૧ ॥
કાલ અનાદિ દેહ સૃષ્ટિનો, કર્તા પર પ્રયોગ,
અનંત નિજગુણ સૃષ્ટિ કર્તા, ચેતન શુદ્ધ પ્રયોગ;
બુદ્ધિસાગર પ્રેમેરે, પ્રમુતી વાત પરચાળી. પ્ર૦ ॥ ૨ ॥

ઉપાધિમાં દુઃખ.

રાગ ધીરાના પદનો.

ઉપાધિ દુઃખદાયીરે, ઉપાધિથી છે મોટા;
ઉપાધિમાં ખાંતિરે, થાય નહિ કોઈ મોટા. ઉપાધિ૦
ઉપાધિ છે મોટી વ્યાધિ, મન ચંચલ કરનાર,
ઉપાધિથી અનેક વાંકા, શાંતિ સુખ હરનાર;
ઉપાધિથી મોટારે, જુઓ જગમાં છોટા. ઉ૦ ॥ ૧ ॥
દુઃખ દાવાનલ છે ઉપાધિ, ભૂલાવે નિજ ભાન,
દુનિયાંદારીમાં લપટાવે, ઉપાધિ દુઃખચાળ;
ઉપાધિ અંધારે, ઉપાધિના નહિ જોટા. ઉ૦ ॥ ૨ ॥

२९२

उपाधिना योगे चिंता, कदी न सुखनी आश,
 राजा राणा धनीक भोगी, बनीया उपाधि दास;
 बुद्धिसागर त्यागीरे, योगी मुनिवर मोटा. ७० ॥ ३ ॥

झळहळ ज्योतिः

राग धीरानाः पदनो.

झळहळ ज्योत जागीरे, गगन गढ ठेराणी;
 अलबेलाने परख्योरे, ज्योतिमां ज्योति समाणि. झ० टेक.
 केवळ कुंभक प्राणायामे, करी शक्ति उत्थान,
 अवघटवाटे अवळीवाटे, कीधुं अमृत पान;
 पश्चिमद्वार खोल्युं रे, रही न वात कांइ छानी. झ० ॥ १ ॥
 त्रीपुटीथी ब्रह्मरंध्रनो, कीधो मारग शुद्ध,
 सुरता साथी त्राटक योगे, बनीयो चेतन बुद्ध;
 अनहद नादेरे, खेल खेले मस्तानी. झळहळ० ॥ २ ॥
 गुरुकृपाथी युक्ति पामे, ते भेदे षड्चक्र,
 आपमतिथी खत्ता खावे, बनतो चेतन वक्र;
 गुरुगम ज्ञानेरे, शिवपद ल्यो ताणी. झळहळ० ॥ ३ ॥
 पोताने पोते देखे ते, योगी सत्य गणाय,
 हलको नहि भारे मन समजो, अजरामर कहेवाय;
 अनंत शक्ति स्वामीरे, भेट्यो अनंत ज्ञानी. झळहळ० ॥ ४ ॥
 पोथां थोथां वांचो लाखो, कांइ न आवे हाथ,
 तर्क विचारे केइक भूल्या, पाम्या न त्रिभुवननाथ;
 दीवाथी दीवो थाशेरे, सत्य वात समजाणी. झळहळ० ॥ ५ ॥
 मनुष्यभवमां थाशो नक्की, इश्वर आपोआप,
 बुद्धिसागर घटमां शोधो, जपतो अजपाजाप;

૨૯૩

કોઈક જીવ સમજેરે, શ્રદ્ધાથી ગુરુવાણી.
 ફલહલ જ્યોત જાગીરે, ગગન ગઢ ઠેરાણી,
 અંલબેલાને પરચ્યોરે, જ્યોતિમાં જ્યોતિ સમાણી. ફલઠ ૦ ॥૬॥

સદાચાર.

રાગ ધીરાના પદનો.

સદાચાર સેવેરે, મંગલ પદ પાવે,
 દોષવૃન્દ નાસેરે, પરમ પદ સુખ થાવે, સદા. ટેક.
 ટીલાં ટપકાં છાપ લગાવો, ઘાલો કંઠે માઠ,
 નીતિના સદ્ગુણ ધર્યાં વિણ, કદી ન થાય કલ્યાણ;
 મનની સારી ચાલેરે, જીવ શિવપુર જાવે. સદા. ॥ ૧ ॥
 મનની શુદ્ધિ આપે રુદ્ધિ, મનની શુદ્ધિ સત્ય;
 મનની શુદ્ધિ મુક્તિ આપે, મન શુદ્ધિ શુભ કૃત્ય.
 શુદ્ધ ચિત્ત ધોરેરે, સંવર પદ ફલટ આવે. સદા. ॥ ૨ ॥
 મન સુધર્યાથી સર્વે સુધરે, મન મરવાથી મુક્તિ;
 આપોઆપ સ્વરૂપે ખેલે, એ અંતરની શુક્તિ,
 સ્વરાસરીની વાતોરે, જ્ઞાનીયોના મન ભાવે. સદા. ॥ ૩ ॥
 શુદ્ધ ચિત્તથી નિર્મલ ભક્તિ, શુદ્ધ ચિત્તથી ધ્યાન;
 બાહિર દાષ્ટિ બાહિર શોધે, જેને નહિ નિજ ભાન.
 સ્વાંડ વેરાણી ધૂંલમારે, કીડી ગણ વીંળી સ્વાવે. સદા. ॥ ૪ ॥
 બાહિર આશા પરિહરિને, કરવું નિર્મલ ચિત્ત;
 અંતરનો અલબેલો સેવી, થાવું શુદ્ધ પવિત્ર;
 બુદ્ધિસાગર પ્રેમેરે. વસ્તુ સ્વરૂપ ગાવે. સદા. ॥ ૫ ॥

२९४

करोड लाखोपति.

“ धीराना पदनो राग ”

करोड लाखो पतिरे, पैसादारो पाप करे;
 स्वारथमां लपटायारे, कहो केम करी तरे. करोड० टेक.
 हिंसां जूडूं बोली भोर, चूसे परना प्राण;
 लक्ष्मीथी मोटाइ माने, थासे नहि कल्याण,
 लक्ष्मीथी मोटा खोटारे, मोहे नहीं ठाम ठरे. करोड. ॥ १ ॥
 पत्थर पर पंकज नवी उगे, दिनकरथी अंधकार,
 लक्ष्मीना लोभे जेम जाणो, धर्म न होय लगार;
 धनवंतना धर्तीगेरे कदी नहि कार्य सरे. करोड. ॥ २ ॥
 लक्ष्मीदारोनी हाजीमां, पामर जीव तणाय,
 आशा तृष्णाथी बाह्या जन, धनीकना गुण गाय;
 उपाधिमां शान्तिरे, कदी नहि कोइ वरे. करोड. ॥ ३ ॥
 लक्ष्मीदारो आगेवानो, कर्म पन्थमां होय,
 धर्म पंथमां मुनिवर मोटा, आगेवानो जोय;
 केइक मोही साधुरे, धनीकने करगरे. करोड. ॥ ४ ॥
 लक्ष्मीदारोनी स्हेमां जे, भूले चेतन भान,
 लक्ष्मीवंतं कहेवे ते साचुं, माने जन अज्ञान;
 बुद्धिसागर ज्ञानेरे, कोइक जीव सत्य वरे. करोड. ॥ ५ ॥

दृष्टिराग.

धीराना पदनो राग.

दृष्टि रागे मुंझ्यारे, जगत् जन देखाता,
 पोतानो मत ताणेरे, मनमांहि बहु माता;
 दृष्टि रागे भूल्या भारे, खरे दिवस अंधार,

૨૯૫

અંધારે અથડાતા જ્યાં ત્યાં, લાચ ચોરાશી મદ્દાર.
 મોહથી હઠીલારે, ઘટ દુરગતિ જાતા. દષ્ટિ. ॥ ૧ ॥
 અંધાધુંધી દષ્ટિરાગે, મગર ટેકની ચાલ,
 પકડયું પોતે તે છે સાચું, વાકી મિથ્યા જ્ઞાલ;
 માને એમ જૂઠુંરે, વઢી મન હરખાતા. દષ્ટિ૦ ॥ ૨ ॥
 કામ રાગને સ્નેહ રાગનો, હોવે જલ્દી નાશ;
 દષ્ટિ રાગ તજવો દુષ્કર જગ, તેના અવઢા પાસ,
 જાણે પળ નહિ માનેરે, મિથ્યા મદમાંહિ માતા. દષ્ટિ. ॥ ૩ ॥
 દષ્ટિ રાગથી સત્ય ન જડશે, મૂલાશે નિજ ધર્મ;
 દષ્ટિ રાગમાં ઘેરાણલા, વાંધે ઝલટાં કર્મ;
 વસ્તુના સ્વભાવેરે, ધર્મ તેને નહિ પાતા. દષ્ટિ. ॥ ૪ ॥
 દષ્ટિ રાગથી જે મૂકાયા, ધન્ય તેનો અવતાર,
 સત્ય વિવેકે સાચું પરચે, સંતો પામે સાર;
 બુદ્ધિસાગર ભાવેરે, જ્ઞાની જન પરખાતા. દષ્ટિ૦ ॥ ૫ ॥

“ ગાડરીયો પ્રવાહ ”

“ ધીરાના પદનો રાગ ”

ગાડરીયા પ્રવાહેરે, લોક અરે ચાલે છે;
 પોતાની મતિ તાળીરે, મનમાંહિ મ્હાલે છે,
 સાર અસાર ન જાણે કાંઈક, કરે ન તત્ત્વવિચાર;
 અંધાને દોર્યો અંધે જેમ, ચાલે જગમાં ગમાર,
 ધામધૂમે મોહ્યારે, ધર્મ પન્થ ચાલે છે. ગાડરી. ॥ ૧ ॥
 માપા જ્ઞાને ભરમાતા કેડ, રાચે પંડિત ઢોલ,
 ગંભીર જિન વચનો નહિ જાણે, ચલવે મોટી પોલ;
 સામાસામી નિંદેરે, દ્વેષે દિલ બાલે છે. ગાડરી. ॥ ૨ ॥

૨૧૬

અનુભવ વળ અંધાનું ટોલું, ચલવે છે પાખંડ,
 મૂર્ખજનોની આગળ ફાવે, રાખે જૂઠ ઘમંડ;
 દષ્ટિરાગે રૂંચીરે, પામર સુખ હારે છે. ગાડરી. ॥ ૩ ॥
 કપટી પાખંડ ચલવે ભારે, અજ્ઞજનો સપડાય,
 કલિયુગમાં કપટીની પૂજા, ડ્યાં ત્યાં નજરે જણાય;
 સંતોપર ભાવ ઓછોરે, કોઈક તો વિચારે છે.ગાડરી. ॥ ૪ ॥
 સંતસમાગમ કરશે જે જન, તે લેહેશે સુખ સાર,
 બુદ્ધિસાગર ચિત્તમાં ચેતી, પોતાને તું તાર;
 અનુભવ જ્ઞાનેરે, સત્ય પન્થ ખાલે છે. ગાડરી. ॥ ૫ ॥

ૐકાર સ્તુતિ:

છપ્પય છંદ.

ઔ નમ; મંગલ સુખકારી જગ જયકારી,
 ઔ નમ: મંગલપદની જગમાં બલિહારી;
 ઔ નમ: અજરામર અનંત શક્તિ વિલાસી,
 ઔ નમ: પરમેશ્વર શક્તિ સત્ય પ્રકાશી.
 ઔકાર ધ્યાને આત્મ શક્તિ પ્રગટતી જગમાં સ્તરી,
 બુદ્ધિસાગર પ્રણવ મંગલ ધ્યાનથી સિદ્ધિ વરી. ॥ ૧ ॥
 અગમ નિગમનો સાર પ્રણવ ઔકાર વિચારો,
 પરબ્રહ્મની શક્તિ સ્વીલવવા મનમાં ધારો;
 ચિત્ત દોષનો નાશ કરે છે જાપ કર્યાથી,
 સાત્વિક શક્તિ પ્રગટાવે છે ધ્યાન ધર્યાથી.
 અલ્પ અગોચર રૂપ વરવા પ્રણવ સાચો મંત્ર છે,
 બુદ્ધિસાગર સત્ય નિર્ભય દેશ વરવા યંત્ર છે ॥ ૨ ॥

૫૧૭

સમ્યક્ લહી વાચ્યાર્થ હૃદયમાં રટના ધારો,
 અનંત કર્મ કટાય પ્રણવથી ચિત્ત વિચારો;
 સાલંબન છે ધ્યાન પ્રણવનું શાસ્ત્રે ખાલ્યું,
 ધરી પ્રણવનું ધ્યાન યોગિયોર સુખ ચાલ્યું.
 ઔંકાર મંગલ આદ્ય છે જગ શ્વઃસોશ્વાસે ધ્યાદૈ,
 બુદ્ધિસાગર શિવ સનાતન સિદ્ધ લીલા પાદૈ. ॥ ૩ ॥
 હૃદયકમલમાં પ્રણવ સ્થાપના પ્રેમે કરીયે,
 કોટી ભવનાં પાપ ઘડીમાં ક્ષણમાં હરીયે;
 પ્રગટે લબ્ધિ ચિત્ર વચનની સિદ્ધિ થાવે,
 અન્તર ત્રાટક સિદ્ધ કરે તે સ્થિરતા પાવે.
 આત્મશક્તિ સ્વીલવવાને, ઔંકાર અર્થ વિવેક છે,
 બુદ્ધિસાગર પ્રણવ મંગલ ધ્યાન સાચો ટેક છે. ॥ ૪ ॥
 આનંદ અપરંપાર હૃદયમાં ફલકે જ્યોતિ,
 અસંખ્યપ્રદેશી ચિદ્ધન ચેતન પરત્વે મોતી;
 નામે માયા દૂર હૃદયમાં બ્રહ્મ પ્રકાશે,
 પરમ ભાવની ધ્યાન દશામાં હંસ વિકાશે;
 પ્રેમપશાલા દીલપ્યાલા બ્રહ્મ પ્રમૃત પીજીયે,
 બુદ્ધિમાગર બ્રહ્મલીલા પામી નિશદિન રીજીયે. ॥ ૫ ॥
 પ્રણવમંત્રથી નિંદા વિકથા દોષ ટલે છે,
 પ્રણવમંત્રથી અષ્ટ સિદ્ધિઓ તુર્ત મલે છે;
 પ્રણવમંત્રથી સંયમ શક્તિ પ્રગટે સારી,
 પ્રણવમંત્રથી ફલદલ જ્યોતિ જગજયકારી,
 પ્રણવમંત્ર ઔંકારમાં દિલમાં ધ્યાતાં સુખ ખાસતું;
 બુદ્ધિસાગર પ્રણવમંત્ર સત્ત્વ તત્ત્વ પ્રકાશતું. ॥ ૬ ॥
 નામિકમલમાં પ્રણવ મંત્રને પ્રેમે સ્થાપો,
 સ્થિરતા અંતર્મુહૂર્ત થવાથી ટલે ષળાપો;

૬૮

२९८

अखंड ज्योति झळके झळझळ सुरता साधे,
 वरसे समता नूर आत्मनी शक्ति वाधे;
 अखंड स्थिर उपयोगमांहि चैतन्य शक्ति दिनमाणि,
 बुद्धिसागर अनुभवे त्यां देह स्वामी जगधणी. ॥ ७ ॥

नाभिकमलमां असंख्यप्रदेशी चेतन ध्यावो,
 चिदानंद भगवान् इशने भावे भावो;
 रुचक प्रदेशो अष्ट सिद्ध सम निर्मल सारा,
 अष्ट सिद्धि दातार धरो मनमां सुखकारा.
 आत्मसिद्धि प्राप्त करवा ओंकार मनमां ध्याइए,
 बुद्धिसागर प्रणवमंत्रे सिद्धलीला पाइए. ॥ ८ ॥

अगम्य शब्दातीत प्रणवथी सहेजे मळशे,
 रजस् तमो गुण दोष प्रणवथी सहेजे टळशे;
 सात्त्विक गुणनी वृद्धि परंपर शाश्वत लीला,
 निर्भय शुद्ध स्वरूप रंगमां भव्य रसीला.
 देव दानव भूत कोडी प्रणवथी पाये पडे,
 बुद्धिसागर अकल निर्भय तत्त्व मौक्तिक कर चडे ॥ ९ ॥

प्रणवमंत्रना अर्थथकी चेतनने ध्यावो,
 पामी नरभव दुर्लभ लेशो आत्मिक ल्हावो;
 परम इश भगवान् खरेखर चेतन परखो,
 प्रणवमंत्रथी चेतन ध्याने मनमां हरखो,
 परम इश्वर प्राप्त करवा प्रणव साचो ध्याइए;
 बुद्धिसागर ध्यान लीला प्रणवमंत्रे पाइए. ॥ १० ॥

हृदय कमलमां प्रणवमंत्रने प्रेमे स्थापो,
 निजगुण शक्ति खीलवी निजने सहेजे आपो;
 विषय विकारो त्याग करी अंतर गुण धारो,

૨૯૯

નિર્વિકલ્પ ઉપયોગ ધરી ચેાનને તારો;
 આત્મજીવન ઉચ્ચ કરવા પ્રણવ સત્યોપાય છે,
 બુદ્ધિસાગર પ્રણવમંત્રે સહજ લીલા થાય છે. ॥ ૧૧ ॥
 પ્રણવમંત્રથી ચિત્તતણા સહુ દોષ ટલે છે,
 પ્રણવમંત્રથી સાત્ત્વિક ગુણમાં ચિત્ત મળે છે;
 પ્રણવમંત્રથી સંયમની પ્રગટે છે સિદ્ધિ,
 પ્રણવમંત્રથી આત્યંતિક સુખની છે રુદ્ધિ;
 પ્રણવમંત્રે સ્વપ્ન નિર્મલ દેવ દર્શન થાય છે,
 મોહગ્રંથી ભેદ થાતાં શક્તિ જ્ઞાત પરચાય છે. ॥ ૧૨ ॥
 હૃદયકમલમાં સ્થિરોપયોગે ધ્યાન ખુમારી;
 હૃદયકમલમાં સ્થિરોપયોગે શિવ તૈયારી;
 હૃદયકમલમાં સ્થિરતા સારી શિવપદ લીજે;
 પ્રણવમંત્રને હૃદયકમલમાં નિત્ય વહીજે,
 અસંખ્યપ્રદેશી આત્મદર્શન કીજીએ પ્રેમે સદા,
 બુદ્ધિસાગર આત્મદર્શન સ્થિરોપયોગે છે મુદા. ॥ ૧૩ ॥
 પશ્યંતિ પ્રગટેછે ત્રાટક યોગે સાચી,
 હૃદય કમલમાં ધ્યાન ધરીને રહેશો રાચી;
 શુદ્ધ વિચારો પરાતણા પળ પ્રગટે સાચા,
 પશ્યંતિ પ્રગટચાથી નિર્મલ સાચી વાચા.
 અસંખ્યપ્રદેશી ધ્યાવવાથી પશ્યંતિ વિકસે સ્વરી,
 બુદ્ધિસાગર પરા પશ્યંતિ યુક્તિ જ્ઞાત દિલમાં ધરી. ॥૧૪॥
 પરા પશ્યંતિમાં તો પ્રમુનું રૂપ જણાતું,
 અનુભવથી યોગીશ્વર વચને સત્ય ગ્રહાતું;
 શુદ્ધ સ્વભાવે આત્મિક દર્શન તુર્ત પમાતું,
 આત્મિકભાવે અનંત સુખ તો દિલમાં થાતું.

૩૦૦

સહજ ચેતન ધ્યાન કરવા પ્રણવ પ્રથમોપાય છે,
બુદ્ધિસાગર સહજ રુદ્ધિ પ્રણવમંત્રે થાય છે. ॥ ૧૨ ॥

પરમેષ્ઠિ આદ્યાક્ષરથી ઓંકાર મળ્યો છે,
સંમંત્રમાં આદ્યમંત્ર ઓંકાર ગળ્યો છે;
સર્વ મંત્રમાં પ્રણવમંત્ર છે શિવ સુખકારી,
આપેક્ષિક જિન વચનો સમજો નર ને નારી.
પ્રણવમંત્રે સત્વશક્તિજ પ્રગટતી દિલમાં સ્વરી,
બુદ્ધિસાગર પ્રણવમંત્રે શાંતતા મનમાં દરી. ॥ ૧૬ ॥

પ્રણવમંત્રમાં સર્વ મંત્રનો સાર સમાતો,
પ્રણવમંત્રનો મહિમા જગમાં વહુ વચ્ચળાતો;
પ્રણવમંત્રે જગમાં મુનિવર પ્રેમે સાધે,
પ્રણવમંત્રથી સૂર્યસમો મહિમા જગ વાધે.
કંઠચક્રમાં પ્રણવમંત્રેજ વચનસિદ્ધિ થાય છે,
ટલે પિપાસા પ્રણવમંત્રે કંઠસંયમ થાય છે. ॥ ૧૭ ॥

ત્રિપુટીમાં પ્રણવમંત્રનું ધ્યાનજ સાચું,
તેંદ્રાવસ્થા જયકારી ઓંકારે રાચું;
પ્રણવમંત્રે દર્શન આપે અનેક દેવો,
સાલંબન ઓંકાર મંત્રને પ્રેમે સેવો.
સાલંબન ઓંકારમંત્રે દેવદર્શન થાય છે.
બુદ્ધિસાગર પ્રણવમંત્રે સત્યશાંતિ પમાય છે. ॥ ૧૮ ॥

દર્શન આચ્છાદન ટલતું ઓંકાર પ્રભાવે,
ત્રિપુટીમાં પ્રણવમંત્રથી જ્ઞાની ગાવે;
ત્રિપુટીમાં સાલંબન સંયમની રીતિ,
મન વશ કરવા માટે સાલંબનની નીતિ.
ત્રિપુટીમાં પ્રણવમંત્રથી દંષ સઘડા ઝટ ટલે,

१०१

बुद्धिसागर प्रणवमंत्रे इच्छीए ते झट मळे. ॥ १९ ॥
 ब्रह्मरंध्रमां प्रणवमंत्रने प्रेमे स्थापो,
 ब्रह्मरंध्रमां प्रणव मंत्रना करीए जापो;
 ब्रह्मरंध्रमां परम समाधि मंगलकारी,
 उपादान निमित्त हेतुना पुष्ट थनारी.
 प्रणवमंत्रना ध्यान योगेज लब्धि रुद्धि प्रगटती,
 बुद्धिसागर गुरुकृपाथी प्रणवमंत्रे छे गति. ॥ २० ॥
 गुरुकृपाथी प्रणवमंत्रनी सिद्धि थावे,
 गुरुकृपाथी सर्व सिद्धियो प्राणी पावे;
 सुगुरा जनने प्रणवमंत्र तो तुर्त फळे छे,
 सुगुरा जनने प्रणवमंत्रनुं सार मळे छे;
 प्रणवमंत्रनो सत्य महिमा माणसा आवी रच्यो,
 सुखाब्धि गुरुना प्रतापे बुद्धिसागर मन पच्यो. ॥ २१ ॥

दुनिया वर्गीचो.

गझल.

जगत्तुनी वागने देखुं, विवेके सत्यने पेरुं;
 भ्रमर थइ वागमां रमतो, गमे त्यां चित्ती भमतो. ॥ १ ॥
 जगत्तना वागनां पुष्पो, खीलेलां ते पडे छे तुर्त;
 खीलीने कोइ खरेछेरे, इतरने कोइ हरेछेरे. ॥ २ ॥
 जगत्तनो वाग स्वप्नासम, नहि ते नित्य रहेनारो,
 भ्रमर तुं भूल नहि मिथ्या, जगत्थी सुख नहि क्यारे. ॥ ३ ॥
 जगत्तना वागमां कूवा, पड्या ते भ्रांतिथी मुआ;
 जगत्तना वागमां दुःखो, मळे नहि मोहथी सुखो. ॥ ४ ॥
 भ्रमर तुं भूल नहि भोळा, तगे छे मृत्युना डोळा;
 जगत्तना वागमां भ्रांति, मळे नहि सत्य के शांति. ॥ ५ ॥

૩૦૨

અમર તું મૂલ નહિ શાળા, ગ્રહી લે જ્ઞાન ને દાના;
 વચ્ચત આ વેગથી વહેતો, અમરજી ચિત્તમાં ચેતો. ॥ ૬ ॥
 અલચના દેશમાં ચાલો, સ્વરૂપાનંદમાં મ્હાલો;
 બુદ્ધચન્ધિ ધર્મની વાડી, અમર તું થાવ ગુલ્તાની. ॥ ૭ ॥

॥ મનમાનેલું મીઠું. ॥

પૈસા પૈસા પૈસા તારી-૯ રાગ.

સહુથી મીઠું મન માનેલું, મન માનેલું પ્યારું;
 સાકર મીઠી દ્રાક્ષા મીઠી, દૂધ જ લાગે સારું. સ૦ ॥ ૧ ॥
 નારી સારી ચારી સારી, પ્યારી ઘેવર ઘારીરે;
 સહુથી મન માનેલી વસ્તુ, સારી જગમાં ધારીરે. સ૦ ॥ ૨ ॥
 મળતર સારુ ગળતર સારુ, સારુ પરહિતકારીરે;
 સહુથી સારુ મન માનેલું, સમજો નર ને નારી. સ૦ ॥ ૩ ॥
 સાકર જગમાં સહુને મીઠી, રાસમને છે અનીઠીરે;
 લીંબોલી મીઠી વાયસને, નજરે જગમાં દીઠીરે. સ૦ ॥ ૪ ॥
 વાલકનેતો રમ્મત વ્હાલી, વામમાર્ગીને કાઠીરે;
 વ્યભિચારીને વેશ્યા વ્હાલી, મનહર વહુ લટકાઠીરે. સ૦ ॥ ૫ ॥
 પપૈયાને વર્ષા પ્યારી, પય વ્હાલું મંજારીરે;
 પંડિતને તો વિચ્યા વ્હાલી, મુનિ મન સપતા સારીરે. સ૦ ॥ ૬ ॥
 દગા પ્રપંચો પ્યારા દુર્જન, સજ્જન ગુણ જયકારારે;
 પતિવ્રતામન સ્વામી વ્હાલો, શિવને સર્પના ભારારે. સ૦ ॥ ૭ ॥
 સન્તોના મન વ્હાલા જ્ઞાની, યોગિના મન ધ્યાનીરે;
 મુસલમાનને પાતર વ્હાલી, જાતર કળવી માનીરે. સ૦ ॥ ૮ ॥
 છુઅડને મન રાત્રી વ્હાલી, દીવસ જનને પ્યારોરે;
 જમાઈ કાજલ સ્ત્રીને પ્યારુ, પંચીના મન માલોરે. સ૦ ॥ ૯ ॥

૩૦૩

તર્કવાદીને ચર્ચા વ્હાલી, બ્રાહ્મણ મોદક પ્યારોરે;
 ડંઘળને મન શય્યા વ્હાલી, પશુઓને મન ચારોરે. સ૦ ॥૧૦॥
 જેવી મનની વૃત્તિ તેવું, મીટું સહુને લાગેરે;
 વૃત્તિ કર્યાથી પ્યાર ફરે છે, વૃત્તિ મનથી જાગેરે. સ૦ ॥૧૧॥
 પુદ્ગલમાં જો ઇષ્ટબુદ્ધિ તો, પુદ્ગલ લાગે પ્યારુરે;
 ચેતનમાં જો ઇષ્ટબુદ્ધિ તો, ચૈતન્ય સદા છે સારુરે. સ૦ ॥૧૨॥
 આત્મજ્ઞાન વિના તો જગમાં, પ્યારુ નહિ પરચાતુરે;
 પુદ્ગલ વસ્તુ પ્યારી માને, વિવિધ દુઃખ પમાતુરે. સ૦ ॥૧૩॥
 મન માનેલું શુભ ન અંતે, મન મટકાવે મારીરે;
 રાજન સાજન મહાજનની પળ, થાવે સૂચ સુમારીરે. સ૦ ॥૧૪॥
 અજ્ઞાને મન માન્યું સ્વોદું, ભવ્યો જુવો વિચારીરે;
 જુઓ ધનલશા દુઃખ વહુ પામ્યો, ઉમર આવી હારીરે. સ૦ ॥૧૫॥
 અજ્ઞાને લોભીય મનમાં, ધનને માન્યું પ્યારુરે;
 રાગ દ્વેષમાં વહુ લપટાતો, કરતો સૂચ નઠારુરે. સ૦ ॥૧૬॥
 અજ્ઞાની દારુથી દુઃખી, માંસાહારી પાપીરે;
 અજ્ઞાને સ્વોદાને સારુ, માની આળ ઉથાપીરે. સ૦ ॥૧૭॥
 પાપકર્મમાં ઇષ્ટબુદ્ધિથી, કેડક નરકે પડિયારે;
 દુર્મતિને સારી માની, પાપકર્મથી નડિયારે. સ૦ ॥૧૮॥
 હિંસામાં પળ ધર્મની બુદ્ધિ, દુર્મતિથી પ્રગટેરે;
 કુતર્કોથી પાપને પોષે, ધર્મ કર્મ સહુ વિઘટેરે. સ૦ ॥૧૯॥
 જિનવચનામૃત પાન કર્યા વળ, સત્યમતિ નહિ સુષ્ટેરે,
 આપમતિથી અવલો ચાલે, તે પ્રાણી નહિ બુઝેરે. સ૦ ॥૨૦॥
 પુદ્ગલથી ન્યારો છે ચેતન, અજામર અવિનાશીરે,
 રત્નત્રયીનો સ્વામી પોતે, સત્યાનંદ ચિલાસીરે. સ૦ ॥૨૧॥
 પરબ્રહ્મસ્વરૂપી પોતે, નિજગુણ કર્તા મોક્ષારે,

૩૦૪

ઉપશમ ક્ષયોપશમ ને ક્ષાયિક, ભાવે નિજગુણ યોક્તારે. સ૦ ॥૨૨॥
 ઇષ્ટબુદ્ધિ ચેતનમાં સાચી, સર્વજ્ઞે એમ ભાલ્યુંરે,
 ચેતનમાં આનંદ ભર્યો છે, સત્ય વચન એ દાલ્યુંરે. સ૦ ॥૨૩॥
 મન માને તે કરશે જે જન, તે જન સ્વત્તા સ્વાશેરે,
 સુજ્ઞાને સાચું તે પ્યારું, માને તે સુખ પાશેરે. સ૦ ॥૨૪॥
 સદ્ગુરુ સુખસાગર પદપંકજ, શ્રમરસમો સુખવાસીરે,
 બુદ્ધિસાગર પ્રભુગુણ ગાતાં, બનીયો વિશ્વવિલાસીરે. સ૦ ॥૨૫॥

॥ આત્મસત્તાગાન ॥

ૐ નમઃ

નિશાની કહા વતાવુંરે-એ રાગ.

ચિદાનંદ શુદ્ધ સ્વરૂપીરે, અસંખ્ય પ્રદેશાધાર. ચિદાનંદ.
 રૂપારૂપી તું પ્રભુરે, નિત્યાનિત્ય ધિચાર;
 અસ્તિ નાસ્તિમય તું પ્રભુરે, એક અનેકાધાર. ચિદાનંદ. ૧
 સચ્ચિદાનંદ તું સદારે, અજરામર સુખકાર;
 સિદ્ધ સનાતન શોભતારે, શુદ્ધ પર્યાયાધાર. ચિદાનંદ. ૨
 કાલ અનાદિ અશુદ્ધતારે, તેનો તું હરનાર;
 આત્મજ્ઞાન ધ્યાને પ્રભુરે, આપોઆપ તરનાર. ચિદાનંદ. ૩
 અકલ અચલ નિર્મલ પ્રભુરે, ચેતન તું ભગવાન;
 નિરૂપાધિ પદ પામવારે, કરતું નિર્મલ ધ્યાન. ચિદાનંદ. ૪
 આત્મિક પરિણતિ ધ્યાવતારે, આત્મિકગુણ પ્રગટાય;
 ઉપશમાદિ ધર્મનોરે, વ્યક્તિભાવ કટ થાય. ચિદાનંદ. ૫
 નિર્ભય નિત્ય સ્વરૂપમારે, આનંદ અપરંપાર;
 બુદ્ધિસાગર ધ્યાનથીરે, મંગલ શર્મ થનાર. ચિદાનંદ. ૬

३०५

नवधाक्रिया भक्ति स्वाध्याय.

दुहा.

वर्धमान जिनवर नमुं, चोवीसमा सुखकार,
 शासन यति तति पति नमुं, क्षायिक गुण धरनार. ॥१॥
 सद्गुरु पदपंकज नमी, गाशुं भक्ति स्वरूप;
 नवधा भक्ति इशनी, करतां विघटे धूप. ॥२॥
 नवधा भक्ति जे करे, एक चित्तथी नित्य,
 परम महोदय पद वरी, होवे शुद्ध पवित्र. ॥३॥

अथ प्रथम श्रवणक्रिया.

अनंत गुण पर्यायमय, चेतनद्रव्य सदाय;
 श्रवण करे बहु मानथी, प्रथम क्रिया सुखदाय. ॥ १ ॥
 राग केदारो अथवा आशाउरी.

श्रवण करो सम्यक् चेतननुं, जिनभाषित जीव द्रव्यरे;
 त्रैकालिक स्थित चेतन अस्ति, नित्य द्रव्यार्थिक भव्यरे श्र. १
 काल अनादि परपरिणामे, कर्त्ता भोक्ता कथायरे,
 भेदज्ञानथी कर्त्ता भोक्ता, निजपरिणामनो थायरे. श्रवण. २
 निज परिणामे परिणमवाथी, पर परिणमना नाशरे,
 आविर्भावे मोक्ष कहावे, सिद्धबुद्ध शिववासरे, श्रवण. ३
 मोक्ष उपायो छे जगमांहि, ज्ञानादिक व्रण रत्नरे,
 षट् स्थानकना श्रवणथी समकित, औपशमादि प्रयत्नरे श्र. ४
 समकितदेश ने सर्व विरतिनुं, कारण श्रवण छे सत्यरे,
 आत्मानुभव अमृत हेतु, प्रथमक्रिया शुभकृत्यरे. श्रवण. ५
 जेम जांगुली मंत्र श्रवणथी, सर्पादिक विष नाशरे,
 तेम जीवद्रव्य श्रवण महिमाथी, मोहादिविष प्रणाशरे. श्रवण. ६

३९

૨૦૬

આત્માડસંખ્ય પ્રદેશમયી છે, આક્રિય રૂપારૂપે,
 પ્રતિપ્રદેશે અનંતગુણો છે, પર્યાયાનંત ચિદ્રુપે. શ્રવણ. ૭
 સંગ્રહનયથી સિદ્ધસમાના, ચારગતિના જીવે,
 ભેદજ્ઞાનથી વ્યક્તિપ્રકાશે, હોવે જીવ તે શીવે. શ્રવણ. ૮
 ઇકતાનતા શ્રવણ પ્રતાપે, પ્રગટે અનુભવ તાનરે,
 કર્મવર્ગના ત્વરિત ક્ષરંતી, નિર્મલ હંસ જ્યું ભાનુરે. શ્રવણ. ૯
 શ્રવણ કરી શુદ્ધાત્મ દ્રવ્યનું, પામ્યા મોક્ષ અનંતરે,
 શ્રવણ ક્રિયા છે ચેતન પૂજા, રાહી રહ્યા ત્યાં સંતરે. શ્રવણ ૧૦
 ચિદાનન્દ ચેતન દેહ વસિયો, તેનું શ્રવણ સુખકારરે,
 બુદ્ધિસાગર શ્રવણક્રિયાથી, ધન્ય ધન્ય અવતારરે. શ્રવણ. ૧૧

અથ દ્વિતીય કીર્તન ક્રિયા.

દુહા.

કથન કરે જીવ દ્રવ્યનું, ગુણ પર્યાયાધાર,
 દ્રવ્ય અને પર્યાયથી, નિત્યાનિત્ય વિચાર. ॥ ૧ ॥

ઘાલા વીર જિનેશ્વર પ-રાગ.

જીવના કીર્તનથી શિવ શાશ્વતસુખ પમાયછેરે,
 બીજી કીર્તન ક્રિયા કરવાથી દુઃખ જાયછેરે;
 કીર્તન કરતાં દુઃખ ટલેછે, કામાદિકનો વેગ ગલેછે,
 ચેતન કીર્તન કરતાં સમાકિત નિર્મલ થાયછેરે. જીવના. ૧
 અનુભવસુખની લેહરી પ્રગટે, મોહ માયાદિક વેગે વિષ્ટે,
 ચેતન કીર્તન યોગે ક્ષાયિક સુખ પમાયછેરે. જીવના. ૨
 વચન ક્રિયાના દોષો નાશે, ચેતન સૂર્યપ્રમાણ પ્રકાશે,
 ચેતન કીર્તનથી પરને ઉપકાર કરાયછેરે, જીવના. ૩
 પરા પશ્યંતીથી પ્રભુ ગાવો, કરશો નિર્મલ પ્રભુ વધાવો,

૩૦૭

પરા પશ્યંતીથી કાંઈક પરચાયછેરે. જીવના. ૪
 મધ્યમા વૈરવરી કીર્તન કીજે, અવલે પન્થે ચિત્ત ન દીજે,
 આત્મિક ગુણનું કીર્તન સત્ય સદા નિરચાયછેરે. જીવના. ૫
 જીવ કીર્તનથી કર્મ ન લાગે, ચેનન આપસ્વભાવે જાગે,
 ભવસાગરના કાંઠે ઝટ ઉતરાયછેરે. જીવના. ૬
 વચન વર્ગણથી જિન બોધે, કર્મમેલને વેગે રોધે,
 જ્ઞાનિ વચનથી તો સત્યાસત્ય જણાયછેરે. જીવના. ૭
 ઝલહલ જ્યોતિ ઝટ પ્રગટાવે, મિથ્યાતમને દૂર ઠટાવે;
 ચેતન કીર્તન યોગે અર્પિતધર્મ ગ્રહાયછે રે. જીવના. ॥૮॥
 બ્રહ્મસ્તવનમાં સ્થિરોપયોગી, પરપુદ્ગલ ગ્રહતો નહિ યોગી;
 નિર્ભય અલચ્છનમાં પરમાનન્દ પમાય છે રે. જીવના. ॥૯॥
 પ્રગટે સત્યાનન્દસુખારી, નિજપરને કીર્તન ઉપકારી;
 કીધાં અનંત ભવનાં પાતિક ક્ષણમાં જાય છે રે. જીવના. ॥૧૦॥
 પુનઃ પુનઃ ગાવો ચેતનને, સ્થિર કરી નિજગુણમાં મનને;
 સદ્ગુરુ બુદ્ધિસાગર કીર્તન ભક્તિ પમાય છે રે. જીવના. ॥૧૧॥

અથ તૃતીય સેવનક્રિયા.

દુહા.

અર્હન્તાદિક સેવના, નિજ સેવા સંકેત;
 પરમેશ્વર પળ જીવ છે, નિજસેવા ગુણ હેત. ॥ ૧ ॥
 જીવદ્રવ્યની સેવના, નિજ ઉપયોગે થાય;
 શુદ્ધ રમણતા આત્મમાં, સેવા શુદ્ધ કથાય. ॥ ૨ ॥
 પુણ્યલ વડ વિજયે જયોરે એ રાગ.
 સેવા સુખકર આત્મનીરે, આત્મસ્વભાવે થાય,
 પરપુદ્ગલ દૂર ઢલેરે, સેવા શુદ્ધ કહાયરે ભવિકા;

૩૦૮

સેવો ચેતન દ્રવ્ય, સાચુ એહ કર્ત્તવ્યરે. મં૦ ॥ ૧ ॥
 પંચ પરમેષ્ઠિની સેવનારે, તેના અનેક છે ભેદ;
 જિન આળાથી સેવનારે, કરતાં નાસે સ્વેદરે. મં૦ ॥ ૨ ॥
 દેવ ગુરુ ને ધર્મનીરે, નિશ્ચય ને વ્યવહાર;
 સેના કરતાં પ્રાણિયારે, ભવજલધિ તરનારે. મં૦ ॥ ૩ ॥
 ઉપાદાન નિમિત્ત છેરે, સેવન સુખ ભરપૂર;
 સાત નયોથી સેવતાં રે, વાજે મંગલ તૂરરે. મં૦ ॥ ૪ ॥
 ઉપાદેય ચેતન પ્રભુરે, સત્ય સેવન પરમાર્થ;
 નિજ સેવન વળ જાણજોરે, વાકી સહુ વાહ્યાર્થરે. મં૦ ॥ ૫ ॥
 વાર અનંતિ સેવીયારે, પુદ્ગલ દ્રવ્ય અનંત;
 તૃપ્તિ ન પામ્યો જીવડોરે, આવ્યો નહિ ભવઅંતરે. મં૦ ॥ ૬ ॥
 જડ પુદ્ગલ ધન દેહનીરે, સેવા દુઃસ્વ દેનાર;
 નિજ જાતિ શુદ્ધ દ્રવ્યનીરે, સેવા સુખ કરનારે. મં૦ ॥ ૭ ॥
 અનંતગુણ પર્યાયથીરે, જીવ દ્રવ્ય જયકાર;
 ષટ્કારક શુદ્ધ જીવમારે, નિજગુણ કર્તા ધારે. મં૦ ॥ ૮ ॥
 અવલી પરિણતિ પરિણમ્યારે, ષટ્કારક જીવમાંહિ;
 કાલ અનાદિથી જાણીનેરે, કીજે ઉદ્યમ ઉત્સાહરે. મં૦ ॥ ૯ ॥
 ભેદજ્ઞાનથી ભાવીયેરે, સ્થિર ચિત્તે કરો સેવ;
 જીવ સેવે સહુ સેવીયુંરે, આનંદ અનુભવ મેવરે. મં૦ ॥ ૧૦ ॥
 શુદ્ધ પરિણતિ શક્તિથીરે, સેવો આપો આપ;
 બુદ્ધિસાગર સેવનારે, મુક્તિપુરીની છાપરે. મં૦ ॥ ૧૧ ॥

અથ ચતુર્થી વચનક્રિયા સ્વાધ્યાય.

—
 હા.

આત્મપ્રેમ મનમાં ધરી, વચન ભક્તિકર જીવ;
 વચન ભક્તિ મહિમા વડો, થાવે જીવનો શિવ. ॥ ૧ ॥

३०२

राग केदारो.

वचन थकी गावो चेतनने, शाणा नरने नारीरे;
 वचन भक्ति बहु पाप हरे छे, शिव मन्दिरनी बारीरे. वचन. ॥ १ ॥
 वचन भक्ति शक्ति प्रगटावे, अतिशय आनन्द थावेरे;
 शुद्ध प्रेमथी गावो चेतन, परम प्रभु परखावेरे. वचन. ॥ २ ॥
 शुद्ध स्वरूपने क्षण क्षण गावो, वचन थकी ए वधावेरे;
 वचन भक्तिथी मननी स्थिरता, युक्ति ए चित्त ठरावेरे. वचन. ॥ ३ ॥
 वचन थकी गातां चेतनने, पर परिणमता नासेरे;
 परा पश्यन्ती मध्यमा वैखरी, भाषा शक्ति प्रकाशेरे. वचन. ॥ ४ ॥
 नाद योगमां वचन भक्तिथी, सहेजे प्रवेश सुहावेरे;
 अनहद तुर वजावे योगी, सूक्ष्म वचनना भावेरे. वचन. ॥ ५ ॥
 चेतन गातां स्थिरता होवे, मोहमायादि विघटेरे;
 देह तंशुरो वचनना खरथी, अनहद तानज प्रकटेरे. वचन. ॥ ६ ॥
 वचन योगी होवे मन योगी, अंते थाय अयोगीरे;
 बुद्धिसागर वचन भक्तिथी, परम प्रभुता भोगीरे. वचन. ॥ ७ ॥

अथ पंचमी वन्दनक्रिया.

हुहा.

शुद्ध चैतन्य स्वभावने, वन्दो वारंवार;
 ज्ञानादिक आधारथी, चेतन पूज्य विचार. ॥ १ ॥
 निज सरखा सह जीवने, जाणी हर्षित होय;
 जाणी सिद्धसम जीवने, वन्दे भात्रे जोय. ॥ २ ॥
 सिद्ध जगत् शिर शोभता-ए राग.
 बन्धु चेतन द्रव्यने, पुद्गल द्रव्यथी भिन्न;
 आनंदघन प्रभुप्रेममां, स्थिरोपयोगे हुं लीन. वंदु. ॥ १ ॥
 अर्हन्तादिक पंच जे, वंदन शुभ व्यवहार;
 अर्हन्तादिक रूप छे, जीव ते निश्चय धार. वंदु. ॥ २ ॥

૩૧૦

જ્ઞાનરવિથી પ્રકાશતો, દર્શન ચન્દ્ર સમાન;	
ચેતન દ્રવ્યને વન્દના, કરતાં નામે છે માન.	વંદુ. ॥ ૩ ॥
ચેતન ત્રણ પ્રકાર છે, બાહિર અન્તર જાણ;	
પરમેશ્વર અવબોધથી, નિશ્ચય સમકિત સ્થાન.	વંદુ. ॥ ૪ ॥
સ્વપર પ્રકાશક જીવને, વંદન કરતાં કલ્યાણ;	
સંગ્રહનય કૃત દૃષ્ટિથી, વંદન સર્વ પ્રમાણ.	વંદુ. ॥ ૫ ॥
ચેતન લક્ષણ ચેતના, સાતનયોથી વિચાર;	
ચેતનની શુદ્ધવ્યક્તિથી, વંદન વાર હજાર.	વંદુ. ॥ ૬ ॥
નિશ્ચય ને વ્યવહારથી, ચડનિક્ષેપ પ્રમાણ;	
દ્રવ્યને ભાવથી વંદના, ચેતન ગુણગણ સ્વાળ.	વંદુ. ॥ ૭ ॥
અન્તર્યામીને વંદના, કરતાં મંગલમાલ;	
બુદ્ધિસાગર વંદના, ચેતન શુદ્ધ વિશાલ.	વંદુ. ॥ ૮ ॥

અથ ષષ્ઠી ધ્યાનક્રિયા.

દુહા.

આર્ત રૌદ્ર વે ત્યાગીને, ધરીએ ધર્મનું ધ્યાન;	
શુકલધ્યાનને ધ્યાવતાં, ચિદાનંદ ભગવાન.	॥ ૧ ॥
સાંભળજો મુનિ સંયમરાગે-પરાગ.	
ચેતન ધર તું ધ્યાન સ્વરૂપનું, પરપરિણતિ દૂરવારીરે;	
ધ્યાને કર્મ સ્વરે છે સઘડાં, શુદ્ધ પરિણતિ ધારીરે.	ચેતન. ૧
પદસ્થ પિંડસ્થ રૂપસ્થ રૂપાતીત, ચાર ધ્યાન ચિત્ત ધરીએરે;	
ધર્મધ્યાન ને શુકલ ધ્યાનથી, શાશ્વત સુખ ઇટ વરીએરે.	ચે૦ ૨
સાલંબન ધ્યાને ચિત્ત ઠારી, અશુભ વિચારો હરીએરે;	
નિરાલંબન ધ્યાન ધરીને, ભવસાગર ઇટ તરીએરે.	ચે૦ ૪
વિલિપ્ત યાતાયાત સુશ્લિષ્ટ, સુલીનતા મનભેદરે;	
અનુક્રમે અભ્યાસ કરીને, ટાલો સઘડા સ્વેદરે.	ચેતન. ॥ ૫ ॥

૩૧૬

ચેતનધ્યાને નિર્મલશક્તિ, ભવભય દુઃખ નિવારેરે;
 આત્મિક રુદ્ધિ પ્રગટ કરીને, કર્મકલંક વિદારેરે. ચેતન. ॥ ૬ ॥
 અંતરના ઉપયોગે રહીએ, અનુભવસુખડાં લીજેરે;
 આપોઆપ સ્વરૂપે રમતાં, અનુભવામૃત પીજેરે. ચેતન. ॥ ૭ ॥
 સહજસ્વરૂપી અન્તર્યામી, ધ્યાને ચેતન પરલોરે;
 અનંતગુણપર્યાય વિલાસી, નિરંજની મનમાં હરલોરે. ચે. ॥ ૮ ॥
 પરમમહોદય શિવસુખ સ્વામી, ઘટમાં શોધો ધ્યાનીરે;
 શુદ્ધિસાગર ધ્યાન દિવાકર, પ્રગટે વાત ન છાનીરે. ચેતન. ॥ ૯ ॥

અથ સાતમી લઘુતાક્રિયા.

ડુહા.

લઘુતા પ્રશ્નતા આપતી, કરે અહંતા નાશ,
 રાગ દ્વેષ દૂરે ટલે, મુક્તિપુરીમાં વાસ;
 ॥ રાગ કેદારો. ॥

લઘુતામાં પ્રશ્નતા સુખકારી, લઘુતા ગુણ કરનારીરે,
 ચેતનની શક્તિ કેલવવા, સાચી છે જયકારીરે. લઘુતા. ૧
 પુદ્ગલ ભારે ચેતન હલકો, ઉર્ધ્વ સાત રાજ જાવેરે,
 કાદવથી ન્યારી જેમ તુંબડી, જલ ઉપર જેમ આવેરે. લ. ૨
 પુદ્ગલ મમતા દીનભાવથી, લઘુતા ભવદુઃખકારીરે,
 તેવી લઘુતા આત્મિકશક્તિ, પ્રગટપણે હરનારીરે. લ. ૩
 ચેતનરુદ્ધિ અનંતી પ્રગટે, તોપણ ગર્વ ન થાયરે,
 પૂર્ણોદકભૂત કુંભની પેઠે, જરા નહીં છલકાયરે. લ. ૪
 જે દેશે તે ચેતન નહિ તું, નહિ દેશે તે તુજરે,
 આપસ્વભાવે સ્ખેલે હંસા, પડશે અંતરની મુજરે. લ. ૫
 તાલી લાગી અનુભવયોગે, પ્રશ્નતા ઘટમાં પેશીરે,
 કર્મવર્ગના સ્વરતી જે અંશે, લઘુતા તે અંશે પ્રવેશીરે. લ. ૬

૩૧૨

ક્ષાયિકભાવે સ્નાતકચરણમાં, લઘુતા પૂર્ણ પ્રકાશેરે,
 નિર્મલતા લઘુતા ચેતનમાં, સહજોપયોગે વિકાશેરે. લ. ૭
 ઉચ્ચ જીવન લઘુતા કરનારી, દોષ માનાદિક વિઘટેરે,
 બુદ્ધિસાગર અનુભવભાનુ, જ્ઞાનહલ જ્યોતિ પ્રકટેરે. લ. ૮

અથ અષ્ટમી એકતાક્રિયા.

દુહા.

એકીલે સંસારમાં, મટક્યો વાર અનંત,
 કોઈ ન સાથે આવતું, ચેત ચેત જીવ સંત. ॥ ૧ ॥
 પરભવ જાતાં જીવની, કોઈ ન આવે સાથ,
 માયા મમતા ત્યાગીને, સેવો ત્રિભુવનનાથ. ॥ ૨ ॥

નેમિજિન અરજી આ ઉરમાં સ્વીકારો-૧ રાગ.

ચેતનજી કોઈ ન દુનિયામાં તારુ, માને છે ફોક મારુ. મારુ ચે૦
 સર્ગાં સંબંધી કોઈ ન તારુ, પરભવ જાય તું એકીલો,
 કાયાની માયા સાથ ન આવે, ચતુર ચિત્તમાં ચેતી લો. ચે૦ ૧
 એકીલો પુણ્ય પાપ જ્યાં ત્યાં ભોગવતો, એકીલો પુણ્ય પાપ કર્તા,
 એકીલો આવતો ને એકીલો જાવતો, એકીલો પુણ્યપાપ કર્તા. ચે.
 શુદ્ધ ચેતન તું પુદ્ગલથી ન્યારો, ચેતન એક તુંહિ સારો,
 દ્રવ્યપણે તું એકજ નિત્ય છે, ગુણપર્યાય આધારો. ચે. ૩
 પુદ્ગલભાવ સહુ ભિન્ન વિચારી, વિનતિ આ ઉરમાં ઉતારી;
 એકત્વ ભાવના ભાવો હૃદયમાં, પામશો ભવજલપારી. ચેતન. ૪
 એકત્વ ભાવનાથી જીવ અનંતા, પામ્યા છે શિવપદ સાચું;
 પામે છે પામશે જીવ અનંતા, એકત્વ ભાવમાંહિ રાચું. ચેતન. ૫
 શુદ્ધ સ્વરૂપ કરનારી છે એકતા, અંતરમાં થાય ઝંજિયારી;
 બુદ્ધિસાગર શુદ્ધ એકત્વ ભાવના, મંગલપદ કરનારી. ચેતન. ૬

૩૧૩

અથ નવમી સમતા ક્રિયા.

દુહા.

સમતા શિવસુખ વેલડી, સમતા સુખનું મૂલ;
સમતા સંયમ ફલ કહ્યું, સમતા વળ સહુ ધૂલ. ॥ ૧ ॥
સમતાથી શિવસુખ મળે, સમતા આનંદપૂર;
પરમ મહોદય પ્રાપ્તિમાં, સમતા મંગલતૂર. ॥ ૨ ॥

રાગ કેદારો.

સમતા શાશ્વત સુખ કરનારી, નિજપરને ઉપકારીરે;
સમાન વૃત્તિ શત્રુ મિત્રપર, ભાવદયા જયકારીરે. સમતા. ॥ ૧ ॥
વસ્તુ સ્વભાવે ચેતન સ્થિતિ, વર્તન સમતા ધારોરે;
ચેતનમાં ઉપયોગ રમણતા, સમતા શુદ્ધ વિચારોરે. સમતા. ॥૨॥
કેવલજ્ઞાન ને કેવલ દર્શન, સમતાથી ઇટ થાવેરે;
ક્ષપકશ્રેણિ ધ્યાને ચઢતાં, સમતા સુખ પરચાવેરે. સમતા. ॥૩॥
સર્વયોગ શિરોમણિ સમતા, સમતા છે ત્યાં મુક્તિરે;
અનુભવાનંદ લહેરો પ્રગટે, ક્ષાયિક ગુણગણ યુક્તિરે. સમતા. ॥૪॥
ષડ્દર્શનમાં સમતા ભાવિત, ચેતન મુક્તિ વરંશેરે;
ધર્મક્ષમા સમતા ગુણ મોટો, જે પામે તે તરશેરે. સમતા. ॥૫॥
સમતા સરોવર મુનિવર હંસા, અનુભવ જલમાં ઝીલેરે;
અનંત ચેતનની શક્તિયો, સમતાયોગે સ્વીલેરે. સમતા. ॥૬॥
સમતા સ્પર્શમણિથી મોટી, સમતા સુખની ક્યારીરે;
સમતા ધારક સંતજનોની, હું જાઉં બલીહારીરે. સમતા. ॥૭॥
સમતા અનુભવ યોગે ખુમારી, સંતજનોને પ્યારીરે;
બુદ્ધિસાગર સમતાસંગી સંઘ સકલ જયકારીરે. સમતા. ॥૮॥

કલશ-રાગ ધન્યાશ્રી.

નવધા ભક્તિ રસાલ, કરીએ નવધા ભક્તિરસાલ;
નિજપર આલંબન જયકારી, કિરિયા મંગલમાલ. કરીએ. ॥૧॥

३१४

शुक्लपक्षीयाजीवनेरे, नवधा किरिया भव्य;
 किरिया भक्ति एकतारे, आत्मोन्नति कर्तव्यरे. करीए. ॥ २ ॥
 जिन पूजा ते निजभणीरे, चेतन भक्ति उदार;
 चेतन शक्ति जगाववारे, निमित्त छे व्यवहाररे. करीए. ॥ ३ ॥
 नवधा किरिया आत्मनीरे, क्षायिक सुख देनार;
 निशादिन कीजे भावथीरे, शाश्वतपद करनाररे. करीए. ॥ ४ ॥
 नवधा किरिया भक्तिथीरे, नरनारी तरनार;
 किरिया साची सुख करीरे, कर्माष्टक हरनाररे. करीए. ॥ ५ ॥
 रागद्वेष किरिया त्यजीरे, बारी मनना दोष
 नवधा किरिया जे करेरे, ते पामे सुख पोषरे. करीए. ॥ ६ ॥
 ओगणीश चोसठ सालमारे, अषाढपंचमीदीन;
 शुक्ल पक्षमां शुक्ल जीवनी, किरिया गुणगणपीनरे. करीए. ७
 माणसा ग्रामे भावथीरे, रचना कीधी वेश;
 सुखसागर गुरुभक्तिथीरे, आनंद होय हमेशरे. करीए. ॥ ८ ॥
 अनेकान्तमत सेवनारे, नवधा भक्ति उदार;
 बुद्धिसागर भक्तिथीरे, जिनशासन जयकाररे. करीए. ॥ ९ ॥

अथ चेतन स्वाध्याय.

राग केदारो.

चेतना लक्षण चेतन परखो, परमानन्द स्वरूपी;
 जडथी न्यारो निजगुण भोगी, निर्भय रूपारूपीरे. चेतना. ॥१॥
 बाह्य विभाव दशाथकी न्यारो, जूठी जगत् जड बाजीरे;
 उदयागत भावे जड संगी, रहाए शुं तेमां राजीरे. चेतना. ॥२॥
 दह देवलमां त्रिभुवन स्वामी, औदयिक योगे फसियोरे;

३१५

मिथ्या परिणति भिन्न विचारी, बाह्यदशाधी खसियोरे. चेतना. ॥३॥
 जाग जाग झट चेतन प्यारा, वीर्योल्लास बधारीरे;
 पर परिणमता दूर निवारी, ध्यानदशा अवधारीरे. चेतना. ॥४॥
 हुं जडनो जड मारु ए भूली, तत्त्व रमण लय लावीरे;
 अनुभव आनंद भोगवजे जीव, कुमति दूर हठावीरे. चेतना. ॥५॥
 अनुभव प्याला पी तुं व्हाला, त्यागी पुद्गल चालारे;
 बुद्धिसागर ध्यान खुमारी, योगे मंगल मालारे. चेतना. ॥६॥

सहजानंद स्वाध्याय.

राग केदारो.

चिद्घन चेतन निर्भय देशी, व्यक्ति असंख्य प्रदेशीरे;
 जाति वचनने लिंगधी न्यारो, रागी नहि ने द्वेषीरे. चिद्. ॥१॥
 आत्मस्वभावे सदा जे प्रकाशी, सत्यानंद विलासीरे;
 प्रतिप्रदेशे सुख अनंतुं, शुद्ध रमणता वासीरे. चिद्. ॥२॥
 जडता भावे चेतन मुंड्यो, परम ब्रह्म नहि बुज्योरे;
 तेथी बाह्यरमणता खुंच्यो, परमभाव नहि मुज्योरे. चिद्. ॥३॥
 केवल ज्ञानने केवल दर्शन, क्षायिक सुख गुण भरियोरे;
 आविर्भावे गुणगण दरियो, जाणे ते जीव तरियोरे. चिद्. ॥४॥
 सत्ताए तुं सिद्ध समोवड, प्रगटपणे हवे था तुंरे;
 बुद्धिसागर ब्रह्मदशामां, कांई न था तुं न जा तुंरे. चिद्. ॥५॥

परमबोध स्वाध्याय.

श्रीरे सिद्धाचल भेटवा-ए राग.

शक्ति अनंति जीवमां, सत्ताए ज धारो;
 व्यक्तिभाव तेनो करो, पापो भवपारो. शक्ति. ॥ १ ॥

૩૧૬

પુદ્ગલ શક્તિથી ભિન્ન છે, શુદ્ધ ચેતન શક્તિ;
 આપસ્વભાવે રમણતા, કરતાં હોય વ્યક્તિ. શક્તિ. ॥ ૨ ॥
 દીનભાવ દૂરે કરી, પરમાતમ ભાવો;
 આપોઆપ પ્રકાશતો, નહિ કોઈનો દાવો. શક્તિ. ॥ ૩ ॥
 આપ આપમાં પરિણમે, ઉચ્ચ જીવન વૃદ્ધિ;
 સમજુ શુદ્ધસ્વભાવથી, લહે આનંદ રુદ્ધિ. શક્તિ. ॥ ૪ ॥
 પર પરિણામે બંધ છે, શુદ્ધ ઉપયોગે મુક્તિ;
 આપ બંધાતો છૂટતો, સત્ય ગુરુગમ યુક્તિ. શક્તિ. ॥ ૫ ॥
 લાગી તાઠી ધ્યાનની, જ્યોતિ અન્તર જાગી;
 બુદ્ધિસાગર બ્રહ્મમાં, લય લીનતા લાગી. શક્તિ. ॥ ૬ ॥

આત્મરુદ્ધિ સ્વાધ્યાય,

શ્રીરે સિદ્ધાચલ ભેટવા.

જે જોઈએ તે આત્મમાં, વાકી વાહ્યમાં અન્તિ;
 વાહ્ય દશામાં દોડતાં, કદી હોય ન શાન્તિ. જે. ॥ ૧ ॥
 જે જાગ્યા નિજ ભાવમાં, પામ્યા ક્ષાયિક દેવા;
 ઔપશમાદિક ભાવથી, સાચી પ્રભુ સેવા. જે. ॥ ૨ ॥
 અષ્ટ સિદ્ધિ નવરુદ્ધિયો, નિજ ઘટમાંહિ છાજે;
 પ્રગટપણે શુદ્ધ ચેતના, શુદ્ધ ચેતન ગાજે. જે. ॥ ૩ ॥
 મંગલનો મંગલ પ્રભુ, શુદ્ધ ચેતન દીવો;
 સહજ સ્વરૂપી ચેતના, ધ્યાનામૃત પીવો. જે. ॥ ૪ ॥
 લવણની પૂતળી જલધિમાં, ત્યાગ લેતાં સમાણી;
 પરમાનંદ શું વર્ણવે, તેમ વૈશ્વરી વાણી. જે. ॥ ૫ ॥
 ઉગ્યો દિનમાણિ શ્લહલે, રહે નહિ જગજાનો;
 બુદ્ધિસાગર અનુભવે, પરમાત્મા મજાનો. જે. ॥ ૬ ॥

૩૧૭

જીવજાગૃતિ સ્વાધ્યાય.

જાગ જાગ અરે જીવડા, મોહમાયા ત્યાગી;
 સાચા ચેતન ધર્મનો, થાજે ચિત્તરાગી. જાગ. ॥ ૧ ॥
 કાલ અનાદિ મોહથી, ભવમાં મટકાયો;
 પરમાનન્દ ન પારખ્યો, જ્યાં ત્યાં રૂઝ ધાયો. જાગ. ॥ ૨ ॥
 પરમાનંદ સ્વભાવ છે, શુદ્ધ ચેતન ધર્મ;
 રત્નત્રયી નિજ ધર્મ છે, સિદ્ધ શાશ્વત શર્મ. જાગ. ॥ ૩ ॥
 શુદ્ધ રમણતા યોગથી, શાશ્વત સુખ ભોગી;
 બુદ્ધિસાગર જાગતો, સમતાગુણ યોગી. જાગ. ॥ ૪ ॥

મોહત્યાગ સદ્ગાય.

ઘાટ ઘડો શુદ્ધાત્મનો, બાહ્યમાં નહિ દોડો;
 માણ મૂકીને પથ્થરે, કેમ મસ્તક ફોડો. ઘાટ. ॥ ૧ ॥
 દેહ દેવલમાં જોગીડો, ચેતન સુખ ભોગી;
 શક્તિ અનંતિ શાશ્વતી, સાધતો ગુણ યોગી. ઘાટ. ॥ ૨ ॥
 રેલે નિજગુણ જીવડો, મેલે મોહમાયા;
 પરમપ્રભુમાં લીનતા, શાશ્વત સુખપાયા. ઘાટ. ॥ ૩ ॥
 દ્રવ્યાર્થિકથી નિત્ય છે, ધ્યાવો પ્રભુ શક્તિ;
 બુદ્ધિસાગર સત્ય છે, શુદ્ધ ચેતન શક્તિ. ઘાટ. ॥ ૪ ॥

અમદાવાદમાં પાંચમી જૈન શ્વેતાંબર કોન્ફ-

રન્સ વચ્ચે ગવાયેલાં ગાયનો.

શાર્દૂલ વિક્રિડિત હંદ.

શ્રી સંસ્થેશ્વર પાર્શ્વનાથ નમિયે માંગલ્ય કાર્યે સદા,
 શ્રી તીર્થંકર સિદ્ધ સૂરિ સુખદા કાપો સદા આપદા;

३१८

तुर्या वाचक संज्ञका मुनिवरा भेमे नमो क्षेमदा,
श्री श्वेतांबर कोन्फरन्स विजये आपो सदा संपदा ॥ १ ॥

जागो जोगी अलख स्वरूपी—ए राग.

जिनवर मन्दिरथी शोभितुं, राजनगर जयकारी,
तत्र मली पंचम श्वेतांबर कोन्फरन्स बहु भारी;
आजे आनन्द रे मंगलमाला वरती,
प्रगटी सुखसागर भरती. आजे. ॥ १ ॥
श्री जिनशासन जग जयकारी, जैन धर्म बलीहारी;
जैनोनी उन्नति अर्थे, सहु कीधी तैयारी, आजे. ॥ २ ॥
धीर वीर विवेकी विचक्षण, श्रावक गुण अधिकारी;
रायबहादूर सीताबचन्द्रजी, प्रमुख पदवी धारी. आजे. ॥ ३ ॥
धार्मिक व्यवहारिक केळवणी, शिक्षण भाषण थासे.
देश काल अनुसरता ठरावो, प्रमुखना वंचाशे. आजे. ॥ ४ ॥
कजीया क्लेश ने कुलग्नोने देशवटो देवाशे;
धर्म शुरातन एक संपता, धर्म स्नेह सचवाशे. आजे. ॥ ५ ॥
भेदभाव सहु दूर निवारी, सत्य टेक निरधारी;
विजयपताका जग वर्तावो, शाणा नर ने नारी. आजे. ॥ ६ ॥
जापानीझनी पेठे आयो, सत्य सुधारा करवा;
बुद्धिसागर वीरना भक्तो, पाछा पग नहीं धरवा. आजे. ७

मनमायाना करनारारे—ए राग.

शुभ धर्मना पन्थ सुधारीरे, करो सत्य सुधारा विचारी, ए टेक.
संघ चतुर्विध उन्नति अर्थे, ज्ञानना ग्रन्थ वधारी;
जीर्ण पुस्तक उद्धार करावी, सजो केळवणी शिख सारीरे.
करो० ॥ १ ॥

३१९.

बोडिंगस्कूलो स्थापीने ठेर ठेर, मानवभव ल्यो ल्हावो;
नकी उदय भाइ तेथी थनारो. खरी रीतिने दिलमां ठरावोरे.
करो० ॥ २ ॥

जैनशालाओ पढावो बालाओ, बालक बाहोश करवा;
बाललग्नने देशवटो घो, जैनाभ्युदयमां संचरवार. करो. ॥३॥
कन्याविक्रय ने वृद्धाविवाहथी, देखीती थाय खुवारी;
कुबुद्धि त्यागी सद्गुणरागी, पडी टेव ते त्यागो नठारीरे.
करो० ॥ ४ ॥

पुण्यक्षेत्र शुभ सप्त सुधारो, धर्मीनो करो वधारो,
साधर्मी भाइने साहाय्य आपो खुब, झट उदय तेथी थनारोरे.
करो० ॥ ५ ॥

लाखो रुपैया केळवणी अर्थे, खरचो सज्जन नरनारी;
तन मन धनने अर्पण करीने, धरो धर्मसेवा सुखकारीरे.
करो० ॥ ६ ॥

महावीर शासन विजय रंगमां, करो न किंचित खामी;
धर्मि विवेकि सज्जन बन्धुओ, करो उद्यम अवसर पामीरे.
करो० ॥ ७ ॥

जैन श्वेताम्बर कोन्फरन्सथी, शीघ्र उन्नति हि मानी;
बुद्धिसागर श्री वीरना भक्तो, करो कदीय न पाछी पानीरे.
करो० ॥ ८ ॥

राग आशावरी.

श्वेताम्बर कोन्फरन्स वीराजी, कीर्ति दशोदिश गाजी. श्वे० टेक.
धरणेन्द्र पद्मावती सेवित. पार्श्वनाथ जयकारी;
विघ्न विदारण मंगल कारण, सहाय्य करो सुखकारी. श्वे० १
अत्यानंद महोदय कारण, रचना बेश बनाइ;
मंगल वार्जित्री वागीने, देतां विजय वधाइ. श्वेताम्बर० ॥ २ ॥

३२०

धन्य दीवस ने धन्य घडी आ, बंधु सधमीं मळीया;
 सत्य सुधारा करवा माटे, मनना मनोरथ फळीया; श्वे० ॥ १ ॥
 वे करजोडी स्मरण करी जिन, प्रथम मंगल उच्चरीए;
 धर्म टेक ने एक सम्पथी, विजयपताका वरीए. श्वे० ॥ ४ ॥
 विनय विवेकी सज्जन शुरा, कहेणी रहेणी करशो;
 बुद्धिसागर जैन श्वेताम्बर, श्रावक मंगल वरशो. श्वे० ॥ ५ ॥

॥ अथ पंचमी परभावपरिहारक्रिया ॥

हुहा.

रागद्वेष परभावथी, चेतन पामे दुःख;
 रागद्वेष परिहारथी, चेतन पामे सुख. ॥ १ ॥
 रागद्वेष संसार छे, रागादिक परिहार;
 कीजे आत्मस्वभावथी, जगमां जयजयकार. ॥ २ ॥

चारित्र्यपद शुभ चित्तवस्तु-पराग,

चेतन निजगुण राचीए, दूर त्यागीएहो रागादिक भाव;
 चेतनवीर्य उल्लासथी, परपरिणतिनो थावे अटकाव. चेतन. ॥ १ ॥
 काल अनादिथी जाणीए, परपरिणतिहो चेतन दुःखकार;
 रागादिक परभावथी, चारगतिमांहो नाना अवतार. चेतन. ॥ २ ॥
 कर्माष्टकनी वर्गणा, ग्रहे चेतन हो अज्ञाने सदाय;
 परपुद्गलमां परिणम्यो, भव्य जाणो हो क्षीरनीरनो न्याय. चे. ३
 भेद ज्ञान महिमाथकी, परपुद्गलनी मूको सह आश;
 परपरिणमता त्यागीने, झट करशो हो चेतन पदवास. चेतन. ४
 रागादिक वैरी हणी, पाम्या मुक्ति हो जग जीव अनंत;
 आत्मज्ञान जगदिनमणि, झटपामी हो शिवमांविनसंत. चेतन. ५
 कर्मकटक संहारीने, धुव लेवुं हो शाश्वतपद राज;
 बुद्धिसागर बोधथी, उपयोगी हो राखे निज लाज. चेतन. ६

३२१

श्री शंखेश्वर पार्श्व जिनेश्वर, जग जय मंगलकारी,
 धरणेंद्र पद्मावती देवी, स्हाय करो सुखकारी;
 आजे आनंदरे धन्य घडी जयकारी, कोन्फरन्स बलिहारी, आजे. १
 जैन श्वेताम्बर कोन्फरन्सनी, छट्टी बैठक आजे;
 गुर्जर सौरठ बंग मरुधर, दक्षिणना जन राजे. आजे. २
 सौरठ देशे भावनगर शुभ, जैनपुरी अलबेली;
 जैन श्वेताम्बरकोन्फरन्से, बैठक लीधी पेहेली. आजे. ३
 जैनोनी उन्नति करवा, थाशे सरस सुधारा;
 व्यवहारिक धार्मिक केळवणी, तेना नियम थनारा. आजे. ४
 श्रद्धावंत विवेकी गंभीर, राजनगर अवतारी;
 मनसुखभाइ भगुभाइ सुश्रावक, प्रमुख पट्टी धारी. आजे. ५
 तनमनधनथी जैनोन्नतिमां, प्रमुख पगलुं भरशे;
 कोन्फरन्सनुं काम बजावी, जय लक्ष्मी झट वरशे. आजे. ६
 जैनोन्नतिनुं भाषण सारुं, प्रमुखनुं वंचाशे;
 कहेणी जेवी रहेणी रहेवा, सत्य ठरावो थाशे. आजे. ७
 वीर जिनेश्वर भक्तो थइने, पाछा पग नहि भरशो;
 बुद्धिसागर शूरा सज्जन, मंगलमाळा वरशो. आजे. ८

जैन कोन्फरन्स आज गाजी रही, गाजी रही जन,
 गजावी रही जैन.

साखी.

देश देशना श्रावको, आव्या धरी उल्लास,
 जैनधर्म दीपाववा, करता विविध प्रयास.
 धर्म झनुन दील धारीने गाजता, सुमति सदाय;
 चित्त शोभी रही. जैन० १

३१२

मंडप रचना बहु बनी, जाणे स्वर्गविमान;
 विजयवावटा फरकता, फररर करता गान.
 सुखसागर भव्य ल्होरो रे उल्ले, शुभा संसदनी न
 जाय कही. जैन० २

दश दिक् कीर्ति विस्तरी, कौन्फरन्सनी आज;
 शासन देवनी स्हायथी, सुधरशे शुभ काज.
 सत्य विचार संय मनमांहि आवशे, पुण्य उदय आज
 प्रेमे लही. जैन० ३

ऋद्धि सिद्धि मुख मळो, पामो धार्मिक ज्ञान;
 बुद्धिसागर संपथी, थाशे सहु कल्याण.
 जय जय बोलो जिन शासन देवनी, शांति कल्याणमयी
 थावो मही. जैन० ४

म्हाला वीर जीनेश्वर जन्म जरा नीवारजोरे-ए राग.
 जैनो सुखकर स्त्री केळवणी झट फेलावशोरे,
 जैनोन्नतिनुं कारण पहेलुं मनमां लावशोरे.
 नास्तिक विद्यानी फेरवणी, धार्मिक विद्यानी मेळवणी,
 साची विज्ञप्ति आ निश्चय चित्त ठरावशोरे. जैनो० ॥ १ ॥
 स्त्री केळवणी सहु दुःख हरणी, अंधकार नाशक जेम तरणि,
 घर सुधारो स्त्री सुधर्याथी पावशोरे. जैनो० ॥ २ ॥
 वच्चांनी सुधारक पहेली, केळवणी आपाने वंहेली;
 विकथा व्हेमो सर्वे दूर हयावशोरे. जैनो० ॥ ३ ॥
 देशोन्नतिनुं कारण पहेलुं, स्त्री केळवणी जाणां सहेलुं;
 विनति साची दिलमां भव्य वधावशोरे. जैनो० ॥ ४ ॥
 धर्म अनुनने अंगे धारी, देशोन्नतिनुं मूल विचारी;
 स्त्री केळवणी सरस नियम सुधरावशोरे. जैनो० ॥ ५ ॥

३२३

मुनिवर गुरुगम ज्ञान लहीने, सत्य नीतिमां चुस्त रहीने,
बुद्धिसागर रचना श्रेष्ठ रचावशोर, जैनो ॥ ६ ॥

विमळाचळवासी म्हारा व्हाला सेवकने विसारो नहीं
विसारो नहीं-ए राग.

करो सत्य सुधारा विचारी भला, सुखकारी सदा, (२)
जशे संपे कुसंप दुःख नावे कदा, चित्त धारो मुदा. चित्तः
जिन शासननी भक्ति करतां, तीर्थकर पद पाय;
जैन धर्म फेलावो करतां, अनंत सुख सदाय. सदा सुखकारी. १
व्यवहारिक ने धार्मिक विद्या, सर्वोन्नति आधार;
बोर्डिंग स्कुलो स्थापन करतां, थाशे जग जयकार. सदा सु० २
जुनां पुस्तक फेर लखावो, शुद्ध छपावो बेश;
स्हाय करो साधुने भणतां, करशे सदा उपदेश. सदा सु० ३
बालकशाळा कन्याशाळा, जैनतत्त्व विस्तार;
साधर्मी बंधुनी भक्ति, करतां सफल अवतार. सदा सु० ४
कुमारपालने संप्रति नृपति, वस्तुपाल तेजपाल;
धर्मी शूरा पूर्व जैन क्यां, हाल बन्या बेहाल. सदा सु० ५
बोलो तेवुं पाळो भव्यो, थाशो जग जाहेर;
बुद्धिसागर जय जय बोलो, कोन्फरन्स सुख ल्हेर. सदा सु० ६

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः

समाप्त.

